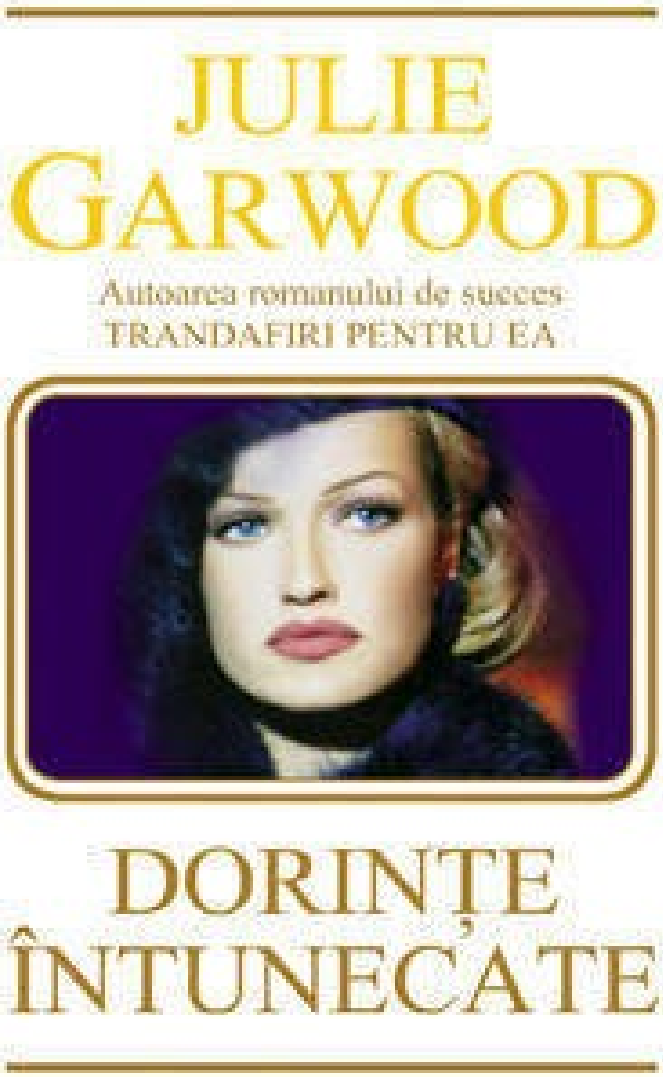

DORINȚE ÎNTUNECATE
JULIE GARWOOD

PROLOG

Mama lui Avery Elizabeth Delaney era o adevărată maniacă.Din fericire ea, mama ei,Jilly,plecase,nu se ştia unde,la doar trei zile după naşterea lui Avery. Avery a fost crescută de bunica ei,Lola,şi de mătuşa ei,Carrie.Cele trei generaţii de femei trăiau o viaţă liniştită şi modestă într-o casă cu etaj de pe strada Barnett,la doar două cvartale de piaţa din centrul oraşului Sheldon Beach,din Florida.Atmosfera de pe strada Barnett s-a schimbat mult după ce Jilly a plecat de acasă.În casă,unde,cândva,fusese tot timpul o ceartă continuă,era acum linişte.Carrie chiar a învăţat să râdă din nou şi,timp de cinci ani minunaţi,viaţa a fost aproape idilică.Dar anii în care Jilly fusese acasă îşi puseseră amprenta

asupra bunicii Lola.Aceasta nu devenise mamă decât atunci când a fost suficient de în vârstă pentru a-şi schimba viața,iar,acum,era o femeie bătrână şi epuizată.
În ziua în care Avery a împlinit cinci ani,Lola a început să aibă dureri în piept.
Nici nu putea să întindă glazura pe tortul copilei,fară să fie nevoită să se aşeze şi să se odihnească.Lola n-a spus nimănui despre problema ei şi nu s-a dus la doctorul din Sheldon Beach,pentru că nu avea încredere că acesta ar fi păstrat secretul diagnosticului.Doctorul ar fi putut să-i spună lui Carrie despre boală din proprie inițiativă.Şi-a făcut o programare la un cardiolog din Savannah şi s-a dus cu maşina până acolo.După ce i-a făcut un examen complet,diagnosticul lui a fost unul sumbru.I-a prescris medicamente care să-i calmeze durerile şi să-i întărească inima,i-a spus că trebuie s-o lase mai moale cu munca şi i-a indicat cât a putut mai delicat să-şi pună afacerile în ordine.
Lola i-a nesocotit sfatul.Ce ştia şarlatanul ăla de doctor? Poate că ea era deja cu un picior în groapă,dar avea de gând să-1 țină pe celălalt bine proptit în lumea aceasta.Avea o nepoată de crescut şi nu avea de gând să plece nicăieri,până nu-şi termina treaba.Lola ştia să se prefacă cu măiestrie că totul era în regulă.
Perfecționase această artă în anii zbuciumați în care încercase s-o controleze pe Jilly.Când s-a întors acasă din Savannah,deja se convinsese singură că e sănătoasă tun.Şi cu asta,basta!Bunica Lola refuza să vorbească despre Jilly,dar Avery voia să ştie tot ceea ce se putea despre ea.De câte ori punea o întrebare despre mama ei,bunica îşi țuguia buzele şi-i răspundea invariabil: „*îi dorim doar binele.Dar să stea la distanță*.” Apoi,înainte ca Avery să mai întrebe ceva,
bunica schimba subiectul.Desigur că acesta nu era un răspuns mulțumitor,mai ales pentru o fetiță curioasă de cinci ani.
Singurul fel în care Avery putea afla ceva despre mama,era s-o întrebe pe mătuşa ei.Lui Carrie îi plăcea să vorbească despre Jilly şi nu uitase nici unul dintre lucrurile rele pe care le făcuse sora ei.Avery îşi idolatriza mătuşa.Credea că e cea mai frumoasă femeie din lume şi-şi dorea mai mult decât orice să semene cu ea,nu cu netrebnica ei mamă.Carrie avea părul de culoarea gemului de piersici făcut de bunica şi ochi mai mult cenuşii decât albaştri,ca pisica cu blana albă,pe care Avery o văzuse într-o poză din cartea ei de poveşti.
Carrie ținea tot timpul regim pentru a slăbi zece kilograme,dar Avery credea că era perfectă aşa cum arăta.Având 1,68 m,Carrie era înaltă şi superbă,iar când îşi punea una dintre cordelițele ei strălucitoare,ca să nu-i cadă părul în ochi când învăța sau făcea treabă prin casă,arăta exact ca o prințesă.Lui Avery îi plăcea şi cum mirosea mătuşa ei,un miros de gardenie.Carrie îi spusese lui Avery că era parfumul care o caracteriza şi Avery ştia că trebuia să fie ceva deosebit.Când

Carrie era plecată de acasă,Avery se furişa în dormitorul mătuşii şi-şi dădea cu parfumul ei deosebit pe braţe şi pe picioare.Dar lui Avery îi plăcea cel mai mult când Carrie îi vorbea ca unei persoane mature.Nu o trata ca pe un copil,aşa cum făcea bunica Lola.Când Carrie vorbea despre mama ei,întotdeauna spunea pe un ton categoric:„*N-am de gând să îndulcesc adevărul,doar pentru că eşti mică.Ai dreptul să ştii.*”Cu o săptămână înainte de plecarea lui Carrie în California,
Avery s-a dus în dormitorul ei s-o ajute să-şi facă bagajele.Îi tot stătea în cale şi,când Carrie s-a enervat,şi-a aşezat nepoata la măsuţa ei de toaletă şi i-a pus în faţă o cutie de pantofi plină cu bijuterii ieftine.Le cumpărase la vânzările de vechituri ale vecinilor,pentru a i le face cadou lui Avery înainte de a pleca.
Fetiţa a fost încântată de comorile strălucitoare şi a început imediat să se gătească în faţa oglinzii ovale.
-De ce trebuie să pleci tocmai în California,Carrie? Ar trebui să stai acasă,cu bunica şi cu mine.Carrie râse.
-Ar trebui?
-Aşa mi-a zis Peyton că i-a spus mama ei.Peyton spune că mama ei afirmă că ai fost deja la colegiu şi acum ar trebui să stai acasă şi să ai grijă de mine,pentru că sunt năzdrăvană.Peyton era cea mai bună prietenă a lui Avery şi,pentru că era cu un an mai mare,Avery credea tot ceea ce-i spunea ea.
După părerea lui Carrie,mama lui Peyton,Harriet,era o băgăcioasă,dar se purta frumos cu Avery,iar Carrie îi tolera amestecul ocazional în problemele familiei.
După ce şi-a împăturit puloverul preferat de angnrn,albastru-deschis,şi 1-a pus în valiză,Carrie a încercat din nou să-i explice de ce pleca.
Nu ştii că am primit o bursă? îmi voi lua masteratul şi ştiu că ţi-am explicat de cel puţin cinci ori de ce e important să-ţi continui educaţia.Trebuie să plec,
Avery.Este o ocazie minunată pentru mine şi,după ce-mi voi înfiinţa propria mea companie şi voi deveni bogată,şi renumită,tu şi bunica veţi veni să staţi cu mine.Vom avea o casă mare în Beverly Hills,cu servitori şi piscină.
-Dar atunci n-o să mai pot lua lecţii de pian,iar doamna Burns spune că trebuie,pentru că am ureche.Pentru că nepoata ei era atât de serioasă,Carrie nu îndrăzni să râdă.
-A spus că ai ureche şi asta înseamnă că,dacă exersezi,ai putea cânta bine,dar poţi să iei lecţii de pian şi în California.Ai putea să faci şi cursuri de karate acolo.
-Dar îmi place să fac karate aici.Sammy spune că lovesc tot mai puternic cu piciorul,dar,ştii ce,Carrie? Am auzit-o pe bunica spunându-i mamei lui Peyton că nu-i place că fac karate.Zice că o domnişoară nu trebuie să facă asta.

-Îmi pare rău de ce crede ea,spuse Carrie.Eu plătesc cursurile şi vreau să ştii să te aperi când vei fi mare.
-Dar de ce? întrebă Avery.Şi mama lui Peyton a întrebat-o pe bunica de ce.
-Pentru că nu vreau să te bată nimeni,aşa cum îmi făcea mie Jilly,răspunse ea.Nu vei creşte fiindu-ți mereu teamă.Şi sunt sigură că există nişte şcoli speciale de autoapărare în California,cu profesori la fel de drăguți ca Sammy.
-Mama lui Peyton spune că bunica a zis că Jilly a plecat să se facă vedetă de cinema.Şi tu vrei să fii vedetă de cinema,Carrie?
-Nu,eu vreau să-mi fac o companie şi să câştig mulți bani.Îi voi face pe alții vedete de cinema.Avery se întoarse la oglindă şi îşi puse o pereche de cercei mari cu strasuri verzi.Apoi,luă clin grămadă mărgelele asortate şi şi le puse la gât.
-Ştii ce a mai spus Peyton? Nu aşteptă un răspuns.A spus că mama ei a zis că, atunci când m-a făcut,Jilly era destul de mare ca să aibă destulă minte.
-Aşa e,răspunse Carrie.Deschise sertarul cu ciorapi,răsturnă conținutul pe pat şi începu să-şi împerecheze ciorapii.Jilly avea 18 ani.
-Dar ce voia să spună mama lui Peyton? Cum adică să aibă destulă minte?
-Adică,Jilly ar fi trebuit să-şi ia măsuri de precauție.Sertarul căzu pe podea. Carrie îl ridică şi-1 băgă la loc în comodă,apoi,se reîntoarse la corvoada sortării grămezii de ciorapi.
-Dar ce înseamnă asta? întrebă Avery.Se strâmba în oglindă în timp ce-şi punea al doilea şirag de mărgele.Carrie ignoră întrebarea.Nu voia să înceapă o discuție lungă despre sex şi măsuri contraceptive.Avery era prea mică pentru a afla toate astea acum.Sperând să-i abată atenția nepoatei ei,zise:
-Ştii,eşti foarte norocoasă.
-Pentru că vă am pe voi să aveți grijă de mine,fiindcă sunt o năzdrăvană?
-Aşa e,încuviință ea.Dar eşti norocoasă şi pentru că Jilly nu a băut şi n-a luat tranchilizante cu pumnul când era însărcinată cu tine.Dacă ar fi băgat toate gunoaiele alea în ea,te-ai fi născut cu probleme grave.
-Peyton spune că mama ei zice că am noroc că m-am născut.Exasperată,Carrie spuse:
-Mamei lui Peyton îi place mult să vorbească despre Jilly,nu-i aşa?
-Îhî,spuse ea.Tranchilizantele sunt rele?
-Da,sunt,zise Carrie.Te pot ucide.
-Atunci,de ce le iau oamenii?
-Pentru că sunt proşti.Lasă acum bijuteriile şi vino să te aşezi pe valiză,ca s-o pot închide.Avery puse cu grijă cerceii şi mărgelele la loc,în cutia de pantofi.

Urcă pe patul cu baldachin.
-Îmi dai mie ăsta? întrebă ea şi luă un carneţel cu coperte albastre.
-Nu.E jurnalul meu,răspunse Carrie.Luă repede carneţelul din mâna lui Avery şi-1 băgă într-unul din buzunarele laterale.Închise valiza şi Avery se urcă deasupra.Apăsând pe ea cu toată greutatea,Carrie reuşi în cele din urmă să închidă clapele.O ajuta pe Avery să se dea jos din pat,când aceasta o întrebă:
-De ce îţi faci bagajele acum şi nu săptămâna viitoare? Bunica spune că faci lucrurile pe dos.
-Faptul că îmi fac bagajele înainte de a zugrăvi camera pentru tine nu e pe dos.
Astfel,lucrurile mele nu vor sta nimănui în drum şi te vom putea instala în noua ta cameră înainte să plec.Mâine,vom merge amândouă la magazinul de vopsele şi vom alege culoarea.
-Ştiu.Mi-ai spus deja că pot să aleg eu culoarea.Carrie?
-Da? întrebă ea,aşezând valiza lângă uşă.
-Netrebnica mea mamă m-a urât de când m-a văzut?
Carrie se întoarse,văzu îngrijorarea din ochii lui Avery şi se înfurie brusc.Deşi Jilly nu mai era acolo,tot mai provoca suferinţă.Nu avea să se sfârşească niciodată? Carrie îşi aminti ca şi cum ar fi fost ieri acea seară în care aflase că sora ei urma să aibă un copil.Jilly absolvise liceul într-o frumoasă seară de vineri a lunii mai.Apoi,venise acasă şi le stricase tuturor dispoziţia,anunţând că era însărcinată în aproape 6 luni.Abia dacă se vedea,încercând să-şi revină din şoc,Lola se gândi mai întâi la stânjeneala şi ruşinea pe care avea s-o îndure familia,apoi,îşi veni în fire.
-Suntem o familie,spuse ea.Vom trece peste asta,vom găsi o soluţie.Nu-i aşa,Carrie? Stând în picioare lângă masa din sufragerie,Carrie luă cuţitul şi îşi tăie o felie din tortul la care muncise toată dimineaţa ca să-1 orneze.
-În zilele noastre,trebuie să fii de-a dreptul proastă ca să rămâi însărcinată.Nu ai auzit niciodată de metode contraceptive,Jilly,sau eşti de-a dreptul tâmpită?
Jilly stătea rezemată de perete,cu braţele încrucişate,privind-o fix pe Carrie.
Sperând să evite o ceartă între cele două fiice ale ei,Lola interveni repede:
-Nu e nevoie să fii sarcastică,Carrie.Nu vrem s-o supărăm pe Jilly.
-Adică tu nu vrei s-o superi,o corectă Carrie.
-Carrie,nu vorbi pe tonul ăsta cu mine.Spăşită,Carrie puse felia de tort pe farfurie.
-Da,doamnă.
-M-am gândit la metode contraceptive,se răsti Jilly.Am fost la un doctor în Jacksonville,ca să scap de copil,dar a refuzat să mă ajute pentru că sarcina era

prea avansată.Lola se prăbuşi pe un scaun şi-şi acoperi faţa cu o mână.
-Ai fost la un doctor...Pe Jilly deja nu o mai interesa subiectul.Se duse în living, se trânti pe canapea,luă telecomanda şi dădu drumul la televizor.
-Aruncă bomba şi fuge repede,mormăi Carrie.Ne lasă pe noi să rezolvăm problema.Tipic pentru ea.
-Nu începe,Carrie,o rugă Lola.Îşi masă fruntea,ca şi cum ar fi vrut să alunge o durere de cap,şi,apoi,spuse:
-Jilly nu are întotdeauna răbdare să se gândească bine la ceea ce face.
-De ce ar face-o? Te are pe tine,ca să-i îndrepţi greşelile.Ai lăsat-o să scape nepedepsită de fiecare dată doar pentru că nu-i suporţi crizele de isterie.Cred că ţi-e frică de ea.
-E ridicol,izbucni Lola.Se ridică de la masă şi se duse în bucătărie să spele vasele.
-Suntem o familie şi vom trece peste asta,strigă ea.Iar tu ne vei ajuta.Sora ta are nevoie de sprijinul moral al amândurora.
Carrie îşi strânse pumnii de frustrare.Oare când avea să deschidă ochii mama ei şi să vadă ce ticăloasă egoistă crescuse? De ce nu voia să vadă adevărul?
Carrie păstrase o amintire cumplită despre restul acelei veri.Ca de obicei,Jilly fusese un adevărat coşmar şi mama ei se ostenise din răsputeri să-i facă toate capricile.Din fericire,Carrie avusese o slujbă pe timpul verii la *Sammy's Bar and Grill* şi se străduise să stea cât mai mult după program,ca să nu fie nevoită să se ducă acasă.Jilly intrase în travaliu la sfirşitul lui august.După ce născuse în spitalul districtual,se uitase lung la copilul agitat şi cu faţa congestionată,care-i provocase atâta durere,şi decise că nu voia să fie mamă.Nici acum,nici altă dată.Dacă doctorii ar fi fost de acord,i-ar fi pus să-i scoată uterul sau să-i lege trompele chiar în acea zi.Lola o târâse pe Carrie la spital,ca să-şi vadă sora.Abia intraseră în salon,că Jilly le şi anunţase că e prea tânără şi prea frumoasă ca să se încarce cu un copil.Dincolo de Sheldon Beach,Florida,se afla lumea largă,care abia aştepta să-i dea ei atenţie,dar nici un bărbat cu bani nu avea s-o observe dacă ar fi târât după ea un copil.Nu,nu era făcută să fie mamă.
Şi,apoi,îşi dorea să devină o renumită vedetă de cinema.Pentru început,avea să câştige concursul Miss America.Se gândise la toate,le spusese ea.
Lăudându-se că era mult mai frumoasă decât vacile pe care le văzuse la televizor anul trecut dcfilând pe podium în costume de baie,era sigură că,îndată ce juriul avea s-o vadă,avea să-i dea da coroana.
-Doamne,ce ignorantă eşti! murmură Carrie.Nu sunt încoronate fetele care au avut copii.

-Ignorantă eşti tu,Carrie.
-Tăceți amândouă,le porunci Lola.Vreți să vă audă asistentele?
-Nu-mi pasă dacă mă aud,spuse Jilly.
-Ți-am spus să taci,se răsti Lola.Foloseşte-ți capul,Jilly.Acum,eşti mamă.
-Nu vreau să fiu mamă.Vreau să fiu vedetă,zbieră Jilly.
Împietrită,Lola o trase pe Carrie în salon şi îi spuse să închidă uşa.
Strângând într-o mână ghiveciul cu floarea pe care i-o adusese lui Jilly,Lola o ținea cu cealaltă mână pe Carrie,ca să nu plece.Pe Carrie o enerva faptul că era obligată să fie de ajutor.Se rezemă de uşă şi o privi fix pe sora ei.
-Jilly,nu-mi pasă ce vrei tu,şopti Lola grav,pe un ton furios.De obicei,mama ei nu-i vorbea lui Jilly pe acest ton.Carrie ciuli urechile şi începu să fie atentă la discuție.
-Îți vei asuma responsabilitatea,spuse Lola.Vocea ei devenea tot mai fermă,pe măsură ce se apropia de pat.Vei fi o mamă bună,iar Carrie şi cu mine te vom ajuta să creşti copilul.Totul se va rezolva.Ai să vezi.Cred că ar trebui să-1 suni pe tatăl copilului...Râsul lui Jilly o opri.
-Ce e atât de amuzant?
-Tu eşti,răspunse Jilly.Deja mi-ai planificat întreaga viață,nu-i aşa? întotdeauna ai încercat să mă faci să mă comport aşa cum crezi tu că ar trebui s-o fac.
Zău,mamă,sunt o femeie în toată firea.Am 18 ani,îi reaminti ea.Şi voi face doar ce vreau eu.
-Dar,Jilly,tatăl are dreptul să ştie că are o fiică.Aranjându-şi perna sub cap,Jilly căscă zgomotos.
-Nu ştiu cine e tatăl.Ar putea fi studentul din Savannah,dar nu sunt sigură.
Lola îi dădu drumul lui Carrie.
-Cum adică nu eşti sigură? Mi-ai spus...
-Am mințit.Vrei să-ți spun adevărul? Bine,o s-o fac.Oricare dintre alți 12 bărbați ar putea să fie tatăl.Lola clătină din cap.Refuza s-o creadă pe fiica ei.
-Nu mai vorbi aşa.Spune-mi adevărul.Carrie îşi ridică privirea.
-Doamne,Jilly! Lui Jilly îi plăcea să şocheze oamenii şi să fie în centrul atenției.
-Spun adevărul.Nici nu mai ştiu cu câți bărbați am fost.Nu am de unde să ştiu cine e tatăl.Citi dezgustul pe chipul mamei ei.
-Te-am supărat? întrebă Jilly,foarte încântată dc această posibilitate.Bărbații mă adoră,se lăudă ea.Ar face orice doar ca să-mi facă pe plac.Îmi dau cadouri scumpe şi bani,pe care a trebuit să-i ascund de tine şi de Carrie,ca să nu fiți invidioase şi să nu vă purtați exact ca acum,facând pe mironosițele.Mi-ați fi luat banii şi bijuteriile,nu-i aşa? Doar că n-am vrut să vă dau ocazia.

Sunt mai deşteaptă decât crezi,mamă.Lola închise ochii,luptând cu greața care o încerca.
-Câți bărbați au fost?
-De unde să ştiu? N-ai auzit ce-am spus? Tocmai ți-am zis că nici nu mai ştiu cu câți am fost.Nu am făcut decât să-i las să se folosească pentru puțin timp de trupul meu.Ei mă adoră şi eu îi las.Sunt mult mai frumoasă decât toate actrițele de la Hollywood laolaltă şi voi deveni mult mai renumită.Aşteptați şi veți vedea. Şi apoi,îmi place sexul.Mă simt bine când bărbații ştiu cum să facă sex cu mine. Tu nu înțelegi femeia modernă.Eşti bătrână,mamă,şi nu mai simți nimic.Probabil că nici nu-ți mai aminteşti ce e sexul.
-Iei bani pentru sex? Ştii ce eşti?
-O femeie emancipată,ripostă Jilly.Carrie se îndepărtă de uşă.
-Ba nu.Eşti o mică târfa,Jilly.Asta vei fi întotdeauna.
-Habar n-ai ce vorbeşti! strigă Jilly.Bărbații nu te vor pe tine aşa cum mă vor pe mine.Eu îi înnebunesc,iar ție nu-ți aruncă nici o privire.Eu sunt emancipată,iar tu eşti doar invidioasă.
-Hai,mamă,să plecăm.Carrie o atinse pe umăr pe mama ei.
Îngropându-şi fața în pernă,Jilly mormăi:
-Da,plecați.Mi-e somn acum.Duceți-vă şi lăsați-mă să mă odihnesc.Carrie trebui s-o sprijine pe Lola până la maşină.Nu-şi mai văzuse niciodată mama atât de tulburată,şi asta o speria.După ce au plecat de la spital,Lola privea fără țintă pe geam.
-Ai ştiut dintotdeauna cum e ea şi ai încercat să-mi spui,dar eu nu te-am ascultat.Am trăit o iluzie,nu-i aşa? Carrie încuviință.
-Ceva nu e în regulă cu Jilly.Răutatea ei depăşeşte orice...Nu e normal.
-Eu am făcut-o să fie aşa? întrebă Lola,părând nedumerită.Tatăl tău a răsfățat-o şi,după ce ne-a părăsit,am răsfățat-o şi eu,ca să nu se simtă abandonată.Eu am transformat-o în monstrul care a devenit?
-Nu ştiu.Nici una din ele n-a mai scos nici un cuvânt până acasă.Carrie intră cu maşina pe alee,o parcă în fața garajului şi opri motorul.Tocmai deschidea portiera când Lola o prinse de braț.Regret felul în care m-am purtat cu tine.
Apoi,începu să plângă.Eşti o fată atât de bună şi,în toți anii aceştia,am considerat că e firesc să fie aşa.Viețile noastre s-au învârtit în jurul lui Jilly,nu-i aşa? Se pare că mi-am petrecut cea mai mare parte a celor 18 ani ai ei încercând s-o fac să fie liniştită...fericită.Vreau doar să ştii că sunt mândră de tine.Nu ți-am spus-o niciodată,nu-i aşa?
Cred că a fost nevoie de acest coşmar ca să-mi dau seama ce comoară eşti.

Te iubesc,Carrie.Carrie nu ştia ce să răspundă.Nu-şi amintea dacă sau când îi mai spusese mama ei că o iubea.Se simțea ca şi cum ar fi câştigat un fel de concurs,dar prin descalificarea adversarului.Copilul de aur îşi arătase adevărata față şi,pentru că rămăsese numai ea,câştigase premiul.Nu era de ajuns.
-Ce ai de gând în privința lui Jilly? întrebă ea.
-O s-o oblig să facă ceea ce trebuie,desigur.Carrie îşi trase brațul.
-Tot nu înțelegi.Nu vrea să facă ceea ce trebuie.Poate că nu poate.Nu ştiu.E bolnavă,mamă.Lola clătină din cap.
-E răsfățată,dar pot să...Carrie o opri.
-Încă mai trăieşti într-o lume a iluziilor,murmură ea.Trânti portiera când ieşi din maşină şi intră în casă.Lola o urmă în bucătărie,luă un şorț din cuierul de lemn de pe perete şi şi-1 legă în jurul mijlocului.
-Îți aminteşti ce s-a întâmplat când am împlinit 8 ani? întrebă Carrie,trăgându-şi un scaun de sub masa din bucătărie şi aşezându-se..Sperând să evite amintirile neplăcute,Lola nu se întoarse.
-Nu acum,draga mea.Pune tu masa şi eu voi pregăti cina.
-Mi-ai făcut cadou păpuşa Bărbie pe care mi-o doream.
-Carrie,nu vreau să vorbim despre asta acum.
-Stai jos.Trebuie să discutăm despre asta.
-S-a întâmplat cu mult timp în urmă.De ce vrei să-ți aduci din nou aminte de asta? De data asta,Carrie nu avea de gând să dea înapoi.
-Carrie,nu vreau să...
-Stai jos,fir-ar să fie! Nu poți continua să trăieşti aşa.Trebuie să recunoşti adevărul.Stai jos,mamă.Îi venea s-o apuce de umeri şi să o scuture,ca să o trezească la realitate.Lola cedă.Se aşeză pe scaunul din fața fiicei ei şi îşi împreună mâinile în poală.
-Îmi amintesc că tatăl tău a fost foarte deranjat de acuzațiile tale,zise ea.Iar Jilly plângea.Ai trezit întreaga casă în noaptea aceea.
Voia păpuşa mea,spuse Carrie.Când n-am vrut să i-o dau,mi-a spus că o să-mi scoată ochii cu foarfecele.M-am trezit pe la miezul nopții,iar ea stătea deasupra mea,cu foarfecele tău în mână.Avea un zâmbet dement pe față.Deschidea şi închidea foarfecele cu un zgomot oribil.Apoi,a luat în mână noua mea păpuşă Bărbie şi am văzut ce-i făcuse.Îi scosese ochii,mamă,iar zâmbetul acela de pe fața ei...era îngrozitor.Tocmai când voiam să țip,s-a aplecat şi mi-a şoptit: *„Acum,e rândul tău”.*
-Erai prea mică şi nu cred că-ți aminteşti exact ce s-a întâmplat.
Ai exagerat foarte mult acest mic incident.

-O,nu,n-am exagerat,zise ea.Exact aşa s-a întâmplat.Tu nu i-ai văzut expresia, dar îți spun că voia să mă ucidă.Dacă aş fi fost singură în casă cu ea,ar fi făcut exact ceea ce voia să facă.
-Nu,nu,încerca doar să te sperie,insistă Lola.Nu ți-ar fi făcut niciodată vreun rău.Jilly te iubeşte.
-Dacă tu şi tata nu ați fi fost acolo,mi-ar fi făcut rău.E nebună,mamă.Nu-mi pasă ce se întâmplă cu ea,dar,acum,e vorba de un copil nevinovat.Trase aer adânc în piept şi continuă:
-Cred că trebuie s-o încurajăm pe Jilly să dea copilul spre adopție.
Lola s-a arătat scandalizată de sugestie.
-Nici vorbă,spuse ea şi bătu cu palma în masă.Fetița aceea e nepoata noastră şi nu o voi lăsa să fie crescută de nişte străini.
-E singura speranță ca ea să aibă viitorul asigurat,argumentă Carrie.Deja are dezavantajul enorm că o are pe Jilly ca mamă.Sper doar că nebunia lui Jilly nu se transmite genetic.
-Pentru numele lui Dumnezeu! Singurul lucru care nu e în regulă cu Jilly e că s-a obişnuit să i se facă pe plac.Multe tinere îşi fac de cap cu bărbații în ziua de azi.Nu e bine,adăugă ea repede,dar înțeleg de ce vrea Jilly să fie iubită de bărbați.Tatăl ei a părăsit-o,iar ea încearcă să...
-Tu auzi ce spui? strigă Carrie.Pentru o clipă,am crezut că ai început să vezi,în sfirşit,cum e Jilly,dar cred că m-am înşelat.Nu vei deschide niciodată ochii.M-ai întrebat dacă tu ai transformat-o în monstrul care a devenit,îți aminteşti?
-Voiam să spun că purtarea ei e monstruoasă,dar Jilly e mamă acum.Când o să mă întorc la spital să Ic aduc acasă pe ea şi pe fetiță,ai să vezi.Se va descurca.
Carrie avea impresia că vorbea cu peretele.
-Crezi că i se va trezi instinctul matern?
-Da,cred,zise Lola.Ai să vezi,repetă ea.Jilly va vrea să facă ceea ce trebuie.
Carrie renunță.Îngrețoşată,se duse în camera ei şi rămase acolo toată noaptea.
Când a coborât în dimineața următoare,a găsit un bilet pe masa din bucătărie.
Mama ei se dusese la Sears,să cumpere un pătuț,hăinuțe pentru copil şi un scaun pentru maşină.
-Lumea iluziilor,murmură Carrie.
Luni dimineață,Lola se duse la spital,pentru a le aduce acasă pe Jilly şi pe fetița încă nebotezată.Carrie refuzase să meargă cu mama ei.
Îi spusese că trebuie să lucreze în schimbul de dimineață la *Sammy's* şi plecase de acasă înainte ca Lola să o ia la întrebări.Jilly o aştepta pe mama ei.Era îmbrăcată şi stătea în fața oglinzii din baie,periindu-şi părul.Făcu un semn vag

cu mâna spre copila pe care o lăsase în mijlocul patului nefăcut,la câteva secunde după ce asistenta ieşise din salon,şi îi spuse Lolei că putea s-o păstreze, s-o vândă sau s-o dea,pentru că ei nu-i prea păsa ce se va întâmpla cu fetița.
Apoi,îşi luă sacoşa şi părăsi spitalul,având ascunşi în sutien banii pe care-i furase din fondurile pentru facultate ale surorii ei.Retragerea de fonduri nu apăru în extrasul de cont al băncii decât după două săptămâni.Carrie era oripilată.
Muncise foarte mult ca să economisească acei bani şi era decisă să-i capete înapoi.A încercat să raporteze furtul la poliție,dar Lola n-a lăsat-o.
-Problemele de familie rămân în familie,decretase ea.Carrie a absolvit liceul în primăvara următoare şi a avut două slujbe în vara aceea.Lola şi-a folosit o parte din economii pentru a contribui la taxa pentru facultate a lui Carrie,iar Carrie a lucrat în campus cu normă redusă,pentru a-şi acoperi cheltuielile.Când a venit acasă de Crăciun,abia suporta să se uite la copilul lui Jilly.Dar Avery nu era un copil care să se lase ignorat.A fost nevoie doar de câteva zâmbete şi Carrie a început să-i întoarcă zâmbetul.De fiecare dată când se întorcea acasă,legătura dintre ele devenea tot mai puternică.Copila o adora şi sentimentul era reciproc, deşi Carrie nu mărturisea niciodată asta.Avery era cea mai drăgălaşă şi mai inteligentă fetiță,iar Carrie îi ținea loc de mamă în toate privințele.
Cu siguranță că avea toate instinctele protectoare ale unei mame.Ar fi făcut orice ca Avery să fie în siguranță.Dar iată-că,acum,după cinci ani,Jilly încă reuşea să provoace suferință familiei.
-Aşa e,Carrie? M-a urât?
Carrie se strădui să se concentreze asupra întrebării fetiței.
Punându-şi mâinile în şold,inspiră adânc şi apoi întrebă:
-De ce-ți pasă ce credea Jilly despre tine? Avery ridică din umeri.
-Nu ştiu.
-Ascultă-mă bine: probabil că netrebnica ta mamă te ura,dar nu pentru ceea ce eşti sau pentru cum arătai când te-ai născut.Erai un copil perfect.Dar Jilly nu voia să-şi asume responsabilitatea.Arătă spre scaunul de lângă pat.O să-ți spun ceva important şi vreau să fii atentă,aşa că stai jos.Avery se grăbi să facă ce i se ceruse.
-Probabil că eşti prea mică pentru a auzi asta,am o să-ți spun oricum.Mama ta e o maniacă nenorocită.Avery era dezamăgită.Credea că avea să afle ceva nou.
-Mi-ai mai spus asta,Carrie,de multe ori.
-Am vrut să-ți reamintesc,spuse ea.Jilly nu a fost niciodată normală.De fapt,ar fi trebuit să fie inclusă într-un ospiciu cu mult timp în urmă.
Avery era intrigată de ideea că mama ei ar fi putut fi închisă.

-Ce e ăla un sanatoriu?
-E un loc în care sunt trimişi oamenii bolnavi.Jilly e bolnavă?
Da,răspunse ea,dar nu atât de bolnavă,încât să ne fie milă de ea.E rea,plină de ură şi pur şi simplu nebună.Trebuie să fie nebună,ca să părăsească pe cineva minunat ca tine,adăugă Carrie.Aplecându-se spre ea,îi dădu lui Avery părul din ochi.Mama ta a ajuns la maturitate,dar i-a lipsit mereu o doagă.Poate că nu e chiar o sociopată,dar e al naibii de aproape.Avery făcu ochii mari.Cu o voce şoptită,spuse:
-Carrie,ai spus „al naibii".
-Ştiu ce-am spus şi ştiu despre ce vorbesc.Avery se sculă de pe scaun şi se duse să se aşeze pe pat,lângă Carrie.Îi luă mâna şi spuse:
-Dar eu nu ştiu despre ce vorbeşti.
-O să-ți explic.O sociopată e o persoană care nu are conştiință şi,înainte să mă întrebi,o să-ți spun ce e aceea conştiință.E acel lucru din capul tău care-ți spune când greşeşti.Conştiința te face să te simți...prost.
-Ca atunci când i-am spus bunicii că am exersat deja la pian,dar nu exersasem, iar ea mi-a spus că eram o fetiță cuminte,dar eu nu eram,pentru că mințisem şi mi-a părut rău?
-Da,chiar aşa,spuse ea.Mama ta nu are inimă sau suflet şi ăsta-i adevărul-adevărat.
-Ca în cântecul pe care-ți place să-1 cânți? Despre care zici că e de inimă şi suflet?
-Da,ca în cântec,o asigură Carrie.Jilly nu are loc în inima ei pentru nici un fel de sentimente care nu au legătură cu ea sau de pe urma cărora nu profită.
Avery se sprijinea de ea privind-o cu minunații ei ochi violeți,care erau mult mai frumoşi decât ai mamei ei.Carrie aproape că putea să vadă puritatea şi bunătatea din spatele acestor ochi.
-Jilly e prea ocupată să se iubească pe sine,pentru a mai iubi pe altcineva.Dar nu trebuie să-ți pierzi timpul suferind din cauza asta.Nu e deloc vina ta.Mă crezi, nu-i aşa? Avery încuviință solemn.
-E vina netrebnicei mele mame.Carrie zâmbi.
-Aşa e.
-Eu am suflet?
-Da,ai.Toată lumea are,în afară de netrebnica ta mamă.
-Înainte ca Jilly să-i facă rău lui Whiskers şi să-1 omoare,el avea suflet?
-Poate,admise ea,gândindu-se la pisoiul pe care Jilly i-1 luase cu cruzime.
-Unde e?

-Sufletul tău? Carrie trebui să se gândească la întrebare câteva secunde înainte de a răspunde.E înăuntrul tău,în jurul inimii tale.Sufletul tău e la fel de curat ca al unui înger şi eu vreau să te ajut să ţi-l păstrezi aşa.Nu semeni deloc cu Jilly,Avery.
-Dar arăt ca ea,chiar tu ai spus asta.
-Nu cum arăți e important.Contează cum eşti pe dinăuntru.
-Jilly vă iubeşte,pe tine şi pe bunica,şi doar pc mine nu mă iubeşte?
Carrie era exasperată.
-Credeam că ai înțeles ce ți-am spus.Jilly nu iubeşte pe nimeni,nu se iubeşte decât pe sine.Nu o iubeşte pe bunica,nu mă iubeşte pe mine şi nici pe tine nu te iubeşte.Acum ai înțeles? Avery încuviință.
-Acum pot să mă joc cu bijuteriile,Carrie? Carrie zâmbi.Se părea că fetița trecuse la treburi mai importante.O urmări cum se aşează la măsuța de toaletă şi cum începe să scormonească din nou prin cutie.
-Ştii care e cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată?
Avery nu se întoarse s-o privească când răspunse:
-Faptul că te am pe tine ca mătuşă,Carrie.
-Ăsta crezi că e cel mai bun lucru? întrebă ea,surprinsă şi mulțumită.De ce?
-Pentru că tu mi-ai spus că ăsta e cel mai bun lucru.Carrie râse.
-Da,dar există ceva şi mai bun.
-Ce?
-Faptul că nu creşti temându-te tot timpul,aşa cum am crescut eu.Jilly nu se va mai întoarce niciodată.Nu va mai trebui s-o vezi...niciodată.Ăsta-i cu siguranță cel mai bun lucru.Carrie simți un fior pe şira spinării în clipa în care rosti aceste cuvinte.Oare provoca soarta,făcând o asemenea afirmație îndrăzneață?
Putea invoca un demon doar proclamând că el nu exista? Fiorul părea să fie o premoniție.Dar nu era,desigur.Îşi făcea prea multe griji,asta era.Alungind senzația neplăcută,se întoarse la treabă.Săptămâna care a urmat a fost plină.
Avery a ales culoarea roz pentru pereți şi Carrie a adăugat o bordură albă.I se părea că dorm torul arăta prea copilăresc,dar lui Avery îi plăcea.
Până duminică după-amiază,se instalase deja în dormitorul mare din partea din față a casei.Valizele lui Carrie fuseseră încărcate în portbagajul maşinii.
În ultima ei noapte acasă,Carrie urma să doarmă în vechiul dormitor al lui Avery,pe patul cumplit de incomod.În seara aceea,au avut la cină toate mâncărurile preferate ale lui Carrie,care erau interzise de dieta ei permanentă: pui fript,piure de cartofi,sos de friptură şi fasole verde călită în untură de porc.

Lola făcuse o salată proaspătă din legumele pe care le avea în grădină,dar Carrie aproape că nu s-a atins de ea.
Cum decisese deja să renunțe pentru o zi la dietă,o zi minunată,în care să nu se simtă vinovată,a mâncat cu mare poftă câte două porții din fiecare fel.
După ce bunica Lola îi citise lui Avery o poveste şi o pregătise de culcare,Carrie s-a dus s-o sărute de noapte bună.A aprins veioza de pe noptieră,a închis uşa dormitorului şi a coborât din nou,ca să-şi pună ultimele acte în servietă.
O treabă a fost urmată de alta şi ea nu s-a întors sus decât după ora 23:00.Lola dormea deja în camera ei din fundul casei.
Carrie trecu din nou pe la Avery-o,cât avea aă-i lipsească micuța-şi aproape că izbucni în râs când îşi văzu nepoata în patul cel mare.Copila purta cel puțin cinci coliere şi patru brățări.Tiara uzată,căreia îi lipseau aproape toate strasurile,era încurcată în părul fetiței şi înclinată pe o parte a capului.
Fetița dormea pe spate,strângând cu o mână un ursuleț ponosit.Carrie se aşează pe pat şi încercă să nu-şi trezească nepoata în timp ce-i scotea bijuteriile.
După ce puse gablonzurile înapoi în cutie,se îndreptă tiptil spre uşă.Tocmai închidea uşa,când Avery şopti:
-Noapte bună,Carrie.
Închisese deja ochii când Carrie se întoarse s-o privească.În lumina palidă care intra pe geam,fetița părea un heruvim.Carrie nu credea că ar fi putut iubi-o mai mult nici dacă ar fi fost copilul ei.Instinctul de a o ocroti era copleşitor.
Nu-i plăcea că trebuia să plece.I se părea că o abandonează.
Trebuia să plece,îşi spuse ea.Viitorul lui Avery depindea de ea.
Când avea să aibă o siguranță financiară,îşi va putea întreține mama şi nepoata aşa cum credea că meritau amândouă.Vinovăția era un factor major de descurajare,dar Carrie nu avea de gând s-o lase să-i strice planurile.Avea țelurile şi visele ei,şi toate aveau legătură cu Avery şi cu Lola.
-Fac ceea ce trebuie,şopti ea,străbătând holul spre baie.Încă mai încerca să se convingă singură când intră la duş.Carrie tocmai dăduse drumul la apă când zgomotul unor portiere trântite o trezi pe Avery.Auzi un râs gutural şi se ridică din pat să vadă cine făcea zgomot.Văzu un bărbat şi o femeie.Stăteau lângă o maşină veche şi hodorogită,cu capetele apropiate,râzând şi discutând.Femeia avea părul blond.Bărbatul era pe atât de brunet,pe cât de blondă era ea şi ținea ceva în mână.Avery privea prin colțul ferestrei,ca să nu fie văzută şi să nu strige cineva la ea că e prea curioasă.Bărbatul ridică o sticlă şi luă o duşcă zdravănă.
Apoi,îi oferi sticla femeii,care îşi dădu capul pe spate şi luă şi ea o înghițitură.Ce făceau în fața casei bunicii?

Avery îngenunche şi se ascunse după perdeaua de dantelă.Se lăsă în jos când femeia se întoarse şi începu să meargă pe trotuar.
Bărbatul cu înfăţişare fioroasă nu o urma.Se prijinise de bara maşinii,cu picioarele încrucişate.Mai trase o duşcă,apoi aruncă sticla goală în stradă.
Zgomotul sticlei sparte fu aproape la fel de puternic ca sunetul scos de Avery.Nu era voie să faci mizerie pe stradă.Aşa-i spusese bunica Lola.
Bărbatul nu se uita spre casă.Privea strada şi Avery îşi spuse că se putea ridica, pentru a vedea mai bine.Când bărbatul se întoarse spre maşină,Avery văzu ceva care ieşea din buzunarul lui de la spate.Oare ce era? O altă sticlă,poate?
Probabil că bărbatului cu înfăţişare fioroasă,care purta un tricou murdar,îi era foarte sete,pentru că duse mâna la spate,să scoată sticla din buzunar.
Dar nu era deloc o sticlă.Avery îşi ţinu cspiraţia.Bărbatul cel rău ţinea în mână un pistol negru şi lucios,ca acelea pe care le văzuse ea la televizor.Avery era prea incitată ca să fie speriată.Să vezi când o să-i spună lui Peyton ce-a văzut...
Ar fi trebuit să le trezească pe bunica şi pe Carrie,ca să le spună de pistol?
Poate că l-ar suna pe poliţistul de la secţie şi acesta ar veni şi l-ar lua pe omul cel rău.Avery tresări când auzi bătăile de la uşa din faţă.Doamna aceea,se gândi ea,voia s-o vadă pe bunica în toiul nopţii.Femeia striga cuvinte foarte urâte.
Avery se duse repede în pat şi se ascunse sub pături,pentru cazul în care bunica ar fi trecut s-o verifice înainte de a coborî să-i spună femeii să nu mai facă atâta zgomot.Ştia ce-i va zice bunica ei femeii:„*Vrei să trezeşti şi morţii din morminte?*” Exact asta-i va spune.
Asta îi spunea întotdeauna şi lui Carrie când dădea prea tare televizorul sau casetofonul.Dar dacă bunica trecea pe la ea înainte de a coborî şî vedea că nu era în pat,Avery nu avea să afle ce se va întâmpla.Uneori,trebuia să faci lucruri rele,ca să afli ceva important.Peyton îi spusese că nu era foarte rău dacă ascultai ce vorbesc alţi oameni,dacă nu spuneai nimănui ce-ai auzit.Bătăile se transformară în bubuituri şi femeia cerea ca bunica să-i dea drumul în casă.
Bunica deschise uşa şi Avery o auzi pe femeie ţipând în continuare.Înţelegea fiecare cuvânt pe care-l spunea.Dintr-o dată,lui Avery îi pieri curiozitatea.Era îngrozită.Aruncând cearşaful de pe ea şi sărind din pat,se întinse pe jos şi se târî sub pat.Se duse spre capătul patului şi se facu ghem,cu genunchii la piept.Era o fetiţă mare,prea mare ca să plângă.Lacrimile îi curgeau pe obraji doar pentru
că-şi ţinea ochii strâns închişi.Îşi acoperi urechile cu palmele,pentru a nu mai auzi răcnetele îngrozitoare.Avery ştia cine era femeia cea rea.Era mama ei netrebnică,Jilly,care venise s-o ia cu ea.

CAPITOLUL 1

Aşteptarea o înnebunea pe Avery.Stătea în micul ei birou pătrat,cu spatele sprijinit de perete,picior peste picior,bătând darabana pe birou cu o mână şi ținând cu cealaltă mână o pungă cu gheață pc genunchiul rănit.

De ce dura atât? De ce nu sunase Andrews? Privi fix telefonul,dorindu-şi să sune.Nimic.Nici un sunet.Rotindu-se din scaunul ei cu pivot,se uită la ceasul electronic pentru a suta oară.Era 10:05,la fel ca acum zece secunde.

Pentru numele lui Dumnezeu,până acum ar fi trebuit să afle ceva! Mel Gibson se ridică,se aplecă peste peretele care despărțea biroul lui de al lui Avery şi-i aruncă o privire înțelegătoare.

Acesta era numele lui,pe cuvânt! Dar Mel credea că-i făcea numai probleme, pentru că nimeni din agenție nu-1 lua în serios.Dar refuzase să şi-1 schimbe în Brad Pitt,aşa cum îi sugeraseră colegii lui săritori.

-Bună,'Brad,spuse Avery.Ea şi ceilalți colegi foloseau încă noul nume,ca să vadă dacă i se potrivea.Săptămâna trecută îl strigaseră George Clooney şi avuseseră parte de aceeaşi reacție ca cea de acum,când îl strigau Brad: o privire fixă, însoțită de precizarea că numele lui nu era George,nu era Brad şi nici Mel.Pe el îl chema Melvin.

-Probabil că ar fi trebuit să afli ceva până acum,spuse el.

Ea refuză să se lase scoasă din sărite de el.Înalt,cu o figură de tocilar şi cu mărul lui Adam extrem de proeminent,Mel avea obiceiul iritant de a-şi folosi degetul mijlociu pentru a-şi împinge ochelarii cu ramă groasă de sârmă pe nasul lung.

Margo,o altă colegă,îi spusese lui Avery că Mel făcea asta dinadins.Era felul lui de a le arăta celorlalți trei că se simțea superior.

Avery nu era de aceeaşi părere.Mel n-ar fi făcut nimic care nu se cuvenea.El trăia după un cod etic despre care credea că era personificarea FBI-ului.

Era devotat,responsabil,muncitor,ambițios şi se îmbrăca aşa cum trebuie pentru slujba pe care şi-o dorea...cu o singură scăpare.Deşi avea doar 27 de ani,hainele lui semănau cu cele purtate de agenți în anii '50: costume negre,cămăşi albe cu mânecă lungă,cu năsturaşi la guler,cravate negre înguste,pantofi negri cu vârf ascuțit,perfect lustruiți.Mel avea o tunsoare regulamentară,iar Avery ştia că el se tundea o dată la două săptămâni.Cu toate obiceiurile sale ciudate,Mel putea cita orice replică din „Povestea FBI-ului”,în care juca Jimmy Stewart,avea o minte foarte ordonată şi era un foarte bun coleg.Trebuia doar să fie mai degajat.Asta era tot.

-Nu crezi că ar fi trebuit să afli ceva până acum?

Părea la fel de îngrijorat ca şi ea.

-E încă devreme.Apoi,după nici cinci secunde,spuse:
-Ai dreptate.Ar fi trebuit să aflăm ceva până acum.
-Nu,o corectă el,tu ar fi trebuit să afli ceva.Lou,Margo şi cu mine n-am avut nici o legătură cu decizia ta de a chema echipa SWAT.Doamne,unde-i fusese mintea?
-Cu alte cuvinte,nu vreți să suferiți alături de mine,dacă se dovedeşte că m-am înşelat.
-Nu-i vorba de suferință,ci de concediere,spuse el.Am nevoie de slujba asta.Mai aproape de atât nu voi fi niciodată de munca de agent.Cu vederea mea...
-Ştiu,Mel.
-Melvin,o corectă el automat.Iar beneficiile sunt grozave.Margo se ridică şi ea,ca să se alăture conversației.
-Dar salariul e mizerabil.Mel ridică din umeri.
-Ca şi mediul de lucru,spuse el.Şi totuşi...e FBI-ul.
-Ce nu-ți convine la mediul nostru de lucru? întrebă Lou,ridicându-se şi el în picioare.Locul lui de lucru era la stânga lui Avery.Biroul lui Mel se afla în fața ei,iar cel al lui Margo era alături de cel al lui Lou.”Țarcul”,cum numeau ei drăgăstos blestematul lor spațiu pentru birouri,se afla în spatele sălii mecanice,
cu boilerele şi compresoarele ei zgomotoase.
-Zău,ce nu-ți convine la el? întrebă el din nou,părând nedumerit.
Lou era la fel de aiurit ca întotdeauna,dar era şi simpatic,se gândi Avery.
De câte ori se uita la el,îi amintea de Pig-Pen din vechiul desen animat „*Peanuts”*.Lou părea întotdeauna răvăşit.Era absolut sclipitor,dar părea să nu fie în stare să-şi găsească gura atunci când mânca,iar cămaşa sa cu mâneci scurte avea,de obicei,cel puțin o pată.În dimineața asta avea două.Una era de la gogoşile umplute cu jeleu de zmeură,cumpărate de Margo.Pata mare şi roşie era chiar deasupra petei negre de cerneală de la stiloul cu rezervor din buzunarul cămăşii sale albe.Lou îşi băgă cămaşa în pantaloni pentru a treia oară în dimineața aceea şi spuse:
-Îmi place aici,jos.E intim.
-Lucrăm în colțul unui subsol fără ferestre,remarcă Margo.
-Şi ce dacă? întrebă Lou.Locul unde lucrăm nu ne face mai puțin importanți.
Facem cu toții parte dintr-o echipă.
-Aş vrea să fac parte dintr-o echipă care are ferestre,zise Margo.
-Nu le poți avea pe toate.Ia spune,Avery,ce-ți mai face genunchiul? întrebă Lou, schimbând subiectul.Ea ridică cu grijă punga cu gheață şi aprecie situația.
S-a mai dezumflat.

-Cum s-a întâmplat? întrebă Mel.Era singurul care nu auzise detaliile îngrozitoare.Margo îşi trecu degetele prin buclele ei scurte şi negre,şi spuse:
O bătrânică era cât pe ce s-o omoare.
-Cu Cadillac-ul ei,spuse Lou.S-a întâmplat în parcarea clădirii ei.E clar că femeia n-a văzut-o.Ar trebui să existe o limită de vârstă pentru reînnoirea permisului de conducere.
-Te-a lovit? întrebă Mel.
-Nu,răspunse Avery.Am sărit ca să mă feresc din calea ei când a apărut în viteză de după colţ.Am aterizat pe capota unui *Mercedes* şi m-am lovit cu genunchiul în emblema de pe capotă.Am recunoscut *Cadillac-ul.*Aparţine doamnei Speigel, care locuieşte în aceeaşi clădire cu mine.Cred că are cam 90 de ani.N-ar trebui să mai conducă,dar din când în când o văd că ia maşina.
-A oprit? întrebă Mel.Avery clătină din cap.
-Nu cred că şi-a dat seama că eram acolo.Accelera atât de repede,încât m-am bucurat că nu mai erau şi alţii în calea ei.
-Ai dreptate,Lou,spuse Margo.Dispăru dincolo de peretele ei despărţitor,se aplecă să împingă cutia cu hârtie de copiator în colţ şi,apoi,se urcă pe ea.Dintr-o dată,era la fel de înaltă ca Mel.Ar trebui să existe o limită de vârstă pentru păstrarea permisului.Avery mi-a spus că femeia e atât de mică,încât nu-i vedea capul deasupra spătarului scaunului,ci doar un smoc de păr cărunt.
-Corpurile noastre se micşorează când îmbătrânim,spuse Mel.Ia gândeşte-te, Margo,când vei avea 90 de ani,nimeni n-o să te mai poată vedea.Margo,o mignonă de 1,58 m,nu se simţi jignită.
-O să port tocuri mai înalte.Telefonul sună,întrerupându-le conversaţia.Avery tresări auzind soneria,apoi,se uită la ceas.Era 10:14.
-Asta e,şopti ea când telefonul sună a doua oară.
-Răspunde,îi ceru cu nerăbdare Margo.Avery ridică receptorul la al treilea ţârâit.
-Avery Delaney.
-Domnul Carter vrea să vă vadă în biroul său la 10:30,domnişoară Delaney.
Ea recunoscu vocea.Secretara lui Carter avea un accent distinct de Maine.
-Voi fi acolo.Trei perechi de ochi o urmăriră când închise telefonul.
-O,Doamne! şopti ea.
-Ce este? vru să afle Margo,cea mai nerăbdătoare dintre ei.
-Carter vrea să mă vadă.
-Asta nu e bine.Mel făcu remarca şi,apoi,ca şi cum şi-ar fi dat seama că spusese ce nu trebuia,adăugă:
-Vrei să vin cu tine?

-Ai face asta? întrebă Avery,surprinsă de ofertă.
-Nu vreau,dar aş face-o.
-E în regulă.O să încasez singură glonțul.
-Cred că ar trebui să mergem cu toții,decretă Margo.O execuție în masă.La urma urmei,suntem implicați cu toții în asta,nu-i aşa?
-Da,consimți Avery,dar voi trei ați încercat să mă convingeți să nu mă duc la Andrews,vă amintiți? Sunt singura care a făcut o greşeală.Se ridică,puse punga cu gheață pe fişet şi se întinse să-şi ia jacheta.
-Asta nu e bine,repetă Mel.Încalcă ierarhia.Cred că e grav dacă se implică şeful şefului.Carter tocmai a fost promovat ca şef al operațiunilor interne.
-Ceea ce înseamnă că,acum,el e şeful şefului şefului,observă Margo.
-Mă întreb dacă vor fi toți şefii acolo,zise Lou.
-Grozav,murmură Avery.Poate că vor să mă concedieze pe rând.
Îşi încheie nasturii de la jacheta taiorului şi zise:
-Cum arăt?
-Ca şi cum ar fi încercat cineva să te calce cu maşina,zise Mel.
-Ai ciorapii zdrențuiți,îi zise Margo.
-Ştiu.Credeam că am o pereche de schimb în sertar,dar nu am.
-Am eu o pereche în plus.
-Mulțumesc,Margo,dar tu eşti mignonă,iar eu,nu.Mel,Lou,întorceți-vă sau aşezați-vă.Imediat ce ei se întoarseră cu spatele,Avery îşi băgă mâna sub fustă şi-şi scoase dresul.Apoi,îşi puse din nou pantofii cu toc în picioare.
Acum îi părea rău că se îmbrăcase în taior.De obicei,purta pantaloni şi bluză, dar,astăzi,se ducea la un restaurant cu pretenții,aşa că se îmbrăcase cât mai frumos,cu taiorul Armani pe care i-1 trimisese în dar mătuşa ei,Carrie,în urmă cu doi ani.Avea o culoare minunată,gri-maronie,şi o bluză asortată fără mâneci, cu decolteu în formă de V.Cândva,avusese un şliț obscen într-o parte,dar Avery îl cususe.Era un taior grozav.Acum,avea să-şi amintească de el ca de taiorul purtat în ziua în care fusese concediată.
-Prinde,zise Margo şi îi aruncă lui Avery un dres nou.E măsură universală.O să-ți vină de minune.Trebuie să porți dres.Ştii care e ținuta obligatorie.
Avery citi eticheta.Scria că dresul e mărime universală.
-Mulțumesc,spuse ea,aşezându-se din nou.Avea picioare lungi şi se temea că va rupe dresul când şi-1 va trage peste şolduri,dar părea să-i vină bine.
-O să întârzii,o anunță Mel când ea se ridică din nou şi-şi aranja fusta.Cum de nu observase cât de scurtă era fusta? Tivul abia îi ajungea până la genunchi.
-Mai am patru minute.

După ce-şi dădu cu luciu de buze şi-şi prinse părul la spate cu o clamă,îşi puse din nou pantofii la loc.Abia atunci observă că tocul drept i se desprinsese.
Probabil că şi-1 rupsese când aterizase pe capota maşinii.
„*N-am ce să-i fac*”,se gândi ea.Inspiră adânc,îşi îndreptă umerii şi porni şchiopătând spre culoar.Cu fiecare pas,genunchiul stâng îi pulsa de durere.
-Uraţi-mi noroc.
-Avery! strigă Mel.Aşteptă până când ea se întoarse,apoi îi aruncă ecusonul.
-Cred că ar trebui să porţi ăsta.
-Aşa e.Vor vrea să mi-1 ia înainte de a mă escorta afară din clădire.Margo strigă după ea:
-Avery!Gândeşte-te la asta în felul următor:dacă eşti concediată,nu va mai trebui să-ţi faci griji că ţi se adună dosare pe birou,în timp ce tu şi mătuşa ta vă relaxaţi în staţiunea aceea de lux.
-Nu m-am decis încă dacă voi pleca sau nu cu mătuşa mea.Ea tot mai crede că sunt ghid pentru copii în Washington.
-Dar cum asta s-a anulat,ar trebui să te răsfeţi,argumentă Margo.
-Aşa e,ar trebui să te duci,zise Lou.Ai putea sta la Utopia o lună întreagă,să-ţi pregăteşti un *curriculum vitae.*
-Nu-mi sunteţi de ajutor,spuse Avery,fără să privească înapoi.Biroul lui Carter era cu patru etaje mai sus.În orice altă zi ar fi urcat pe scări,ca să facă mişcare,
dar genunchiul stâng o durea prea tare şi tocul pantofului drept era prea instabil.
Era deja epuizată când ajunse la lift.În timp ce aştepta liftul,îşi repeta ce avea să spună când Carter o va întreba la ce se gândise când făcuse acel lucru.
Uşile se deschiseră.Făcu un pas înainte şi simţi că trosneşte ceva.
Privind în jos,văzu tocul pantofului înţepenit între lift şi planşeu.Pentru că era singură,îşi ridică fusta şi se sprijini pe genunchiul bun,încercând să scoată tocul.
În clipa aceea,uşile liftului se închiseră,aproape prinzându-i capul.
înjurând printre dinţi,Avery căzu pe spate.Liftul se puse în mişcare,iar ea se ţinu de grilaj.Ţinea tocul rupt într-o mână şi se ridică în picioare chiar când uşile se deschiseră la primul etaj.
Când ajunse la etajul patru,liftul era plin de oameni,iar ea era înghesuită în spate.Simţindu-se ca o neghioabă,îşi făcu loc până în faţă şi ieşi şchiopătând.
Din nefericire,biroul lui Carter se afla la capătul unui hol lung.Uşile de sticlă erau atât de departe,încât nici nu putea citi numele scris deasupra clanţei de alamă.*Rezistă,*îşi spuse ea,începând să meargă.Ajunse la jumătatea drumului,se opri să se uite la ceas şi să-şi odihnească puţin piciorul.Mai avea un minut.”*Aş putea să ajung la timp,*” îşi spuse ea şi începu din nou să meargă.

Clama îi căzu din păr,dar ea o prinse înainte de a ajunge pe jos.O puse la loc şi continuă să meargă.Începea să-şi dorească să fi fost lovită de maşina doamnei Speigel.Atunci,n-ar mai fi trebuit să-şi găsească scuze,iar Carter i-ar fi putut telefona la spital şi ar fi concediat-o la telefon.
Rezistă,îşi repetă ea.Se putea oare şi mai rău? Sigur că se putea.Chiar în secunda în care deschidea uşa,dresul începu să-i alunece.Când mai avea puțin până la biroul secretarei,elasticul era deja în jurul şoldurilor.Bruneta impunătoare,ce purta un taior Chanel impecabil,părea puțin surprinsă,urmărind-o pe Avery cum se apropia.
-Domnişoara Delaney?
-Da,răspunse ea.Femeia zâmbi.
-Ați ajuns tocmai la timp.Domnul Carter va aprecia asta.Are un program încărcat.Avery se aplecă în față,în timp ce femeia ridica receptorul pentru a o anunța.
-E vreo toaletă pentru femei în apropiere?
-Pe hol,după lifturi,la stânga.Avery privi înapoi şi-şi cântări opțiunile.Ar putea întârzia la întâlnire,încercând să alerge ca vântul pe holul lung,pentru a-şi scoate afurisitul de dres,sau ar putea...Secretara îi întrerupse şirul gândurilor:
-Domnul Carter vă primeşte acum.Avery nu se clinti.
-Puteți intra,spuse recepționista.
-Problema e că...
-Da? Avery se îndreptă încet de spate.Dresul nu-i alunecă şi mai mult.
Zâmbind,spuse:
-Atunci,intru.Se întoarse şi continuă să zâmbească,ținându-se de marginea biroului şi încercând să meargă ca şi cum pantoful ei ar mai fi avut toc.Cu puțin noroc,Carter nici nu va observa cum arăta.
Pe cine încerca ea să păcălească? Omul ăsta era instruit să observe amănunte.
Înalt,distins,cu un păr des,cu vârfuri argintii,şi o bărbie pătrată,Tom Carter se ridică atunci când intră ea.Avery înainta şchiopătând.Când ajunse la scaunul din fața biroului lui,ar fi vrut să se arunce pe el,dar aşteptă ca el să-i acorde permisiunea.Carter se aplecă peste birou ca să dea mâna cu ea şi,în clipa aceea, când se întinse în față,dresul cedă.Bazonul îi ajunsese acum la genunchi.
Intrând în panică,Avery îi luă mâna lui Carter şi o scutură cu putere.
Îşi dădu seama prea târziu că ținea în continuare tocul pantofului în mâna dreaptă.Nu mai transpirase atât de mult de când luase examenul de absolvire.
-Sunt încântată să vă cunosc,domnule.Este o adevărată onoare.Ați vrut să mă vedeți? Dar ce cald e aici! Vă deranjează dacă-mi scot jacheta?

Bătea câmpii,dar nu putea să se oprească.Remarca despre temperatura din cameră îi atrăsese atenția lui Carter.Slavă Domnului că zvonurile erau adevărate, Carter avea propriul lui termostat şi-i plăcea să mențină în birou o temperatură sub zero grade.Era ca într-un cavou din Alaska.Avery se mira că nu scotea aburi când expira.Atunci îşi dădu seama că nici nu mai respira.

Linişteşte-te,îşi spuse.*Respiră adânc*.Carter încuviință cu entuziasm.Nu zise nimic de tocul care căzuse pe un teanc de dosare de pe biroul lui.

-Şi mie mi se pare cald,dar asistenta mea îmi spune întruna că e frig aici.O să mai reduc puțin temperatura.Ea nu mai aşteptă ca el să-i dea permisiunea să ia loc.În clipa în care el se întoarse cu spatele,ea luă repede tocul de pe dosare, observând că toate dosarele aveau pe copertă numele ei şi al colegilor ei din „țarc".Apoi,se lăsă să cadă în scaun.Dresul i se adunase în jurul genunchilor.Îşi descheie în grabă jacheta,şi-o dădu jos şi şi-o puse pe genunchi.

în câteva secunde i se făcuse pielea de găină pe brațe şi pe umeri.

*Rezistă,*îşi spuse.Avea să fie în regulă.Când el se va aşeza la birou,ea îşi va putea da încet dresul jos şi va putea scăpa de el.Carter nici nu va observa.

Era un plan grozav şi ar fi putut fi dus la capăt,în cazul în care Carter ar fi cooperat,dar el nu se aşează pe scaunul său.

Veni spre ea şi se aşeză pe marginea biroului.După părerea lui Margo,Avery nu era scundă,dar tot trebuia să-şi dea capul pe spate,ca să-1 poată privi pe Carter în ochi.Carter avea o sclipire în ochi,ceea ce ei i se păru ciudat,dar poate că îi plăcea să concedieze oamenii.Doamne,poate că şi zvonul acela era adevărat!

-Am observat că şchiopătezi.Cum te-ai lovit la genunchi? întrebă el.Se aplecă să ridice clama care căzuse pe jos.

-A fost un accident,spuse ea,luând clama şi lăsând-o să-i cadă în poală.

Văzându-i privirea întrebătoare,îşi dădu seama că răspunsul ei nu-1 mulțumise.

-O doamnă în vârstă...de fapt,foarte în vârstă,care conducea o maşină destul de mare,nu m-a văzut când mă îndreptam spre maşina mea,în parcare.A trebuit să mă feresc din calea ei,ca să nu mă lovească.Am aterizat pe capota unui *Mercedes* şi cred că atunci mi-am rupt tocul şi m-am lovit la genunchi.

Apoi,înainte ca el să poată face vreun comentariu despre nefericitul incident,ea continuă:

-De fapt,atunci doar mi s-a desprins tocul.Mi s-a rupt în lift,când era să rămân cu capul prins între uşi.Carter o privea ca şi cum ea şi-ar fi pierdut mințile.

Domnule,n-a fost o dimineață prea bună.

-Dacă aş fi în locul tău,m-aş pregăti sufleteşte,zise el,cu glasul dintr-o dată sever.O să fie şi mai rău.Avery îşi lăsă umerii să cadă.În cele din urmă,Carter se

duse şi se aşeză la birou.Ea profită de ocazie.
Strecurându-şi mâinile pe sub jachetă şi pe sub fustă,îşi scoase încet dresul.
Nu era uşor,dar era posibil şi reuşi doar să lase impresia că se frământa pe scaun.
În timp ce deschise dosarul şi începu să citească observațiile pe care el sau altcineva le făcuse despre ea,Avery apucă dresul şi-1 făcu ghem.
Când Carter o privi din nou,ea îşi pusese deja pantofii.
-Am primit un telefon de la Mike Andrews,începu el.Avea din nou acelaşi ton sever,care spunea „o-să-fii-concediată".Simți un gol în stomac.
-Da,domnule?
-Cred că-1 cunoşti..
-Da,domnule,nu prea bine,se grăbi ea să adauge.I-am găsit numărul de telefon şi l-am sunat înainte de a pleca din birou.
-Şi,în timpul convorbirii,l-ai convins să trimită o echipă SWAT la *First National Bank,*de pe...El îşi coborî din nou privirea,căutând adresa în dosar.
Ea îi spuse repede adresa,adăugând:
-Filiala e lângă granița statului.Carter se lăsă pe spate,îşi încrucişa brațele şi zise:
-Spune-mi ce ştii despre aceste jafuri.Ea trase aer în piept şi încercă să se relaxeze.Acum,era pe terenul ei,deținea controlul.Pentru că introdusese toate rapoartele agenților în computer şi văzuse înregistrările camerelor video de la bancă,aflase şi reținuse aproape toate amănuntele.
-Jefuitorii îşi spun „*Politicienii*".Sunt trei la număr.
-Continuă,o îndemnă el.
-Au avut loc trei jafuri în ultimele trei luni.Bărbații,purtând toți haine albe,au intrat în prima bancă,la *First National Bank and Trust*,de pe Twelfth Street,pe 15 martie,exact la trei minute după deschiderea băncii.Au folosit armele pentru a amenința personalul şi pe un client,dar nu au tras.Cel care dădea ordine ținea un cuțit la gâtul agentului de pază.Când ceilalți doi alergau spre uşă,conducătorul
1-a înjunghiat pe agentul de pază,a aruncat cuțitul şi,apoi,a plecat.Agentul de pază nu făcuse nimic ca să-1 provoace.Nu a avut absolut nici un motiv ca să-1 ucidă.
-Aşa este,încuviință Carter.
-Al doilea jaf a avut loc pe 13 aprilie,la *Bank of America,*în Maryland.
Directoarea băncii a fost ucisă în acel jaf.Conducătorul se îndrepta spre uşă.S-a întors brusc şi a împuşcat-o de aproape.Din nou,n-a părut să aibă nici un motiv, pentru că personalul băncii încercase cu disperare să coopereze.
-Şi al treilea jaf?
-A avut loc pe 15 mai,la *Goldman 's Bank and Trust*,din Maryland,zise ea.

Aşa cum ştiți,a avut loc o escaladare a violenței.Doi oameni au fost uciși şi un al treilea a fost considerat mort,dar şi-a revenit în mod miraculos.
-Bine,se vede că ți-ai făcut temele,zise el.Acum,spune-mi,ce te-a făcut să crezi că o mică filială a lui *First National Bank* din Virginia va fi următoarea țintă?
Privirea lui o intimida.Continuă să se uite în jos în timp ce-şi aduna gândurile, după care îşi ridică din nou privirea.Ştia cum ajunsese la acea concluzie,dar avea să fie greu să-i explice asta şefului operațiunilor interne.
-Cred că se poate spune că a depins de felul în care am privit eu lucrurile.Era totul acolo...mai mult sau mai puțin,acolo,în dosar.
-Nimeni altcineva nu a mai văzut soluția în dosar,observă el.Celelalte trei jafuri au avut ca țintă bănci diferite,dar tu l-ai convins pe Andrews că aveau să atace din nou o filială a *First National Bank*.
-Da,domnule,aşa am făcut.
-E remarcabil cum ai reuşit să-1 convingi.
-Nu chiar,zise ea,sperând că Andrews nu-i spusese lui Carter fiecare cuvânt pe care-1 rostise ea.
-Te-ai folosit de numele meu.Avery a avut o strângere de inimă.
-Da,domnule,aşa am făcut.
-I-ai spus lui Andrews că ordinul venea de la mine.Aşa e,Delaney ?
Acum,începe,se gândi ea.Asta e partea cu te-concediez-de-nu-te-vezi.
-Da,domnule.
-Să revenim la fapte,bine? Iată ce vreau să ştiu.”*Politicienii*” atacaseră pe 15 martie,pe 13 aprilie,apoi,pe 15 mai.Nu ştiam de ce atacaseră în acele zile,dar tu ți-ai dat seama,nu-i aşa? Aşa i-ai spus lui Andrews,îi reaminti el.Dar nu i-ai dat explicații.
-Nu aveam timp.
-Acum,avem timp.Cum ai ajuns la concluzia asta?
-E vorba de Shakespeare,domnule.
-Shakespeare?
-Da,domnule.Jafurile au urmat toate acelaşi tipar,aproape ca un ritual.Am obținut o listă cu operațiunile primei bănci din săptămâna de dinaintea jafului.
Am procedat la fel şi cu celelalte două bănci.M-am gândit că voi găsi o legătură între ele,zise ea.Făcu o pauză şi clătină din cap.
-Aveam în tot biroul topuri întregi de liste tipărite şi,într-adevăr,am descoperit ceva interesant.Din fericire,aveam dischetele de la bănci şi am putut să compar listele pe computer.Carter îşi freca obrazul,distrăgându-i atenția.Ea îi citi nerăbdarea din privire.

-Domnule,mai aveți răbdare cu mine încă un minut.Prima bancă a fost jefuită pe 15 martie.Vă spune ceva această dată? înainte ca el să poată răspunde,ea continuă:
-Idele lui Marte? Iuliu Cezar? El încuviință.
-Probabil că la asta mă gândeam aseară,în timp ce citeam listele,şi atunci am observat că un bărbat pe nume Nate Cassius făcuse o retragere de la un bancomat.Încă nu făcusem legătura,admise ea,dar mi-am dat seama că,dacă aveam dreptate,şi speram din tot sufletul să am,conducătorul „*Politicienilor*" ne lăsa indicii.Poate că juca un joc straniu,poate că aştepta să vadă cât ne va lua să înțelegem.Acum îi captase pe deplin atenția.
-Continuă,zise el.
-Aşa cum am mai menționat,am avut nedumeriri în legătură cu datele până când am făcut cercetări.Am verificat calendarul roman şi am descoperit că,atunci când romanii calculau durata unei luni,calculau şi idele lunii.Ştim din piesa lui Shakespeare,Iuliu Cezar,că idele lui Marte cad în ziua de 15.Dar asta nu e valabil pentru toate lunile.Uneori,idele cad pe 13.Folosind această logică,am revăzut retragerile de la bancomate din săptămâna de dinaintea celui de-al doilea jaf şi din săptămâna de dinaintea celui de-al treilea jaf.Ghiciți ce am descoperit?
-Nate Cassius a făcut o retragere de la acele bănci?
-Nu,domnule,răspunse ea,dar un anume William Brutus a retras bani de la una dintre bănci,iar Mario Casca,de la cealaltă,iar retragerile au avut loc cu doar două zile înainte de jafuri.Cred că voiau să vadă cum sunt organizate băncile.
-Continuă,zise el,aplecându-se în față.
-Nu mi-am dat seama decât în ultima clipă.A trebuit să verific toate tranzacțiile băncilor din cele trei state,care au avut loc începând de pe data de 11.
-Pentru că celelalte două retrageri au fost făcute cu exact două zile înainte ca jafurile să aibă loc.
-Da,zise ea.Mi-am petrecut o mare parte a nopții comparând datele cu cele pe care le aveam în computer pentru ziua de 11 şi am găsit.Domnul John Ligarius a făcut o extragere de la acea mică filială a băncii *First National*,la ora 3:45 dimineața.Toate aceste nume-Cassius,Brutus,Casca,Ligarius-sunt ale unora dintre conspiratorii împotriva lui Cezar.N-am avut timp să-i verific pe cei care dețineau cardurile,dar am aflat că acestea erau emise de bănci din Arlington.
Totul se lega.Ligarius a făcut o retragere de la *First National Bankt* deci aceasta avea să fie următoarea țintă.M-am gândit că nu aveam prea mult timp şi superiorul meu,domnul Douglas,nu era disponibil.Plecase deja să prindă un zbor de patru ore şi nu puteam să vorbesc cu el.Am avut inițiativă,sublinie ea.Aş fi

preferat să mă înşel şi să-mi pierd slujba,decât să tac şi să aflu după aceea că am avut dreptate.Domnule,concluziile şi acţiunile mele ulterioare vor fi trecute în raportul pe care tocmai îl scriu şi,când îl veţi citi,veţi observa că-mi asum întreaga responsabilitate pentru faptele mele.Colegii mei n-au avut nici o legătură cu decizia mea de a-1 suna pe Andrews.Dar pot spune în apărarea mea,
se grăbi ea să adauge,că,asemenea colegilor mei de departament,am masteratul şi mă pricep foarte bine la ceea ce fac.Nu suntem doar nişte dactilografi care transferă notiţele agenţilor în baza de date.Noi analizăm informaţiile pe care le primim.
-Asta face şi programul computerului.
-Da,dar computerul nu are inimă sau instincte,noi avem.Şi,domnule,dacă tot vorbim despre fişa postului,aş vrea să menţionez că salariul minim a crescut,dar salariile noastre,nu.El clipi.
-Îmi sugerezi că vrei o mărire de salariu?
Ea tresări.Poate că vorbise prea mult,dar,dacă tot avea să-şi piardă slujba,cel puţin Lou,Mel şi Margo ar putea avea de câştigat.O cuprinse brusc un acces de furie,pentru că şi ea,şi colegii ei erau subestimaţi.Îşi încrucişa braţele şi-1 privi fix.
-Acum,că v-am prezentat'faptele,sunt tot mai convinsă că am dreptate.Nu aveam de ales,trebuia să-1 anunţ pe Andrews,iar el n-ar fi acţionat,dacă nu foloseam numele dumneavoastră.Ştiu că mi-am depăşit atribuţiile,dar nu aveam timp şi trebuia să...
-I-au prins,Avery.Ea se opri brusc,după care întrebă:
-Cum aţi spus,domnule?
-Am zis că Andrews şi oamenii lui i-au prins.Nu ştia de ce vestea o şoca atât de mult,dar era şocată.
-Pe toţi? întrebă ea.El încuviinţă.
-Andrews şi echipa lui îi aşteptau şi,exact la 10:03,cei trei bărbaţi au intrat val-vârtej în bancă.
-A fost cineva rănit?
-Nu.Ea oftă.
-Slavă Domnului! Carter încuviinţă.
-Erau îmbrăcaţi în alb.Ţi-ai dat seama care era semnificaţia culorii?
-Sigur.Senatorii romani purtau togi albe.
-Cei trei bărbaţi sunt interogaţi chiar acum,dar cred că ţi-ai dat deja seama care le era jocul.
-Probabil că se consideră anarhişti care încearcă să răstoarne guvernul.

Vă vor spune că încearcă să-1 ucidă pe Cezar şi probabil că se vor prezenta drept nişte martiri.Dar ştiţi ce? Dacă laşi la o parte tot ce spun ei,e vorba de acelaşi vechi motiv.Lăcomia a fost adevăratul motiv.Ei doar au încercat să facă pe deştepţii,asta e tot.Zâmbea destul de mulţumită de sine,când,brusc,o străfulgera un gând.
-Domnule,aţi spus că mă aşteaptă ceva şi mai rău,îi aminti ea.Ce-aţi vrut să insinuaţi?
-Urmează să aibă loc o conferinţă de presă peste...se opri şi se uită la ceas ...10 minute,iar tu eşti atracţia principală.Am înţeles că-ţi displace profund să fii în centrul atenţiei.Nici mie nu-mi plac conferinţele de presă,dar facem ce este necesar.Avery simţea cum o cuprinde tot mai mult panica.
-Mike Andrews şi echipa lui ar trebui să participe la conferinţa de presă.Ei i-au prins pe suspecţi.Eu doar mi-am făcut meseria.
-Eşti doar modestă,sau...? Ea se aplecă uşor înainte şi-1 întrerupse:
-Domnule,aş prefera să-mi fac o obturaţie de canal.El îşi reţinu un zâmbet,dar avea din nou sclipirea aceea în priviri.
-Deci,această aversiune e adânc înrădăcinată?
-Da,domnule,este.Aprecie încercarea lui de a destinde atmosfera,dar nu putea scăpa de neliniştea ei,care era tot mai mare.
-Pot să vă pun o întrebare?
-Da.
-De ce aveţi pe birou dosarul meu? Am urmat procedura...cât am putut,sublinie ea.Şi dacă nu intenţionaţi să mă concediaţi...
-Voiam să mă familiarizez cu departamentul vostru,zise el luând dosarul.
-Pot să vă întreb de ce?
-O să aveţi un nou şef.Lui Avery nu-i plăcu vestea.Ea şi ceilalţi se înţelegeau bine cu Douglas şi schimbarea avea să fie dificilă.
-Înseamnă că domnul Douglas se pensionează? Vorbeşte despre asta de când lucrez eu aici.
-Da,răspunse Carter.*Ghinion*,se gândi ea.
-Pot să întreb cine e noul meu şef? El îşi ridică privirea de pe dosarul pe care-1 ţinea în mână.
-Eu,răspunse el.O lăsă să asimileze informaţia înainte de a continua: Voi patru veţi fi transferaţi în departamentul meu.Ea se entuziasmă.
-Ne mutăm într-un alt birou? Entuziasmul ei fu repede temperat.
-Nu,veţi rămâne unde sunteţi,dar,începând de luni dimineaţă,o să-mi raportaţi direct mie.Ea încercă să pară fericită.

-Deci o să urcăm şi o să coborâm patru etaje de fiecare dată când va trebui să vorbim cu dumneavoastră?
Ştia că părea o cârcotaşă,dar era prea târziu pentru a-şi retrage cuvintele.
-Avem lifturi şi majoritatea angajaților noştri poate merge cu ele fără să-şi prindă capul între uşi.Sarcasmul lui n-o descumpăni.
-Da,domnule.Pot să întreb dacă vom primi o mărire de salariu? Ar fi trebuit să fim demult evaluați pentru asta.
-Evaluarea ta are loc chiar acum.
-Ah! îşi dorea ca el să fi spus asta de la început.Şi cum mă descurc?
-Asta e partea de interviu a evaluării şi,în timpul interviului,eu pun întrebările şi tu răspunzi.Cam aşa merg lucrurile.El deschise dosarul ei şi începu să citească, începu cu declarația personală pe care o scrisese ea când solicitase postul,apoi citi informațiile despre trecutul ei.
-Ai locuit cu bunica ta,Lola Delaney,până la vârstă de 11 ani.
-Aşa e.Îl urmări dând paginile şi verificând faptele şi datele.Voia să-1 întrebe de ce era nevoie să-i citească datele personale,dar ştia că dacă l-ar fi întrebat,ar fi părut defensivă sau poate chiar ostilă,aşa că îşi împreună mâinile şi tăcu.
Carter era noul ei şef şi ea voia să înceapă cu dreptul în relația cu el.
-Lola Delaney a fost ucisă în noaptea de...
-14 februarie,zise ea pe un ton neutru.De Sf.Valentin.El îşi ridică privirea spre ea.
-Şi tu ai văzut cum s-a întâmplat.
-Da.Carter începu să citească din nou însemnările:
-Dale Skarrett,cel care a ucis-o pe bunica ta,era deja căutat.Se emisese un mandat de arestare pe numele lui,în legătură cu furtul unor bijuterii,în care proprietarul magazinului fusese omorât şi fuseseră furate diamante neşlefuite în valoare de peste 4 milioane de dolari.Diamantele n-au fost recuperate şi Skarrett n-a fost pus oficial sub acuzare...Avery îl întrerupse:
-Dovezile împotriva lui au fost indirecte şi ar fi fost puțin probabil că i-ar fi adus condamnarea.
-E adevărat,zise Carter.Jilly Delaney era şi ea căutată pentru a fi interogată în legătură cu furtul.
-Da.
-Ea nu era în casă în noaptea în care bunica ta a fost omorâtă.
-Nu,dar sunt sigură că 1-a trimis pe Skarrett să mă răpească.
-Dar tu n-ai cooperat.Ea simți un nod în stomac.
-Nu,n-am cooperat.

-Nimeni n-a ştiut ce s-a întâmplat,până a doua zi dimineața.Când a sosit poliția, Skarrett plecase demult,iar tu erai în stare gravă...
-Skarrett a crezut că am murit,interveni ea.
-Ai fost dusă cu elicopterul la spitalul de copii din Jacksonville.După o lună, când ți-ai revenit de pe urma rănilor,lucru extraordinar,dată fiind gravitatea lor,mătuşa ta,Carolyn,te-a luat să stai cu ea în Bel Air,California.
El se lăsă pe spătarul scaunului.
-Acolo,Skarrett a venit din nou după tine,nu-i aşa?
Ea simțea cum tensiunea creştea în ea.
-Da,spuse ea.Eram singurul martor ocular care putea face ca el să fie închis pe viață.Din fericire,aveam un înger păzitor.FBI-ul mă proteja fară să ştiu.Skarrett a apărut la şcoală tocmai când ieşeam.
-Era neînarmat şi le-a spus după aceea autorităților că doar voia să vorbească cu tine.Skarrett a fost arestat şi acuzat de crimă de gradul doi,zise el.A fost condamnat şi,în prezent,îşi ispăşeşte pedeapsa în Florida.S-a prezentat la audierea pentru eliberare condiționată acum câțiva ani şi a fost respins.
Următoarea audiere urmează să aibă loc anul acesta.
-Da,domnule.Iau legătura regulat cu procuratura şi voi primi o înştiințare când va fi stabilită data audierii.
-Trebuie să te duci.
-Nu voi lipsi,domnule.
-Cum rămâne cu noul proces? întrebă el.Lovi hârtiile cu mâna şi continuă:
-Eram curios să ştiu de ce crede avocatul lui că poate cere rejudecarea cazului.
-Mă tem că are motive,spuse ea.Petiția înaintată îl acuza pe procuror că n-a dezvăluit informații vitale.Bunica mea era bolnavă de inimă şi doctorul care a tratat-o a mărturisit după ce a aflat de moartea ei.Informația aceasta nu i-a fost dată avocatului lui Skarrett.
-Dar încă n-ai auzit că se va rejudeca acest caz,nu?
-Nu,domnule,n-am auzit.
-Să ne întoarcem la tine,zise el.Ea nu mai putea să coopereze nici o clipă.
-Domnule,pot să vă întreb de ce vă interesează atât de mult trecutul meu?
-Eşti evaluată,îi reaminti el.La două săptămâni după ce Skarrett a fost condamnat,Jilly Delaney a fost ucisă într-un accident de maşină.
-Da.Avery uitase multe lucruri din copilăria ei,dar îşi amintea foarte clar telefonul acela.Tocmai sărbătoriseră ziua de naştere a lui Carrie,cu întârziere, deoarece Avery fusese în spital la data cu pricina,şi o ajuta pe menajeră să pună legumele pe masă înainte de a se aşeza cu toții să ia cina.

Avery pusese piureul de cartofi lângă farfuria unchiului Tony,când mătuşa Carrie a răspuns la telefon.Un antreprenor de pompe funebre a sunat-o să-i comunice că Jilly fusese incinerată într-un accident de maşină cumplit,dar că rămăsese destulă cenuşă pentru a fi pusă într-o urnă.
Dorea să ştie ce voia Carrie să facă cu cenuşa şi cu obiectele personale,printre care şi un permis de conducere carbonizat.
Avery stătea în faţa peretelui de sticlă,privind nişte păsări colibri,când a auzit-o pe Carrie spunându-i antreprenorului să arunce cenuşa la cel mai apropiat tomberon.Îşi aducea aminte de fiecare clipă a acelei seri.Carter o facu să-şi îndrepte din nou atenţia asupra discuţiei,schimbând brusc subiectul:
-Ai studiat la Universitatea Santa Clara,ai absolvit cu brio,luându-ţi licenţa în psihologie,ştiinţe politice şi istorie.Apoi,ai studiat la Stanford şi ţi-ai luat masteratul în drept penal.Spunând asta,închise dosarul.
-În declaraţia ta personală,ai spus că te-ai hotărât să devii agent FBI când aveai 12 ani.De ce? Ştia că el citise deja răspunsul care era în declaraţia personală pe care o dăduse ea când solicitase angajarea la FBI.
-Un agent,pe nume John Cross,mi-a salvat viaţa.Dacă nu m-ar fi păzit...dacă Skarrett m-ar fi răpit de la şcoală,viaţa mea s-ar fi sfârşit.Carter încuviinţă.
-Şi ai crezut că poţi face cu adevărat ceva lucrând pentru birou.
-Da.
-Atunci,de ce n-ai devenit agent de teren?
-Din cauza birocraţiei,zise ea.Am ajuns să ocup postul actual.Voiam să mai stau 6 luni şi apoi să cer transferul.Asistenta lui îi întrerupse:
-Domnule Carter,vă aşteaptă.Pe Avery o cuprinse din nou panica.
-Domnule,Mike Andrews ar trebui să se ocupe de conferinţa de presă.El şi echipa lui ar trebui să primească laudele.
-Nici unuia dintre noi nu-i place să facă asta,se răsti el,dar a fost un caz foarte mediatizat şi,sincer,mulţi ar aprecia să le fie recunoscute astfel meritele.
-Colegii mei şi cu mine am prefera o mărire dc salariu...şi ferestre,domnule.Am vrea şi ferestre.Ştiaţi că birourile noastre se află în spatele sălii mecanice?
-Nu dispunem de prea mult spaţiu.Şi când ţi-a venit ideea să negociem?
Ea îşi îndreptă spatele.
-Domnule,într-o evaluare...El o întrerupse:
-Mi-ai spus că ai acţionat singură când l-ai nunat pe Andrews.
-Da,e adevărat,dar şi ceilalţi au fost...importanţi.Da,domnule,au fost foarte importanţi,pentru că m-au ajutat să caut acele nume în dosare.El închise un ochi.
-Îţi dai seama că minciuna nu-ţi va aduce o creştere de salariu,nu-i aşa?

-Domnule,Mel,Lou,Margo şi cu mine suntem o echipă.M-au ajutat.Nu erau la fel de convinşi ca şi mine...Sună interfonul de pe biroul lui.Carter apăsă nervos pe buton şi se răsti:
-Vin imediat.Apoi,îşi luă haina şi şi-o puse,privind-o tot timpul încruntat pe Avery.
-Liniştește-te,Delaney,zise el în cele din urmă.Ai scăpat.N-o să te oblig să vii la conferința de presă.Uşurarea o facu să aibă un moment de slăbiciune.
-Mulțumesc,domnule.Ea se ridică,iar el ocoli biroul.Avery avea dresul făcut ghem sub sacoul pe care-l ținea pe braț.Carter se opri la uşă şi se întoarse tot încruntat.
-Să nu-mi mai foloseşti vreodată numele fără permisiunea mea,Delaney.
-Am înțeles,domnule.
-Şi încă ceva,zise el.
-Da,domnule?
-Ai făcut o treabă bună.

CAPITOLUL 2

Căsnicia nu e pentru cei mofturoşi.Atât soțul,cât şi soția trebuie să fie dispuşi să-şi lase copilul interior să facă pozne,dacă vor ca mariajul lor să supraviețuiască şi să prospere.Trebuie să-şi lase copilul interior să se tăvălească în noroi.Greşelile vor fi inevitabile,desigur,dar un duş de dragoste şi iertare va purifica uniunea şi,atunci,va începe vindecarea.

Ce tâmpenii.Carolyn Delaney Salvetti asculta cu ochii holbați de uimire prostiile pe care consilierul lor marital le predica din manualul pe care şi-l publicase pe speze proprii,intitulat,foarte potrivit şi ridicol,"*Lasă-ți copilul interior să se murdărească"*.Oare dobitocul ăsta vorbea despre căsnicie,sau despre lupte în noroi? Carrie nu ştia şi,în clipa aceea,nici nu-i păsa.

Cât mai discret,îşi ridică mâneca bluzei de mătase deasupra încheieturii mâinii şi se uită la ceasul ei *Cartier*.Mai erau zece minute.

Dumnezeule,oare mai putea să reziste atât?

Trase adânc aer în piept,lăsă mâneca să-i alunece în jos şi se lăsă pe spate în scaunul de pluş,dând din cap cu înțelepciune,ca soțul ei şi dobitocul să creadă că asculta.*Căsnicia nu este pentru cei mofturoşi*,repeta acesta din urmă pe tonul său baritonal şi tărăgănat.Avea glasul ca o lufa de sârmă,iritându-i fiecare nerv din corp.Consilierul era un escroc încrezut,gras şi flatulent,care insistase să i se spună doctorul Pierce,pentru că avea impresia că numele său complet,doctor Pierce Ebricht,era prea formal pentru o discuție atât de intimă.

La urma-urmei,el era cel care trebuia să-i ajute să se descarce.După prima şedinţă,Carrie îl botezase „*doctorul Sculă*”.
Soţul ei,Tony,îl alesese pentru că era „în vogă” la momentul respectiv.
Consilierul,cu diploma sa luată la „fără frecvenţă”,era cel mai nou guru la care veneau toţi cei care erau „cineva”,pentru a-şi reîmprospăta căsniciile.
Doctorul Pierce era un fel de doctor Phil pentru cei bogaţi şi renumiţi,dar,spre deosebire de doctorul Phil,nenorocitul era un bufon desăvârşit.
Dar şi Tony era la fel.Stătea alături de Carrie,cu palmele transpirate împreunate ca şi cum s-ar fi rugat,părând atât de sincer şi de implicat,ca o marionetă pe care o manipula consilierul,dând repede din cap a încuviinţare de fiecare dată când „doctorul Sculă” făcea o pauză în citirea „bibliei” sale,pentru a ridica privirea, plin de speranţă.Carrie nu se putea abţine să râdă sau să ţipe decât muşcându-şi buza.O,cât îşi dorea să ţipe! Dar nu îndrăznea.
Făcuse o înţelegere cu ticălosul ei soţ necredincios şi,dacă n-ar fi fost cuminte, prefăcându-se că încerca să salveze cu adevărat acest „Titanic” care devenise căsnicia lor,i-ar fi plătit pensie alimentară toată viaţa.Era o posibilitate înfiorătoare.Sorţii erau împotriva ei.Tony provenea dintr-o familie cu numeroşi centenari.Unchiul său,Enzo,încă mai făcea vin pe peticul lui de pământ din Napa,la respectabila vârstă de 86 de ani,şi nu părea deloc să dea semne de oboseală.Singura concesie făcută de el traiului sănătos a fost ca,la 85 de ani,să renunţe la ţigările *Camel* fără filtru-din care fuma trei pachete pe zi-şi să pună mai mult usturoi în tot ceea ce mânca,inclusiv pe feliile de pâine prăjită de la micul dejun.Dacă Tony se dovedea la fel de sănătos şi de în formă ca şi Enzo, până la moartea ei,Carrie putea să dea faliment şi nu ar mai fi avut ce să-i lase moştenire singurei persoane pe care o iubea,nepoatei ei,Avery.
Dacă,pe de altă parte,coopera cu Tony şi participa la toate cele zece şedinţe cu „doctorul Sculă”,iar mariajul lor tot eşua-deşi se încheiase demult,în opinia ei-atunci,îi promisese Tony,el va renunţa la partea lui din afacere şi nu-i va cere nici un cent ca pensie alimentară.Carrie nu era proastă.Cinică până în măduva oaselor,nu avea de gând să accepte cuvântul unui bărbat pe care-l considera un mincinos patologic şi un hoţ.Lipseau 123.000 de dolari din unul dintre conturile lor de afaceri.Nu putea dovedi că Tony se autoservise,dar ştia că el luase banii, cel mai probabil ca să-i cumpere bijuterii scumpe amantei lui.Ticălosul!
Astfel,ca să se asigure că el nu se va răzgândi şi că nu îi va cere pensie alimentară,îl făcuse să-şi exprime promisiunea în scris,apoi îşi chemase asistenta pentru a fi martoră la semnarea documentului de către Tony.Hârtia se afla acum la loc sigur,în cutia ei de valori de la *First Commerce Bank*.

Cum de ajunseseră în situația asta? Tony fusese un bărbat atât de iubitor şi de atent...Carrie îşi amintea noaptea în care fusese trezită de o durere sfâşietoare.
Era sigură că suferința îi fusese produsă de o toxiinfecție alimentară.Cinaseră la un nou restaurant thailandez,despre care vorbeau toți prietenii lor.
Ea refuzase să meargă la spital,iar Tony fusese extrem de îngrijorat.
În cele din urmă,o luase în brațe,o dusese la maşină şi o transportase la.spital.Îi salvase viața în noaptea aceea.După tratamentul administrat la Urgență,fusese internată,iar Tony stătuse pe un scaun tot restul nopții,veghind-o.
Fermecase tot personalul spitalului prin felul în care îi suportase toate plângerile şi cererile,şi prin faptul că umpluse toată încăperea cu gerbera,florile ei preferate.Tony era atât de charismatic pe atunci...Şi încă mai era,fir-ar să fie! Probabil că de aceea roiau toate starletele în jurul lui.
Era tentația prea mare? La urma-urmei,ea îmbătrânea şi trecerea anilor începea să se cunoască.Acesta să fi fost motivul pentru care el decisese s-o înşele?
Verificându-şi din nou ceasul pe furiş,ea îşi înăbuşi un suspin de uşurare.În doar cinci minute,ultima şedință avea să ia sfârşit şi nu va mai trebui să se prefacă amabilă față de „doctorul Sculă”.
Apoi,fie că îi convenea cuiva sau nu,ea avea să plece puțin,să se refacă.
Echipamentul ei de sport,marca *Prada*,era înghesuit în valizele ei,marca *Gucci,* alături de laptop-ul ei ultramodern,de trei pachete cu baterii şi de două telefoane celulare cu încărcătoare.Bagajele o aşteptau în portbagajul limuzinei care avea s-o ducă din biroul „doctorului Sculă”,până la aeroport.
Această vacanță forțată urma să fie prima perioadă pe care şi-o petrecea departe de compania ei,*Star Catcher*,după mai bine de opt ani,şi era foarte emoționată.
Avea un personal bun şi ştia că oamenii ei puteau rezolva orice problemă care ar fi apărut cât timp era ea plecată,dar recunoştea că era o maniacă a controlului şi nu suporta ideea de a lăsa pe altcineva să ia decizii,fie şi numai pentru 14 zile.
După spusele lui Avery,Carrie era o personalitate de tip A.Nu putea suporta să stea degeaba sau să se plictisească.Nici nu-şi luase liber pentru luna de miere, după căsătoria cu Tony.Scurtul weekend din Baja i se păruse un an,stând departe de noua ei companie,o adevărată ironie,fiindcă se presupunea că,în acea perioadă,fusese în focurile pasiunii.Rezervația gravată cu auriu,de la luxoasa stațiune Utopia,sosise cu trei săptămâni în urmă-imediat după a doua şedință cu „doctorul Sculă”,iar Carrie,după ce aruncase o singură privire invitației,fusese Sigură că Tony era în spatele stratagemei,ca s-o facă să plece din Los Angeles.Soțul ei mimase surpriza,dar ea nu se lăsase păcălită.O îndemna de câteva luni bune să-şi ia o vacanță şi să o folosească pentru a încerca să-şi refacă

amândoi căsnicia şubrezită.Oricât l-a bătut la cap să recunoască,Tony nu a vrut să mărturisească.A insistat că nu făcuse el rezervarea şi aici nu plătise preţul exorbitant,şi pentru că era chiar mai încăpăţânat decât ea,a renunţat să mai scoată adevărul de la el.Rezervarea era însoţită de o broşură elaborată,care înfăţişa luxoasa staţiune şi prezenta tratamentele disponibile la Utopia.
Mai era ataşată şi o scrisoare,cu o listă de recomandări din partea femeilor şi a bărbaţilor faimoşi care erau clienţi obişnuiţi ai staţiunii.
Ea auzise de staţiune-toată lumea de la Hollywood ştia de ea-,dar era clar că nu ştiuse cât de populară era printre cei bogaţi şi faimoşi.Pentru că preţurile erau atât de exorbitante,nici nu se gândise la ea.
Carrie fusese roasă de îndoială.Cât era de vital pentru ea să plece?
Era de o importanţă covârşitoare unde să te aşezi în restaurantele în vogă,la un moment dat,din Los Angeles,pentru că erai văzut şi observat,dar era la fel de important să se ducă într-o staţiune?
Era atât de elegantă şi de retrasă...Cine ar fi observat,în afară de clienţii prezenţi, că ea fusese acolo? îi va cere oare patronul să scrie o recomandare?
Doamne,n-ar fi minunat? Dacă numele ei ar apărea pe lista celor bogaţi şi faimoşi,ce impuls incredibil ar fi pentru compania ei!
În branşa în care lucra,orice făceai era menit să-i impresioneze pe alţii,să-i facă să se învinetească de invidie.Numai cei bogaţi,care nu aveau nevoie să muncească,aveau de lucru la Hollywood.
Însă ce garanţie ar avea că numele ei va ajunge pe lista aceea? Carrie calculase la centimă cât o va costa fiecare zi de şedere acolo şi decisese să rămână acasă.
Nu avea de gând să-1 lase pe Tony să cheltuiască atâta din banii ei.Voia să sune la staţiune a doua zi dimineaţă şi să ceară rambursarea costului biletului.Sub nici o formă nu voia să scoată din buzunar atâţia bani.
Probabil că îi repetase asta de cel puţin cinci ori lui Tony,până când el începuse să-i citească numele celor care vizitau regulat staţiunea şi care înălţau ode Utopiei.Ea încetase să mai ţipe când auzise numele Barbarei Rolands.
Toată lumea o admira pe actriţa înaintată în vârstă,şi cu trei Oscaruri la activ,cu *„cel mai reuşit lifting facial de pe întreaga coastă”.*
Barbara dispăruse timp de trei săptămâni chiar anul trecut şi,când îşi făcuse din nou apariţia,la o strângere de fonduri foarte la modă,arăta incredibil.Oare îşi făcuse operaţia în staţiune?
Carrie smulsese hârtiile din mâinile lui Tony.Citise numele personalului care satisfăcea cerinţele fiecărui client.Doi chirurgi esteticieni de renume mondial se aflau în fruntea listei.

Avea să ajungă să fie consultată de aceiaşi medici care lucraseră cu unii dintre cei mai influenți bărbați şi femei ai secolului?
Doar Dumnezeu ştia câtă nevoie avea şi ea de puțină împrospătare.
Nu de un lifting facial-nu avea încă 45 de ani dar pungile de sub ochi erau din ce în ce mai pronunțate,iar ea trebuia să facă ceva în privința asta.
Lipsa de somn,orele lungi de muncă şi cele 20 de ceşti de cafea pe zi,fără să aibă timp să facă exerciții fizice,îşi lăsaseră cu siguranță amprenta.
Potrivit scrisorii,avea să zboare din Los Angeles până la Denver,apoi avea să zboare cu un avion mai mic până la Aspen.Utopia se afla în munți,la 15 minute distanță de cea mai apropiată stațiune de schi.Ea urma să ajungă după-amiaza devreme şi,a doua zi dimineață,avea să fie evaluată de medicii de acolo.
Liposucțiunea,observase ea,era una dintre alegerile disponibile.Procedura era trecută chiar sub masajul complet.Cum putea să refuze? Cum putea,într-adevăr, mai ales după ce Tony menționase că darul anonim nu era rambursabil.
Ea era sigură că folosise banii companiei ca să-i plătească vacanța.
Omul ăsta nu putea economisi nici un sfanț.De când cele două companii ale lor fuzionaseră,iar ea adusese primul lor cont de mai multe milioane de dolari,el trăise pe picior mare.Nu avea nici un pic de simț al afacerilor.
Tony spunea că nu contează de unde venea cadoul şi îi sugerase să considere vacanța drept un cadou anticipat pentru ziua ei de naştere.Credea cu tărie că nu trebuia căutat calul de dar la dinți.Îi spusese că spera să-şi petreacă timpul pentru a reflecta la toate acele minunate cuvinte înțelepte pe care le spusese „doctorul Sculă" despre sanctitatea căsniciei.Ştia că Tony spera că,odată ce ea ar fi redus motoarele,aşa cum fac oamenii în vacanță,îşi va da seama că îl nedreptățise cu acuzațiile ei şi îşi va da seama că,în adâncul inimii,îl iubeşte.
Carrie îşi avea prioritățile ei.Cât timp avea să se „renoveze",voia să lucreze la o reclamă care să-i aducă companiei ei un nou premiu Clio.
Trecuse prea mult timp de când primise ultimul premiu,se făceau deja aproape patru ani şi ea devenea din ce în ce mai nerăbdătoare.
Publicitatea era o afacere dură,iar concurenții ei,aflați mai ales în Manhattan, erau aprigi.Tinerii de 20 de ani preluau controlul.
Unii directori nici nu vorbeau cu un bărbat sau cu o femeie de peste 30 de ani,motiv pentru care Carrie adăugase în echipa ei trei tineri licențiați în economie şi bine informați,îi numea pe aceşti fanatici ai Nintendo-ului „copiii" ei.Era imperativ pentru Carrie să fie actuală,în fiecare clipă.În munca ei nu conta câte realizări avusese în trecut.Cu atâția concurenți care îşi croiau drum în cercul ei de influență,*Star Catcher* trebuia să fie pe piață cât mai mult posibil.

Hollywood-ul era un oraş cu toane.Cei care deţineau puterea erau interesaţi doar de cei care creau atmosfera zilei.În cazul în care Carrie nu îşi împingea personalul să obţină conturi tot mai mari,urma să se trezească,peste noapte,în categoria „foştilor”.Îi datora primul premiu Clio nepoatei ei.O implorase pe Avery să intervină,atunci când actriţa adolescentă şi temperamentală pe care o angajase făcuse o criză de isterie şi ceruse în ultimul moment să i se dubleze salariul.Prostuţa aceea crezuse că prinsese firma *Star Catcher* la înghesuială din cauza termenului limită apropiat şi,dacă Avery n-ar fi venit pe platou în acea zi,Carrie ar fi trebuit s-o plătească pe mica ticăloasă.Avery fusese îngrozită de ceea ce îi cerea Carrie să facă,dar avea o voce suavă şi un corp grozav,iar asta era tot ceea ce se cerea.Reclama la săpun a fost un succes răsunător,iar Carrie, acţionând ca agent al lui Avery,i-ar fi putut obţine contracte pe cel puţin un an.
Dar Avery nu era interesată.Imediat ce se terminase vacanţa de primăvară,se întorsese să-şi termine liceul şi apoi se dusese la facultate.
Avery a continuat să lucreze cu Carrie în fiecare vară,dar nu-i plăcea să plece de la birou,ca să se întâlnească cu directorii companiilor.Carrie nu-i înţelegea reticenţa.Avery nu părea să ştie-sau,dacă ştia,nu-i păsa în mod deosebit-că era,aşa cum remarca Tony adesea,o tipă grozavă.
Problema era că Avery nu era deloc superficială.Era dulce,integră şi ştia foarte clar ce e important în viaţă şi ce nu.Dar la ce altceva se putea aştepta Carrie?
La urma-urmei,ea o crescuse în aşa fel,încât să poată face astfel de distincţii.
Ironia era,se gândea Carrie,că ea însăşi ajunsese să lucreze într-un domeniu în care totul era superficial.Ce ipocrită se dovedise a fi! Când avea să înveţe să practice ceea ce îi predicase constant lui Avery? Poate după ce mai făcea vreo două milioane? Carrie sfârşise prin a se entuziasma în legătură cu staţiunea.
Odată ce luase decizia să se ducă,o sunase pe Avery şi o implorase să stea cu ea la Utopia timp de o săptămână.Ştia că Avery îşi folosea o parte a concediului ca să însoţească adolescenţi prin Washington,iar Carrie a încercat să o convingă să-şi petreacă ceva timp şi alături de familie.
Carrie era sigură că Avery va veni măcar pentru câteva zile,dar ştia că ar face infarct dacă ar afla cât o costa şederea asta pe mătuşa ei.Carrie nu avea nici un fel de rezerve să-i plătească şederea lui Avery.Ar fi făcut orice pentru ea,absolut orice.Probabil pentru că Avery nu-i ceruse niciodată nimic.
Carrie nu ştia cum putea nepoata ei să trăiască din salariul mic pe care-l primea şi,cu toate că îi oferea bani de fiecare dată când vorbea cu ea,Avery o refuza întotdeauna.Se descurca foarte bine,sau cel puţin aşa spunea ea.Avery o ţinea cu picioarele pe pământ şi,în subconştientul ei,Carrie ştia că nepoata ei n-ar lăsa-o

să fie luată de val la Utopia şi să se programeze la toate tratamentele disponibile. Avery ar fi făcut o criză dacă ar fi aflat că mătuşa ei se gândea să-şi facă programare pentru liposucție.Zâmbi când se gândi la argumentele pe care i le-ar aduce nepoata ei.Avery ar clătina din cap şi când i-ar vedea echipamentul sportiv.Toate lucrurile se asortau şi erau de marcă.
O,da,fară îndoială că Avery şi-ar da ochii peste cap şi,apoi,i-ar servi predica ei favorită despre cum să se mențină în formă.Doamne,ce dor îi era de pramatia aia de fată!
-De ce zâmbeşti,iubito? întrebă Tony. Trezită brusc la realitate,îşi dădu seama că atât soțul ei,cât şi consilierul marital se uitau la ea.Ridică din umeri,încercând să-şi ascundă stânjeneala.
-Mă gândeam la toate lucrurile la care trebuie să mă gândesc.Această explicație stupidă era singura care-i venise în minte pe moment.„Doctorul Sculă" părea destul de încântat,de parcă ar fi fost în stare să se tăvălească în noroi,împreună cu copilul său interior.Dădu aprobator din cap şi,apoi,se ridică,indicând astfel că şedința se încheiase.Tony mergea alături de ea,spre limuzina care o aştepta.
-Eşti sigură că nu vrei să te însoțesc la aeroport?
-Sunt sigură.
-N-ai uitat să-ți iei rezervarea?
-Nu.Plecă de lângă soțul ei când şoferul îi deschise portiera din spate a limuzinei.Nu am nici o veste de la Avery şi i-am lăsat trei mesaje.Speram să vorbesc cu ea înainte să plec din Los Angeles.
-Ştii cât de ocupată e la serviciu.Probabil că nu a avut timp să te sune.
-Dar dacă apare ceva urgent cât sunt eu plecată?
-Atunci o să mă sune pe mine sau o să încerce să te sune pe tine pe telefonul mobil.
-Nu-mi place că lucrează cu copiii.E prea greu pentru ea.Ea...
-N-ar face-o,dacă nu i-ar plăcea,zise el.Nu-ți mai face atâtea griji.Avery e fată mare acum.,
-Verifică-mi e-mail-urile când ajungi acasă,spuse ea.Poate mi-a trimis un mesaj.
-Bine,o să le verific şi o să te sun.
-Audierea pentru eliberarea condiționată e pe data de 16.Mă întreb dacă Avery a primit înştiințarea.Eu tocmai am primit-o pe a mea...
-Sigur că ştie.De ce-ți faci griji în legătură cu asta acum?
-Nu pot să lipsesc,se răsti ea.Întotdeauna mă duc cu Avery.Depunem amândouă mărturie înainte să decidă comisia...
-Iubito,nici tu,nici Avery nu veți pierde audierea.

E abia peste o lună,pentru Dumnezeu! N-ai lipsit de la ultima audiere şi nu vei lipsi nici de la asta.Încearcă să te relaxezi.Vreau să te simți bine.Ea încuviință.
-Da,bine.Nu păruse suficient de sinceră.Încruntându-se,el spuse:
-Eşti încordată pentru că n-ai mai avut o vacanță demult.Sunt emoțiile de dinaintea plecării.Ea încuviință din nou,apoi încercă să urce în maşină,dar Tony o apucă de umeri şi o sărută.
-Te iubesc,şopti el.Te-am iubit întotdeauna,de când ne-am cunoscut.Vreau ca această căsnicie să meargă din nou.
-Da,ştiu,răspunse ea,punând capăt discuției,în clipa în care maşina plecă de pe loc,Carrie întinse mâna după laptop-ul ei.Tocmai îi dăduse drumul când îi sună telefonul mobil.Crezând că era Tony care o suna din nou ca să discute despre căsnicia lor,răspunse răstit:
-Cemai e acum?
-Ia ghici? zise Avery.
-Bună,draga mea.Credeam că e Tony.Te bucuri de concediu?
-Încă nu,răspunse ea.Mai am de terminat nişte sarcini de ultim moment la birou. Am avut o întâlnire importantă cu noul meu şef acum două zile şi abia aştept să-ți povestesc despre cazul la a cărui rezolvare am contribuit.Ce-ar fi să luăm împreună cina mai târziu,în Aspen? Carrie chițăi de încântare.
-Vii cu mine? Cicăleala şi puterea mea de convingere au dat rezultate?
-Dacă zic că da,o să fie şi mai rău.De data asta,ai reuşit să mă faci să mă simt vinovată,Carrie,dar nu cred că...
-Ce s-a întâmplat cu copiii pe care trebuia să-i însoțeşti prin Washington?
-Excursia s-a reprogramat.
-Deci am câştigat prin neprezentare?
-Vrei să vin sau nu?
-Sigur că vreau.O să sun chiar acum la Utopia.Ştii deja datele zborului tău?
-Chiar acum mă uit la ecranul computerului.Am un zbor de legătură în Denver, dar nu voi ajunge decât târziu,o avertiză ea.
-Acum,sunt cu adevărat încântată.O să ne distrăm de minune.Să mă anunți când soseşti.De îndată ce-ți faci rezervarea,sună-mă din nou.Ne vedem în curând, Avery.Te iubesc.Dispoziția lui Carrie era dintr-o dată mult mai bună.Închise telefonul,dar îşi aduse aminte că trebuia să sune la Utopia.
Terminând de vorbit,se apucă din nou de lucru.Scrise nişte observații până când limuzina trase în fața aeroportului.Se înainta foarte greu prin punctele de control.Carrie,mutându-şi geanta de pe un umăr pe altul,scoase un dictafon din poşetă şi dictă instrucțiuni pentru personalul ei de la birou.

Când avionul decola,ea stătea confortabil la clasa business,cu un pahar de chardonnay rece.Îşi deschise laptop-ul şi se apucă iar de lucru.
Gândurile îi zburau întruna la Avery.Ar putea s-o sune acum,decise ea,şi să afle la ce oră avea avion.Întinse mâna spre telefonul de pe brațul scaunului,apoi se răzgândi.Era mai bine să aştepte.Dacă folosea telefonul din avion,trebuia să țipe,ca să acopere zgomotul motoarelor şi interferențele,iar ceilalți pasageri din jur ar fi auzit tot ce spunea.După un zbor fară probleme,avionul ateriza pe aeroportul din Aspen.Carrie se retrase într-o zonă mai puțin aglomerată,se aşeză şi începu să-şi caute în geantă telefonul mobil.
Scosese toate lucrurile,până să-şi aducă aminte că-şi pusese telefonul în poşetă.
Nu-i stătea în fire să fie atât de împrăştiată,se gândi ea închizând geanta.
Îşi ridică privirea întâmplător şi-l văzu pe bărbatul care ținea o pancartă cu numele ei pe ea.Un alt şofer de limuzină,presupuse ea,îmbrăcat într-un costum protocolar albastru-închis.Era un tip distins şi chipeş,o versiune mai tânără a lui Sean Connery.Se ridică repede în picioare şi-şi băgă telefonul în buzunarul sacoului.Aranjându-şi gulerul bluzei,strigă:
-Eu sunt Carolyn Salvetti.Zâmbetul lui era cuceritor.
-Bună ziua,doamnă Salvetti.Avea un încântător accent britanic.Pe ecusonul prins de rever scria: *Domnul M.Edwards*.
-Sunteți de la Utopia...de la stațiune? Întrebă ea.
-Da,răspunse el.Aveți rezervarea la dumneavoastră?
Ea se întinse după geanta de călătorie.
-E chiar aici.
-Nu trebuie să mi-o arătați,doamnă Salvetti.Voiam doar să mă asigur că aveți actele la dumneavoastră.Mergem să vă luăm bagajele?
Carrie se simțea ridicol,alergând în sandalele ei *Manolo Blahnik*,încercând să țină pasul cu însoțitorul ei cu picioare lungi.Alunecă o dată şi,dacă el n-ar fi prins-o de braț s-a susțină,ar fi căzut grămadă.Avusese de gând să-şi schimbe pantofii înainte de a se urca în avion,dar se lăsase furată de muncă şi uitase.
Trecură pe lângă nişte telefoane publice şi-şi aduse aminte că voia să afle datele despre zborul lui Avery.La naiba,îi spusese s-o sune de îndată ce-şi făcea rezervare.Carrie ştia ce se întâmplase.Avery se luase cu treaba la serviciu şi apoi fusese nevoită să alerge,ca să facă totul în ultima clipă.Probabil că era prea târziu pentru a o mai prinde la serviciu sau acasă.Probabil că era deja la aeroport sau chiar în avion.Dar Carrie voia să încerce.Poate că Avery îşi va verifica mesajele telefonice când ajungea la Denver.Da,o va suna.
-Mai merg şi alți oaspeți cu noi la stațiune? întrebă ea.

-Da,spuse el.Mai sunt alți doi oaspeți.Sunt în sala de aşteptare.Vom pleca de îndată ce vă voi lua bagajele.
-Mai trebuie să luați pe cineva în după-amiaza sau în seara aceasta?
-Nu,e ultimul meu drum.De ce mă întrebați?
-Nepoata mea,Avery Delaney,va veni şi ea în stațiune.
Vorbele ei îl surprinseră atât de tare,încât se opri în mijlocul coridorului.
-O aşteptați şi pe domnişoara Delaney? Nu îi spusese că da?
-Da,zise ea,dar vine de la Washington.Dacă dumneavoastră nu trebuie să veniți s-o luați,probabil că cei de la stațiune vor trimite pe altcineva.
Îşi continuară drumul.
-Da,probabil că da,spuse el,părând oarecum preocupat.
-Nu am datele zborului lui Avery,dar probabil că a sunat la stațiune,să spună că vine,şi o va aştepta cineva.Puteți să sunați la Utopia şi să aflați dacă e aşa? Ar fi grozav dacă am putea s-o aşteptăm.Ştiu că vine prin Denver,se gândi ea că e bine să adauge.
-Desigur,voi suna la stațiune,spuse el.Privind în jur,arătă cu capul spre un rând de scaune goale din fața unei porți pustii.Ce-ar fi să luați loc?
El tocmai îi punea geanta la picioare când ea întrebă:
-De la ce vine M?
-Poftiți?
-Numele dumneavoastră: „*Domnul M.Edwards”*.De la ce vine M? El nu văzu nici un motiv s-o mintă.
-Monk.M vine de la Monk.
-E un nume încântător de neobişnuit.
-Prefer ca toți clienții să-mi spună domnul Edwards.*Ce tip bățos*,se gândi ea.
-Desigur.Scuzați-mă.El se îndreptă spre fereastră şi-şi scoase telefonul mobil.
Carrie îşi luă geanta şi îl urmă.Voia să-l roage să afle dacă primise vreun mesaj la stațiune.El era cu spatele când ea se apropie.Îl bătu pe umăr.
-Domnule Edwards...Tresărind,el se întoarse.
-Stai puțin,spuse el în telefon.
-Da?
-Vreți să întrebați la recepție dacă am vreun mesaj?
El repetă întrebarea,aşteptă o clipă,apoi dădu din cap că nu.Carrie se simțea prost stând acolo,aşa că se întoarse la scaun şi se aşeză.El nu vorbi mult la telefon şl când se întoarse lângă ea,îi luă geanta şi se scuză pentru întârziere.
-Va veni altcineva s-o ia pe domnişoara Delaney.
-N-am putea s-o aşteptăm?

-Îmi pare rău,ați spus ceva? întrebă el.Neatenția lui era deranjantă.
-Am întrebat dacă nu putem s-o aşteptăm pe nepoata mea.
-Mă tem că nu,spuse el.Celelalte două cliente v-au aşteptat pe dumneavoastră.
Nu le pot cere să aştepte şi mai mult.Sper că înțelegeți.
-Sigur că da.
-Mulțumesc,zise el.Fără îndoială că celelalte două cliente vor aprecia cooperarea dumneavoastră.
-Cine sunt? întrebă ea direct.
-Poftiți?
-Întrebam,domnule Edwards,cine sunt celelalte două cliente.
-Doamna Trapp e din Cleveland,iar avionul judecătoarei Collins a sosit de la Miami.Carrie nu mai auzise până acum aceste două nume şi se întrebă dacă clientele erau faimoase.Spera că da.Nu-i strica să cunoască cât mai multe persoane influente.Poate că judecătoarea era una dintre acele celebrități de la televiziune.N-ar fi grozav?
Ajunseră,în sfârşit,la de bagaje şi se alăturară hoardelor de pasageri care se îmbulzeau să ajungă în față.
-Cât va dura drumul până la stațiune?
-Nu mult,răspunse el.Dar nu vom merge direct la Utopia în seara asta,adăugă el.A fost o problemă cu conducta principală de apă,dar va fi remediată până la miezul nopții,aşa că,pentru a nu avea neplăceri,directorul a aranjat ca dumneavoastră,doamna Trapp şi judecătoarea Collins să vă petreceți noaptea la o cabană retrasă.Carrie era pe punctul de a spune că da,era o neplăcere.
Va trebui să-şi desfacă bagajele şi să şi le facă la loc,dar,apoi,domnul Edwards spuse pe un ton neutru şi neglijent:
-Cred că domnul Cruise şi o însoțitoare au fost ultimii care au stat acolo.
Ea făcut ochii mari.
-Tom Cruise?
-Da.Iar mâine dimineață,continuă el calm,veți fi duse la stațiune.
-Nepoata mea va sta şi ea la cabană?
-Nu sunt sigur.Dacă problema va fi rezolvată până când aterizează avionul ei,va fi dusă direct la stațiune.
-Cabana e lângă Aspen?
-Lângă Aspen,în munți,într-o zonă numită Ținutul dintre Lacuri.E foarte frumos acolo.Nopțile sunt reci,iar zilele sunt calde şi însorite în această perioadă a anului.E un loc minunat pentru drumeții şi pentru camping.
-Nu prea sunt genul care să facă drumeții.

Dar dumneavoastră păreți cu siguranță genul ăsta de om,zise ea,remarcând umerii lui laţi şi muşchii care i se profilau pe sub țesătura costumului făcut la comandă.Oare cu cât mai erau plătiți şoferii în prezent?
Probabil că stătuseră unul lângă altul cam zece minute înainte ca bagajele să apară pe banda transportoare.
-Aceea e a mea,zise ea,arătând spre o geantă *Gucci* neagră umplută până la refuz de pe bandă.Ai grijă,îl avertiză ea,e grea.
-Asta e singura? Cu siguranță că glumea.
-Nu,mai sunt încă trei.
-Cât o să staţi în staţiune? întrebă el.
-Două săptămâni.De când lucraţi acolo? întrebă ea,făcând conversaţie ca să treacă mai uşor timpul până ce aveau să apară şi celelalte bagaje.Dacă-i pierdeau vreun bagaj,urma să aibă probleme,pentru că avea în ele bateriile de rezervă pentru laptop şi celălalt telefon mobil.
-De un an,răspunse el.
-Ce drăguț,remarcă ea nu foarte interesată.Unde naiba erau celelalte valize ale ei? Simțea că devenea tot mai nerăbdătoare şi respiră adânc.*Relaxează-te*,îşi spuse,eşti în concediu.Privi în jur,zări o toaletă pentru femei şi spuse:
-Înainte de a pleca,aş vrea să-mi dau cu nişte apă rece pe faţă.
-Dacă aţi putea aştepta până ajungem la...
-De fapt,nu pot aştepta,îl întrerupse ea.Îi dădu geanta,dar îşi păstră poşeta.Să nu pierzi geanta asta.Am în ea laptop-ul şi telefonul mobil.
Se duse grăbită la toaletă.În timp ce se spăla pe mâini,îşi aminti că-şi pusese celălalt telefon mobil în buzunar şi decise s-o sune pe Avery chiar atunci.
Carrie se duse în ultima cabină,ca să aibă puțină intimitate,rugându-se să aibă semnal,apoi formă numărul.Sună mai întâi acasă la Avery,ascultă robotul răspunzând şi îi lăsă mesaj s-o sune de îndată ce asculta mesajul.
Apoi,gândindu-se că a plecat deja spre aeroport,Carrie formă numărul direct de la biroul lui Avery.Mesageria vocală intră după ce telefonul sună de două ori.
-La naiba,Avery,trebuia să mă suni,să-mi spui datele zborului tău,dar ai uitat,
nu-i aşa? Sper din toată inima că eşti în avion acum şi că-ți vei verifica mesajele de la Denver.Cred că sunt obsedată,pentru că nu vreau să mă laşi baltă.Ştiu cât de acaparatoare e slujba ta.Dacă voi afla că ai pierdut avionul pentru că n-ai putut pleca de la una dintre acele şedințe oribile,o să fac o criză de-ți vor țiui urechile o lună întreagă.Sincer,Avery,când mă gândesc la toate lucrurile pe care le-ai putea face şi la câți bani ai putea câştiga în timp ce tu stai în subsolul acela fără ferestre,analizând Dumnezeu ştie ce...

Îți iroseşti talentele,cred că-ți dai seama de asta.Mi-aş dori să mă laşi să te ajut să-ți schimbi cariera.Carrie îşi dădu seama ce făcea şi râse.
-Uite cum vorbesc întruna.Ți-am mai spus toate astea,nu-i aşa? Te-am sunat ca să-ți spun că am ajuns în Aspen.Voiam să aştept până ateriza avionul tău,ca să ajungem la staţiune împreună,dar mai sunt şi alți oaspeți aici şi ar fi un deranj prea mare dacă i-aş face şi pe ei să aştepte.Nu mă voi duce la staţiune în seara asta.Au o problemă cu instalațiile,dar însoțitorul meu mi-a spus că ar trebui să se rezolve până când ajungi tu acolo.La ora aia voi dormi buştean.Celelalte două femei şi cu mine vom petrece o noapte la o cabană luxoasă din munți.Am uitat deja numele celorlalte femei,dar una din ele e judecătoare.Pun pariu că e renumită.Apoi,mâine,continuă ea,voi veni la Utopia şi ne vom întâlni.
Carrie se simți cuprinsă de un nou val de entuziasm.
-Cabana se numeşte Ținutul dintre Lacuri.Nu-i aşa că e original? Tom Cruise a fost ultimul lor oaspete,deci trebuie să fie incredibil de frumoasă.El e pe lista celor mai importanți oameni şi nu l-ar caza într-o cabană oarecare.Trebuie să închid înainte ca însoțitorul meu să vină să mă caute la toaleta femeilor.Abia aştept să te văd.Ne vom distra de minune.Aoleu! îl aud pe însoțitorul meu strigându-mă.Cei de la staţiune au trimis un mascul feroce să ne care bagajele.E cam bățos şi formal,şi are un uşor accent britanic.E foarte sexy,îl cheamă Monk (Călugăr) Edwards,dar nu arată deloc ca un călugăr.Poate vor trimite un alt mascul feroce şi pentru tine.La revedere,pramatie.Pe curând!

CAPITOLUL 3

Urma ducea la Utopia.John Paul Renard îl urmărise timp de un an pe ucigaşul profesionist,dar nu avusese prea mult succes.Ultimul asasinat de care se ştia avusese loc pe Riviera.Fusese executat un bărbat pe nume John Russell şi,de atunci,ucigaşul,care-şi spunea Monk,părea să fi dispărut de pe faţa pământului.
Se părea că mai lucrase şi la Paris şi la Cannes,dar dovezile nu erau substanțiale şi nu constituiau o urmă clară.Până acum.Când John Paul fusese puşcaş marin şi apoi lucrase,pentru scurtă vreme,pentru Agenție,învățase ce însemna răbdarea.
Îşi închipuise că ucigaşul se va întoarce până la urmă în Statele Unite.Fusese o bănuială,nimic mai mult.Dar iată că avusese dreptate.Cu doar trei săptămâni în urmă,Monk ieşise,în sfârşit,la lumină.Făcuse chiar şi o greşeală.Îşi folosise unul dintre vechile lui carduri.Era o neglijență grosolană,un lucru care nu-i stătea în fire unui om care până acum nu prea greşise în misiunile sale.
John Paul se întrebă dacă nu cumva Monk aruncase cardul şi altcineva îl găsise şi-1 folosise.

Merita să verifice.Fusese făcută o plată cu cardul la o staţiune din Colorado, numită Utopia,pe numele unei anume Carolyn Salvetti.John Paul verificase creditul bancar al femeii şi descoperise că avea suficienţi bani în conturile ei individuale de pensii şi în planurile de pensii pentru a cumpăra câteva staţiuni.
Exista vreo legătură între ea şi Monk? Îl angajase ea să omoare pe cineva? Sau ea avea să fie următoarea lui victimă?
John Paul verifică numele femeii şi în baza de date a guvernului.Îşi folosi vechiul cod pentru a o accesa,ştiind foarte bine că,de îndată ce se va conecta, şefii lui vor afla imediat şi vor trage concluzia greşită că era gata să se întoarcă la lucru.De aceea,nu stătu multă vreme conectat.
În mai puţin de două minute aflase ce voia să ştie.Salvetti era cât se poate de „curată".Nu avea mandate de arestare pe numele ei,nici amenzi de parcare şi nu făcuse nimic ilegal.Şi soţul ei era „curat".Carolyn Salvetti era directoarea unei companii numită *Star Catcher*.Tony Salvetti era vicepreşedintele companiei.
Baza de date nu-i oferise nici un răspuns.Dacă această Carolyn Salvetti era următoarea victimă a lui Monk,atunci cine-1 angajase? Cine voia ca femeia să moară? John Paul era hotărât să afle.Cum fratele lui,Remy,locuia în Colorado Springs,se hotărî să treacă pe acolo,să-1 vadă.
Cunoscut în Bowen,Louisiana,oraşul său natal,ca fiind un tip arţăgos şi retras, John Paul îşi şocă familia şi pe cei câţiva prieteni când cumpără un vechi *Ford SUV*.Făcu puţine modificări la el,mărind puterea motorului,puse în maşină câteva scaune de bucătărie pe care le făcuse pentru Remy şi porni la drum.
Petrecu două zile cu fratele lui,dar pe 16 iunie,în ziua în care Salvetti trebuia să ajungă în staţiune,John Paul era acolo,aşteptând-o.Spera că Monk avea să vină în urma ei,iar el putea să-i vină de hac ticălosului.
Carolyn Salvetti nu apăru.Recepţionerul,un tânăr arogant,extrem de agitat,cu dinţi neobişnuit de mari,îi spuse lui John Paul că doamna Salvetti îşi anulase rezervarea în ultima clipă.
-Dar e notat chiar aici,sub rezervarea pe care o făcuse,că nepoata ei,Avery Delaney,va veni la staţiune.Domnişoara Delaney va sta doar o săptămâna,se gândi el să adauge.Asta vă ajută?
În loc să răspundă la întrebare,John Paul ceru să vorbească imediat cu directorul. Recepţionerul se împiedică în timp ce se întorcea în grabă,apoi se duse să-1 aducă pe şeful său.Tim Cannon apăru după un minut,iar recepţionerul se ascundea pe jumătate în spatele lui.Cum John Paul nu mai lucra la Agenţie,nu avea nici un fel de legitimaţie cu care să-1 ameninţe pe omuleţul transpirat şi cu buze subţiri,aşa că folosi intimidarea.Ca de obicei,dădu rezultate.Din motive pe

care nu putea să le înțeleagă,oamenii păreau să se teamă de el.Sora lui, Michelle,îi spusese că era din cauza staturii lui şi a faptului că nu prea zâmbea.
Deşi i se părea ciudat că oamenii necunoscuți se dădeau la o parte din calea lui,el se folosea de teama lor.Presupunând că John Paul lucra pentru guvern,ceea ce John Paul sugerase,dar nu declarase,şi nevrând să recunoască că se temea de el,Cannon nu chemă paza şi nici nu ceru să-i vadă legitimația.
De fapt,directorul se arătă cât se poate de amabil.Îl invită în biroul său,îl lăsă să-i folosească biroul şi telefonul,şi,apoi,bâlbâindu-se că avea de făcut un comision urgent,plecă din birou şi închise uşa după el.
În clipa în care se văzu singur,John Paul se întoarse spre computerul lui Cannon, găsi site-ul care-l interesa şi introduse codul său de acces.
Ura tehnologia,dar era singura modalitate de a obține informația care-l interesa.
Voia să vadă dacă se dăduse alarma în legătură cu Monk şi fu plăcut surprins să vadă că nu se dăduse.Stațiunea nu era înțesată de agenți care,după părerea lui,erau la fel de uşor de detectat ca nişte călugărițe în straie negre.
Asta nu putea să însemne decât că Biroul nu ştia că Monk se întorsese în SUA.
John Paul nu avea de gând să le spună.FBI-ul n-ar fi făcut decât să încurce lucrurile.Monk ar depista agenții,s-ar speria şi ar dispărea din nou lără urmă.
John Paul nu avea de gând să lase să se întâmple asta.Era cu un pas înaintea FBI-ului şi asta era tot ce voia.Îl urmărea pe ucigaş dintr-un motiv personal şi nu avea de gând să lase pe nimeni să-i stea în cale.
Cu peste un an în urmă,Monk încercase s-o ucidă pe sora lui John Paul, Michelle,şi,dacă n-ar fi fost soțul ei şi un prieten,ar fi reuşit.Monk scăpase,ceea ce,după părerea lui John Paul,era de neiertat.John Paul jurase că nu-şi va găsi liniştea până nu avea să-l găsească pe ticălos şi nu avea să-l trimită în iad, unde-i era locul.Când începu să facă cercetări,nevoia de răzbunare a lui John Paul se intensifică.Un anumit caz îl şocase foarte tare.Un tată îl angajase pe Monk să o omoare pe fiica lui,o adolescentă,pentru a lua banii pe asigurare şi a-şi plăti datoriile făcute la jocurile de noroc.FBI-ul ştia că Monk o omorâse pe fată,deoarece ucigaşul lăsa întotdeauna un trandafir în urma lui.
Deşi tatăl distrusese dovada,în cearşaful fetei fusese găsit un spin.Fata nu avea alte rude care s-o plângă sau care să caute să se facă dreptate.
John Paul ştia că erau şi alte victime despre care FBI-ul nici nu aflase încă.
Câți oameni nevinovați aveau să mai moară până când ucigaşul avea să fie oprit?

CAPITOLUL 4

Monk le distra pe cele trei femei în timp ce le ducea la destinație.Carrie se gândea că Monk era fermecător şi foarte corect.Era exact aşa cum îşi închipuia ea că ar trebui să fie un majordom englez.Le pusese bagajele în spatele unui Land Rover nou-nouț,complet echipat,explicându-le că maşina era ideală pentru drumurile de munte şi că de aceea nu venise cu una dintre limuzinele stațiunii.

Anne Trapp stătea în față,iar Carolyn stătea lângă judecătoarea Sara Collins,în spate.Scaunele erau îmbrăcate cu piele bej şi erau foarte confortabile.

Toate trei erau încântate şi emoționate,dar nu discutară prea mult între ele.Monk le povesti pe scurt istoria stațiunii şi apoi le delecta cu câteva poveşti fascinante despre unele dintre celebritățile care stătuseră la cabana din munți,unde le ducea.

Carrie nu ştia de când erau pe drum.Nu se uitase la ceas când plecaseră de la aeroport,dar i se părea că trecuse cel puțin o oră,poate chiar mai mult.

Poveştile lui Monk o fascinau atât de mult,încât nu dăduse atenție drumului lung sau faptului că svea rău de maşină.În vreme ce Sara se entuziasma admirând peisajul,pe măsură ce urcau tot mai mult pe munte,iar Anne tăcea mâlc,Carrie îl chestiona pe Monk în legătură cu oaspeții pe care-i însoțise.

Nu o interesau politicienii.Voia să afle totul despre ciudățeniile starurilor de cinema.

-Şi Russell Crowe v-a fost oaspete? Ce fel de om e?

Monk îi oferi o informație amuzantă despre actorul australian:

-I-a plăcut foarte mult cabana,adăugă el,şi a vrut s-o cumpere.

-Trebuie să fie foarte frumoasă,remarcă Sara.Monk le asigură că avea tot confortul necesar şi că el avea să fie valetul lor până când se vor caza la Utopia.

-Sper că nu vor mai fi alte inconveniente,zise Anne iritată.

-A fost vreun inconvenient? o întrebă Sara.

-Sigur că a fost,zise Anne.Se întoarse pe locul ei,pentru a o privi pe Sara,şi continuă:

-Nu mă aştepta nimeni de la stațiune,ca să mă ajute cu bagajul şi,dacă nu l-aş fi văzut pe domnul Edwards cu pancarta la poarta voastră,în timp ce veneam spre sala de bagaje,ar fi trebuit să mă descurc singură.Eram destul de obosită şi nu puteam suporta gândul că ar fi trebuit să-mi car singură bagajele până la un taxi.

-Erau hamali în jur care te puteau ajuta,spuse Carrie.

-Nu despre asta-i vorba!se răsti Anne.N-ar fi trebuit să existe acest inconvenient.*Ce ticăloasă,*se gândi Carrie.Expresia de pe chipul Annei era aproape comică.Se îmbufna ca o fetiță de opt ani.

-Vă asigur,doamnă Trapp,că un personal excelent va avea grijă de toate

dorințele dumneavoastră şi îmi cer din nou scuze pentru inconvenient.
-Vor fi servitori la cabană? întrebă ea.
-Da,desigur.
-Câți?
-Patru,răspunse el.Vor veni de la stațiune în scurt timp.
-Vreau ca unul dintre ei să-mi fie repartizat mie,ceru Anne.Vrei să te ocupi de asta?
-Da,desigur.Anne încuviință.
-În regulă,zise ea şi păru să se mai îmbuneze.Sara şi Carrie schimbară o privire foarte grăitoare.Apoi,Anne spuse:
-Mă bucur să aflu că nu vom fi singure la noapte...în eventualitatea în care se va întâmpla ceva...sau se va strica,ceva.Nu se ştie niciodată.
-Cabanei i s-a pus un nou sistem de alarmă.Firele n-au fost ascunse cum trebuie încă,dar sistemul funcționează,promise el.Când va fi pornit,nu veți putea deschide ferestrele sau uşile exterioare,dar e destul de frig noaptea,aşa că nu-mi închipui că ați vrea să țineți ferestrele deschise.Carrie îşi studie tovarăşele de călătorie.Amândouă i se păreau oarecum cunoscute,dar n-ar fi putut spune unde le întâlnise.Se uita fix la ceafa Annei.În cele din urmă,o bătu pe umăr şi o întrebă dacă se mai întâlniseră.Femeia blondă cu ochi căprui şi adânciți în orbite se întoarse pe jumătate în scaun şi zâmbi abia schițat.
-Nu cred că ne-am mai întâlnit,spuse ea.Ai mai fost vreodată în Cleveland?
-Nu,spuse Carrie.De aproape,Carrie observă ce ten palid avea femeia.Nu credea că Anne se simțea prea bine.Privirea îi era ternă şi lipsită de viață,iar pielea era ca de ceară,dar asta s-ar fi putut datora stratului gros de machiaj.
Poate că Anne plătise pentru o cură miraculoasă pentru trupul ei ca de copil, aproape anorexie.Carrie aprecie că era cam de vârstă ei,poate cu o eroare de câți va ani.Judecătoarea Sara Collins avea o problemă diametral opusă.I-ar fi făcut bine să mai slăbească cel puțin 30-35 de kilograme.Poate că avea să facă liposucțiune sau micşorare de stomac.Arăta îmbătrânită.Părea să aibă în jur de 70 de ani şi chipul ei îi trăda vârstă.Poate că venise să-şi facă un lifting facial.Carrie ardea de curiozitate s-o întrebe,dar nu îndrăzni.
De unde ar fi putut s-o ştie? Poate că o văzuse la televizor.
Procesele televizate erau la modă.Oare Sara avea propria ei emisiune,ca judecătoarea Judy? Ar fi întrebat-o,dar şoferul lor se transformase în ghid şi ținea un monolog despre Colorado.O poveste era urmată de alta,apoi de alta,dar erau interesante şi Carrie crezu că ar fi nepoliticos să-l întrerupă.
Dar el nu le acorda timp să se cunoască mai bine.

Carrie decise că o va întreba pe Sara dacă era o celebritate după ce se vor fi instalat la cabană.Apoi,începu să se întrebe ce credeau celelalte femei despre ea.Ştia că părea mai bătrână decât era.*Sunt o babă*,se gândi ea.Da,probabil că asta credeau şi ele.Mergeau pe drumuri private de destulă vreme şi şoseaua era tot mai abruptă.Serpentinele nesfârşite îi accentuau lui Carrie răul de maşină.
Grozav,se gândi ea,*o să vomit pe majordomul nostru englez*.
N-ar fi fost un mod minunat de a-i impresiona pe ceilalți oaspeți?
-Compania deține tot acest teren? îl întrebă Sara pe Monk.
-Da,doamnă,răspunse el.
-Mai e mult până la cabană? întrebă Carrie.
-E chiar după următoarea curbă.Erau într-o zonă complet izolată.În sălbăticie,îşi spuse Carrie,şi nu se simți în largul ei,devenind neliniştită.Îşi dădu brusc seama că nu mai văzuse o casă sau o cabană în ultima jumate de oră.
Apoi,îi trecu prin minte că sistemul de alarmă nu avea cum să le ajute.
Dacă se declanşa alarma,cine avea s-o audă? Era conectată la cea mai apropiată secție de poliție? Şi,dacă era aşa,unde anume era această secție? La o oră de drum? La două ore? Sau alarma suna în stațiune?
Da,sigur aşa funcționa.Şi asta însemna că stațiunea era în apropiere.După ce lămuri problema asta,Carrie se lăsă pe spate în scaunul de piele şi încercă să se relaxeze.Cabana apăru brusc în fața lor.Era incredibilă.Frontoane masive din lemn de cedru se înălțau spre cer şi geamuri înalte cât două niveluri reflectau munții din spatele lor.Era ca şi cum construcția magnifică se afla acolo doar ca un omagiu adus măreției care o înconjura.O alee circulară dădea spre veranda lată din fața cabanei.Ziduri de piatră înalte până la brâu formau un parapet pe marginea prăpastiei din spatele casei.Sara scoase un sunet de uimire.
-Uitați-vă la veranda aceea minunată şi la balansoarele încântătoare.Trebuie neapărat să încerc unul dintre ele.Monk parcă *Land Rover-ul* în centrul aleii circulare şi se repezi să le deschidă portierele pasagerelor sale.
-Dacă stați pe verandă şi priviți pe fereastră,puteți vedea prin casă priveliştea din spate,le anunță el.
-E minunat! zise Anne.Cabana pare nou-nouță,adăugă ea,îndreptându-se spre parapetul de pe marginea aleii şi privind către copacii de dedesubt.
-A fost construită acum patru ani.
-Cum,Doamne iartă-mă,au urcat toată sticla asta până aici? întrebă Sara.
-Cred că...cu multă grijă,răspunse Carrie.
-Cred că vă veți simți bine aici,doamnelor,zise Monk.
-Cu siguranță că aşa va fi.Sara era atât de entuziasmată,încât Carrie nu s-ar fi

mirat dacă ar fi început să bată din palme.Oare Sara nu era obişnuită cu o asemenea ambianță? Era judecătoare,pentru numele lui Dumnezeu!
Cu siguranță că avea bani.Şi era evident că şi Anne avea.Nici una din ele nu şi-ar fi putut permite să stea în stațiune dacă nu ar fi fost înstărite.
-Dacă vreți să intrați,avem şampanie pusă la rece.Aduc eu bagajele.
Carrie deschise uşa şi intră prima.Observă firele subțiri din jurul casei şi presupuse că fac parte din sistemul de alarmă.
-Aveți grijă pe unde călcați,spuse ea,să nu vă împiedicați de fire.Parterul era foarte spațios.În stânga intrării uriaşe de marmură era o superbă scară în spirală, care deservea trei niveluri.Lumina inunda camera şi,când îşi ridicară privirea, văzură norii aurii printr-un luminator dreptunghiular.
-Nu-i o scară minunată? întrebă Sara.Lemnul...treptele sunt de două ori mai lungi şi mai înalte decât oricare altele pe care le-am văzut.Construirea ei a costat probabil o avere,adăugă ea.Priviți balustrada.Lucrătura e excepțională.
Carrie încuviință.Apoi,le strigă Anne:
-Munții parcă ar fi luat foc din cauza apusului! Veniți să vedeți!
Până şi Anne,o femeie greu de mulțumit,nu-şi putea stăpâni entuziasmul.
Carrie stătea în hol,admirând priveliştea.Rogojini orientale colorate,de bună calitate,erau împrăştiate pe podeaua de marmură bej a livingului.
În armonie cu peisajul,decorațiunile erau maro-deschis şi bej.Şemineul de piatră avea cel puțin cinci metri înălțime şi semăna,se gândi Carrie,cu şemineul din casa personajului negativ,pe care-1 admira când urmărea unul din filmele ei preferate,”*La nord,prin nord-vest”*.Şi camera era pătrată,ca livingul din film.
Nu,acest living arăta mult mai bine,mobila era modernă şi de o calitate mult mai bună.Chiar în față soarele apunea şi lumina sferei de foc picta încăperea într-o nuanță de un portocaliu-deschis.
-Parcă aş fi în paradis,zise Sara.
-Dacă urci până în vârful scării în spirală,vei fi cu adevărat în paradis,glumi Carrie.Anne zări pe servantă frapiera de argint cu o sticlă de şampanie în ea.
Chiar lângă ea era o frumoasă vază de cristal cu trei trandafiri roşii cu coada lungă.Petalele abia începeau să se deschidă.
-Bem câte un pahar de şampanie?
-Sigur,răspunse Sara.Cele trei femei stăteau în fața ferestrei care dădea spre panorama de afră,în timp ce Anne se străduia să deschidă sticla.Râse nervos când dopul sări şi lichidul se revărsă,apoi umplu cu grijă fiecare cupă de cristal Waterford.
-Ar trebui să toastăm,zise Carrie.

-E o idee bună,încuviință Sara.Ea şi Anne îşi ridicară paharele,aşteptând-o pe Carrie să toasteze.
-Pentru noi,zise ea.Fie ca toate visele noastre să se împlinească.
-E minunat! spuse Anne.Se aşezară pe canapelele moi de pluş şi sorbiră şampania,făcând conversație şi evitând cu grijă orice subiecte personale,în timp ce Monk le ducea bagajele sus,în apartamentele lor.Carrie simțea încă o oarecare greață,aşa că nu luă decât o înghițitură mică.Monk veni şi el după zece minute,
cu o tavă cu aperitive.În timp ce el punea şervetele de pânză lângă tavă,pe măsuța cu cafea,Carrie auzi o uşă închizându-se.Privi spre holul care dădea spre sufragerie şi văzu o femeie îmbrăcată într-o rochie neagră intrând în bucătărie.
-Au venit cameristele,îi spuse ea Sarei.
-Ia un sandviş cu castraveți,îi sugeră Anne.Ea tocmai terminase unul din aperitivele micuțe.Sunt foarte gustoase.Carrie nu voia să-i spună nici uneia dintre ele că nu se simțea bine şi cu siguranță nu voia să admită că i se făcuse rău în maşină.
-Da,o să iau,zise ea.Îşi băgă în gură un sandviş micuț şi aproape că nu-l mestecă înainte de a-l înghiți.E bun,spuse ea.Nu se putu forța să mai mănânce încă unul şi greața îi spori când o văzu pe Anne mâncând şi două pateuri cu somon,pe lângă sandvişurile cu castraveți,iar Sara devoră de două ori mai multe.
În câteva minute căscau toate trei.Monk spuse:
-Dacă mă urmați,vă conduc în camerele dumneavoastră,zise el,aplecându-se să aprindă una dintre lămpile de pe masă.Acum,că soarele apunea,camera era plină de umbre.
-Sunt foarte somnoroasă,zise Anne.
-Probabil din cauza aerului de munte,sugeră Sara.Şi eu mă simt letargică.
Îl urmară pe Monk spre scara în spirală.Carrie privi în sus şi spuse:
-Cine ar fi crezut că scările pot fi o operă de artă?
-Urăsc scările,zise Anne.Următoarea casă pe care o voi construi va fi un ranch întins.Sara şi Carrie îi ignorară remarca.Monk le atrase atenția când le spuse:
-V-am despachetat bagajele cu lucrurile de noapte.Doamnă Trapp,
dumneavoastră şi judecătoarea Collins veți sta în apartamentele de la etajul al doilea,la un capăt şi la celălalt al etajului.Doamnă Salvetti,dumneavoastră veți sta cu un etaj mai sus.Sper să vi se pară satisfăcătoare condițiile de cazare.
Anne îl urmă pe Monk,urmată de Carrie.Sara,care se ținea de balustradă pentru a se sprijini,era ultima.
-Mă simt de parcă aş mai fi fost în cabana asta,spuse Sara,dar n-am mai văzut o asemenea scară în spirală,aşa că nu ştiu de ce simt asta.

-Cred că e din cauza şemineului,spuse Carrie.Se opri pe o treaptă,pentru a privi din nou livingul.Aţi văzut filmul „*Nord,prin nord-vest”!* Era cu actorii Cary Grant şi Eva Marie Saint,şi,în momentul culminant,trebuiau să urce pe chipurile preşedinţilor.
-Îmi amintesc.Şemineul din piatră seamănă cu cel din film.Cred că de aceea mi se pare atât de cunoscut.
-Eu nu am văzut filmul,spuse Anne.Carrie era uluită.
-Cred că glumeşti.A fost unul dintre cele mai bune filme ale lui Hitchcock.
Anne ridică din umeri.
-Am fost ocupată să-mi conduc afacerea,spuse ea.Nu am avut timp să mă duc la film.
-Dar e un film clasic.A fost la televizor de cel puţin o sută de ori,zise Sara.
-Nu mă uit niciodată la televizor.Carrie nu ştia cum să comunice cu femeia asta.Anne parcă s-ar fi lăudat că nu se uita la televizor.Viaţa lui Carrie se învârtea în jurul canalelor de televiziune şi în jurul sponsorilor.O privi pe Anne de parcă ar fi fost extraterestră.Să nu te uiţi la televizor şi să nu te duci la filme?
Uimitor! Nu era de mirare că femeia era atât de Insipidă.
Nu se simţi deloc vinovată pentru judecata ei pripită.Fără să ştie,Anne insultase tot ce însemna munca lui Carrie şi toate lucrurile în care credea ea.Monk o conduse mai întâi pe Sara în apartamentul ei.
-Cred că o să mă culc,spuse Sara.Ne vedem mâine dimineaţă.
-Noapte bună,îi spuse Carrie,urmându-1 pe Monk pe holul lung.Monk îi deschise uşa lui Anne şi apoi se întoarse spre Carrie.
-Apartamentul dumneavoastră se află deasupra celui în care stă judecătoarea Collins,o informă el.O conduse pe scară până la etajul următor.
-Deci sunt patru apartamente în total? întrebă Carrie.
-Da,răspunse el.Ajunseră la uşa ei şi Monk se dădu înapoi,ca s-o lase să intre.
Dormitorul mare,care se continua cu o cameră de zi,era decorat într-o culoare chihlimbarie liniştitoare.Două scaune moi flancau un şemineu şi patul cu baldachin,făcut din lemn de pin deschis şi acoperit cu o plapumă groasă de puf.
Carrie căscă zgomotos.Monk sau una dintre cameriste îi întinsese pe pat halatul şi cămaşa de noapte.Îşi zări geanta de mână pe suportul de bagaje.Era deschisă şi goală,şi tocmai voia să întrebe unde era laptop-ul ei,dar fu copleşită de un val de greaţă şi ameţeală,şi trebui să se aşeze.Inspiră adânc de câteva ori,ţinându-se de unul dintre stâlpii patului.
-E totul în regulă,doamnă Salvetti?
Nu voia să fie dificilă sau să se plângă,cum făcea Anne,aşa că spuse doar că era

obosită după o zi lungă.
-De obicei,sunt pasăre de noapte şi nu mă culc până la 2:00-3:00 dimineața,dar acum,abia îmi țin ochii deschişi.Monk părea s-o privească înțelegător.
-Durează o vreme să te obişnuieşti cu aerul de munte şi personalul din stațiune a sugerat să vă culcați toate devreme.Se pare că mâine veți avea o zi plină.
-Da,sunt sigură că aşa va fi.
-Eu mă voi retrage ultimul,spuse el,îndreptându-se spre uşă.Atunci,o să pun alarma.Vă rog să nu deschideți nici o fereastră.Nu uitați acest lucru.
-Ce se întâmplă dacă se declanşează alarma? Cine o va auzi? întrebă ea.Suntem în mijlocul pustietății.
-Alarma e conectată electronic la stațiune.Credeam că v-am mai spus.Dacă vom avea nevoie,ajutorul va sosi în mai puțin de trei minute.
-Stațiunea e atât de aproape? El încuviință.
-Dacă n-ar fi copacii,ați vedea cupolele de la fereastră.Vreți să trag draperiile?
-Nu.Le prefer aşa.Ea se întoarse,apucându-se din nou de stâlpul patului şi simțind că fierea i se ridică până în gât.Voia să-1 întrebe unde se aflau apartamentele servitorilor,dar gâtul o ardea şi nu putea rosti întrebarea.
-Noapte bună,spuse ea.Te rog să închizi uşa după dumneata.
În clipa în care auzi uşa închizându-se,se îndepărtă de pat şi fugi în baie,cu mâna la gură.Abia apucă să ridice capacul toaletei,că şi vomă sandvişul pe care-1 mâncase.Al naibii rău de maşină! Avusese problema asta de când era mică.Ar fi trebuit să le explice că nu putea sta pe locul din spate,dar gândindu-se la ce vor crede celelalte despre ea,nu spusese nimic.
Ce naiba se întâmplă cu ea? De ce-i păsa ce credeau nişte străine despre ea? Probabil că nici nu avea să le revadă după micul dejun.
Stomacul i se crispa când se gândi la mâncare.Nu se mai simțise atât de rău de ani de zile,de când făcuse acea toxiinfecție alimentară puternică.
Avery avea 14 ani pe atunci şi nu se dusese la şcoală,pentru a sta acasă cu ea,s-o îngrijească.Şi Tony fusese o adevărată comoară atunci.Îşi amintea cum o ținuse în brațe când avea frisoane puternice.Carrie se simțea prea slăbită pentru a face un duş.Se spălă pe dinți,pe față şi îşi puse cămaşa de noapte.
Se târî înapoi,în dormitor,auzi clinchet de pahare şi presupuse că Monk strângea în urma lor.Apoi,auzi râsul unei femei.Oare camerista flirta cu el? Se poate,se gândi ea.Nu aveau ce altceva să facă,pentru că ea,Anne şi Sara se culcaseră deja.
Doamne,nu era nici nouă seara şi ea era atât de obosită,încât abia mai vedea în fața ochilor.Camera continua să se învârtească cu ea.Doamne,se simțea îngrozitor!

Căzu în pat,se chinui să se învelească şi încercă să se odihnească pe o parte.
Continua să simtă valuri de greață.Încet,cu grijă,se rostogoli pe spate.Era mai bine,mult mai bine.Închise ochii şi adormi.Nu ştia cât dormise,dar era întuneric în cameră când auzi pe cineva strigând-o în şoaptă.Nu putea să răspundă.
Apoi auzi de mai multe ori un clicăit.Nu,parcă ar fi pocnit cineva din degete sau ar fi ascuțit nişte cuțite.Carrie nu înțelegea de ce zgomotul nu înceta.
Cineva o scutură de umăr,spunându-i din nou pe nume.Nu avea putere să deschidă ochii.
-Da? şopti ea.
-Carrie...
-Da? Zgomotul o făcea să-i fie greu să se concentreze.Şi îi era atât de somn...
Când se aprinse o lumină,încercă să ridice mâna,pentru a-şi acoperi ochii,dar nu reuşi.
-Pleacă de aici,zise ea cu glas răguşit.
-Ți-am auzit toastul,Carrie.Îți aduci aminte ce ai spus?
-Nu...
-Fie ca toate visele voastre să se împlinească.Dar cum rămâne cu coşmarurile? Şi acestea se împlinesc.Cuvintele nu aveau nici o noimă.
-Poftim? Coşmaruri? Nu...Nici un coşmar.
-Deschide ochii,Carrie.Sunetul se auzea tot mai tare.
-Haide,uită-te la mine.Vocea care plutea deasupra ei devenea tot mai insistentă şi mai amenințătoare.În cele din urmă,Carrie reuşi să deschidă puțin ochii.
Văzu foarfecele deschizându-se şi închizându-se în fața ei.Foarfecele scotea zgomotul acela,realiză ea.Dar de ce era acolo un foarfece?
Apoi,zgomotul încetă şi foarfecele dispăru.Un chip apăru la doar câțiva centimetri deasupra ei şi zâmbetul acela oribil,triumfător,îi era îngrozitor de familiar.Încercă să țipe.
-Nu...Nu...Nu...O,Doamne,ajută-mă...nu...Jilly.

CAPITOLUL 5

Avery pierdu noțiunea timpului.Era disperată să rezolve cât mai multe treburi de serviciu înainte de a pleca la aeroport.Când plecase,cu o seară în urmă,pe biroul ei nu era nimic.Ajunsese la birou la 6:30 în dimineața aceea,ca să poată termina totul la timp.Avea privirea atât de încețoşată,încât abia se putea concentra asupra ecranului computerului şi progresa lent.Cineva,nu ştia cine,îi pusese 22 de dosare pe birou,iar ea trebuia să transfere toate informațiile în baza de date.
Mai avea şi cel puțin 60 de e-mail-uri pe care trebuia să le citească şi la care

trebuia să răspundă şi uitase să-şi verifice mesageria vocală privată de peste 24 de ore.Biroul ei arăta de parcă fusese lovit de un ciclon.Dosarele păreau să se înmulţească.Cum era posibil?
-Nu trebuia să prinzi un avion? o întrebă Margo.Ducea un vraf de dosare,sticla ei goală de apă şi o cutie cu gogoşi.
-Mai am puţin timp,răspunse Avery,în timp ce scria un răspuns la unul dintre e-mail-uri.Lou se ridică în picioare şi-şi întinse braţele.
-Margo,au mai rămas gogoşi crocante cu cremă?
-Una,răspunse ea.Avery nu şi le-a mâncat pe ale ei.
-Serveşte-te,zise Avery.Lou luă cutia din braţele lui Margo şi o deschise.
-Când pleci?
-În curând.
-Cu avionul?
-Cu ce altceva,zise Margo.
-Mi-am făcut programul pe minute.Dacă plec la 16:15 fix,am timp să conduc până acasă,să mă achimb,să-mi iau bagajele,să o iau pe autostradă,până la aeroport,să-mi pun maşina în parcarea pe termen lung şi-mi rămâne suficient timp să ajung la poartă.Margo îşi scoase poşeta din sertar şi apăru din nou de după colţ.
-Avery,ţi-ai făcut timp s-o suni pe îngrijitoarea doamnei Speigel şi să-i spui să ascundă mai bine cheile de la maşină?
-Nu,am uitat.
-Vrei să caut eu numărul de telefon şi s-o sun? Trebuie să facă ceva ca să-i protejeze pe oameni de femeia aceea.
-Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai suna,zise Avery,dar să nu fii prea dură.
Margo.Doamna Speigel e foarte drăguţă.Ştie că n-ar trebui să conducă,dar, uneori,uită.
-Avery,era să te omoare.Margo oftă.Bine,n-o să fiu prea dură.Mel intră şi el în vorbă:
-Toată lumea din Washington o va lua pe autostradă.Sigur va fi aglomeraţie.Ar trebui s-o iei pe Jefferson Davis şi apoi pe 1-95.Ai economisi 20 de minute.
Margo nu era de acord:
-Va pleca la oră de vârf.Pe autostradă ajunge mai repede.Avery asculta doar cu o ureche.Degetele ei zburau pe tastatură,în timp ce le răspundea colegilor din alte birouri.
-Îmi pare teribil de rău că vă las să vă ocupaţi şi de problemele mele,zise ea adresându-se tuturor celor de faţă.

-Nu-ți face griji,zise Lou.
-Ne vom împărți sarcinile,zise Margo.Lou,ai zahăr pudră pe curea.Se întinse peste capul lui Avery,luă un şervețel din cutia de pe raft şi i-1 dădu lui Lou.
Apoi,se întoarse din nou spre Avery.
-Şi eu îți voi lăsa toate dosarele mele pe cap luna viitoare,când mă voi duce la San Diego,la nunta verişoarei mele.
-Mai bine îți scriu ruta pe care să o iei spre aeroport,zise Mel.Îți dau foaia scoasă la imprimantă când pleci din birou.
-Doar să plec de aici la 16:15.
-Voi avea eu grijă de asta,promise Mei.Vrei să ne sincronizăm ceasurile?
-Doar tocilarii fac aşa,ripostă Margo.Brad Pitt n-ar...Sună telefonul de pe biroul ei.În timp ce se grăbea să răspundă,Lou reluă ideea de unde o lăsase ea:
-Recunoaşteți,suntem toți nişte tocilari.
-Şi ce e rău în asta? întrebă Mel.Ia gândiți-vă.Şi Bill Gates e tocilar şi îi merge foarte bine.
-Poate,dar noi nu câştigăm miliarde ca el,nu-i işa? Şi toată lumea din Birou ne consideră nişte locilari.
-Nu cred asta,îl contrazise Mei.Suntem nişte membri importanți ai echipei...
Margo îi întrerupse:
-Agentul Andrews se îndreaptă spre noi,strigă ca.L-a auzit secretara lui Douglas întrebând unde e „Țarcul”.
-Probabil că vine să-ți mulțumească,Avery,pentru că l-ai lăsat să se bucure singur de glorie,zise Lou.
-A întârziat,zise Margo.Ar fi trebuit să-i mulțumească ieri,după conferința de presă.
-Andrews o să-ți dea peste cap programul,zise Mei.Mă duc să-ți scot la imprimantă acea rută alternativă.Poți să decizi pe unde s-o iei după ce te urci în maşină.Ai grijă să dai drumul la radio,ca să asculți ştirile din trafic.Avery se abținu să zâmbească.Mel era obsedat de cele mai mici detalii.
-Mulțumesc,Mel.
-Cât să-1 lăsăm pe Andrews să vorbească? Patru-cinci minute?
-Cam aşa ceva.
-Apoi îl întrerupi tu,îi ordonă Mel lui Lou.Eşti bun la asta.Andrews îi strică programul.Deşi Avery nu-l mai întâlnise până atunci,în mai puțin de un minut îşi dădu seama cu cine avea de-a face.Se considera un tip fermecător.Părerea lui despre sine era complet greşită.Trecu repede peste mulțumiri,dar,apoi,se aşează pe marginea biroului ei şi o invită să ia cina cu el.

Privirea lui nu era chiar lascivă,dar era pe aproape.Lou şi Mel au încercat imediat să scape de el.
-Avery pleacă în vacanță,zise Mel.Trebuie să prindă avionul.
Cum Andrews nu înțelese aluzia,Lou decise să fie mai direct:
-Ai face bine să pleci.Are un program foarte strict şi i-1 dai peste cap.
Andrews a reacționat încrucișându-şi brațele şi lărgindu-şi zâmbetul prostesc.
Nu-ți trebuia talent de detectiv ca să înțelegi ce se petrecea.
Andrews suferea de DPV,"*dorință la prima vedere*",dar asta nu-1 făcea să fie deosebit.Majoritatea bărbaților care se apropiau de Avery sufereau temporar de această afecțiune debilitantă.Teoria lui Mel consta în faptul că sindromul era provocat de ochii ei mari şi albaştri,ca de copil.Când ea se uita la un bărbat şi îi acorda întreaga ei atenție,creierul acestuia se bloca.
Lou nu era de acord cu teoria lui Mel.Poate că ochii albaştri aveau ceva de-a face cu stârnirea interesului unui bărbat,dar corpul grozav al lui Avery şi părul ei lung,blond şi mătăsos,transformau bărbatul într-un idiot care spunea numai prostii.Acum,Andrews spunea numai prostii.Era foarte trist să vezi un profesionist adevărat căzând atât de repede în capcană.Mel,care o proteja cel mai mult pe Avery,spera că Andrews se va grăbi să-i facă acesteia un compliment.
Toți făceau asta mai devreme sau mai târziu şi,atunci,Avery le arăta uşa.Mel se uită la ceas şi-şi dori în sinea lui ca Andrews să-i spună lui Avery cât de frumoasă e.Dacă nu se dădea la ea cât mai curând,Avery avea să piardă avionul.
*Haide,haide,grăbeşte-te,*îl îndemna Mel în gând.Îndrăzneşte,spune-i ce tipă trăsnet e.
-Trebuie să te întreb ceva,zise Andrews.
-Da? întrebă Avery.
-Cum se face că o femeie frumoasă ca tine stă aici,la subsol? Agentul îngână întrebarea ca un cântăreț de muzică country.Cu înfățişarea ta...Nu reuşi să-şi termine fraza.Bietul de el nici n-a ştiut ce i s-a întâmplat.
Vocea lui Avery fierbea de indignare când îi răspunse răstit:
-Agent Andrews,nu am nici un merit pentru felul în care arăt.Acum,te rog să mă scuzi,am de lucru şi presupun că şi tu ai.Dă-te jos de pe biroul meu şi pleacă.
Spunând asta,se răsuci cu scaunul şi începu din nou să dactilografieze.
Andrews,având pe chip o expresie uimită,se ridică şi se îndepărtă încet,roşind ca o fată.Mel începu să râdă abia când Andrews nu-1 mai putea auzi.
-Să înțeleg că nu vei lua cina cu Andrews când te vei întoarce din concediu?

-Încerc să lucrez.Lou întinse mâna şi Mei,care se încruntă când îşi scoase portofelul din buzunarul din spate,extrase o bancnotă de un dolar şi i-o dădu prietenului său.Cei doi aveau un pariu permanent în legătură cu complimentele care i se făceau lui Avery.Cum Andrews nu spusese nimic despre picioarele ei, Lou câştigă dolarul.Picioarele ei erau uimitoare şi bărbaţii le observau imediat, dar se pare că Andrews nu era un bărbat interesat de picioare.
-Cum se" face că asta nu mi se întâmplă niciodată mie? întrebă Margo.Sunt drăguţă,nu-i aşa?
-Sigur că eşti,zise Lou.
-Şi vreau să mă mărit cândva şi să am o familie,continuă ea,ca şi cum Lou nu i-ar fi răspuns.În timp ce Avery a spus de nenumărate ori că nu se va mărita niciodată.Nu e drept.Aş fi perfectă pentru Andrews.Zău că aş fi.Dar nici măcar nu s-a uitat la mine.
-Ce te face să crezi că ai fi perfectă pentru el? o întrebă Lou.
-E un tip bestial şi nimeni nu apreciază mai bine ca mine tipii bestiali.Ne-am potrivi de minune unul cu altul,zise Margo peste umăr,întorcându-se la biroul ei.
Mel îşi băgă portofelul înapoi în buzunar şi se apucă de lucru.La 16:15 se ridică şi strigă:
-E timpul să pleci,Avery!
-Mai lasă-mă zece minute...Cele zece minute s-au transformat în 45,iar Avery plecă de la birou abia după ora 17:00.Din fericire,genunchiul o durea mai puţin în ziua aceea şi a putut să alerge.Cu toate acestea,tot pierdu avionul.Fusese un accident pe autostradă,care blocase două benzi.Când a ajuns,în cele din urmă,la aeroport,fugind spre la terminal,avionul decolase deja.Avery cochetă cu ideea de a se întoarce acasă şi de a se prăbuşi în propriul ei pat.De aproape o săptămâna nu dormise mai mult de patru ore pe noapte şi era extenuată.Dar nu îndrăznea să cedeze ispitei.Carrie avea s-o omoare,dacă ar fi întârziat o zi întreagă.
Utopia nu era idealul ei de vacanţă.Se ducea acolo doar pentru a o mulţumi pe mătuşa ei.Când mergea într-un loc nou,voia să vadă privelişti şi să admire culoarea locală.Nu-i plăcea ideea de a sta la o staţiune şase zile,dar îşi dăduse cuvântul şi nu mai putea renunţa.Următorul avion spre Aspen,prin Denver,era plin şi ea fu nevoită să o ia pe o rută ocolită.Se pomeni în Grand Junction, Colorado.Trebuia să aştepte până dimineaţă,pentru a lua un alt avion.
După ce-şi recupera bagajele şi se cază într-un hotel de lângă aeroport,o sună pe Carrie pe telefonul celular.De la primul apel intră mesageria vocală.Presupuse că mătuşa ei îşi reîncărca telefonul şi că se culcase deja; în Aspen era miezul nopţii. Îi lăsă un mesaj,spunându-i că va ajunge la staţiune a doua zi,în jurul amiezii.

Apoi,sună la staţiune pentru a-i anunţa că avea să întârzie.
Cum lăsase un mesaj pe telefonul celular al lui Carrie,nu-1 rugă pe recepţioner să-i facă legătura în apartamentul mătuşii ei.În noaptea aceea,Avery dormi buştean.În dimineaţa următoare,în timp ce consuma la micul dejunul pâine prăjită,suc şi lapte,îşi apelă mesageria vocală de la birou.
Avea peste 20 de mesaje,dar,din fericire,nici unul urgent.Îşi luă notiţe în timp ce asculta şi apoi le şterse pe fiecare în parte.Mesajul lui Carrie o facu să zâmbească.Părea foarte încântată că va sta într-o cabană unde se spunea că stătuse şi Tom Cruise.Era tipic pentru mătuşa ei să se entuziasmeze pentru un asemenea fleac.Avery şterse mesajul şi continuă cu celelalte până când termină.
Coborî şi părăsi hotelul înainte de 8:15.În timp ce recepţionerul îi completa factura,Avery se uită pe o hartă a statului Colorado.Aspen nu era foarte departe de Grand Junction,ol doar la o oră şi jumătate cu maşina.
Apoi,auzi un cuplu mai în vârstă vorbind despre priveliştile minunate din zonă şi,sub Impulsul momentului,se hotărî să închirieze o maşină şi să conducă până la staţiune.Se întoarse cu autobuzul până la aeroport,închirie o maşină şi porni la drum.Avery purta uniforma ei de weekend: o pereche veche de blugi,un tricou alb,simplu,şi nişte tenişi cam uzaţi.Lui Carrie nu i-ar fi plăcut costumaţia,dar pe Avery o interesa confortul,nu moda.Când ajunse pe autostrada 170,
îndreptându-se spre Aspen,se simţi cu adevărat în vacanţă.Era o dimineaţă frumoasă de vară.Soarele strălucea şi cerul era atât de albastru,încât părea artificial.Coborî geamul şi inspiră idânc.Era minunat!
Aerul era curat şi rarefiat,parcă ar fi inspirat oxigen pur.Era o schimbare binevenită,după smogul din metropola supraaglomerată.
Se opri la un McDonald's pentru o sticlă cu apă ţi o Coca Cola dietetică.După ce plăti,se aşeză într-un separeu,pentru a se uita pe hartă.Poate că ar fi putut face o excursie interesantă în drum spre staţiune,ca să vadă un loc istoric.Ştia că,după ce se va caza,Carrie n-o va lăsa să plece şi voia să vadă câte ceva din Colorado.
Ce văzuse pe drum era frumos,dar simţea că abia dacă zărise o parte din ceea ce avea statul de oferit.Iar Carrie avea să fie oricum enervată că întârziase.
Ce importanţă avea dacă mai întârzia o oră sau două? întinse harta pe masa din faţa ei şi,mai întâi,încercă să găsească locul unde-i spusese Carrie că-şi va petrece noaptea.Cum se numea? Ţinutul Lacurilor? Nu,nu aşa.
-Te-ai rătăcit,drăguţo? Vocea gravă,de bariton,o facu să tresară,dar o şi irită.Nu avea chef să se lase agăţată.Stăpânindu-şi un oftat,se încruntă ridicându-şi privirea şi pregătindu-se să-i spună să plece celui care o deranja,dar îl văzu pe domnul care stătea în faţa ei şi zâmbi.Avea cel puţin 80 de ani.Îmbrăcat

impecabil,într-o cămaşă de denim proaspăt călcată,purtând la gât un şnur cu turcoaz şi blugi *Levi* băgaţi în cizme de cowboy cu model,ţinea o pălărie *Stetson* într-o mână şi o ceaşcă de cafea aburindă în cealaltă mână.Avea un chip foarte expresiv,de la ochii strălucitori,de un căprui-deschis,până la tenul ars de soare şi la mustaţa pe oală,perfect ceruiţă şi tunsă.Şi mustaţa şi părul îi erau complet albe.

-Poftim?

-Am întrebat dacă te-ai rătăcit.Te-am văzut uitându-te pe hartă şi m-am gândit că te-aş putea ajuta să ajungi unde vrei,deoarece cunosc fiecare colţişor din Colorado.În septembrie se împlinesc 84 de ani de când locuiesc aici.

-Mă uitam la atracţiile turistice,zise ea.Mi-ar prinde bine ajutorul dumneavoastră.Vreţi să luaţi loc?

-Cu mare plăcere,zise el.Îşi puse ceaşca de cafea pe masă şi se aşează repede în faţa ei,punându-şi cu grijă pălăria *Stetson* pe locul de alături.Nu pot sta decât câteva minute.Nepoata mea va trece pe aici să mă ia.Are un mic magazin cu lucruri din Vest,iar eu o ajut două zile pe năptămână.De aceea sunt aşa de gătit,îi explică el.Încotro mergi?

-La Aspen,îi spuse ea.

-Înseamnă că nu te-ai rătăcit.Sunt indicatoare peste tot.Aspen e la câţiva kilometri de aici.

-Da,ştiu,zise ea,dar încercam să găsesc o zonă numită Ţinutul Lacurilor sau în jurul Lacurilor.Aţi auzit de aşa ceva?

-Dacă vorbeşti de Ţinutul dintre Lacuri,sigur că am auzit de el.Apropo,mă cheamă Walt Gentry.

-Avery Delaney,zise ea şi dădu mâna cu el.

-Îmi face plăcere să te cunosc,zise el.Îşi mută ceaşca de cafea ca să n-o dea jos când îşi punea mâinile pe masă şi spuse:

-Nu găseşti locul pe hartă,aşa că nu-1 mai căuta.Cei care nu sunt din Colorado nici nu ştiu de el.Aici vin oameni din California sau din Washington şi cumpără câteva hectare de pământ.Apoi,îşi construiesc o casă mare şi cred că trebuie să-i dea un nume,de parcă ar fi Ponderosa.Un tip,pe nume Parnell,Dennis Parnell,a cumpărat cu o vreme în urmă cam 16 hectare de pământ de cea mai bună calitate lângă Aspen.N-ar fi trebuit să-1 poată cumpăra,dar 1-a cumpărat,adăugă Wall ridicând din umeri.Apoi,cam cu şase ani în urmă,s-a decis să-şi construiască acolo casa visurilor lui.I-au trebuit mai mult de doi ani şi jumătate ca s-o termine.Parnell i-a făcut pe ecologişti să protesteze,pentru că a distrus acel teren sălbatic.Camioane uriaşe urcau şi coborau de pe munte,dezrădăcinând copacii

pentru a face loc unui drum.A fost o ruşine ce a făcut,dar Parnell a scăpat,pentru că banii vorbesc şi a obținut toate permisele necesare.Asta nu s-ar mai putea întâmpla astăzi,adăugă el.În ultimii ani,s-au adoptat legi mai aspre pentru ocrotirea terenului.În fine,când casa lui Parnell a fost terminată,el şi-a îngrădit toată proprietatea.Am auzit că l-ar fi costat 8 milioane de dolari casa,dar asta era acum câțiva ani,aşa că sunt sigur că prețul e mai mult decât dublu.Se zvonea că Parnell a plătit cu bani lichizi şi că deținea singur casa şi terenul.Eu n-am crezut bufele astea,dar cei de aici le-au crezut şi au făcut speculații încercând să afle de unde avea atâția bani.Avery era captivată de poveste.

-Şi de unde avea?

-Lumea spune că probabil sunt bani obținuți din droguri,dar s-a dovedit că Parnell are o companie mică de computere în Silicon Vallez.Unul dintre inginerii lui a proiectat un nou cip pentru calculatoare,care a revoluționat lumea ordinatoarelor.Eu nu înțeleg nimic din toată treaba asta,a recunoscut Walt.Dar pentru că inginerul respectiv lucra pentru el,Parnell a fost cel care a obținut patentul.A făcut o avere,a vândut compania înainte să ajungă pe drojdie şi s-a mutat aici.

-Totuşi,nu este proprietarul acestui loc,nu-i aşa? 1-a întrebat,gândindu-se că Parnell 1-a vândut probabil proprietarului Utopiei pentru a-1 folosi ca loc de odihnă pentru vizitatori importanți.

-Este şi nu este,i-a răspuns Walt.De aici,povestea capătă o turnură sordidă.

Parnell s-a căsătorit la biserica situată cam la o milă de aici.A fost un eveniment deosebit şi a costat o avere.La recepție au fost invitați 500 de oameni.Am auzit că a fost nevoie de un an pentru organizarea acestei petreceri de o asemenea amploare.Florile cică au fost aduse din Europa.Presupun că florile din Statele Unite nu erau suficient de bune! Oricum,organizarea petrecerii a durat mai mult decât mariajul în sine.Parnell era căsătorit de numai 18 luni când a cerut divorțul.S-a oprit,dând dezaprobator din cap,după care a trecut la altceva:

-Categoric,nu înțeleg lumea asta modernă.Eu şi soția mea,Ona May,suntem căsătoriți de 47 de ani şi,firește,au fost şi momente când am vrut să îmi iau lumea în cap şi să nu mă mai întorc niciodată.Îmi închipui că şi ea a simțit acelaşi lucru uneori,dar am rămas împreună pentru că am jurat şi am crezut în jurămintele noastre.Acum citesc în ziare despre această nouă tendință numită „*mariajul începătorilor*”.Ai auzit ceva de asta?

-Am auzit,i-a răspuns ea zâmbind.

-Nu înțeleg deloc,a continuat Walt.Cuplurile astea trăiesc împreună fără să facă jurămintele.După rapiditatea cu care a cerut divorțul,cred că Parnell s-a gândit

că tocmai un asemenea mariaj are şi el.A fost un divorţ într-adevăr urât,s-a aruncat cu mult noroi,ceea ce,bineînţeles,a apărut în ziare.Oamenii se aruncă imediat asupra unor asemenea gunoaie.A cerut divorţul acum un an şi încă se mai judecă.Toată lumea aşteaptă să vadă cine o să câştige casa.Curând-viitoarea-fostă-soţie jură că i-a promis-o ei şi consideră că trebuie să-i revină.Judecătorul hotărăşte acum care din ei urmează să o obţină.Pamela Parnell spune că mai bine moare decât să-l lase să o ia el,iar el spune că asta-i convine perfect.Dacă vrei să ştii părerea mea,amândoi se poartă ca nişte copii de cinci ani.Nu mai departe decât săptămâna trecută,Parnell a dat un nou interviu şi a fost-citat spunând că,indiferent ce hotărăşte judecătorul,n-o s-o lase niciodată pe „fosta" lui să ia casa.Halal pereche,ce să zic! Dar şi oamenii din jur şi din Aspen sunt la fel de răi.Ştii că au pus la cale o loterie?

-Vreţi să spuneţi că pariază care din ei o să câştige casa?

-Exact.Pronosticurile sunt 90 la 10 pentru câştigarea casei de către Pamela Parnell din cauza modului dubios în care Dennis a obţinut autorizaţiile.Se spune că o să fie condamnat.Iar judecătorul care va decide cirie din cele două triste personaje o să obţină casa e un militant consacrat pentru conservarea mediului înconjurător.Presupun că numai timpul ne va spune.S-a aplecat în faţă şi a bătut cu arătătorul în hartă.

-Exact acolo.Ăsta e Ţinutul dintre Lacuri.Se numeşte aşa,înţelegi,pentru că se află între două lacuri mari,cu apă limpede.Ai un creion sau un pix? Ca să ţi-l încercuiesc?

Avery a căutat în rucsac,a găsit un pix şi i l-a dat.Degetele lui erau deformate de artrită.A avut probleme să ţină pixul când a făcut cercul respectiv.

-De aici,de unde ne aflăm,este un drum de două ore cu maşina.Mai există şi alte case frumoase acolo sus,dar nu te poţi apropia de ele pentru că toate drumurile sunt proprietate particulară şi sunt închise.

-Am crezut că mătuşa mea stă la o cabană de odihnă numită Ţinutul dintre Lacuri,dar probabil că am greşit.Poate că n-am auzit eu bine.Era mult zgomot pe fir.

-Să fi spus Lacurile Gemene? a întrebat-o el.Ţinutul dintre Lacuri este în sus, spre nord,iar Lacurile Gemene sunt la sud de aici şi sunt marcate pe hartă.

Şi i-a arătat unde.Avery a dat din cap,apoi a împăturit harta şi a băgat-o înapoi în rucsac.S-a ridicat şi i-a strâns din nou mâna.

-Mulţumesc pentru ajutor,i-a spus ea.

-Plăcerea a fost de partea mea,i-a replicat Walt.Ai grijă,scumpo.Pe drumurile astea de pe aici poţi întâlni şoferi nebuni,care aleargă cu 100 de km pe oră.Îşi

caută moartea cu lumânarea.Nu te lăsa ademenită de ei.Despărțindu-se de el,s-a urcat în maşină şi a pornit la drum. Sentimentul de vinovăție o împiedica să se mai oprească să vadă frumusețile din jur.În plus,absorbise un pic de culoare locală din spusele lui Walt.Era un bătrân amabil şi manierat,şi i-a făcut mare plăcere să-1 asculte.Poate că o va determina pe Carrie să facă şi ele câteva excursii pe jos.Gândul i s-a părut atât de absurd,încât a izbucnit în râs.

Avery auzise că,de fapt,mătuşa ei a fost un adevărat as în colegiu.A jucat volei, baschet şi aproape orice alt sport când i s-a oferit ocazia.Avery şi-a amintit cum se juca cu trofeele câştigate de Carrie la tenis.

Oare mătuşa ei le-o mai avea sau le-o fi aruncat? Ei bine,nu contează.În mod categoric,pe Carrie n-o mai interesa acum nici un sport.Le ura.Scopul şederii lui Carrie la Utopia era să fie cocoloşită,nu să se mențină în formă.Avery a suspinat profund.Spera din tot sufletul ca mătuşa ei să nu o oblige să facă toate chestiile alea copilăreşti împreună cu ea-băi cu nămol şi împachetări cu alge.

Nu că ar fi avut ceva împotrivă să fie cocoloşită,dar nu avea prea mult timp la dispoziție şi i-ar fi plăcut mai degrabă să exploreze împrejurimile.

A trecut prin Aspen şi şi-a continuat drumul.O oră mai târziu,era sigură că s-a rătăcit.Era pe punctul să tragă pe margine şi să consulte din nou harta când a văzut semnul pentru Utopia.Drumul făcea o curbă bruscă,după care urca şi se îngusta,ajungând doar un drumeag pentru maşini acoperit cu pietriş.

Apoi a apărut poarta.S-a oprit să-şi spună nunțele gardianului de serviciu.

-Numele dumneavoastră nu este pe lista pentru primirile de astăzi.

-Am rezervare,a insistat ea.Numele meu trebuie să fie acolo.

Gardianul a venit mai aproape de maşină şi a lîmbit.

-Sunt sigur că,probabil,nu este decât o neînțelegere.O puteți rezolva la recepție.

-Mulțumesc,i-a spus ea şi a intrat.Dacă ar lua gardianul de la intrare drept etalon,însemna că cei de aici,din stațiune,trebuiau să fie prietenoşi.S-a uitat în oglinda retrovizoare şi 1-a văzut stând în mijlocul drumului,uitându-se după ea.

Părul lui înspicat i-a amintit de unchiul Tony.Oh,Dumnezeule,a uitat să-1 sune aseară! Trebuie să o facă de îndată ce se va caza.Tony se îngrijora din orice.

Avery ştia că el şi Carrie au probleme,dar spera să poată să le depăşească.Carrie era probabil motivul penru care nu se prea înțelegeau.Deşi Avery o iubea pe mătuşa ei din tot sufletul,nu era oarbă la defectele ei.Uneori,Carrie putea să fie o adevărată belea.Faptul că s-a căsătorit cu Tony a fost cel mai bun lucru făcut vreodată şi,poate că în timp ce se relaxează în stațiune,o să se gândească şi la prioritățile ei.Carrie 1-a considerat întotdeauna pe Tony ca pe ceva ce i se cuvine

şi nici un mariaj nu poate supravieţui prea mult în felul ăsta.Din fericire,unchiul ei avea o răbdare de sfânt.A rezistat mai mult decât ar fi făcut-o orice alt bărbat.
A luat o curbă destul de'bruscă.Pentru Dumnezeu,unde este staţiunea asta?
De când a intrat pe poartă a urcat probabil jumătate de munte şi era înconjurată de o pustietate totală.Apoi,când era sigură că a intrat pe un drum lateral,la ultima bifurcaţie a apărut Utopia.
-Dumnezeule!a exclamat ea.Îşi merită,într-adevăr,numele!Locul ăsta era minunat şi părea să emane linişte.Clădirile cu stucaturi de culoare gălbuie erau cuibărite în peisajul luxuriant al brazilor.Structura principală parcă ar fi fost parte integrantă a pantei muntelui.Pe deal erau presărate bungalouri mici,cu poteci de piatră între ele şi cu pini uriaşi în jur.Pretutindeni erau flori sălbatice.
De undeva se auzea susurul unei ape curgătoare.S-a întors şi a văzut o fântână în trepte construită în partea de jos a pantei.Apa se rostogolea şi cădea peste o sferă aurie suspendată într-un bazin circular.De pe un drum lateral,în faţa maşinii lui Avery,a intrat un camion de aprovizionare.A frânat şi a aşteptat până când au descărcat nişte butoaie,scăldându-şi privirea în frumuseţile şi liniştea din jur.I-a atras atenţia un cuplu de îndrăgostiţi.Coborau pe poteca paralelă cu fântâna,
ţinându-se de mână.La jumătatea drumului s-au oprit,s-au întors unul spre altul şi s-au sărutat cu pasiune.Avery a simţit o urmă de invidie şi s-a străduit să se uite în altă parte.Dar n-a putut să nu-şi întoarcă privirea înapoi,spre cei doi,
remarcând felul în care se uitau unul în ochii celuilalt.Probabil că erau proaspăt căsătoriţi,şi-a zis ea.Camionul a plecat şi,cu un suspin,şi-a continuat drumul care avea o înclinaţie abruptă.Sus,era o alee în formă de cerc,pavată cu pietre mari,pătrate.Vase uriaşe de lut debordau de iederă,iar flori roz şi galbene erau plasate ca nişte santinele în faţa licării de marmură care urca spre intrare.
Oameni se duceau şi veneau,toţi calmi şi bine dispuşi,la fel ca şi cei doi îndrăgostiţi de pe potecă.Oaspeţii erau îmbrăcaţi în costume de jogging identice,
de un albastru marin.Pe jachetă,deasupra buzunarului de la piept,era un mic logo,sub forma unei sfere,cu numele Staţiunii cusut în fir auriu.
Avery parca deja maşina când portarul s-a grăbit spre ea,i-a deschis portiera,a întins mâna să o ajute să coboare şi i-a spus:
-Bine aţi venit în Utopia!

CAPITOLUL 6

Monk era îndrăgostit.Deşi nu credea că se poate întâmpla un asemenea miracol,a întâlnii femeia visurilor sale,iar din clipa aceea s-a purtat ca un neghiob ridicol,

aiurit.Jilly era sufletul lui pereche.Nu exista nici o îndoială în privința asta.Erau perfecți unul pentru celălalt pentru că împărtășeau aceleaşi visuri,aceleaşi fantezii,aceleaşi obiective şi,cel mai important dintre toate,acelaşi sentiment al necinstei.
L-a hipnotizat din clipa în care a văzut-o în spelunca aceia,mică şi murdară,fără nume,de la periferia oraşului Savannah.I s-a tăiat respirația când a intrat,o adevărată apariție într-o rochie roşie de mătase,cu pantofi roşii cu tocuri cui.Era pur şi simplu...magnifică!Aşa cum fusese instruit la telefon,aştepta la masa din colț,cu o mapă albastră în mână.Când l-a văzut,i-a zâmbit şi în clipa aceea a ştiut că este pierdut.Floarea dragostei dintâi nu se ofilise încă.Dragostea pentru ea îi provoca o durere fizică.Chiar şi când se presupunea că munceşte,nu înceta să zâmbească.Zilele acestea în mintea lui nu era loc decât pentru gândurile îndreptate spre ea.În timp ce îndeplinea munca ingrată,dar necesară de supraveghere,unul dintre modurile lui favorite de a-şi petrece timpul era să-şi amintească,până în cele mai intime detalii,prima dată când au făcut dragoste.
Lucru care s-a întâmplat exact la trei ore după ce s-au cunoscut.Jilly l-a luat în camera ei de la hotel,l-a dezbrăcat de haine şi de inhibiții,şi a făcut dragoste pasională cu el.A închis ochii de plăcere când amintirea i-a inundat simțurile.
Gustul ei dulce în gură,izul de mosc al parfumului,căldura trupului ei lipit de al lui,sunetele adânci,aproape animalice,pe care le scotea când o atingea.A fost sălbatică,plină de forță şi dură-exact aşa cum îi plăcea lui-,dar în acelaşi timp a fost extrem de vulnerabilă.Monk se minuna de lipsa lui de disciplină când era vorba de Jilly.Nu şi-ar fi închipuit niciodată că era capabil de o asemenea purtare romantică,prostească,sau că s-ar putea însura vreodată.
Şi,totuşi,cu două luni în urmă,a cerut-o în căsătorie-în genunchi în fața ei,nu altfel!-,iar ea l-a încântat acceptând.I-a spus că va face orice pentru ea,absolut orice,apoi a început să-i dovedească.Disperat să-i facă pe plac,ştia că se dă pe mâna ei,că putea să facă ce vrea din el,şi totuşi părea să nu-i pese.
Jilly a fost prima persoană din lume în care a avut încredere totală că-i va păstra secretele.Şi el ştia toate secretele ei.Trăiau împreună de patru luni când,într-o seară,târziu,după ce au făcut dragoste şi şedeau cuibăriți amândoi pe canapea în halate de mătase sorbind şampanie frapată,i s-a confesat şi i-a spus totul despre viața lui tristă pe petecul secetos de pământ din Nebraska,cu părinții lui săraci,
rigizi,care nu ştiau să se bucure de nimic.Tatăl său credea în puterea bătăii,a vergelei,iar mama sa,ființă slabă,căreia-i era frică până şi de umbra ei şi care nu se ducea nicăieri şi nu făcea nimic în afara casei,cu excepția dimineților de duminică,atunci când se ducea la biserică,şedea cu mâinile prinse la spate şi se

uita la soțul ei cum încerca,cu biciul,să scoată din singurul lor copil dorința de a hoinări.Monk a învățat devreme să nu se plângă niciodată mamei sale,pentru că îi spunea întotdeauna tatălui lui ce a zis el.Pe la zece ani a ajuns să-i urască pe amândoi,iar nopțile adormea visând noi modalități de a-i tortura.
Viața lui a fost un coşmar.Diminețile fura bani din cutia milelor din biserică.
După ce a terminat şcoala,şi-a făcut bagajul,de fapt o pungă de băcănie,şi a părăsit ferma.S-a dus la colegiu în Omaha.Avea bani suficienți să plătească pentru primul semestru şi a primit împrumuturi guvernamentale ca să achite restul taxei,împrumuturi pe care nu avea intenția să le mai ramburseze vreodată.
Patru ani mai târziu,a părăsit statul Nebraska,jurând să nu se mai întoarcă niciodată acolo.Până în ziua de astăzi nu ştia dacă părinții lui au murit sau trăiesc,şi nici nu-i păsa în mod deosebit.Nu i-a păsat cu adevărat de nimeni-până acum.I-a spus lui Jilly totul despre el.I-a spus că a comis prima lui crimă la vârsta de 22 de ani.I-a povestit că a visat cândva să lucreze în teatru.Îi place să se costumeze şi să joace diferite roluri.Şi era un bun actor,s-a lăudat el,atât de bun,încât s-a prezentat la o probă pentru un rol important într-o piesă.Un alt actor şi-a bătut joc de prestația lui în fața directorului.
Monk a fost atât de zdruncinat de criticile aduse,încât şi-a ratat toată audiția şi,bineînțeles,că nu a primit nici un rol.Jurând să se răzbune,nu s-a grăbit şi doi ani mai târziu s-a dus după băiatul respectiv.De data aceasta a folosit cuțitul şi a găsit experiența în aceeaşi măsură interesantă şi eliberatoare.
-Şi când ți-ai schimbat numele? l-a întrebat ea.
-În ziua în care m-am înscris la colegiu.Aveam un certificat de naştere fals şi am reuşit să-1 fac să pară real pentru a-1 păcăli pe director.A fost într-adevăr foarte crud,dar treaba s-a făcut.
-Eu nu am ajuns să merg la colegiu,i-a spus ea.Am vrut,dar mama credea că nu sunt destul de deşteaptă.A luat banii pe care-i economisisem şi i-a folosit ca să plătească pentru Carrie.
-Cum a fost viața ta în copilărie? Ochii lui Jilly s-au umplut de lacrimi.
-Fără dragoste,a spus ea.Nu mi-1 amintesc pe tatăl meu.A plecat când eram mică.Din cauza ei.
-A mamei tale?
-Da.Ea l-a făcut să plece.A fugit cu altă femeie,dar,privind în urmă,nu-l pot învinovăți Mama era o femeie rece şi aprigă.Nu mi-a arătat niciodată nici un pic de afecțiune şi cred că de aceea am dat de necaz...ştii...am rămas însărcinată.
Căutam pe cineva care să mă iubească.Mi-am făcut familia de râs! Nu pot să-ți spun de câte ori mi-au aruncat aceste cuvinte mama şi sora mea.A clătinat din

cap,apoi a continuat în şoaptă: Eram atât de proastă şi de inocentă! Eram sigură că,de îndată ce voi avea copilul,mama şi sora mea,fata de aur,mă vor ierta şi mă vor ajuta să-l cresc.Mi-am dorit ca fetița mea să fie crescută aşa cum trebuie.
-Dar nu s-a întâmplat aşa,nu? Jilly l-a strâns de mână.
-Nu,nu s-a întâmplat.A fost atât de îngrozitor! Mama şi Carrie au venit la spital. Am crezut că au venit să ne ia acasă pe mine şi pe fiica mea.
-Ce s-a întâmplat,dragostea mea? a întrebat-o când a văzut că este prea copleşită ca să continue.Şi i-a mai turnat nişte şampanie.
-Carrie a plecat din spital cu fiica mea.Nu mi-a adresat nici un cuvânt.Pur şi simplu s-a îndreptat spre pătuț,a luat fetița şi a plecat.Mama m-a înşfăcat de braț când am încercat să mă duc după ea.Am întrebat-o unde se duce Carrie cu frumusețea mea de copil,iar ea mi-a spus că o duce pe micuța Avery acasă.
”Avery”! Ăsta-i numele stupid pe care mama i l-a pus fiicei mele.Şi-a şters lacrimile de pe față.Nu m-au lăsat nici măcar să-i dau propriului meu copil un nume.Carrie lua toate deciziile,spunându-i mamei ce să facă,iar mama era de acord cu tot ceea ce-i dicta fiica ei de aur.
-Şi apoi ce s-a întâmplat?
-Mama mi-a spus că trebuie să părăsesc oraşul şi să nu mă mai întorc niciodată acasă.Mi-a spus că le-am umilit pentru ultima oară,pe ea şi pe Carrie.Nu m-am putut înțelege cu ea şi,deşi i-am cerut iertare,nu m-a iertat,îi mai văd încă expresia aceea îngrozitoare de pe chip.Era exact ca a lui Carrie.Mi-a adresat cuvinte îngrozitoare,după care a scos o hârtie de o sută de dolari şi mi-a aruncat-o în față.Pe urmă a ieşit din cameră.
-Nu era nimeni să te ajute? A clătinat din cap.
-Mama avea legături foarte strânse cu şeful poliției.Pur şi simplu îl juca pe degete.La fiecare două nopți obişnuia să treacă pe la noi târziu,când se presupunea că eu şi Carrie dormim deja; dar într-o noapte am auzit nişte gemete şi zgomote,şi m-am furişat jos să văd ce se întâmplă.M-am uitat pe furiş în living;şeful poliției şedea pe canapea,cu pantalonii lăsați în vine,iar în genunchi, între picioarele lui,mama îl servea.Porcul ăla gras era om însurat.Şi ar fi făcut orice ca mama să nu-i spună soției lui despre sordida lor legătură.Mama mi-a spus că şeful poliției o să mă bage la închisoare dacă nu plec imediat din oraş.
Ştiam că are puterea să-l determine să o facă.Acum suspina necontrolat.A înconjurat-o cu brațul şi a strâns-o lângă el până când s-a liniştit.După care a întrebat-o:
-Şi ce s-a întâmplat cu fiica ta?
-A crescut-o Carrie şi i-a împuiat creierul cu tot felul de prostii împotriva mea.

Sora mea m-a urât întotdeauna.Nu era...aşa drăguță cum eram eu şi era roasă de gelozie.Faptul că mi-a furat copilul a fost modul ei de a fi chit cu mine, presupun.
-Cum l-ai cunoscut pe Dale Skaretti?
-După ce am părăsit Sheldon Beach,am avut tot felul de slujbe ca să trăiesc. Încercam să strâng,bani pentru a angaja un avocat ca să-mi recapăt copilul.Nu aveam nici un fel de pregătire ca să fac ceva ca lumea,aşa că lucram mai mult prin baruri şi restaurante.De vreo două ori am furat bani ca să-mi plătesc chiria şi m-am culcat cu diverşi bărbați.Doisprezece în total,a recunoscut ea.Am ținut socoteala...nu ştiu de ce,dar am ținut-o,şi mi-am luat toate precauțiile ca să nu mă molipsesc de vreo boală dezgustătoare.Detestam ceea ce făceam,dar aveam nevoie de bani.Îmi doream cu disperare să-mi recapăt fiica.Apoi,într-o seara, când lucram într-un bar plin de muşte din Savannah,l-am cunoscut pe Dale Skarreti.Dumnezeule,cât m-a dezgustat.Dar avea bani.S-a asigurat că am văzut teancul de bancnote şi m-a vrut.Am trăit împreună,cu întreruperi,ceea ce mi s-a părut a fi o eternitate.Am încercat să-mi văd dc viața mea,dar el tot revenea.Şi într-o noapte mi-a povestit de magazinul de bijuterii pe care el şi amicii lui, Frank şi Larry,aveau de gând să-1 jefuiască.Larry se culca cu fata patronului, căreia-i plăcea să vorbească despre banii familiei ei.Jaful a fost pregătit în mare parte de către Dale,dar eu m-am ocupat de toate detaliile.
-Deci ai fost complice.
-Da.Jaful a decurs fară nici o problemă,dar Frank avea gură mare şi a început să vorbească despre toți banii ăia pe care urma să-i ia când Dale o să vândă diamantele.Dale ascunsese pietrele netăiate şi toți am fost de acord să aşteptăm cel puțin şase luni înainte să ne ocupăm de ele.
-Dar lucrurile au luat o întorsătură proastă,nu?
-O,da! Un informator a comunicat poliției Cum se lăuda Franc.L-au săltat ca să-1 ancheteze,iar el a sfârşit făcând o înțelegere cu ei.Le-a dat numele lui Larry, dar nu şi pe al meu şi al lui Dale; le-a păstrat ca să facă o înțelegere mai bună Ulterior,presupun.Larry ne-a anunțat la timp şi am putut să părăsim oraşul.Insă el nu a reuşit.A avut loc un schimb de focuri,Larry a împuşcat un polițist,după care a fost împuşcat şi el.Jilly a început să plângă din nou.
-Nu-mi păsa de diamante.Dale mi-a promis că mă ajută să-mi recapăt fiica.Asta trebuia să fie răsplata mea pentru că l-am ajutat la jaf.Ne-am întors în Sheldon Beach,iar el s-a dus la mama acasă ca să o ia pe Avery.Eu n-am considerat asta o răpire.Am luat pur şi simplu înapoi ceea ce mi-a furat sora mea.N-am ştiut că ea a pus-o pe mama Să se ducă la tribunal şi să o numească pe Carrie tutorele legal

al lui Avery.Tribunalul mi-a luat toate drepturile de mamă şi le-a dat surorii mele.Mi-a furat copilul,Monk.A furat-o...
-Ştiu că ți-a frânt inima,dragostea mea.
-Avery nu era decât o copiliță când Dale s-a dus după ea,dar Carrie o montase deja împotriva mea.Dale mi-a spus că a încercat să o liniştească pe Avery, spunându-i cât de mult o iubesc şi că va fi fericită cu mine,dar fetița a devenit isterică.S-a luptat cu el ca o tigroaică,l-a lovit cu picioarele şi a încercat să-i scoată ochii.Dale şi-a scos cureaua ca să-i lege mâinile şi i-a ars vreo două palme ca să înceteze tărăboiul.Monk i-a mai dat un şervețel ca să-şi şteargă lacrimile.
-Continuă.Ai să te simți mai bine după ce ai să dai afară toată otrava asta.
Ea a dat din cap.
-Da,ai dreptate.Strigătele lui Avery au trezit-o pe mama.A venit alergând cu o armă în mână ce i-o dăduse şeful poliției,ca să se apere.A încercat să-l ucidă pe Dale.El mi-a spus că tocmai se retrăgea cu Avery când ea a deschis focul.Din greşeală,mi-a împuşcat fata.S-a înfiorat.Dale nu mi-a spus lucrul ăsta decât târziu,aşa că nu am fost la spital să o văd.
-Ce s-a întâmplat cu mama ta?
-Când a văzut ce a făcut,a început să țipe,apoi dintr-o dată a dus mâinile la piept şi s-a prăbuşit.Dale mi-a spus că era moartă înainte să atingă podeaua.
-Un atac de inimă?
-Da,dar n-am plâns că a murit.N-am vărsat nici o lacrimă,a spus ea cu mândrie.
-Înțeleg.
-Dale a încercat să-şi țină promisiunea pe care mi-a făcut-o.A urmărit-o pe Avery când aceasta s-a dus să locuiască cu sora mea în California.A supravegheat şcoala,gândindu-se că poate o înşfacă atunci când iese de la şcoală.
A avut totuşi un bodyguard,un agent de la FBI,care o ținea sub observație.
Evident,Carrie i-a convins că Dale o să se ducă după Avery.Sora mea este foarte deşteaptă.Probabil că a alertat-o şi pe directoare,pentru că uceasta le-a spus celor de la pază că Dale este foarte periculos.Totdeauna o supraveghea cineva.Dale a încercat să pună mâna pe ea în timp ce traversa curtea şcolii,dar agentul FBI l-a văzut şi l-a pus la pământ.Dale nu era înarmat,a adăugat ea.A fost arestat şi trimis înapoi în Florida ca să fie judecat pentru moartea mamei.
-Şi a fost condamnat.
-Da.Autopsia a dovedit că mama a avut un atac de inimă,dar juriul l-a considerat pe Dale răspunzător.
-Şi tu nu?

-Sincer,nu-mi pasă dacă a fost sau nu răspunzător,dar mama suferea de inimă.
Trebuie să-ți mărturisesc ceva,dragule.Te rog să nu te înfurii.Lasă-mă să-ți explic înainte să reacționezi.
-N-aş putea să mă înfurii niciodată pe tine.Promit.
-Ții minte banii pe care mi i-ai dat ca să-mi achit toate datoriile?
-Cei 30.000?
-Da,a spus ea în şoaptă.Mâna i-a alunecat sub halat şi a început să-1 mângâie pe piept.Cea mai mare parte a banilor am dat-o unui avocat ca arvună.
-De ce? a întrebat el.De ce ai nevoie de un avocat?
-L-am angajat ca să-1 ajute pe Dale.Vreau să-1 scot din închisoare şi acum se pare că s-ar putea ca lucrul ăsta să se întâmple.Când avocatul a cercetat cutiile cu dovezi,a găsit o notă de plată de la un cardiolog din Savannah.S-a dus să-1 vadă şi doctorul i-a spus că starea mamei era fatală.Mai important însă,doctorul i-a relatat că s-a dus şi l-a informat pe procuror că a tratat-o pe mama,dar procurorul a ascuns această informație de apărătorul public desemnat să-1 reprezinte pe Dale.Brusc,Monk s-a simțit nesigur şi furios,dar şi-a controlat emoțiile.
-Continuă,a îndemnat-o el.
-Avocatul pe care l-am angajat a obținut un nou proces pentru Dale şi acesta urmează să aibă loc curând.Judecătorul a fost furios când a auzit că procurorul nu a dezvăluit o probă pentru ca astfel să câştige.Se pare că a avut loc o discuție furtunoasă între cei doi,iar asta a fost ultima picătură.Avocatul lui Dale mi-a spus că a fost amânat un alt caz,iar judecătorul i-a dat termenul respectiv lui Dale.Carrie şi Avery trebuie să depună mărturie.Dale va rămâne în închisoare dacă ele depun mărturie.
-Şi ce se întâmplă cu audierea pentru eliberarea condiționată? Mai este programată?
-Da,dar procesul o să fie judecat până atunci.Dacă Dale nu iese din închisoare,
n-am să pun mâna niciodată pe diamantele alea.În definitiv,am participat şi eu la pregătirea jafului,cred că le merit.Firește,tot ce primesc îți aparține şi ție.Sunt oare prea lacomă?
-Nu,nu cred,i-a răspuns el.Dar acum trebuie să fii sinceră cu mine.Mai ai vreun sentiment față de Dale?
-Oh,Dumnezeule,nu! a exclamat ea cu glas ridicat.Întotdeauna l-am urât şi nu ştiu cum pot să-ți dovedesc.
-Cum? a întrebat-o,intrigat de zâmbetul ei viclean pe care-1 găsea atât de excitant.

-De îndată ce ne conduce la diamante,te las să priveşti cum îl omor.
Cu această promisiune a ei,i-au dispărut toate incertitudinile.L-a sărutat,după care i-a şoptit:
-Te iubesc din toată inima.Aş muri mai curând decât să-ți fac vreun rău.
Uciderea lui Dale o să-ți dovedească dragostea mea,dar vreau şi eu o dovadă din partea ta.
-Ce pot să fac? Nu era deloc înclinat spre poezie,dar a încercat să fie romantic:
-Dacă doreşti să merg pe apă,îți jur că am să găsesc o cale de a face acest lucru.
Aş face orice pentru tine,iubita mea Jilly.Absolut orice!
S-a cuibărit şi mai bine la pieptul lui.
-Sora mea şi Avery au depus amândouă mărturie la ultima audiere pentru eliberarea condiţionată a lui Dale.Din cauza lor nu i-au dat drumul.
-Şi vrei ca de data aceasta să găsesc eu o cale pentru a le ține departe pe sora ta şi pe Avery,de proces şi de audiere? Asta vrei?
-Iubitule,vreau nu numai să le ții departe.Vreau să le faci să le fie imposibil să depună mărturie.Vreau să le omori.

CAPITOLUL 7

Carrie s-a trezit într-o transpirație rece.Coşmarul a consumat-o,a îngrozit-o.
Tremurând ca un copil,s-a înfăşurat în pătură şi a încercat să-şi calmeze inima care-i bătea nebuneşte.Se simțea de parcă ar fi avut un atac de cord.Şi-a pus mâna pe piept şi a inspirat adânc de vreo două ori.
Coşmarul a fost atât de real! Dumnezeule,din ce cauză l-o fi avut? Nu s-a mai gândit la Jilly de ani de zile.De ce oare sora ei îi tulbură somnul aşa dintr-o dată?
Poate că nu era decât foarte obosită.Da,asta trebuie să fie,s-a gândit ea,agățându-se de această posibilitate.Avea sens,nu-i aşa?
În ultimele două luni a lucrat câte 70-80 de ore pe săptămână pentru rezolvarea problemelor cu contul Bliss,incredibil de profitabil.Contractele au fost toate semnate şi livrate,iar,acum,că,în sfârşit,putea să încetinească ritmul,creierul ei supraîncărcat a avut pur şi simplu o criză minoră.S-a întors pe spate,a închis ochii să se apere de lumina soarelui care pătrundea printre draperiile parțial deschise,şi a încercat să-şi amintească exercițiile de yoga învățate de la Avery.
Să respire profund,purificator.Să-şi elibereze mintea şi să se concentreze usupra relaxării fiecărui muşchi al trupului.E-n regulă,acum îşi aducea aminte.
În primul rând,degetele de la picioare.Apoi picioarele.Aşa,şi-a zis ea.
Acum,relaxează-te odată,ce dracu'!Nu mergea.Neliniştea,la fel ca omul-sperietoare ascuns în dulap,încă pândea,gata să se repeadă!

Pentru Dumnezeu,nu a fost decât un coşmar! Puternic ca dracu',dar totuşi nu real,încetează să te mai agiți atâta!Carrie ar fi vrut ca Valiumul să fie încă la modă.Ar fi luat vreo două pastile ca să-i liniştească nervii.Apoi,şi-a dat seama că se calmează.Nu-şi mai simțea inima de parcă încerca să-i sară din piept,ca una din acele creaturi „Alien”.Ceva ce-i trebuia era un duş lung,biciuitor.A aruncat cuverturile de pe ea şi s-a ridicat.Cât era ceasul?

Oare aici soarele străluceşte în zori mai puternic decât în Los Angeles? Fireşte că.da,pentru că aici nu este nici un fel de smog.

Cafea,i-a trecut prin cap.Am să sun după o cafea.Cafeina îmi va limpezi ceața din cap şi voi putea să gândesc din nou ca o ființă umană.Când a văzut-o,Carrie îşi legăna picioarele pc marginea patului.Pe noptieră,îndreptată cu vârful spre ea,era o foarfecă din oțel strălucitor.A înghețat,țipătul i-a rămas strangulat în gât.Nu putea să-şi desprindă privirea de pe ea,nu putea să o facă să dispară.

Inima a început să-i lovească,din nou puternic cutia toracică.

Poate muri cineva de frică? Să fie vreo gluma proastă?

Nu.Indiferent cine a pus foarfecă acolo,nu avea cum să ştie de coşmarul ei.

Gândeşte,la dracu'! încearcă să gândeşti!Era oare reală?

Carrie a încercat să întindă mâna să o atingă,gândindu-se că are vreo halucinație.

Când a atins cu degetele mânerul dur şi rece de oțel,a gemut.Nenorocita,era reală!Trebuia să existe o explicație rațională.Poate că foarfecă era acolo,pe noptieră,de aseară,şi,deşi nu a remarcat-o în mod conştient,subconştientul ei a înregistrat-o.Posibilitatea părea disperată,dar s-a agățat de ea.

Atunci a văzut plicul galben,de mărimea unei invitații,cu numele ei scris frumos de mână,sprijinit de lampă.Era sigură că plicul nu a fost acolo aseară.

L-a luat şi l-a deschis cu o mână tremurândă.Plicul era de lux,dar nu era tipărit pe el nici un însemn sau logo al Utopiei,sau adresă a expeditorului.

Ce dracu' se întâmplă? a spus ea în şoaptă.Apoi a scos foaia de hârtie,a desfacut-o şi a citit:

Carrie,

Ai ținut doliu după mine când ai auzit că am murit în accidentul de maşină,cu mulți ani în urmă? Sau ai sărbătorit? întotdeauna ai crezut că eşti atât de superioară! Eu nu eram decât o proastă,îți aminteşti cum îmi spuneai mereu asta? Eu n-am uitat niciodată.

Cea mai mare problemă a ta a fost că întotdeauna m-ai subestimat.Întotdeauna! Cu siguranță îți aminteşti cât de mult îmi doream să fim chit.Această glorioasă zi a sosit,în sfârşit,iar acum eşti exact acolo unde doresc eu să fii.

Casa este minată cu explozibil,Carrie,şi nu există nici o cale de ieşire.Dacă deschizi o fereastră sau o uşă exterioară...buuum! O simplă apăsare de buton şi casa se va dezintegra.Te întrebi cât am să aştept?
Tic-tac,tic-tac.Ți-e frică? Vrei să-ți spun cum am pus totul la cale,cum am organizat totul? Am început prin a-l găsi pe omul visurilor mele.
Mă iubeşte,fireşte,dar,la o adică,nu mă iubesc toți? El este însă unul foarte special.Practic,un perfecționist.Îl cheamă Monk şi când l-am sedus prima dată trebuie să spun că era teribil de bun în domeniul lui.Este omul acțiunii,'omul meu,deşi preferă să fie numit profesionist.Face tot ce-i cer,iar eu l-am învățat în schimb cum să se bucure de ceea ce face.Este un bărbat mândru,mândru de ceea ce face,şi este atent şi metodic,aşa că nu mă va lăsa să comit nici o greşeală.În trecut nu se ocupa decât de o singură treaba,dar eu l-am convins să tindă spre mai mult şi spre mai bine.A acceptat deja să arunce casa în aer.Mai trebuie puțină planificare pentru a ucide în acelaşi timp şi câteva femei lipsite de orice importanță.Ştii de ce trebuie să mori? Mi-ai furat visul şi l-ai distrus.
Mi-ai luat copilul şi l-ai întors împotriva mea.Acestea sunt doar două motive, Carrie,dar,mai presus de orice,cel mai mare păcat al tău este că m-ai făcut nefericită.
Jilly
P.S.Nu fi îngrijorată de Avery.Am să mă ocup şi de ea.
Carrie a țipat din răsputeri şi a început să plângă în hohote.
Era îngrozită.Tremurând,a sărit din pat şi s-a îndreptat spre uşile glisante din sticlă.A înşfăcat draperiile,le-a tras din calea ei şi s-a uitat afară.Apoi în jos.
A văzut luminița roşie a explozibilului clipind,la fel de rea şi de înfricoşătoare ca ochiul dracului.Oh,Doamne Dumnezeule...! a exclamat disperată.
A fugit la uşa dormitorului,s-a împiedicat de papuci şi s-a lovit de pat la piciorul drept.Durerea a fost pătrunzătoare.Blestemând,a continuat să fugă.S-a oprit în hol,lângă uşă,şi a strigat:
-Este cineva acolo? Nimic.Nici un sunet.
Şi-a dat seama prea târziu că ar fi trebuit să ia foarfeca pentru a o folosi ca armă,doar în caz că o aştepta cineva,dar foarfecă aia a fost atinsă de Jilly.
Jilly,care a scris cu mare bucurie scrisoarea aia îngrozitoare! Jilly,psihopata!
Dumnezeu să-i ajute pe toți!S-a apropiat încet de-a lungul peretelui,de scara în spirală.Îi era teamă să se uite în jos,teamă să nu se uite.I-a trebuit un minut bun ca să-şi adune curajul; apoi uşurarea,dulcea,dulcea uşurare că nimeni nu se uita în sus,la ea,a înmuiat-o complet.Poate că ea,Sara şi Anne erau singurele persoane din casă.Nu,nu casă.Acum este o bombă!A fugit pe scări în jos,apoi

spre apartamentul judecătoarei.Nu s-a mai obosit să bată la uşă,ci a deschis-o larg şi a intrat.În cameră era întuneric beznă.Carrie nu-şi putea vedea nici măcar mâna în fața ochilor.A traversat camera de zi pe bâjbâite,cât pe ce să se ciocnească de o lampă.A dibuit întrerupătorul şi a aprins lumina.Sara era în pat.Carrie a văzut o formă ghemuită sub pătură,dar nu-i putea vedea fața.

Draperiile erau bine închise.Le-a tras şi s-a uitat în jos.Şi aici clipea o luminiță roşie.Întorcându-se,s-a apropiat încet de marginea patului,încordându-se ca să-i audă răsuflarea.Nu auzea nimic,decât zgomotul făcut de aerul condiționat.Carrie a zgâlțâit-o cu blândețe.
-Trezeşte-te,Sara!Sara nu s-a mişcat.A zgâlțâit-o din nou,de data asta mult mai zdravăn.
-Hai,Sara,trebuie să te trezeşti.Sara a gemut.A pus mâna pe încheietura ei, căutându-i pulsul.Când l-a găsit,în sfârşit,i-a venit să țipe de uşurare.
Carrie ştia ce se întâmplase.În mâncarea de aseară au pus somnifere,însă pentru că ea a vomitat,a scăpat de cea mai mare parte a otravei.Câtă îngurgitaseră Sara şi Anne? A prins-o de umeri şi a început să o scuture serios.
-Deschide ochii,la dracu'! Trezeşte-te,Sara! Singurul răspuns a fost un nou geamăt.Carrie s-a uitat la ceasul de pe birou şi a văzut că era deja ora unu după-amiază.S-a întors apoi spre noptieră şi,exact aşa cum se aştepta,şi acolo era un plic proptit de lampă,cu numele Sarei pe el.Scrisul de mână era acelaşi.Să-l deschidă?
-Pleacă!A tresărit când a auzit vocea morocănoasă a Sarei.Se lupta să deschidă ochii.Carrie s-a tras înapoi când Sara s-a rostogolit pe spate,spunându-i din nou să plece.
-Nu,ține ochii deschişi,i-a cerut ea.Trebuie să te trezeşti!
Sara a auzit-o.A încercat din răsputeri să se ridice,dar nu a reuşit decât pe jumătate,după care s-a prăbuşit la loc pe perne.
Şi-a concentrat privirea asupra lui Carrie,revenind încet la realitate.
-Ce...ce faci aici?
-Ascultă-mă! i-a poruncit Carrie.Ai fost drogată.Înțelegi ce spun? Te rog, încearcă să fii atentă.
-Drogată? a clătinat din cap.Nu,eu nu iau droguri.
În frustrarea ei,a răcnit la femeie:
-Le-au pus în mâncare,Sara.Înțelegi ce spun?
-Da.Vrei să spui că mâncarea a fost otrăvită?
-Da,exact.Ține ochii deschişi.Mă duc să ud un prosop cu apă rece.

Haide,Sara,ridică-te!Când s-a întors din baie cu prosopul din care picura apă rece,Sara reuşise să se ridice.Şedea cu umerii sprijiniți de tăblia patului.Se uita la Carrie de parcă acum o vedea pentru prima dată.
-De ce eşti în camera mea? Carrie a încercat să-i pună prosopul umed pe frunte, dar Sara l-a aruncat cât colo.
-Suntem în pericol,a repetat ea.Trebuie să mă duc să o trezesc şi pe Anne.Aşa că trebuie să asculți ce-ți spun.Bine? Te poți concentra?
-Vrei să nu mai răcneşti la mine? Acum m-ai trezit.Despre ce pericol vorbeşti?
-Casa este minată.
-Nu înțeleg,a spus Sara clipind.
-Suntem prizoniere,i-a spus Carrie.Dacă vreuna dintre noi deschide o uşă sau o fereastră,casa va sări în aer.Uită-te la uşa de sticlă.Vezi lumina roşie care clipeşte? Sarei nu-i venea să creadă.
-Ce-i asta,vreun fel de farsă proastă?
-Nu,nu este.Apoi a luat plicul de pe noptieră.Deschide-1.Am primit şi eu unul.
Adu scrisoarea cu tine în living,am să o aduc şi eu pe a mea.Chiar dacă nu crezi,nu deschide nici o fereastră sau uşă.Ai înțeles? Acum mă duc să o trezesc şi pe Anne înainte să se scoale şi să deschidă ceva.Sara a dat din cap.
-E-n regulă.Ne întâlnim jos.Deschidea plicul când Carrie a ieşit din cameră Apartamentul lui Anne era la capătul celălalt,la acelaşi nivel.A luat-o la fugă.
Anne nu era în pat.A auzit-o în baie.Vomita.S-a dus la uşă şi a bătut.
-Anne,ai nevoie de ajutor? Nici un răspuns.Nici nu ştia de când tot bătea,când,în sfârşit,Anne a deschis uşa.Femeia fragilă era verde la față.
-Ce doreşti? a întrebat ea.Se clătina.
-Lasă-mă să te ajut.A apucat-o de talie,gândindu-se că era de dimensiunea unui creion,şi a ajutat-o să meargă spre pat.
-Ar trebui să stai departe de mine,a spus Anne cu voce slabă.Am luat vreun microb,acum ai să te molipseşti şi tu.
-Nu,n-ai nici un microb.Când au ajuns lângă pat,a tras cearşaful şi pătura deoparte şi a ajutat-o să se aşeze.
-Am vomitat jumătate de noapte,a spus ea.Fireşte că am un microb.
Pe noptiera Annei nu era nici un plic.
-Ai stat trează toată noaptea? a întrebat-o ajutând-o să se bage în pat.Ai auzit pe cineva...ai văzut pe cineva?
-Nu,n-am văzut.Lasă-mă,nu vreau să mă întind.Şi-a aranjat pernele şi s-a sprijinit într-un cot.

-Am fost drogate toate,i-a explicat Carrie.Chestia respectivă trebuie să fi fost pusă în mâncare.
-Este ridicol.Au irosit mâncarea,asta au făcut.Am de gând să le trag o săpuneală zdravănă când am să ajung în stațiune.Poate am să-i dau în judecată.Şi poate chiar o fac.Mai întâi inconvenientul de la aeroport,iar acum au otrăvit mâncarea. Este absolut de neiertat!
Carrie nu a contrazis-o.Şi-a continuat povestea,relatându-i despre plicurile pe care le-a primit ea şi Sara.
-Cel mai important lucru pe care trebuie să-1 ştii este că la fiecare fereastră şi uşă din casa asta există câte un detonator.Dacă deschidem vreuna dintre ele,casa sare în aer.Anne se uită la ea ca şi cum şi-ar fi pierdut mințile.
-Oh,pentru Dumnezeu,ce este cu tine de încerci să mă sperii aşa?
-Nu încerc să te sperii.Îți spun aderărul.Ai găsit un plic cu numele tău pe el?
-Nu,n-am găsit.Răspunsul a fost prea rapid,prea furios.Carrie ştia că mințea,dar pentru nimic în lume nu înțelegea de ce.
-Anne,suntem toate vârâte în treaba asta.Trebuie să spui adevărul.
-Ți-am spus adevărul,i-a răspuns ea indignată.Acum ieşi afară de aici şi lasă-mă în pace.
-Nu,nu ştiu cât timp mai avem şi trebuie să găsim o cale de a ieşi de aici fară să declanşam explozibilul.Anne s-a înroşit toată la față.
-Ți-am cerut să pleci!Carrie a încercat o altă abordare:
-Eu şi Sara avem nevoie de tine,Anne.Trebuie să colaborăm ca să descoperim ce se întâmplă.
-De ce ai nevoie de mine? a întrebat-o Anne holbându-se la ea.
-Pentru că eşti deşteaptă.
-N-ai cum să ştii dacă sunt sau nu deşteaptă.
-Îți conduci propria companie,nu? Aşa mi-ai spus.
Anne şi-a ridicat puțin bărbia.Întinzând cearşafurile în jurul ei,a spus:
-Am început cu un magazin de pantofi şi mi-am transformat micul meu hobby într-o operațiune în valoare de 40 milioane de dolari.Până în ianuarie am să sporesc marja profitului de patru ori,sumă anticipată de contabilii mei.
Carrie nu avea timp pentru asta.Era revoltător să fie nevoită să-i gâdile eul acestei femei stupide pentru a-i obține cooperarea.
Anne nu înțelegea oare la ce erau expuse? S-a stăpânit cu mare greutate.
-Crezi că poți să ni te alături,mie şi Sarei,jos,în living,pentru a discuta despre situația noastră? Cu siguranță am putea folosi...sfatul tău ca să vedem cum

procedăm.Anne a plecat capul într-o parte şi s-a uitat la Carrie un minut interminabil,fară să scoată un cuvânt.Apoi a clătinat din cap.
-Chiar vorbeşti serios despre povestea asta,nu? Crezi...
-Este adevărat,a izbucnit ea.
-Cum te cheamă? Am uitat.
-Carolyn,i-a răspuns,încercând să nu urle la femeia obtuză din fața ei.Poți să-mi spui Carrie,dacă-ți place.
-Bine,Carrie.Am să vin jos.
-Dacă nu te simți suficient de puternică,am putea veni noi aici...
-Ce te face să crezi că nu sunt suficient de puternică? Din nou părea furioasă.
-Te-am auzit în baie.Vomitai.
-Tu ai spus că mâncarea a fost otrăvită.
-Da.
-De aceea vomitam.Nu sunt bolnavă.Cui îi pasă dacă eşti bolnavă sau nu? îi venea să-i urle în față.A tras adânc aer în piept,după care a rostit calmă:
-Bine,vino jos.
-Tot nu înțeleg încă pentru ce se face atâta tapaj?
În clipa aceea Carrie a izbucnit:
-Tapaj? a răcnit ea.Stăm în interiorul unei bombe cu efect întârziat! N-ai auzit nici un cuvânt din tot ceea ce ți-am spus?
-Da,am auzit! Dar răspunsul nu este chiar în fața ta? Ridică pur şi simplu receptorul şi cheamă Utopia.Să trimită pe cineva să dezamorseze chestia asta.
Telefonul! Dumnezeule,de ce nu s-a gândit să încerce să cheme ajutor?
S-a repezit în partea cealaltă a patului şi a ridicat receptorul.Însuflețirea şi speranța i-au fost de scurtă durată.Telefonul era mort.
-Nu merge.Nu s-a mai obosit să puna receptorul în furcă,aruncându-1 pe pat.
-Dar telefoanele noastre celulare? a întrebat Anne.Crezi că o să avem semnal aici,sus? Uitându-se spre măsuța de lângă pat,s-a încruntat.Unde naiba este telefonul meu celular? L-am pus aici la încărcat,dar acum a dispărut.L-ai mutat tu undeva?
-Ei l-au luat! a răcnit Carrie.A alergat spre uşile glisante care dădeau în balcon,a tras la o parte draperiile şi i-a spus:
-Vezi lumina aia,Anne? O vezi?
-Încetează să mai răcneşti la mine!
-Vezi toate sârmele astea? Toată casa este minată cu explozibil.Acum înțelegi?
-Da,bine.Anne părea acum bosumflată.Poate se înțelege Sara cu femeia asta.A tras adânc aer în piept şi a continuat:

-Mă duc înapoi în camera mea să văd dacă au luat şi telefoanele mele.Te rog, grăbeşte-te să cobori şi,ţine minte,nu deschide nici o uşă sau fereastră.
-Am priceput.Carrie nu era atât de sigură de asta.Nu dorea să o contrazică,aşa că s-a prefăcut că este de acord.S-a oprit în uşă şi a spus:
-Adu scrisoarea cu tine...te rog.Eu şi Sara le aducem pe ale noastre.
-Nu a fost nici o scrisoare pe noptiera mea!
-N-am spus nimic de nici o noptieră,i-a aruncat Carrie întorcându-se spre ea.
-Închide uşa după tine!
Ce Dumnezeu o fi cu Anna? De ce minte? Ce are de câştigat?
Carrie nu avea nici un răspuns.S-a întors la bagajul ei,dar de cum a intrat în cameră a înţepenit; frumoasele ei valize *Gucci* fuseseră deschise cu un cuţit şi toate hainele erau aruncate pe o canapea şi pe fotoliu.
De ce n-a observat chestia asta înainte? Exact aşa cum bănuia,unul din cele două telefoane celulare,încărcătorul şi laptop-ul lipseau.S-a repezit spre debara.
-Doamne,te implor! a şoptit ea şi s-a aruncat asupra uşii duble.Poate că Jilly nu a fost atât de scrupuloasă.Poate că nu a căutat telefonul în buzunar.
A izbucnit în plâns când şi-a văzut blazerul pe jos.Sora ei a găsit telefonul.Acum plângea cu sughiţuri,copleşită de gravitatea situaţiei.După vreo două minute şi-a impus să-şi controleze emoţiile; şi-a şters faţa,s-a ridicat clătinându-se şi a pornit spre baie.S-a uitat în oglindă-avea ochii umflaţi şi faţa obosită.
S-a spălat pe îndelete pe dinţi şi pe faţă.Şi-a pus halatul şi parcă s-a simţit mai bine,mai stăpână pe ea.După ce a luat scrisoarea şi plicul pe care scumpa ei surioară dementă i le-a lăsat,a coborât.Nu o aşteptau nici Sara,nici Anne.
Carrie s-a dus în bucătărie şi,spre surprinderea ei,a găsit cutii de cereale nedesfăcute,conserve de legume şi fructe.
A remarcat că pe toate era praf,ceea ce denota că erau acolo de o vreme.
Frigiderul era gol,dar în congelator era o cutie plină cu cafea Folgers.
Carrie s-a dus în hol să vadă dacă nu au coborât cumva.Ce dracu' le ia atâta vreme? S-a întors în bucătărie,a făcut o cană mare de cafea,după care şi-a turnat o ceaşcă pe care a luat-o cu ea în living.În mod deliberat s-a ţinut departe de ferestre,în caz că ar fi fost cineva pe afară şi le-ar fi ţinut sub supraveghere.
S-a aşezat pe unul din scaune,mai aproape de sufragerie,şi a început să aştepte încordată.Îi tremura mâna,iar cafeaua a dat peste marginea ceştii,frigându-i degetele.După cinci minute a văzut-o pe Sara coborând încet.Era îmbrăcată într-un halat de mătase de un albastru regal,cu model floral.După felul în care se ţinea de balustradă,părea încă ameţită.

-Ai nevoie de ajutor? a întrebat-o Carrie când a văzut-o că se opreşte pentru a cincea oară.
-Nu,mă descurc.Sunt puțin amețită.Ce naiba o fi fost în mâncare?
-Nu ştiu ce a fost,dar a fost ceva puternic.
-Ar fi putut să ne omoare.Ar fi fost ceva,şi-a zis Carrie.Să moară dintr-un sufleu şi să nu ştie niciodată câtă silință şi-a dat Jilly! Sora ei ar fi fost absolut furioasă.
A zâmbit la acest gând,oricât de macabru era.
-Vrei nişte cafea?
-Nu cred că pot încă.De unde ştii că nu este otrăvită?
-Nu este,a asigurat-o Carrie.Scrisoarea care mi-a fost lăsată este de la sora mea.
Şi-a dat foarte mult silința să mă sperie.Evident,vrea să sufăr înainte să mor,iar otrava ar acționa prea repede.
-Atunci de ce a pus somnifere în mâncare?
-Ca să ne adoarmă pe toate.A aşteptat până s-a aşezat pe un scaun vizavi de ea şi a continuat: A intrat azi-noapte în camerele noastre.
-Da,a fost cineva,a confirmat Sara.El sau ea mi-a cotrobăit prin lucruri.Îmi lipsesc amândouă telefoanele celulare.
-Iar linia telefonică este moartă.
-Da.Am verificat şi eu.Brusc,Carrie şi-a dat seama că judecătoarea era ciudat de calmă.A întrebat-o de ce.
-Nu văd nici un motiv să devin isterică.Ce ai rezolva asta? îmi folosesc energia mai degrabă pentru a găsi o cale de a ieşi de aici...întreagă.Carrie a sorbit din nou îndelung din cafea.Se răcise acum şi era amară,dar a băut-o oricum.
-Sora mea s-a întors din mormânt.
-Pardon?
-Sora mea...Am crezut că a murit într-un accident de maşină cu ani în urmă,a spus Carrie.Împreună cu soțul am sărbătorit evenimentul după ce nepoata mea
s-a dus la culcare.Mi s-a spus că în infernul ăla trupul ei a ars,dar că în timpul impactului lucruri personale din poşeta ei au fost aruncate la mare distanță,iar aceste lucruri i-au convins că era vorba despre sora mea.Am fost o proastă să-i cred.Pe atunci Jilly era căutată de poliție pentru a fi anchetată.
-Aşa că şi-a înscenat propria moarte,a spus Sara dând din cap.Deşteaptă!
-O,da,a fost de acord Carrie.Jilly a fost întotdeauna ascunsă şi deşteaptă.A angajat un ucigaş.”Omul acțiunii”,aşa îl numeşte.
-Propria ta soră ți-a făcut asta!?
Sara nu părea surprinsă,doar intrigată.Carrie s-a mirat de reacția ei.În familiile normale,surorile se mai ceartă,cu siguranță.S-ar putea chiar ca unele să se urască

reciproc,dar câte ar merge până acolo,încât să angajeze pe cineva ca să ucidă o rudă de sânge?
-Nu eşti şocată,a constatat Carrie.
-Nu,nu sunt.
-Jilly nu seamănă cu nimic din tot ceea ce ai cunoscut,a spus ea dând din cap.
-Vrei să punem pariu? a întrebat-o sec Sara.Am trimis la închisoare sute de bărbaţi şi femei care au comis crime hidoase.Cred că am văzut şi am auzit tot în cei 22 de ani de când stau în fotoliul judecătorului.
Nimic nu mă mai poate şoca acum.
-Eu n-aş conta pe asta.Spune-mi deci,Sara,cine-ţi doreşte moartea?
Sara şi-a aranjat cu grijă cordonul rochiei,apoi şi-a încrucişat mâinile în poală.
-Cine-mi doreşte moartea? Oh,sunt câţiva,îmi închipui.I-a dat scrisoarea lui Carrie,urmărind-o în timp ce a desfăcut-o şi a citit-o.Era scurtă şi la obiect.
Judecător Collins,
Ţi-am spus că vreau să fim chit,şi sunt un om de cuvânt.Acum este rândul tău să suferi.Aş vrea să pot fi acolo să văd şi eu...de la o distanţă sigură,fireşte.O să mori foarte curând.
Să putrezeşti în iad,căţea!
Carrie a pus scrisoarea pe masă,după care i-a dat Sarei scrisoarea lui Jilly.
-Cât ai să citeşti scurta,dar-nu-prea-dulcea ei scrisoare,mă duc să mai iau o ceaşcă de cafea.
-Acum aş vrea şi eu una,a spus Sara.Carrie s-a dus în bucătărie,iar când s-a întors,Sara punea scrisoarea pe masă,lângă cea primită de ea.I-a dat o ceaşcă cu cafea,a avertizat-o că este foarte fierbinte şi s-a aşezat.
-Sora ta te urăşte.
-O,da.
-Te acuză că i-ai furat copilul şi l-ai montai împotriva ei.
-Nu s-a întâmplat aşa ceva.
-Pare să creadă că toate eşecurile ei sunt din cauza ta,şi că tu i-ai furat succesul.
Carrie a dat din cap.
-Jilly a avut întotdeauna abilitatea unică de a rescrie trecutul.Odată ce spunea un lucru,devenea real în capul ei.
-Pare psihopată.
-Este.Niciodată nu a fost diagnosticată oficial,dar sunt sigură că este.
Ascultând,Sara a început să-şi maseze cuta de îngrijorare de pe frunte.Înainte şi înapoi,înainte şi înapoi.Era atât de cufundată în gânduri,încât probabil că nici nu era conştientă de gest.

-Ce s-a întâmplat cu copilul?
-Avery,aşa o cheamă,iar acum este adult,nu copil.Jilly a lăsat-o în spital.I-a spus mamei ca poate să o păstreze,să o vândă sau să o dea.Nu-i pasă ce face cu ea.Ochii lui Carrie s-au umplut de lacrimi.Se detesta pentru că manifesta o asemenea slăbiciune în faţa unui virtual străin,dar era absolut neputincioasă în această privinţă.Jilly se duce şi după Avery.Oh,Dumnezeule,este posibil să fie închisă deja,cine ştie unde! Nepoata mea urma să vină să stăm împreună la staţiune...Şi-a acoperit faţa cu mâinile.
Trebuie să ieşim de aici cât mai curând.Trebuie să găsim o cale.
-Sora ta şi-a dat foarte tare silinţa să-ţi facă rău.Carrie i-a povestit Sarei cum a venit Jilly în cursul nopţii în camera ei şi cum a crezut că are un coşmar.
Sara era o bună ascultătoare şi atât de calmă,încât Carrie s-a simţit reconfortată.
-Jilly putea să fie foarte răbdătoare când dorea cu adevărat ceva.Şi adora planurile complicate.Nimic nu putea să fie mai simplu.Sara a pus ceaşca pe masă şi s-a aplecat în faţă.
-Cât timp crezi că avem?
-S-a străduit mult ca să însemneze totul.Va dori să-mi prelungească agonia.
Amândouă se tot uitau spre scara în spirală,sperând să o vadă pe Anne coborând.
-Am verificat toate ferestrele la care am putut ajunge.Toate sunt legate în reţeaua explozibililor.
-Da,era de aşteptat.
-Mi-aş dori să pot fi şi eu la fel de calmă ca tine.
-Nu sunt calmă,a protestat Sara.Mă gândesc...
-Da?
-Cât de curios este că ne aflăm toate trei împreună în această casă? Ce avem noi în comun?
-Nu ştiu.Şi nu ştiu dacă vom avea timp să aflăm,a spus Carrie.
-Vom ieşi de aici.Hotărârea ei i-a dat curaj lui Carrie.
-Da,trebuie şi vom ieşi.
-Mă întreb ce o reţine atâta pe Anne.
-Anne o să fie o problemă.
-Zău?
-N-o să recunoască că a primit o scrisoare.
-Poate este în stare de şoc.Carrie s-a gândit că Sara ar putea să aibă dreptate în privinţa asta.
-Şi de negare,a adăugat ea.

-Va trebui să colaborăm,dar nu ştiu cât de mult am să vă pot fi eu de folos.Am să fac tot ce pot.Am totuşi 68 de ani.Sara a ridicat din umeri.Nu mai sunt deloc în formă.Când am primii invitația să stau gratuit două săptămâni la stațiune,în cadrul unei promoții,mi-am zis de ce nu? Experții spun că niciodată nu este prea târziu să-ți schimbi viața.M-am hotărât să intru într-o formă mai bună.După cum vezi,sunt supraponderală şi,odată ajunse afară-şi vom găsi o cale de a face lucrul ăsta,a spus ea cu convingere,n-o să fiu capabilă să merg prea departe.Ar fi trebuit să mă operez la amândoi genunchii acum câțiva ani.Acum merg os pe os.
-Atunci eu şi Anne o să te ascundem undeva...undeva în pădure,în siguranță,până ne ducem să căutăm ajutor.Au auzit o uşă închizându-se şi amândouă au ridicat privirea.Anne se hotărâse,în sfârşit,să li se alăture.Lui Carrie i-a căzut fața când fragila femeie a început să coboare scara.
Nu-i venea să creadă ce vedea înaintea ochilor.Anne era îmbrăcată într-un costum pantalon St.John,de un roz viu.Cerceii de aur se asortau cu nasturii.
Se machiase şi îşi încreţise părul.Când a ajuns jos le-a zâmbit,apoi a traversat camera pentru a veni lângă ele.Tocurile ei înalte făceau zgomot pe pardoseala de marmură.Unde naiba credea că se duce? La un prânz oficial?
-Oh,Dumnezeule! a şoptit Sara.
-Bună dimineața,doamnelor,le-a salutat Anne.Sau mai degrabă bună ziua.
Părea foarte veselă.Ce naiba,şi-o fi pierdut mințile?
Carrie era pe punctul să o întrebe ce dracu' s-a întâmplat cu ea,când Sara i-a sugerat să ia loc.
-Ai dormit bine? a întrebat-o Anne pe Sara.Apoi,înainte să-i poată răspunde,
Anne a continuat: Nu pot să cred că am dormit atât de mult.Trebuie să fie din cauza aerului ăstuia minunat de munte.Când vii din Cleveland este o schimbare încântătoare.
-Vrei nişte cafea? a întrebat-o Sara,urmărind-o atentă,de parcă încerca să interpreteze comportarea bizară a femeii.
-Nu încă.Am să sun când am să vreau.
-Ți-am spus eu că o să fie o problemă,a zis Carrie întorcându-se spre Sara.
-Îmi pare rău.Ce ai spus? a întrebat Anne.S-a aşezat cu grijă şi şi-a trecut un genunchi peste celălalt.
-Nu aerul de munte te-a făcut să dormi atât,a spus Carrie întorcându-se spre ea.Am fost toate drogate.
-Este un nonsens.Uite unde ne aflăm.Cine ar face aşa ceva în acest minunat...
-Ai adus scrisoarea? i-a tăiat-o scurt Carrie.
-Nu ştiu despre ce vorbeşti.

-Vezi,ce spuneam? s-a întors Carrie spre Sara.Judecătoarea a preluat inițiativa:
-Anne,eu şi Carrie am primit fiecare câte o scrisoare.Sunt acolo,pe masă.Te rog să le citeşti.Carrie a remarcat că mâna Annei tremura violent când a întins-o după scrisori.Le-a luat,după care le-a pus repede la loc.
-Nu este nevoie să le citesc.
-Ba da,este.Ai să vezi că suntem în pericol.Cineva a minat casa asta cu explozibil ca să ne omoare.
-Ce prostie! a mormăit Anne.N-am să-mi stric ziua cu jocul ăsta ridicol pe care-l faceți amândouă.
-Suntem încuiate în această casă,i-a spus Sara.
-Nu suntem.
-N-are nici un rost,a intervenit Carrie.Am încercat să-i spun toate astea sus.
-Minți,i-a replicat Anne.Carrie s-a gândit să-i tragă un pumn,dar dacă ar fi făcut-o,probabil că ar fi omorât-o,pentru că Anne era îngrozitor de subțire şi de slabă.Un vânt zdravăn putea să o ridice pe sus.
-Dacă vreuna dintre noi deschide o fereastră sau o uşă,casa va sări în aer,i-a explicat cu răbdare Sara.Nici ea,nici Carrie nu au anticipat reacția Annei.Femeia s-a săltat de pe scaun şi a traversat în fugă camera de zi.
-Mințiți numai ca să mă supărați.Casa nu este minată,şi am să v-o dovedesc.
Se îndrepta spre uşa din față.

CAPITOLUL 8

Avery Delaney.

John Paul a fost nevoit să-şi piardă vremea prin Utopia mai mult decât anticipase,dar aşteptarea a meritat.Când a intrat Avery Delaney,şedea sau,mai degrabă,era prăbuşit într-un scaun pe jumătate ascuns în spatele a doi palmieri lipsiți de viață,din barul din hol.O privire atentă şi a înțeles totul.Blondă tipică din California.Ei,nu,poate nu tipică.Unică,trebuia să recunoască.Dar,categoric, preocupată de trupul ei.De ce altceva vrea să-şi petreacă o săptămână la o stațiune? De ce vrea cineva să facă aşa ceva?
Avery Delaney era îmbrăcată într-un tricou alb,scurt,care-i venea perfect peste sânii plini,cu blugi strâmți,meniți evident să-i scoată în evidență picioarele lungi şi fundul îngust.Tricoul îi ascundea buricul,dar n-ar fi fosi surprins să constate că este străpuns de vreun inel.Nu asta era moda astăzi?
Ei da,era bine.De fapt,Avery Delaney era o femeie frumoasă,dar nu era genul lui.Era puțin prea perfectă pentru gusturile sale.Totuşi,sexi precum păcatul!

Când a urmărit-o oprindu-se pentru a studia ce vedea în jur,pretinzând că n-a observat cum se holbau ceilalți oaspeți la ea,John Paul s-a întrebat cât era reală şi cât „întărit” cosmetic.Sânii categoric,poate chiar şi fundul.
Nu era genul de femeie cu care ar fi dorit să aibă o relație de lungă durată,dar,la o adică,el nu dorea o asemenea relație cu nici o femeie.O noapte cu ea părea totuşi o idee al dracului de bună.La naiba,femeia are probabil indicele de inteligență al unei muşte țețe,dar în pat asta chiar că nu conta.
Domnişoara Cap-în-Nori părea că nu-şi dă seama unde se face cazarea.
Oare aştepta să vină cineva să o ia de mână şi să o treacă holul? Se uita în sus la sfera aurie care se învârtea-oare chestia asta o fi hipnotizat-o?
Avery ştia că se poartă stângaci,asemenea unui turist.Îi era imposibil să fie altfel.Utopia era incredibilă!Holul era uriaş,pardoseala dintr-o marmură strălucitoare.Deasupra ei,dintr-un dom aurit,,atârna un glob strălucitor de la care nu-şi putea desprinde ochii.Să fie din aur adevărat? *Trebuie să-1 fi costat o avere pe proprietar,*şi-a zis ea.
S-a întors spre dreapta şi s-a oprit din nou.Pe un perete întreg era o cascadă,iar în centrul bazinului,în care se aduna apa,o statuie a lui Atlas.
Pe umerii lui şedea cocoțată o altă sferă mai mică.Atât sculptura,cât şi apa susurândă erau menite să-i impresioneze pe oaspeții doritori să plătească o avere ca să fie îngrijiți într-un asemenea mediu.După aprecierea lui Avery,proprietarii chiar au reuşit să impresioneze.
A clătinat din cap gândindu-se câți bani trebuie să fi costat toate astea.Şi-a scos din spate rucsacul *Gucci*,care cerea să fie aruncat,şi pe care i-1 dăduse Carrie,
după care a traversat holul spre recepție.
Un bărbat cam de vârsta ei,purtând un ecuson pe care scria Oliver,s-a ridicat de la birou să o întâmpine.Avea un zâmbet amețitor,iar dinții uluitor de albi.
El sau dentistul lui au exagerat,evident,cu albirea,iar fața bronzată artificial nu făcea decât ca dinții să-i iasă şi mai mult în evidență.Avery s-a străduit să nu se holbeze prea tare la el când i-a spus numele,după care s-a sprijinit de birou,în timp ce el căuta pe ecranul computerului rezervarea făcută.
-Oh,Dumnezeule! a exclamat Oliver,iar zâmbetul i-a dispărut.
-Pardon? Acum nu se mai uita la ea,ci privea atent ecranul calculatorului,
-Rezervarea dumneavoastră a fost amânată,domnişoară Delaney.
-Nu,trebuie să fie o greşeală,eu nu am amânat-o.
-După cum spune calculatorul meu,chiar dumneavoastră ați anulat-o.Este notat aici,a adăugat el,arătându-i ecranul,care oricum nu putea fi văzut decât dacă te ridicai mult peste-birou.

-Este greşit.
-Calculatorul nu greşeşte niciodată.Aţi sunai la Utopia,la...încerca să găsească ora exactă la care a sunat.
-Oliver,a spus cu nerăbdare în voce,n-am anulat nimic.De fapt am sunat la recepţie ca să spun că voi veni mai târziu cu o zi.
-Da,aşa este,a fost el de acord.Apoi aţi sunat din nou şi aţi anulat totul.
-Nu,n-am făcut-o,a insistat ea.
-Dar calculatorul meu...Avery l-a întrerupt înainte ca el să mai poată spune ceva.
-De ce nu mă cazaţi pur şi simplu într-o altă cameră? Merge orice.
A ridicat rucsacul şi l-a pus pe birou.
A început să scotocească pentru a-i da lui Oliver cartea de credit.Împotriva voinţei ei,săptămâna a fost plătită de Carrie,dar Avery voia să transfere cheltuielile pe cardul ei.A observat că Oliver a încetat să mai lucreze la calculator.
-Este ceva în neregulă? a întrebat ea.
A tuşit delicat şi în cele din urmă şi-a,ridicai privirea spre Avery.
-Mă tem că nu este posibil să vă cazez în altă cameră,iar cea pe care aţi anulat-o a fost deja dată unui alt oaspete.V-aş trece bucuros pe lista noastră de aşteptare, dar trebuie să vă avertizez că sunt slabe şanse să apară o fereastră.Oaspeţii noştri fac rezervări cu luni înainte.
-Sunt sigură că mătuşa mea a fost capabilă să-mi rezerve o cameră aici,a protestat ea.Dacă ar fi fost vreo problemă,categoric mi-ar fi spus.
Băiatul tasta din nou cu disperare la calculator.Apoi s-a oprit şi a dat din cap.
-Da,vă putem caza pentru că a intervenit o altă anulare.Ciudat,a adăugat el. Oaspeţii noştri fac rareori anulări de ultim minut.
-Dar eu nu am anulat nimic.Dumnezeule,era frustrant! Mă întâlnesc cu mătuşa mea aici,a continuat să-i explice.A venit ieri după-amiaza sau seara devreme. Puteţi să-mi daţi numărul camerei ei? O cheamă Carolyn Salvetti.
-Îmi pare rău,dar nu putem să divulgăm numerele camerelor oaspeţilor noştri.
Fireşte că nu putea,Avery ştia asta.
-Vă rog,sunaţi-o.Sunt sigură că va putea să clarifice această neînţelegere.S-ar putea să fi decis să stau cu ea.Oliver părea uşurat că problema se va rezolva şi că va putea scăpa de fată.Din fericire,nu mai erau şi alţi oaspeţi care să aştepte la rând.I-a aruncat din nou un zâmbet strălucitor şi i-a spus:
-Sunt sigur că aşa trebuie să se fi întâmplat.Oaspeţii nu anulează pur şi simplu în ultimul minut,aşa cum aţi făcut dumneavoastrăAvery a simţit brusc dorinţa de a-1 apuca dr umeri şi de a-1 zgâlţâi până când ar recunoaşte că este vina lor.

Strângând din dinți ca nu cumva să-i scape ceva ce ar fi putut să regrete,i-a spus pe litere numele Salvetti şi a aşteptat.
-Cunosc acest nume,a spus el.
-Da?
-Un domn a fost ieri aici întrebând de mătuşa dumneavoastră.A fost foarte dezamăgit că nu era aici.A început să caute din nou în calculator,iar după vreo două secunde s-a încruntat din nou.
-Vreo problemă? a întrebat ea,dându-şi seama că era.
-La Utopia nu există probleme!Răspunsul a fost atât de imediat şi de automat, încât Avery s-a gândit că era programat să spună cuvintele respective.
Uneori,avem inconveniente minore,a adăugat el.*Ia mai scuteşte-mă*,şi-a spus Avery pentru sine
-E-n ordine.Explică-mi acest inconvenient minor.
-Doamna Salvetti a anulat camera.
-Nu,n-a făcut-o!Umerii lui Oliver s-au prăbuşit brusc.Avery ştia ce gândeşte.O luăm de la capăt!
-Mă tem că doamna Salvetti a anulat sejurul Este ciudat,sunt de acord.Este foarte rar să avem două anulări de ultim minut ca acestea.Fireşte,sunteți amândouă membre ale aceleiaşi familii,aşa că pot să spun că,de fapt,este o singură anulare de ultim minut a două camere.
-Ascultă-mă,mătuşa mea nu a anulat nimic.M-a sunat ieri de la aeroportul Aspen.
-Poate că a intervenit ceva în ultimul moment fi a fost nevoită să se întoarcă acasă,a sugerat el.
-Ceva nu este aici deloc în regulă.
-Scrie în computerul meu,domnişoară Delaney.Mătuşa dumneavastră a sunat ieri după-amiază.Ce naiba se întâmpla? Oricât de mult ar fi dorit Avery să continue să se certe cu Oliver,era sigură că asta nu rezolva nimic.Nu ştia ce să facă acum.Dacă a intervenit vreo urgență la slujbă,iar Carrie ar fi fost nevoită să se întoarcă la Los Angeles,ar fi sunat.N-ar fi lăsat-o pe Avery aşa.
Oh,Dumnezeule,dacă i s-a întâmplat ceva unchiului Tony? Dacă a avut un accident?
*Linişteşte-te,*şi-a zis ea.Dacă li s-ar fi întâmplat ceva rău lui Carrie sau lui Tony,ar fi sunat ori unul,ori altul.Avery a început să-şi caute telefonul în rucsac.
O să vorbească imediat cu Carrie şi o să afle ce se întâmpla.
A scos agenda şi portmoneul,le-a trecut în mâna dreaptă şi a început să cotrobăie cu stânga.Afurisitul ăsta de lucru sfârşeşte întotdeauna în fundul sacului.

-Mătuşa mea nu a anulat nimic,a bombănit ea.Probabil a apărut vreo situaţie deosebită la serviciu.Este singurul lucru care cred că ar fi făcut-o pe Carrie să renunţe şi să se întoarcă acasă.
-Oh,prietenul dumneavoastră s-a întors.Oliver nu părea prea vesel...Vine încoace Poate că o să clarifice el această neînţelegere.Avery nu ştia despre ce tot vorbea el.Nu avea întâlnire cu nici un prieten aici.S-a întors să vadă la cine se uită Oliver; un bărbat care se îndrepta spre recepţie,un bărbat mare,s-a corectat ea.
Ciudat,dar părea că se uită la ea.Şi nu arăta deloc fericit.
-Te referi la domnul care vine încoace?
-Da,a răspuns el.El este cel de care v-am vorbit.
A fost ieri aici,a căutat-o pe mătuşa dumneavoastră.Şi cu voce joasă a adăugat: Dacă ar fi indicată pentru cineva terapia masajului cu arome pentru eliminarea stresului,atunci acel cineva ar fi categoric prietenul dumneavoastră.I-am sugerat tratamentul,dar a fost foarte...
-Foarte cum?
-Rezistent la idee.De fapt a fost foarte dificil în legătură cu totul.Ştiu că n-ar trebui să spun nimic negativ despre un potenţial oaspete,dat prietenul dumneavoastră este foarte stresat.Ar trebui să facă zilnic yoga.Vreau să spun că tipul a urlat la mine.Zău că a făcut-o.I-am spus că sunteţi programată să vă cazaţi astăzi şi nu a fost deloe fericit de veste.M-a anunţat că o să vină astăzi să vă vadă şi este aici de azi-dimineaţă,devreme.L-am remarcat când am venit la slujbă.Sper ca astăzi să fie într-o stare de spirit mai bună.
N-a acordat prea multă atenţie spuselor lui Oliver.Era ocupată să-1 privească pe bărbatul care traversa holul.Nu văzuse niciodată pe cineva ca el,poate în filme.
Cu cât se apropia,cu atât părea mai mare.Înalt şi musculos,cu păr negru şi un ten marcat de intemperii.Bănuia că a petrecut multă vreme în aer liber sau undeva în vreo sală de gimnastică,lucrându-şi muşchii.Arăta destul de bine,dar prea avea totul în fizic ca să o atragă.Ea prefera creierul în locul muşchilor.
Bărbatul avea o structură osoasă solidă.Gândul ăsta a dus la un altul şi,brusc,şi-a zis că ştie cine este şi ce vrea.
-Îl cunoaşteţi pe domnul,nu-i aşa?
-Este-n regulă.Sunt sigură că este un prieten al mătuşii mele.
Carrie l-a folosit probabil în vreuna dintre reclamele ei şi,pentru că era în zonă,
s-o fi hotărât să treacă pe aici să o salute.Ori asta,ori bărbatul musculos era fără slujbă şi spera ca mătuşa ei să-i ofere ceva.Avery avea o mare simpatie pentru actori pentru că era un domeniu atât de competitiv şi pentru că o parte atât de

mare din procesul de decizie le scăpa de sub control.S-a hotărât să facă tot ce putea pentru a-1 ajuta.
-Numele meu este Avery Delaney.O,da,categoric,era actor,avea privirea aceia întunecată,meditativă şi rece.I-a luat mâna într-a lui.
-Numele meu este John Paul Renard.Vocea îi era profundă,cu un accent sudic minunat.Doamne,ce ochi mari avea! Culoarea lor era cenuşiul zorilor.
Nu şi-1 imagina cu o rolă de şervete de hârtie într-o reclamă.Cu explozibili, poate,dar nu cu prosoape de hârtie!A intrigat-o limbajul trupului său.S-a întors cu spatele la recepție,apoi a scanat încet cu priviren întregul hol.Avery a avut straniul sentiment că,de fapt,memoriza fiecare față.
-Eşti prieten cu mătuşa mea Carrie?
-Da.Nici o altă explicație,nici o înflorire de nici un fel.
-Eşti actor,nu? Întrebarea l-a surprins atât de mult,încât a zâmbit.
-Oh,credeam...atunci ce faci ca să-ți câştigi existența? Dumnezeule,nu-i plăcea deloc când oamenii îi puneau întrebarea asta şi,realmente nu era treaba ei cum îşi plătea chiria individul ăsta care nici măcar nu se deranja să se uite la ea când îi vorbea.
-Sunt tâmplar.
-Tâmplar! *Nu se poate*,şi-a zis ea în gând.
-Îhî.A mârâit prelung răspunsul şi a privit-o în ochi.A simțit cum a cuprins-o fierbințeala şi a sperat din toată inima să nu fi roşit.Carrie avea dreptate.
Într-adevăr,Avery trebuia să înceapă să iasă din nou cu băieții.Evident,a trecut prea multă vreme.Dacă o brută de bărbat putea să aibă un asemenea efect asupra ei...Da,mult prea multă vreme!
-Tâmplar,a repetat ea.Bine.Fie ca el.Şi ai lucrat ceva pentru mătuşa mea?
-Nu.Când i-a răspuns,era din nou cu ochii pe oamenii care treceau prin hol.
Trebuie să vorbesc cu ea,a spus nerăbdător.Este important.Unde este?
-Nu sunt sigură,dar o să aflu.S-a apucat să-şi caute din nou telefonul,când un gând oribil i-a trecut prin minte.Mătuşa mea a vrut să te întâlneşti cu mine aici? l-a întrebat nervoasă şi revoltată.Carrie recurgea din nou la vechile ei tertipuri, şi-a zis Avery.Era puțin surprinsă de curajul mătuşii ei.
Ultima dată când au discutat această problemă,Carrie a promis,de fapt a jurat,că nu va mai încerca niciodată să-i fixeze vreo întâlnire.
-Carrie nu este aici astăzi.Dacă eşti în zonă,poți să mai încerci mâine.
El nu a înțeles aluzia şi nu a luat-o din loc.Hotărâtă să-1 ignore,a continuat să-şi caute telefonul.În cele din urmă l-a găsit.Când l-a scos,Oliver a început să clatine din cap.

-Este vreo problemă? l-a întrebat ea.
-La Utopia nu există probleme,dar folosirea celularelor în incintă nu este privită cu ochi buni.Spunând asta i-a arătat un semn în negru şi auriu proptit într-un colț pe birou.Avery a scos telefonul din husa protectoare şi a apăsat pe butonul pentru telefonul celular al lui Carrie,după care i-a spus:
-Atunci cred că ai face mai bine să începi să te uiți la mine cu ochi răi!
Lui John Paul i-a plăcut răspunsul.*Ies scântei*,s-a gândit el.*Ce surpriză!* Fata de plastic din California cu ochi prea-albaştri-ca-să-fie-adevărați avea curaj.
După primul apel s-a auzit vocea lui Carrie pe mesagerie,ceea ce însemna că telefonul ori era pus la încărcat,ori nu avea semnal.L-a sunat imediat pe unchiul Tony.Acesta,în clipa în care i-a auzit vocea,a făcut-o cu ou şi cu oțet pentru că nu a sunat înainte ca mătuşa ei să plece în stațiune.
-Ştii cât este de îngrijorată când nu are veşti de la tine.
-Îmi pare rău.Ai vorbit cu Carrie de când a plecat din L.A.? Nu m-a lăsat să mă duc la aeroport cu ea.Şi i-am promis că n-am să o deranjez.S-a dus acolo să se relaxeze şi să se gândească...la prioritățile ei.Sunt sigur că o să vrea să vorbească totuşi cu tine.Sun-o şi transmite-i dragostea mea.
Unchiul ei nu ştia că ea era la Utopia.Avery a fost pe punctul să-i explice decizia ei de ultim minut de a se duce la Carrie,apoi s-a răzgândit.Nu voia să-l necăjească mai mult.
-Dacă nu răspunde la telefon,nu te agita.Probabil că este la vreun masaj sau cine ştie unde.Holul a început să se aglomereze.În hotel a intrat un grup zgomotos de 12 persoane.Avery şi-a astupat urechile cu o mână când l-a întrebat:
-Tony,sunt ceva probleme la serviciu? Te-au sunat cumva?
-Nu.Am vorbit cu Jeanie chiar azi-dimineață.Totul este în regulă.*Star Catcher* n-o să cadă în două săptămâni.Când vorbeşti cu Carrie,spune-i să înceteze să-şi mai facă probleme.
-Da,am să-i spun.Te sun mai târziu,Tony.Te iubesc.
A terminat convorbirea şi s-a uitat la Oliver.
-Vreau să vorbesc cu şeful tău.Oliver a părut jignit de cerere.Dintr-o dată a devenit țepos.
-Vă asigur că domnul Cannon vă va spune acelaşi lucru pe care vi l-am spus şi eu.Suntem ocupați la întreaga capacitate.Este o concepție greşită să credeți că avem camere şi nu vrem să le oferim.Aş fi fericit să vă ajut să găsiți ceva corespunzător în Aspen.Nimic nu se va compara cu Utopia,fireşte,dar puteți să profitați de tratamente zilnice la staționarul nostru.Sunt sigur că vă veți bucura de masajul nostru cu pietre încinse pentru eliminarea stresului.Este foarte

înviorător.Tonul lui Oliver era condescendent.N-o interesa câtuşi de puțin nenorocitul lui de masaj.Ea voia să o găsească pe Carrie.Era greu să-şi controleze iritarea,dar cu puțin efort reuşi.Până acum nu s-a folosit niciodată de slujba ei pentru a înlătura diverse obstacole,şi nu era să înceapă acum,dar dorința era aproape irezistibilă.Cât de mult i-ar fi plăcut să-i fluture lui Oliver în față legitimația ei.Cu siguranță că atunci n-ar mai fi atât de țepos.
Nu putea să o facă totuşi,pentru că nu ar fi fosi cinstit să se poarte ca un agent plin,când ea lucra toată ziua la calculatoarele din subsol.În plus,nu era o insignă FBI adevărată şi oricine cu puțin creier şi-ar fi dat imediat seama.Brusc,a înțeles că-şi proiectează frustrarea şi furia asupra unui funcționar nevinovat.Oliver îşi făcea pur şi simplu datoria.Poate că mătuşa ei să fi pierdut noțiunea timpului.O fi întâlnit la cabana de la munte vreun star faimos de cinema şi nu a mai vrut să plece.Asta trebuia să fie.Carrie era ocupată şi a uitat să sune.Avery s-a cramponat de această presupunere pentru că era tot ceea ce avea.
Totuşi,îngrijorarea nu a părăsit-o.De ce i-a anulat Carrie rezervarea?
-Sincer vreau să vorbesc cu şeful tău.Oliver nu s-a mişcat.John Paul i-a spus încet:
-Fă ce-ți cere doamna.
-Domnul Cannon a coborât în camera poştei,ca să se intereseze de un pachet.
-Du-te după el şi spune-i că John Paul Renard s-a întors şi doreşte să vorbească din nou cu el.Îl aşteptăm în biroul lui.Nu ce a spus John Paul,ci modul în care a spus-o l-a determinat pe Oliver să se mişte.A luat-o la fugă pe culoar.
John Paul nu i-a dat lui Avery timp să pună întrebări sau să protesteze.I-a vârât lucrurile înapoi în rucsac,apoi a înşfăcat-o de mână şi a tras-o după el.
-Vino,cunosc drumul.
-Pot să mă descurc,domnule Renard.Nu este nevoie să...
-Spune-mi John Paul.A condus-o prin spatele biroului,apoi pe un coridor lung,cu covor roşu.S-a strecurat pe el şi s-a înfipt în călcâie în fața uşii biroului directorial.
-Bine.Vreau nişte răspunsuri.În primul rând,cum anume ai cunoscut-o pe mătuşa mea? i-a cerut ea.John Paul avea şi el întrebarea lui:
-De ce nu i-ai spus unchiului tău că mătuşa ta a dispărut?
-Nu vreau să-1 îngrijorez.Nu sunt sigură că a dispărut.
-Atunci unde este?
Bună întrebare! Carrie bea probabil un cockteil pe vârful unui munte,distrându-se de minune.Şi înnebunind-o pe Avery de îngrijorare din cauza ei.
Nu,Carrie nu ar fi niciodată atât de nepăsătoare.Ceva nu era în regulă.

-Nu ştiu,dar vreau să dau câteva telefoane ca să aflu.
-De ce ar fi anulat sejurul? Funcționarul a spus că o femeie a telefonat...
-Probabil că hotelul ne-a încurcat rezervările.Nu trebuie să-ți pierzi vremea pe aici.Dacă vrei să laşi numărul de telefon,sunt sigură că o să-i parvină lui Carrie.
Probabil că o să apară în hol dintr-o clipă în alta,cu vreo scuză revoltătoare.
Nu credea un cuvânt din tot ceea ce-i spunea,dar spera ca el să accepte şi să dispară.
-Atunci am să aştept cu tine până când apare.Avery renunță.Bărbatul era mai tenace decât ea.O să afle ce are de gând după ce o găseşte pe Carrie.Zece minute mai târziu şedea la biroul art deco al domnului Cannon,într-o încăpere spațioasă ca un tunel care dădea spre bazinul liniştii cereşti.
Ventilatorul din plafon se învârtea încet,la fiecare rotație auzindu-se un sunet ca un țăcănit.Zgomotul i-a amintit de doamna Speigel bătrâna doamnă scotea acelaşi sunet când vorbea,din cauza unei proteze care nu era bine fixată.
-Lui Cannon îi trebuie al dracului de mult să vină.Cât dai tu telefoanele,mă duc să-1 caut,i-a spus John Paul.Să nu te mişti de aici.Avery a aşteptat până când a ieşit şi a închis uşa după el şi numai după aceea a format numărul robotului ei.
Spera să găsească vreun mesaj,dar nu era nici unul.A încercat şi la mesageria de la birou,dar la fel,nimic de la Carrie.Disperată,a sunat la birou.I-a răspuns Margo.
-Mă bucur că ai sunat,Avery.N-ai să crezi când ai să auzi ce-ți spun.Am sunat-o pe cea care o îngrijeşte pe vecina ta,aşa cum am zis că am să fac...
-Margo,a întrerupt-o Avery,poți să-mi spui mai târziu.Am o problemă şi am nevoie de ajutorul tău.
-Trebuie să auzi ce-am descoperit,a insistat prietena ei.Doamna Spiegel şi-a fracturat şoldul.Nervii lui Avery erau pe punctul de a izbucni,dar ştia că va trebui să aştepte până când termina de vorbit Margo despre doamna Spiegel,
înainte să o lase să scoată o vorbă.
-Îmi pare rău să aud asta.
-Şi-a rupt şoldul acum două săptămâni,apoi a făcut pneumonie.Cât pe-aci să moară.Dar Marilyn,doamna care are grijă de ea,mi-a spus că antibioticele au avut efect în cele din urmă şi se pare că acum îşi revine.Uimitor,având în vedere că doamna Spiegel a trecut de 90 de ani.
-De ce-mi spui toate astea?
-N-ai priceput? Doamna Spiegel n-a putut să folosească maşina.Era în spital.
Cineva i-a furat-o şi,indiferent cine a făcut-o,se grăbea atât de tare să iasă din garajul parcării,încât el sau ea aproape că te-a lovit.Înainte ca Avery să poată

comenta ceva,Margo a continuat entuziasmată: Maşina a fost abandonată pe M Street.Nu era bine parcată,aşa că au tractat-o.Marilyn mi-a spus că doamnei Spiegel i s-ar frânge inima dacă familia i-ar vinde maşina.Chiar dacă nu o mai conduce,se simte independentă,ştiind că o are în garaj.O foloseşte Marilyn ca să o ducă pe bătrâna doamnă la plimbare.Nu te bucuri să ştii că nu doamna Spiegel a încercat să te omoare?
-Margo,am nevoie de ajutor.Taci din gură un minut şi ascultă.Mătuşa mea a dispărut.I-a dat toate informațiile pe care le avea,apoi i-a spus:
-Aici este un bărbat care aşteaptă să vorbească cu Carrie.Nu mi-a spus de unde o cunoaşte sau ce vrea.Este tipul puternic,tăcut.Bagă numele lui în computer,vrei? Este ceva în neregulă cu el.Îl cheamă John Paul Renard.
-Ce vrei să spui,că este ceva în neregulă?
-Spune că este tâmplar,dar nu arată a fi.
-Cum ar trebui să arate un tâmplar?
-Hai,Margo,vezi dacă este ceva în sistem.
-Tocmai îi scriu numele.Cauți amenzi pentru parcare sau ce?
-Nu ştiu ce caut,a recunoscut Avery.Are un aer special.Când l-am văzut traversând holul prima dată am zis că trebuie să fie actor,dar ulterior am observat felul cum urmărea oamenii care veneau şi plecau.Ar putea fi...
periculos.Poate să fie.Probabil că exagerez din cauză că sunt atât de îngrijorată de Carrie.Nu este genul ei să dispară pur şi simplu.Uită-te la nume,bine?
-Ascultă,Avery,crezi că este un criminal?
-Nu ştiu.
-Oho!
-Ce? Ai găsit ceva?
-Oh,Doamne,da! John Paul al tău nu este criminal.
-Nu este John Paul al meu.
-A lucrat pentru guvern.Aşteaptă,să dau mai Jos...Aaa...Poftim,dosarul lui este confidențial.
-Confidențial? Nu era pregătită să audă aşa ceva.
-Încerc să-1 accesez...Aha,mi-aş putea pierde slujba pentru asta,şi tu dealtfel.
-Ştiu.Hai,spune-mi odată ce vezi,bine?
-Renard a fost la puşcaşi marini.A fost lăsat la vatră cu onoruri.Potrivit dosarului,a fost recrutat cât timp era încă la infanteria marină.
-Recrutat pentru ce?
-Nu ştiu.Nu spune decât „*departamentul operațiuni speciale*”.Este aici un grup de inițiale şi numere,dar nu ştiu ce înseamnă.

În timp ce derula,îi citea informația.S-a oprit brusc,apoi a reluat:
-Şi-a luat concediu.După câteva secunde a oftat adânc în telefon.Nu-mi mai dă nici o informație.Asta-i tot ce am putut obține pentru că nu mai am parola necesară.Stai aşa.Îmi apare o poză veche.Aha! Şi a scos un fluierat.
-Ce este?
-Cred că m-am îndrăgostit.
-Fii serioasă.I l-a descris pe John Paul pentru a verifica.Cred că este acelaşi tip.Este din Louisiana.Are familia acolo.Cumnatul lui este procuror la Departamentul Justiției.Se pare că a fost în câteva misiuni când era la puşcaşi marini.Aşteaptă un minut.Uite,aici,este ceva interesant.Spune că într-una dintre misiuni a fost vorba de salvarea unor ostatici în Orientul Mijlociu şi,i-auzi aici,Renard şi-a îndeplinit misiunea,în pofida faptului că a suferit o fractură gravă la brațul stâng.În afară de ce a făcut în infanteria marină nu-mi mai spune nimic.Vrei să mă duc la Carter? Tipul mă intimidează,dar o fac dacă vrei tu.Sunt sigura că el poate să intre în dosarul lui Renard.
-Nu,nu-i cere asta.Lasă-mă să mă mai gândesc.
-Ce se întâmplă? a întrebat Margo.Ce vrea acest Renard de la mătuşa ta?
-Nu ştiu.Ascultă,Margo,când Carrie m-a sunat de la aeroportul din Aspen mi-a spus că era acolo un şofer de la stațiune,care-o aştepta,pe ea şi pe încă alte două femei,să le ducă pentru noaptea respectivă la o cabană în munți.Carrie a spus ca stațiunea are o problemă cu o conductă de apa spartă sau aşa ceva.Numele şoferului era Monk Edwards sau Edward Monk.Nu sunt sigură care.Ştiu că nu este mult,dar e tot ce am.Îmi amintesc,de asemenea,că mătuşa mea a spus că şoferul are un accent britanic.Verifică numele şi dacă găseşti ceva sună-mă pe mobil.
-Ai idee câți Edwards sunt în Statele Unite?
-Monk nu este totuşi un nume atât de comun...numai dacă nu este o poreclă.
-Bine,a spus Margo.
-Nu stau la Utopia pentru că rezervarea mi-a fost anulată.Oricum plec.Carrie mi-a spus că stă într-o cabană.
-Nu te gândi numai la necazuri.Probabil că mătuşa ta stă undeva mult mai frumos şi mai grozav decât la staționar.O să ia legătura cu tine.Ai să vezi.Iar eu mă apuc imediat să-1 caut pe un anume Monk Edwards sau Edwards Monk.
Nici n-a închis bine Margo,că telefonul a sunat din nou.A fost anunțată de la Serviciul personal că nu a trimis formele pentru concediu.S-a apucat să le completeze,apoi a trebuit să trimită nişte documente la Resurse umane,aşa că n-a avut nici o posibilitate să caute nimic pentru Avery până spre după-amiază.

După ce a tastat primul nume pe care i-1 dăduse Avery şi a apăsat pe tasta «caută»,i-a strigat pe Lou şi pe Mel,şi le-a povestit despre Carrie.Fiecare avea câte o teorie despre ceea ce se întâmplase cu mătuşa lui Avery.
Lou era sigur că ea se întorsese la L.A.-toți ştiau că tipa era dependentă de muncă şi obsedată de profit-,dar Mel a spus că probabil s-a întâlnit cu vreun asociat şi a plecat în altă parte,a sunat la hotel şi a lăsat un mesaj pentru Avery, pe care cei de la hotel l-au pierdut însă.
-Eu niciodată nu-mi primesc mesajele când stau într-un hotel mare,a spus Mel.
-Probabil că a găsit ceva mai bun de făcut decât să stea toată ziua într-o baie plină de nămol,şi a uitat de Avery,a sugerat Lou.
-Carrie n-ar fi atât de nepăsătoare,a argumentat Margo.
Ea şi Avery sunt,într-adevăr,apropiate.S-a întors spre computer şi a văzut lumina pentru alertă.
-Ce...Derulând mai jos a văzut cu litere mari,bolduite,codul de prioritate.I-a strigat din nou pe Mel şi pe Lou în timp ce citea disperată informația.
-Oh,Dumnezeule! Margo a sărit în sus şi a luat-o la fugă spre biroul lui Carter.

CAPITOLUL 9
Domnul Timothy Cannon,îmbrăcat ca pentru tropice,într-un costum alb, elegant,a intrat în birou şi s-a prezentat.Era un gentleman fercheş,cu o voce moale,enervantă:
-V-ați localizat mătuşa?
În clipa aceea a intrat şi John Paul.Avery l-a urmărit cum închidea uşa şi se sprijină de ea.Când şi-a încrucişat brațele la piept,a remarcat o cicatrice albă, lungă de aproape 5 cm,pc antebrațul stâng.
Cum a putut să creadă că este actor? Cum au putut să nu-i funcționeze deloc instinctele? S-a străduit să-şi concentreze atenția asupra directorului.
-Pot să vă pun câteva întrebări?
-Fireşte,i-a răspuns Cannon.S-a aşezat pe scaunul din fața biroului,şi-a pus picior peste picior,străduindu-se,în zadar,să-şi îndrepte dunga pantalonilor.
-Întotdeauna trimiteți un membru al personalului la aeroport ca să preia oaspeții?
-Da,sigur că da.Nu dorim ca oaspeții noştri să aibă inconvenientul de a-şi căuta un mijloc de transport şi de a-şi căra singuri bagajele.
-Ieri,ați trimis la aeroport un membru al personalului dumneavoastră?
-Bănuiesc unde vreți să ajungeți,a marjat ,Cannon zâmbind.Vă întrebați în legătură cu valul de anulări,nu-i aşa? Vedeți,este foarte neobişnuit să avem aici,

la Utopia,anulări de sejururi în ultimul moment.Camerele sunt rezervate cu luni de zile înainte,dar unii dintre oaspeții noştri mai importanți sunt confruntați cu probleme de ultim moment în ceea ce priveşte programul,iar noi încercăm să fim înțelegători.
-Ce-ați vrut să spuneți printr-un „val de anulări”?
A părut surprins de întrebare.Evident,a crezut că ştia deja de ele.
-Ieri după-amiază am avut programate trei preluări separate de la aeroport.Era vorba despre trei doamne.Un zbor,după câte îmi amintesc,a sosit la 3,50,un altul la 4,20,iar ultimul urma să vină la 5,15.Pot să verific şi să vă spun cu care urma să sosească mătuşa dumneavoastră.
-Aş vrea să-mi dați informația despre sosiri,numerele cărților de credit şi orice altceva mai aveți despre cele trei femei.
-Nu pot să vă dau aceste informații.O,ba da,o să i le dea.Dar nu voia să-1 pună încă în defensivă.Avea prea multe întrebări la care îi trebuiau mai întâi răspunsurile,iar Cannon făcea tot ce putea să fie cooperant.
-Dacă toate cele trei femei soseau doar în răstimp de o oră,de ce să trimiteți trei maşini separate?
-Pentru că asta este Utopia,i-a răspuns el.Ne mândrim cu un serviciu excelent.
Nici unul dintre oaspeții noştri nu trebuie să fie nevoit să aştepte.Ăsta ar fi un inconvenient.Aşa că,înțelegeți,urma să trimit trei maşini separate,dar când toți cei trei oaspeți au anulat în ultimul minut sejurul,am anunțat membrii personalului să nu se mai ducă la aeroport.După cum s-a dovedit,în cursul nopții am avut oaspeți neaşteptați,care au fost încântați că i-am putut caza în aceste camere rămase libere.
-Ați avut ieri vreo problemă cu apa,în principal? Sau cu vreo țeava spartă? a întrebat Avery imediat.
-Probleme cu țevi de apă spartă? La Utopia? Cannon a luat în zeflemea ideea.
N-au fost nici un fel de probleme.Avem o echipă de întreținere excelentă,care anticipează problemele înainte să apară.
-Trebuie să aduceți apa din afară.S-a spart vreuna dintre conducte?
-Nu.
-Ştiți ceva despre o casă la munte...o cabană? Posedă Utopia un asemenea loc în munți,unde să se retragă oaspeții când există aici vreo problemă?
Cannon şi-a încleştat maxilarul.
-Nu avem probleme în Utopia.Iar proprietarii Utopiei nu au o cabană în munți.
Clienții care vin la noi stau cu noi.Nu-i împrăştiem prin alte locuri.
După ce şi-a terminat explicația,s-a uitat ostentativ la ceas şi a spus:

-Dacă nu mai aveți alte întrebări,mă voi întoarce la muncă.Majoritatea clienților noştri care vin pentru un sejur de o săptămână urmează să fie cazați astăzi.O să fie aglomerat.Eu nu mi-aş face probleme în legătură cu mătuşa dumneavoastră,a spus el în timp ce se ridica.Sunt sigur că o să apară.O concedia.Avery nu s-a mişcat de pe scaun.
-Îmi puteți da o listă a angajaților dumneavoastră? A tuturor angajaților?
-Ce vreți să faceți cu ea?
-Caut un nume.
-Mă mândresc cu faptul că ştiu numele tuturor angajaților mei.Spuneți-mi numele şi am să vă spun dacă lucrează sau nu pentru Utopia.
-Edwards,a spus ea.Numele este ori Monk Edwards ori Edward Monk.
Cannon nu a avut nici o reacție când a auzit numele.
Pur şi simplu a clătinat din cap.John Paul a reacționat totuşi ca şi cum tocmai ar fi aruncat cineva o torță aprinsă în el.A ajuns lângă birou cu viteza fulgerului.
Sprijinindu-se cu amândouă mâinile,s-a aplecat spre ea şi a întrebat-o:
-De unde ştii numele ăsta? Când i-a văzut expresia feței,i s-a făcut pielea ca de găină.Şi parcă inima i-a fost învăluită într-o calotă de gheață.
-De unde îl ştii tu a cotraatacat Avery.
-Răspunde-mi!
-Mătuşa mea m-a sunat de la aeroportul din Aspen.Mi-a lăsat un mesaj că ea şi alte două femei urmează să fie duse la o cabană la munte de un membru al personalului de la Utopia.Mi-a spus că-1 cheamă Monk Edwards.Mi-a mai spus că tipul are un puternic accent britanic.Întorcându-se spre Cannon,Avery l-a întrebat: Există vreun angajat...
-Cu accent britanic? Nu,mă tem că nu.Cineva face o farsă crudă.N-am trimis noi nici un şofer ieri la aeroport.Poate că mătuşa dumneavoastră a fost...greşit informată.John Paul a pus mâna pe telefonul de pe biroul lui Cannon şi a format un număr.S-a ferit de Avery şi a început să vorbească cu voce joasă,dar ea a reuşit să audă fiecare cuvânt.
-Noah,John Paul la telefon.Mda,ei bine,ce pot să-ți spun.Nu mă mai întrerupe şi ascultă-mă.Sunt într-o stațiune numită Utopia,lângă Aspen.S-a întors Monk.Se pare că de data asta a luat trei.Probabil că vrea să stabilească vreun fel de record.
Avery a împins scaunul şi s-a ridicat.Căuta în rucsac când l-a auzit pe John Paul spunând:
-Mai bine ai trimite oameni.Ştim amândoi că nu vor mai găsi nimic,dar probabil că,oricum,vei fi nevoit să treci prin toată rutina,este prea târziu a adăugat el.Le-a

rezolvat deja.A pus telefonul în furcă şi s-a îndreptat spre uşă.S-a oprit însă când Avery a strigat:
-Unde pleci?
-Am chemat câţiva oameni să te ajute,i-a răspuns reluându-şi drumul spre uşă.
-Ce oameni? Poliţia?
-Nu,FBI-ul.S-a oprit în uşă.Noah este un prieten al cumnatului meu.Îl ştie pe Monk foarte bine.Îl las pe el să-ţi explice când o să ajungă aici.
-Crezi că FBI-ul o va putea localiza pe mătuşa mea?
Nu i-a spus lui Avery că,după părerea lui,mătuşa ei era deja moartă şi că agenţii, cu puţin noroc,s-ar putea să-i găsească trupul...dacă nu cumva Monk l-a lăsat drept cină pentru animalele sălbatice.
-Da,sigur.
-Spune-mi adevărul.
-Bine.Cred că o să rateze totul.
-De ce? Avery a fost surprinsă de tonul veninos cu care a vorbit.
-Pentru că sunt de la FBI.Avery a renunţat.
-Unde te duci? l-a întrebat încă o dată.
-Mă duc să verific două posibilităţi,dar mă îndoiesc că am să găsesc ceva.
-Şi apoi?
-Acasă.Mă duc acasă.Dacă ar fi avut o armă,l-ar fi împuşcat în picior.Era un ticălos.
-Nu pleci până nu-mi spui ce ştii despre Monk.
-Ascultă,domnişoară.Nu mai pot să fac nimic pentru tine acum.La început am crezut că pot,dar am venit prea târziu.Am chemat oameni să te ajute,aşa că stai liniştită şi lasă-i să-şi facă treaba.Când a ieşit din birou,Avery s-a întors spre Cannon.
-Vreau numele,adresele,numerele de telefon şi orice alte informaţii pertinente pe care le aveţi despre celelalte două femei care călătoresc cu mătuşa mea...cele două care au anulat sejurul.Dacă nu primesc toate aceste informaţii în două minute,jur că-ţi fac praf tot biroul ăsta şi pun să te aresteze pentru obstrucţie.
Acum dă-mi informaţiile alea.
A scos legitimaţia de FBI şi i-a fluturat-o în faţa ochilor.Cannon a clipit de două ori,apoi s-a grăbit spre computer să găsească ce i-a cerut.
-Asta contravine tuturor regulilor,a bombănit el,în timp ce Avery a înşfăcat rucsacul,l-a aruncat pe umăr şi a pornit alergând după John Paul.

L-a zărit când trecea pe lângă recepție.Holul era plin de lume şi Avery a trebuit să ocolească trei grupuri separate ca să ajungă la el.Când,în sfârşit,l-a ajuns,s-a agățat de brațul lui şi a încercat să-1 facă să se oprească.
Nemernicul,nici măcar nu a încetinit! A continuat să meargă,trăgând-o după el.A remarcat că nu el ocolea lumea; oamenii se dădeau singuri la o parte din calea lui.Ea se ținea strâns agățată de brațul lui.Dacă ar fi avut unghii lungi,şi le-ar fi rupt.Avea pielea caldă,ceea ce dovedea că este o ființă omenească,dar muşchii îi erau ca de piatră.
-Vrei să te opreşti? Trebuie să-ți vorbesc.Când a văzut că tot nu încetineşte,a adăugat: Te rog,John Paul.Am nevoie de ajutorul tău.
Ah,la dracu'! Părea că o să izbucnească în lacrimi.Nu mai putea să facă nimic pentru ea,dar era prea naivă ca să ştie asta.Probabil că toată viața ei a fost cocoloşită,ținută departe de lumea reală şi n-avea cum să ştie să o înfrunte.
Îi plăcea sau nu,urma să descopere că în viață nu se trăieşte întotdeauna fericit până la adânci bătrâneți.Îi părea rău pentru ea.Înjurând în barbă,s-a întors,în sfârşit,spre Avery.S-a gândit să încerce să îndulcească adevărul,apoi a decis că,mai devreme sau mai târziu,tot trebuia să înfrunte realitatea.
-Nu te pot ajuta.
-Ce-ai vrut să spui când ai zis că este deja prea târziu? Te-am auzit la telefon.
-Am să-i las pe cei de la FBI să-ți explice.Poți să chemi pe cineva să stea cu tine? Un membru al familiei sau vreun prieten apropiat,care poate să aibă grijă de tine? Avery s-a oprit brusc.Dumnezeule,era dur!
Nu i-a răspuns imediat,dar,după privirea lui,Avery a înțeles că încerca să aprecieze dacă este suficient de tare înainte de a spune ceva.Se teme oare să nu devin isterică?
-N-o să mi se întâmple nimic,răspunde-mi.
-Da,i-a răspuns el făcând un pas spre ea.Cred că mătuşa ta şi celelalte două femei sunt deja moarte.Avery i-a dat drumul de mână şi a făcut un pas înapoi.
-De ce? De ce crezi asta?
-N-ai pe nimeni pe care...
-Să-1 chem? l-a întrerupt ea.Mătuşa Carrie şi unchiul Tony sunt toată familia mea şi n-am să-1 sperii de moarte pe unchiul meu,aşa cum încerci tu să faci cu mine,până nu am toate faptele.Spune-mi,de unde îl cunoşti pe acest Monk.
-Domnişoară Delaney?
O striga Oliver.S-a întors şi l-a văzut agitând spre ea un telefon şi făcându-i semn că este căutată.Nu putea să fie Margo...ea ar fi sunat pe celular.

Cine să fie atunci? Carrie?...Poate că este Carrie! Brusc,s-a sperjat atât de tare că de-abia mai putea respira-*Dă Doamne să fie Carrie!*
Lăsase rucsacul jos iar acum era prea grăbită ca să-l mai recupereze. Apropiindu-se de recepție,l-a auzit pe Oliver:
-Spune că este urgent.John Paul a urmă cu rucsacul.A văzut-o că ia receptorul, apoi a auzit-o întrebând:
-Carrie?
-Îmi pare rău fată dragă.Nu este Carrie.Enervată de apelativul cu care i s-a adresat şi de vocea ca o şoaptă a femeii de pe fir,Avery a întrebat:
-Cine-i la telefon?
-Cine sunt eu nu este important pentru moment,dar Carrie a ta este,nu? Ei bine,ea este la noi.Ai vrea să o mai vezi?
Vocea era înăbuşită.Avery nu credea că a mai auzit-o vreodată.
-Ce ați facut cu ea? Este bine? Dacă-i faceți ceva...
-Fată stupidă,taci şi ascultă,a poruncit femeia.N-am s-o spun decât o singură dată,aşa că fii atentă.Trei vieți depind de cooperarea ta.
Pe birou am lăsat un plic cu numele tău pe el.Este exact acolo,în stânga ta.
Ah,nu,nu te întoarce.Dacă mă vezi,toate regulile se vor schimba,iar biata,biata ta Carrie şi noile ei prietene vor trebui să plătească.Avery a înțepenit.
-Unde eşti? a şoptit ea.
-Aici,i-a răspuns vocea.Te privesc.Vrei să te uiți,nu-i aşa? Şi a izbucnit în râs.Nu fi ingrată şi nu-mi distruge jocul.Ia harta,Avery.Aşa te vreau.Vezi ceasul ăla drăguț? Pune-l la mână.Acum.Avery a luat ceasul bărbătesc *Swatch* şi l-a prins repede la mână.
-Aşa,a spus femeia.Acum desfă harta şi caută X-ul marcat cu roşu pentru tine.Grăbeşte-te.Avery a proptit receptorul de umăr,a desfăcut harta şi a început să caute semnul.A scăpat telefonul când s-a aplecat asupra hărții,încercând să vadă vreo față în reflecția granitului strălucitor al zidului din spatele biroului.
John Paul a ocolit-o şi a ridicat telefonul.Avery i l-a înşfăcat din mână.
-Neîndemânatică fată,a mustrat-o vocea.
-Îmi pare rău.John Paul o urmărea îndeaproape.Lui Avery îi dispăruse orice culoare din obraji şi strângea telefonul atât de tare,încât i se albiseră articulațiile.
Nu s-a putut abține să nu-i înconjoare umerii cu brațul,îngrijorat acum că, indiferent ce va auzi,era prea mult pentru ea.Nu se pricepea să consoleze femeile-practic,nu a încercat niciodată până acum,dar s-a simțit obligat să încerce.
-Oh,ce drăguț! Vocea era acum siropoasă.Este iubitul tău?

Avery era atât de zguduită,încât nu putea sa vorbească.
-Da...Nu.Femeia a râs.
-Cine este?
-Nimeni.
-Oh? Avery a spus primul lucru care i-a trecut prin minte.
-Este actor.A lucrat...lucrează pentru Carrie la reclame.Îl trimit de aici.
-Nu,nu,să nu faci asta.Acum este şi el în joc,fată dragă.Ştie deja că ai probleme în a o găsi pe Carrie.Nu vrem să pună întrebări sau să cheme poliția.În plus,o să se distreze mai bine cu tine în această vânătoare de comori.Dar nimeni altcineva. Dacă spui un cuvânt cuiva,am să ştiu imediat.Din clipa în care pui receptorul jos,te vom monitoriza.Ai să-i spui directorului că a sunat Carrie şi că totul este în ordine.Apoi,scoți celularul din poşetă şi-l arunci în fântână,în drum spre ieşirea din hotel,înțelegi?
-Da.
-Ia şi portabilul prietenului tău.Acum,să te văd.S-a întors spre John Paul şi i-a cerut telefonul mobil.
-Nu am,i-a răspuns el.Avery a repetat la telefon ce i-a spus el.
-O să ştim dacă minți.Deşi nu contează,pentru că nu veți avea semnal acolo unde mergeți.Țin totuşi să te văd scăpând de telefonul tău.
-Da,o să-1 arunc.Carrie este bine? Este...
-Este bine...pentru moment.Fă ce-ți spun eu,dacă vrei să rămână aşa.Tonul a devenit dur,dar se simțea dincolo de asta şi o undă de însuflețire.Ai găsit X-ul roşu?
-Da,îl văd.
-Urmează indicațiile pe care le-am scris în josul paginii.Trebuie să fiți acolo exact în două ore.
-Dar este un drum de cel puțin trei ore de aici! Nu este posibil.Pare să nu existe nici drumuri după ce ieşim din...
-Am spus două ore,a întrerupt-o femeia.120 de minute,Avery,nici un minut mai mult.M-ai auzit?
-Da,dar dacă nu reuşim să ajungem la timp? Dacă întârziem?
Femeia a izbucnit în râs.
-Buumm!

CAPITOLUL 10

Femeia părea nebună.Râdea când a întrerupt.Avery,foarte zguduită,i-a dat receptorul lui Oliver,iar când s-a aplecat peste birou a strecurat mâna în rucsac şi a apăsat pe butonul pentru formarea automată a numărului de la birou.
A aşteptat o secundă,apoi a dat semnalul de alarmă.Cannon se îndrepta spre ea cu informaţiile cerute,scoase la imprimantă; a aruncat hârtiile pc birou.
-Ai avut dreptate,i-a spus Avery cu o voce pe care încerca fară succes să o facă volubilă.Carrie a fost la telefon.Totul a fost o neînţelegere.Acum vă rugăm să ne scuzaţi,eu şi John Paul ne ducem să facem o plimbare.Încerca să nu-i lase să vadă cât este de disperată.A băgat hârtiile de la Cannon în rucsac înainte ca el să i le poată smulge înapoi,a înşfăcat celularul şi harta,şi a pornit spre ieşire.
Privea fiecare figură pe lângă care ieşea,dar era atâta lume în holul uriaş,încât îi era imposibil să vadă feţele tuturor femeilor.Unde erau cabinele telefonice? Pretutindeni erau palmieri şi ficuşi înalţi şi stufoşi.Cea care a sunat se putea ascunde foarte bine.
-Să mergem,a răcnit ea la John Paul fără să-şi dea seama că era chiar în urma ei.
-Ce se întâmpla?
Nu a răspuns.S-a grăbit spre fântână,a aruncat telefonul în apă şi a luat-o la fugă spre ieşire,ciocnindu-se de un hamal.
-Domnişoară Delaney,dacă îmi spuneţi numărul camerei,vă duc bagajul sus.
Fără să-1 ia în seamă,a continuat să alerge coborând scările şi oprindu-se în mijlocul aleii,încercând să-şi depisteze maşina.
Unde era? John Paul a luat din căruţul,hamalului o valiză de pânză,întrebându-1 dacă este a lui Avery.
-Da,domnule,are numele ei acolo.S-a cazat?
-Ce-aţi făcut cu maşina mea? ţipa în acelaşi timp Avery.Tocmai o lua din nou la fugă,când a interceptat-o John Paul.N-o să plece nicăieri până când n-o va lăsa el,iar el nu avea de gând să facă asta decât atunci când îi va spune ce dracu' se întâmpla.Avery tremura puternic.
-Trage adânc aer în piept şi linişteşte-te; sper că n-ai să leşini,nu?
-Nu,a răspuns ea.
-Bine,acum spune-mi ce s-a întâmplat.Vorbeşte,ce dracu'! Cine a fost la telefon?
-Era o femeie.Nu i-am recunoscut vocea.A spus că ei o au pe Carrie.
-Ei? a întrebat John Paul.Eşti sigură că a spus ei?
-Da.Cu fiecare secundă care trecea era mai disperată.Carrie este în primejdie,iar eu trebuie să ajung la ea înainte să fie prea târziu.
-Femeia ţi-a spus să scapi de telefonul celular? Zbătându-se să scape de el,i-a răspuns în şoaptă:

-Da,ascultă,asta nu-i o farsă.Îți spun eu.A zis că o vor ucide pe Carrie şi pe celelalte două femei care sunt cu ea dacă nu ne mişcăm.Te rog,l-a implorat disperată.Iar tu trebuie să mergi cu mine.A spus că acum ai intrat şi tu în joc.
Trebuie să ne grăbim.Ne-a dat două ore să ajungem la un loc marcat pe hartă şi nu ştiu cum o să reuşim să ajungem în timpul ăsta.Este foarte departe...
-Îți dai seama că poate fi o cursă,nu? Trebuie să ştii...
-Da,a răcnit ea,fară să-i mai pese cine o auzea.Şi de îndată ce o să pornim,am să mă gândesc la o modalitate de a rămâne în viață şi de a o ajuta pe Carrie.
Ascultă-mă,nu am de ales.Daca ar fi vorba de mama sau de sora ta,ai sta aici şi ai analiza situația? Ştiu că n-ai face asta.Ai face exact ce am de gând să fac şi eu. Să-i fac jocul şi să profil de orice şansă mi se oferă.Acum mişcă,Renard Timpul trece...Avea dreptate.El ar plăti răscumpărarea sau ar face orice ar fi omeneşte posibil pentru a menține cât mai mult în viață pe cineva drag.
-Vino,i-a spus.Luăm maşina mea.Copleşită de uşurare pentru că nu a protestat, Avery a murmurat:
-Mulțumesc.A înşfăcat-o de mână şi au luat-o la fugă spre parcare.Maşina lui,un *SUV,*era parcată neregulamentar în fața unei alei pietonale.Lângă ca era un om de la pază,clătinând mustrător din cap.
-Sunteți proprietarul acestei...A tăcut când a văzut expresia de pe fața lui John Paul,apoi s-a dai în grabă înapoi,intrând într-un rond de panseluțe.
John Paul nu l-a luat în seamă.A apăsat pe butonul de siguranță aflat pe lanțul de chei pentru a deschide portiera.Aruncând valiza lui Avery pe bancheta din spate,s-a instalat la volan,în timp ce ea s-a aşezat pe locul pasagerului.A desfăşurat harta şi i-a arătat X-ul roşu.
-Avem exact două ore.Nu,din clipa asta o oră şi 57 de minute,ca să ajungem.
Dă-i drumul.John Paul a studiat harta timp de câteva nccunde.
-O să fie la limită,a spus el pornind aprinderea.
-Dar putem să o facem?
-S-ar putea.Pune-ți centura.N-a putut să apese pe accelerație până când nu a ieşit din parcare,dar până au ajuns la poartă avea deja 50.Avery s-a aplecat în față, legănându-se ca şi cum această mişcare i-ar fi apropiat mai mult de destinație.
Dându-şi seama ce făcea,s-a lăsat pe spătarul scaunului,concentrându-se pentru moment să-i dea îndrumările necesare.John Paul mergea cu viteză pe autostradă.
-Pe-acolo,a strigat ea când a văzut indicatorul.O iei pe scurtătură în sus.Rămâi pe drumul ăsta cam 20-30 de mile.Încleştându-şi mâinile,nu şi-a luat ochii de la drum până când nu a apărut cotitura,încetineşte...uite-o...Ai s-o ratezi!

-O văd,i-a spus el calm.A cotit aproape pe două roți.Avery s-a agățat cu mâinile de bord.Oare chestiile astea nu se răstoarnă?
Asta ne-ar mai trebui,ca John Paul să distrugă maşina.Atunci Carrie ar fi condamnată. *Calmează-te,*şi-a spus ea.*O să reuşim.Trebuie*! S-a uitat în jos şi a văzut *Swatch-ul* bărbătesc ajuns aproape peste ceasul ei micuț şi l-a scos repede de pe mână.După ce l-a examinat pe o parte şi pe alta,l-a pus cu grijă pe suportul pentru ceşti dintre ei.Drumul se îngusta.John Paul l-a cercetat atent,după care i-a spus:
-Acum poți să începi să vorbeşti.Relatează-mi exact ce a spus femeia.
I-a povestit tot ce şi-a putut aminti,apoi a adăugat:
-Era acolo,ne urmărea.Am încercat să o localizez când am ieşit,dar mişuna prea multă lume prin jur.
-Putea să nu fie acolo,înăuntru.N-ai remarcai toate camerele alea de securitate?
-Nu,i-a răspuns clătinând din cap.
-Tot ce avea de făcut era să intre în sistemul lor.Nu trebuia să fie acolo ca să te urmărească la recepție.Vocea avea ceva deosebit?
-Nu,nimic.Doar că...îți dădea fiori.Mi-a spus să nu-i stric plăcerea,numind ceea ce face un joc.Voia să nu-i stric distracția.Avery şi-a amintit de hârtiile pe care le-a îndesat în rucsac şi le-a scos.
-Ce sunt astea?
-I-am cerut lui Cannon să-mi dea toate informațiile pe care le are despre celelalte două femei care şi-au anulat sejurul în ultimul moment.Trebuie să fie aceleaşi care sunt cu Carrie.Primul nume este Anne Trapp.Locuieşte în Cleveland şi este proprietara Companiei de transport maritim Trapp.
Apoi,judecătoarea Sara Collins,din Miami.Se pare că toate cele trei rezervări au fost făcute cu cărți de credit.
-Numele astea îți spun ceva? a întrebat-o el.
-Nu.Nu cred ca mătuşa mea să fi menționat vreunul dintre ele,şi nu ştiu de unde să le cunoască.Carrie şi unchiul meu locuiesc în Bel Air.
-Mi-am închipuit eu că de acolo trebuie să fii.
-Am fost o vreme.Acum locuiesc în Virginia.A luat ceasul şi a verificat din nou ora.Nu putem merge mai repede?
-Acum merg cu aproape 80.Limita de viteză este 55.Sper numai să nu fie pe aproape patrulele de la circulație.Oh,Doamne,la asta nu s-a gândit.Ar întârzia cine ştie cât,dacă i-ar opri.
-Atunci încetineşte!
-Hotărăşte-te,scumpo.Repede sau încet?

-Recuperăm viteza pe drumul lateral.Acum încetineşte.
-Eşti sigură că femeia de la telefon a spus „*Este la noi*”.Şi a subliniat pluralul.
-M-ai mai întrebat deja şi ți-am spus că da,sunt sigură că a spus că este la ei.De ce-i atât de important? John Paul de-abia îşi putea stăpâni agitația.
-Pentru că există posibilitatea ca Monk să te aştepte în punctul ăla de pe hartă, ceea ce-mi dă şansa unică de a-l ucide pe ticălos.Dacă aş putea găsi o cale de a ajunge înaintea lui...Nu a continuat,dar ea a constatat că a mărit din nou viteza.
-Cred că este vremea să răspunzi şi tu la câteva întrebări,a spus Avery.
-Cum ar fi?
-De ce o căutai pe Carrie? De unde o cunoşti ' Trebuia să-i spună.
-Nu o cunosc.
-Dar ai spus...
-Am mințit,a spus el scurt.Îl cunosc pe tipul care...
-Care ce? Era cât pe ce să spună „*tipul care a omorât-o pe Carrie*”.Dacă Monk continua să acționeze după modelul lui,cele trei femei erau deja moarte şi îngropate.E drept că a schimbat ceva,a recunoscut John Paul.Evident,acum lucrează cu un partener.
-...Care le vrea pe cele trei femei.Tipul care îşi spune Monk.Mă îndoiesc că ăsta e numele de pe certificatul lui de naştere.
-Spune-mi ce ştii despre el.Cine este?
-Un ucigaş profesionist.
-Ce? a întrebat ea cu voce răguşită.John s-a uitat la fața ei să vadă cum a primit vestea.Deloc bine,a hotărât el.Devenea rapid vineție.
-Ai să vomiți? I-a pus întrebarea fără nici un pic de compasiune în voce.
-Nu.
-Coboară geamul şi apleacă-te,dacă crezi...
-N-am nimic,a spus chiar în clipa în care apăsa pe buton ca să coboare geamul.A tras de vreo două ori adânc aer în piept.Aerul era încărcat cu miros de pământ şi de mucegai.Ceea ce a făcut-o să închidă imediat geamul.Nu,aerul proaspăt nu-i era de nici un folos.Ucigaş profesionist.Dumnezeule!A încercat să-şi limpezească gândurile.
Ocupă-te de faptele pe care le cunoşti,şi-a spus ea.*Gândeşte prin prisma lor.*
Anne Trapp.Sara Collins.Cele două femei erau o necunoscută în analiza ei.Care era numitorul comun?
-Trebuie să fie o legătură,a spus Avery şi cum i-au ieşit vorbele din gură,a clătinat din cap.Nu,nu pot să presupun asta.John Paul s-a concentrat asupra

drumului.A mărit din nou viteza pentru că nu erau maşini prin jur şi ar fi pariat că patrulele de circulație erau ocupate să monitorizeze zone mai aglomerate.
Când a ajuns la 70 a început să ridice piciorul încet de pe accelerație.
-Drumul se termină peste cinci mile.
-De unde ştii? l-a întrebat luând repede harta în mână.
-Am văzut indicatorul.
-Trebuie să o luăm pe drumul lateral.
-Îl caut.Avery s-a uitat la ceas şi a constatat că trecuseră 20 de minute.Apoi a măsurat în minte distanța până la X-ul roşu.John Paul s-a uitat la ea.
-Fără drumuri bune,o să fie foarte la limită.S-ar putea să nu reuşim,Avery.
-O să reuşim,a insistat ea.Trebuie să reuşim
-Ah,am ajuns,a spus el intrând pe un drum lateral.Pietrişul sărea pe cauciucuri şi pe parbriz.Nu era loc decât pentru o maşină,iar crengile brazilor se loveau de părțile laterale ale *SUV*-ului.
-Ne îndreptăm în direcția cea bună şi asta contează,a spus el.
-Dacă suntem norocoşi,mai sus poate dăm de un drum mai bun.
-Sau n-o să fie nici un drum.
-Cum anume ai ajuns să-1 cunoşti pe Monk?
-Nu l-am întâlnit niciodată,dacă asta vrei să întrebi.A devenit un hobby al meu.A vrut să omoare pe cineva apropiat mie.
-L-a angajat cineva ca să-1 omoare pe prietenul ăsta?
-Nu.Dar i-a stat în cale.Este vorba de sora mea.A fost angajat să obțină nişte informații pe care le avea ea şi a încercat să o omoare ca să le capete.Din fericire,planurile i-au fost date peste cap şi s-a dat la fund.
-Şi de ceva vreme i-ai luat urma.
-Da.Tipul pe care l-am sunat din biroul lui Cannon este şi el foarte interesat de Monk.
-El cine este?
-Clayborne.Noah Clayborne.Este de la FBI,a adăugat cu o notă de dispreț.
-Dar este un prieten al tău.
-Nu l-aş numi aşa.Avery a înclinat capul,studiindu-1.Care era problema lui?
I-a distras atenția când a reluat subiectul:
-Aşa cum am spus,Monk s-a dat la fund de peste un an.N-am găsit altceva decât vagi aluzii la activitatea lui...până acum.
-De unde ai ştiut că este în Colorado?
-A folosit o carte de credit falsă la care a recurs şi înainte,la Bowen...ăsta-i oraşul în care locuiesc eu.Bowen,Louisiana.

-Atunci şi FBI ştie că se află în Louisiana.
-Nu,ei nu ştiu.
-Dar dacă i-ai luat urma cu cartea de credit,cu siguranță că şi FBI...
-Nu,ei nu ştiu despre cartea de credit.
-Nu i-ai anunțat?
-Pe toți dracii,nu.A apărut din nou tonul acela de ostilitate.
-De ce nu?
-Pentru că nu am vrut să dea lucrurile peste cap.
-FBI-ul nu dă investigațiile peste cap.Sunt experți şi extrem de eficienți în...
-Scuteşte-mă de platitudini,a întrerupt-o el.Am mai auzit toată propaganda asta.
Am respins-o atunci,şi n-o accept nici acum.Biroul a devenit prea înțesat de boşi,toți încercând să rupă spinările agenților pe care-i coordonează,ca ei să poată ajunge cât mai sus.Acum nu mai există nici un fel de loialitate.Pur şi simplu se mănâncă unii pe alții.Sunt...birocrați,a adăugat,scuturându-se ca trecut de un fior.
-Eşti cinic.
-Dar am al dracului de multă dreptate!
-Mulțumesc oricum,i-a spus ea uitându-se pe geam afară.
-Pentru ce-mi mulțumeşti?
-Pentru că ai venit cu mine.Ai fi putut să refuzi.
-Trebuie să înțelegi.N-am făcut asta pentru tine sau pentru mătuşa ta.Vreau să pun mâna pe Monk înainte să mai omoare pe cineva.
-Cu alte cuvinte,ai propria ta agendă şi nu-mi faci favoruri.Înțeleg.
Totuşi,nu înțelegea.Cum putea să fie cineva atât de dur? S-a trezit întrebându-se dacă o fi ajutat vreodată pe cineva? Probabil că nu.
Era genul de om care trece pe lângă accidente şi ocoleşte victimele atacurilor de inimă.Au mers în tăcere câteva minute.
-Spune-mi ce ai aflat despre Monk.Trebuie să aibă un tipar,toți au,i-a cerut în cele din urmă Avery.John Paul s-a gândit că era ciudat să ştie ea asemenea lucruri.
-De fapt,avea un tipar,dar evident l-a schimbat.
-Cum l-a schimbat?
-Monk a fost întotdeauna discret.Acționa şi se retrăgea pe cât de repede şi de curat putea.
-Pari să-l admiri.
-Nu,nu-l admir.Spun doar că tiparul lui nu a variat prea mult până acum.La început,crimele pe care le-a comis au avut loc toate în fiecare an,într-un răstimp

de două săptămâni.Lucrul acesta nu s-a schimbat timp de şapte ani.Şi am o teorie în legătură cu asta.
-Crezi că are vreo slujbă regulată undeva? Că duce două vieți separate?
-Cred că aşa obişnuia să facă,a corectat-o el.Crima aduce,evident,al dracului de mulți bani,aşa că probabil a părăsit cealaltă slujbă.Ți-1 şi poți imagina stând la un birou şi muncind cu sârg.Trebuie să fi fost genul drăguț şi amabil.Genul căruia oamenii să-i destăinuie necazurile lor.Pun pariu,Avery.Când va fi prins,oamenii cu care a lucrat vor fi şocați.Toți or să spună acelaşi lucru.Bob era un om atât de drăguț,de îneîntător!
-De unde ştii că acele crime au fost opera lui? Lăsa o carte de vizită sau ceva ca să se ştie că el a făcut-o?
-Ceva de genul ăsta.Îi plac trandafirii.Lăsa un trandafir roşu cu tijă lungă.
-Ciudat.Deci obişnuia să muncească de la nouă la cinci,gândindu-se că vacanța ar fi grozavă dacă în timpul ăsta ar ucide şi câțiva oameni.Iar acum este numai ucigaş profesionist...tot timpul anului.Ce altceva mai este altfel la el acum? Pari să-i fi studiat activitatea îndeaproape.John Paul a dat din cap.
-Niciodată nu a încercat ceva de genul acesta...să ia trei victime deodată.Nu este un om al spectacolului.Iar înainte a acționat întotdeauna singur.Acum se pare că lucrează împreună cu o femeie.Poate că vrea să o impresioneze.S-au lovit de o ridicătură de pământ de pc drum.
Avery s-a cramponat cu mâinile de bord,lovindu-se cu capul de capotă.
-Tot spre nord ne îndreptăm? Era imposibil de spus.Copacii acopereau cerul şi era un întuneric sinistru în pădure.
-Nord-vest,i-a spus el.A auzit un țipăt în depărtare.Nu,era mai mult un urlet de animal.Sunetul a înfiorat-o.
-Cum obține contractele? Ştii?
-Nu,dar presupun că pe internet.Este uşor.Este anonim şi până acum a fost prudent şi discriminatoriu în alegerea victimelor.Probabil ca are de lucru suficient pentru următorii 50 de ani.Ai fi surprinsă să ştii câți soți îşi doresc nevestele moarte şi câte neveste ar plăti bani grei ca să scape de soții lor.
-Unchiul Tony n-are nici o legătură cu asta.
-Eşti sigură?
-Sunt sigură,a răspuns ea emfatic.
-Ai spus că trebuie să fie o legătură între femei...
-Analizam şi eu datele de care dispuneam,încercând să pun totul cap la cap.Am presupus că un bărbat sau o femeie l-a angajat pe Monk să le ucidă pe cele trei,

de aceea m-am gândit că,probabil,ele au ceva în comun.S-ar putea ca premisa mea să nu fie valabilă.
-Adică?
-Trebuie să admitem şi posibilitatea ca trei persoane diferite să-1 fi angajat pe Monk şi că acesta,din cine ştie ce motiv,s-a hotărât să le ucidă pe toate cele trei victime în acelaşi timp.John Paul trebuia să recunoască că avea dreptate.
-Un lucru este sigur.Monk a fost plătit al dracului de mult ca să le ucidă pe aceste trei femei.Nu este deloc ieftin.Dacă el a hotărât să le ucidă împreună, atunci întrebarea este cine doreşte moartea mătuşii tale?
Se aştepta ca ea să sară imediat şi să-i spună ce drăguță şi iubită este mătuşa ei,şi că nu are nici un duşman pe lumea asta.
-O mulțime de oameni n-o plac pe Carrie.Îmi închipui că unii chiar o urăsc.
John Paul nu era pregătit pentru aşa ceva.Chiar a zâmbit.
-Mda?
-Carrie poate fi uneori...dură.
-Chiar aşa? Avery a dat din cap.
-Lucrează într-un domeniu unde totul este pe viață şi pe moarte.
-Oh,ce fel de domeniu?
-Reclame.
-Pardon?
-Face reclame.El a izbucnit în râs; un sunet aspru în cavitatea închisă a maşinii.
-Totuşi,a continuat ea,ignorându-i reacția,nici unul dintre asociații ei în această afacere n-ar merge până acolo,încât să încerce să scape de ea.
-Cum poți să fii atât de sigură?
-Pur şi simplu sunt.
-Bine,atunci asta ne readuce la unchiul Tony.Cât de puternic este mariajul lor? Există ceva probleme? Avery a simțit brusc că i se face rău de la stomac.
-Carrie crede că Tony o înşeală.
-Aha!
-Au fost să vadă un consilier marital.
-Şi,este adevărat?
-Tony o iubeşte pe Carrie.
-Cât de bine îl cunoşti pe unchiul tău?
-Nu atât de bine pe cât ar trebui,a recunoscut ea.Am făcut şcoala la internat şi veneam acasă numai verile,iar atunci lucram la biroul lui Carrie.Totuşi,cred că mă pricep destul de bine să judec un om.Tony n-ar fi niciodată necredincios.
-Nevestele de obicei ştiu.

-Carrie nu este chiar nevasta tipică.Are o natură foarte suspicioasă.Cred că în sufletul ei este convinsă că nu o poate iubi nici un bărbat.Este...nesigură şi de aceea este deseori dură.Nu vrea să-i vadă cineva vulnerabilitatea.
-Asta ne duce înapoi la...
-Dacă au contracte separate şi cineva l-a angajat pe Monk să o omoare pe Carrie,atunci...
-Atunci ce?
-Ştiu cine este el.

CAPITOLUL 11

Prima oară a fost un coşmar,iar după aceea chiar şi mai rău.
Nebuna a fost cât pe ce să le trimită în împărăția Cerurilor.Anne era cu mâna pe clanță când Carrie a reuşit să o pună la podea.Era atât de slabă,numai piele şi os,încât a căzut cu o bufnitură surdă,iar Carrie a aterizat deasupra ei.
Răcneau amândouă.Carrie o ținea cu amândouă mâinile şi îi era imposibil să o facă să gândească rațional.Zbătându-se şi zvârcolindu-se,Anne încerca să ajungă la ochii lui Carrie cu unghiile ei lungi şi roşii.A reuşit să se ridice în genunchi şi aproape să scape de Carrie,când Sara a înşfacat-o de picioare şi a tras-o lângă uşă.Aşa subțire şi fragilă cum părea Anne,furia i-a dat o forță supraomenească; din fericire însă,s-a epuizat repede.Gâfâind din cauza efortului,Carrie a țintuit-o de pardoseala de marmură,urcându-se pe spinarea ei.
O ținea cu capul în jos,apăsând-o puternic cu ambele mâini pe ceafa.
-Caută ceva să o legăm,a răcnit la Sara ca aceasta să o audă peste urletele lui Anne.Zece minute mai târziu,Anne era aşezată pe un scaun la masa rotundă pentru micul dejun.I-au legat încheieturile de brațele scaunului cu două fire de telefon.
-Cum îndrăzneşti să mă tratezi în felul ăsta? N-ai să reuşeşti nimic aşa.Aşteaptă şi ai să vezi.Am să te reclam.Carrie,epuizată,a căzut pe scaunul de vizavi.Şi-a sprijinit capul în palmă,cu cotul rezemat pe masă,şi a întrebat-o cu calm:
-Cum intenționezi să faci asta,Anne?
-Ticăloaso! Am să chem poliția.
-Eşti invitata mea.Foloseşte telefonul.Oh,stai,nu poți pentru că afurisitul de telefon este mort.
-Minți!Carrie s-a întors spre Sara,care şedea sprijinită de bufet,uitându-se la ele.
-Este oare pe altă planetă? Cred că este complet sărită de pe fix.
-S-ar putea,a răspuns Sara.Şocul te face să devii uneori irațional.

-Ce Dumnezeu facem? s-a întrebat în şoaptă Carrie.Sara a tras un scaun şi s-a aşezat vizavi de Anne,încrucişându-şi mâinile pe masă.
-Anne,acum nu mai are nici un rost să continui să te prefaci că totul este în ordine.Toate suntem în pericol şi avem nevoie de cooperarea ta.
-Lasă-mă în pace,purcea grasă ce eşti,a fost răspunsul ei.
-Încântător,a mormăit Carrie.
-Dacă ai să continui să răcneşti tot aşa orice cuvânt,Anne,am să mă văd nevoită să-ți pun un căluş,a avertizat-o Sara.Ai de gând să te calmezi?
Privirea femeii a devenit şi mai rea.
-Anne,unde este scrisoarea care a fost lăsată pentru tine? Anne a întors capul într-o parte.Acum ne tratezi cu tăcere? a întrebat-o Sara.
-Ar fi o binecuvântare,nu? a intervenit Came.Sara s-a lăsat pe spătarul scaunului, şi-a aranjat halatul să nu i se vadă cămaşa de noapte,şi a spus:
-Ştii,Anne,dacă n-ai primit nici o scrisoare...
-N-am primit,a spus răstit Anne.
-Atunci ai putea să fii doar un spectator inocent prins în...dilema noastră.
Dilemă? Carrie era pe punctul să se ia de Sara pentru proasta alegere a cuvintelor.Pentru Dumnezeu,şedeau doar în interiorul unei bombe! Şi atunci i-a prins privirea şi a hotărât să tacă,văzând că bătrâna femeie îi face semn.
-Vezi,Anne,a continuat Sara calmă,ca judecător,de-a lungul anilor am băgat la închisoare un mare număr de criminali înrăiți.Am reputația că dau sentințe dure, dar,în toate aceste cazuri,bărbații şi femeile care au venit în fața mea au fost criminali de carieră.Nu am nici un fel de regrete.În sfârşit,Anne a învrednicit-o pe Sara cu o privire disprețuitoare.
-De ce-mi spui toate astea?
-Pentru că este important.De-a lungul anilor,am primit numeroase amenințări cu moartea,dar nici uneia nu i-am dat importanță.S-a dus în living să aducă scrisorile primite de ea şi Carrie.S-a întors la loc şi le-a citit.Când a terminat,i-a ridicat hârtiile în fața ochilor,ca să vadă că spune adevărul.
-Şi crezi că unul dintre aceşti criminali îşi pune în aplicare amenințarea?
-Da,exact asta cred.În spatele acestei poveşti se află fie un fost condamnat,fie cineva care este încă în închisoare şi care a obținut sprijin din afară.
-De unde să găsească un fost condamnat sau un deținut bani ca să angajeze un ucigaş?
-Cui îi pasă de unde ia banii? a intervenit Carrie.
-Nu vorbesc cu tine,ticăloaso,a şuierat Anne.Sara a ridicat mâna să se facă tăcere.Nu voia ca ieşirea lui Carrie să declanşeze o altă criză.

-Este o întrebare valabilă,a spus Sara.Nu ştiu cum a obținut banii.Poate vreo rudă a primit vreo moştenire sau...
-Sau poate ai trimis la închisoare vreun nevinovat,iar rudele lui ştiu lucrul ăsta.
-Da,s-ar putea să se fi întâmplat şi aşa.Carrie strângea din dinți ca să nu o întrerupă.Ardea de nerăbdare să le spună celor două femei că în clipa asta trebuia să găsească o cale de a ieşi din casă,după care,odată aflate în siguranță, puteau să facă la nesfârşit orice speculații în legătură cu cine,cum şi de ce.
-Scrisoarea lui Carrie nu este ca a mea.A ei este semnată.Anne a părut interesată.
-Adică tipul a vrut să ştie înainte să moară cât de mult o urăşte.
-Nu tipul,ci tipa,a corectat-o Sara.Carrie a clătinat din cap.Anne continua să nu se uite la ea,dar ei nu-i păsa.
-Scrisoarea a fost scrisă de sora mea,Jilly.Lucrul ăsta a şocat-o atât de mult pe Anne,încât n-a mai putut păstra tăcerea față de Carrie.
-Propria ta rudă de sânge te vrea moartă?
-Da.
-Din ce fel de familie provii? a întrebat-o Anne uluită.
-Disfuncțională,Anne.Provin dintr-o familie foarte disfuncțională.Sora mea este nebună.
-Dumnezeule mare! a exclamat Anne.Minți.Vreau să spun,dacă sora ta este într-adevăr nebună,de ce nu este închisă undeva?
-Ni s-a spus cu ani în urmă că Jilly a murit într-un accident de maşină.Pompele funebre au vrut să-mi trimită cenuşa.S-a dovedit că Jilly a fost mult mai deşteaptă decât am crezut.A aşteptat,iar în toți aceşti ani a plănuit cum să mi-o plătească.
-De ce? Ce i-ai făcut?
-Crede că i-am furat copilul.
-Şi i l-ai furat?
-Nu,Jilly a abandonat-o când nu era decât un prunc.Eu şi mama am crescut-o.
-Şi sora ta nu s-a întors niciodată?
-Oh,ba da.Când Avery avea cinci ani,Jilly s-a întors cu un nenorocit de prieten pe care-l chema Dale Skarret.A crezut că n-are altceva de făcut decât să intre dansând în casă şi s-o ia pe Avery.Îi storsese mamei nişte bani şantajând-o.Este adevărat,a spus Carrie când a văzut-o atât de mirată pe Anne.Mama a trebuit să plătească pentru a o păstra pe Avery.Eram acasă când au venit şi în timp ce eu încercam să o scot pe Jilly din casă,mama a chemat poliția.Când Dale Skarrett a auzit sirenele,a înşfăcat-o pe Jilly şi au şters-o.În diminețile următoare ne-am

mutat în California.În timp ce eu mă străduiam să-mi fac o carieră,Avery şedea cu mama.Şi când Avery avea 11 ani,Jilly I-a trimis pe Skarrett să o răpească.
Avery nu s-a lăsat,s-a luptat cu dinţii şi cu unghiile,iar el a bătut-o cu cureaua cât pe ce să o omoare.Era atât de mică şi de neajutorată! Mă considera mama ei,
dar când a fost nevoie,când într-adevăr a fost nevoie,nu am fost acolo să o protejez în felul în care ar fi trebuit să o facă o mamă.
-Dar mama ta? Ea nu a făcut nimic? Carrie a continuat,uitându-se în podea:
-Şeful poliţiei era un prieten; îi dăduse mamei un pistol şi a învăţat-o şi cum să-l folosească.Mama era în curtea din spate şi nu a auzit ţipetele decât când a intrat în casă; nu mai auzea bine.Din ce a putut să deducă poliţia,mama a încercat să-l împuşte pe Skarrett.Probabil că l-a avertizat pentru că el a înşfăcat-o pe Avery exact în clipa în care ea a tras.Glonţul a lovit-o pe nepoata mea.
Cuvintele ieşeau monotone şi avea lacrimi în ochi.
-Am lăsat o femeie bătrână să aibă grijă de nepoata mea,ştiind că Jilly era acolo.
-Dar n-ai fi putut anticipa...
-Ce s-a întâmplat cu mama ta? a întrebat Sara.
-A avut un atac de cord.Era deja moartă când a ajuns poliţia,iar viaţa lui Avery atârna de un fir de păr.Am luat un avion de la Los Angeles la Jacksonville.Când am ajuns,Avery fusese deja operată şi era la terapie intensivă.Primul lucru pe care mi l-a spus doctorul a fost că Avery o să-şi revină; dar nu mi-a dat răgaz să mă bucur pentru că a adăugat că nu va mai putea face copii.O histerectomie la 11 ani.Trebuie să fie un fel de record,a adăugat ea cu amărăciune.Sara părea uluită,iar Carrie a presupus că este reacţia la relatarea ei morbidă despre ziua aceea îngrozitoare.
-Sărmanul copil,a spus Anne,părând sincer impresionată.
-Mi-o amintesc,a şoptit Sara.
-Poftim? a întrebat Carrie aproape răcnind.
-Numele...au fost atât de mulţi de-a lungul anilor.Este imposibil să-i ţii minte pe toţi.Şi nu mi-am amintit-o pe Avery decât în clipa în care ai spus de histerectomie la vârsta de 11 ani.N-am să uit niciodată momentul când am citit transcrierea procesului.
-Nu înţeleg,a spus Carrie.De ce ai citit transcrierea? Judecătorul Hamilton a judecat procesul.
-Da,dar Hamilton a murit înainte de pronunţarea sentinţei.A avut un atac de inimă,iar cazul mi-a fost încredinţat mie.Eu sunt judecătorul care l-a condamnat pe Skarrett şi are toate motivele să-mi dorească moartea.I-am dat pedeapsa maximă.Carrie era uluită.

-Deci asta este legătura între noi două.Dale Skarrett şi...Jilly.
-Jilly n-a fost acuzată de nimic,nu-i aşa? a întrebat Sara.
-Nu a existat nici o dovadă împotriva ei.În plus,a dispărut.Numai mărturia lui Avery a dus la acuzarea lui Skarrett de crimă de gradul doi.Câteva săptămâni mai târziu,după pronunțarea sentinței,am primit un telefon de la un serviciu de pompe funebre din Key West,în care am fost întrebată ce vreau să fac cu cenuşa lui Jilly.Aşa am aflat că a murit.
-Numai că nu a murit,a constatat Anne.
-Nu,categoric nu.Am văzut-o noaptea trecută complet vie.Nu a îmbătrânit mult. Este tot frumoasă...şi tot nebună de legat!
Sara s-a dus la bucătărie,de unde a luat o ceaşcă şi o farfurie.
-Întotdeauna mi-am dorit să am o fiică,dar soțul meu nu a vrut copii.M-a convins că lucrul ăsta ne va schimba modul de viață,a spus Anne.
-Care este modul vostru de viață? a întrebat Sara în timp ce turna nişte cafea fierbinte.
-Muncă.Muncă şi iar muncă.Mă simt vinovată în legătură cu asta,a mărturisit ea.Şi aşa am cedat în fața soțului meu în ceea ce priveşte toate lucrurile minore.
Anne considera un lucru minor faptul de a avea un copil?
-Înțeleg,a remarcat Carrie.
-Eric este cu zece ani mai mic decât mine,a continuat Anne.Dar vârsta nu a contat niciodată pentru el.Mă iubeşte foarte mult.
-Sunt sigură de asta.
-A toate preluat operațiunile,ştiți,sarcinile manageriale de zi cu zi; este foarte deştept.A găsit o nouă societate de asigurări de sănătate cu o rată mai mică decât jumătate din cât plăteam noi.Carrie nu înțelegea de ce Anne voia să vorbească acum despre asta.Sara i-a desfăcut mâna stângă şi a pus ceaşca de cafea în fața ei.
-Nu este lapte,dar am găsit nişte zahăr dacă o vrei dulce.
-Nu,mulțumesc.Carrie nu mai putea rezista acestui nonsens.Se purtau amândouă de parcă ar fi fost la un tea-party.
-Ce dracu' o să facem?
-O să găsim o cale de ieşire,a spus Sara.Suntem trei femei deştepte şi ar trebui să fim în stare să ne gândim la ceva.Anne nu părea deloc interesată de subiect.
-Sara? Ce ai vrut să spui când ai zis că eu aş putea fi un martor inocent?
Sara şi-a umplut din nou ceaşca cu cafea şi s-a aşezat.
-Dacă nu ai avut nici o scrisoare pe noptieră...
-N-am avut,s-a grăbit să o asigure Anne.

-Atunci cred că ştiu ce s-a întâmplat.Avionul tău a aterizat doar cu câteva minute înainte de al meu,îți amintești?
-Da.
-Şi n-ai spus tu că erai iritată din cauză că şoferul de la Utopia mă aştepta pe mine la poarta mea,dar că pe tine nu te aştepta nimeni? Ai spus în maşină,că dacă nu l-ai fi văzut pe bărbatul care ținea sus semnul pentru Utopia,ai fi fost nevoită să-ți cari singură bagajul şi să-ți cauți un taxi.
-Da,sigur că-mi amintesc şi eram extrem de supărată.Încă am de gând să mă plâng directorului.Trebuia să mă aştepte un şofer la poarta mea.
-De aceea,a continuat Sara,ca şi cum Anne n-ar fi intervenit,poate că tu nu trebuia să faci parte din grupul nostru.Totuşi,s-a grăbit să adauge înainte ca Anne să o întrerupă,realitatea este că şi tu va trebui să mori când o să explodeze casa.
-Dar de ce? N-am făcut nimic rău.
-Dar noi am făcut? a întrebat Carrie.Anne a ridicat din umeri.
-Răspunde-mi,i-a cerut Carrie.Sincer,crezi că noi meritǎm să murim aşa?
-Nu ştiu,a răspuns Anne.Tu trebuie să fi făcut ceva destul de groaznic ca sora ta să fie atât de supărată,iar tu,Sara,probabil că ai trimis vreun nevinovat la închisoare.Carrie a crezut că Anne începea să devină înțeleaptă,dar comentariile ei arătau clar că era încă în împărăția Gaga.
-Tot nu înțeleg de ce m-a adus şi pe mine aici,a spus ea.
-Pentru că i-ai văzut fața,a mormăit Carrie.Cum ai putut să conduci o societate? Pui nişte întrebări atât de stupide,că mă uimeşti!

-Pe tine nu te plac.Şi după această remarcă,nici că se putea mai puerilă,a început să soarbă delicat din cafea.
-Nu dau doi bani pe faptul că mă placi sau nu!
-Doamnelor,asta nu duce nicăieri,le-a apostrofat Sara.Anne,ucigaşul nu te putea lăsa liberă.De asemenea,m-ai cunoscut pe mine şi,dacă te-ai fi dus în staţiune,ai fi făcut plângere la conducere,şi asta ar fi tras un semnal de alarmă...pentru că, evident,ei n-au trimis nici un şofer la aeroport.
-Totodată,ai fi putut să-i faci poliției o descriere a tipului.Ar fi fost mult prea riscant pentru el să te lase liberă,i-a explicat Carrie.
-Şi ai fi putut spune poliției unde ne-a dus,a adăugat Sara.Oh,sunt sigură că a mințit în ceea ce priveşte locul în care ne duce.A mințit în legătură cu tot,nu-i aşa? Dintr-o dată,Sara a părut foarte obosită,iar vocea i s-a stins.
-Nu,în legătură cu asta nu a mințit.Sara şi Carrie s-au încruntat amândouă la ea.
-De unde ştii? a întrebat-o Carrie.

-Pentru că am văzut semnul în centrul porții de alamă înnegrită.Şoferul a apăsat pe telecomandă,iar când porțile s-au dat deoparte am citit inscripția-Ținutul dintre Lacuri.Aşa că despre asta nu a mințit.
-Asta denotă spirit de observație din partea ta,a remarcat Sara.
-Şi la ce ne foloseşte? s-a plâns Anne.Nu putem să spunem nimănui.
Carrie a tresărit brusc.
-Oh,Dumnezeule,am spus!
-Ce ai spus? a întrebat-o Sara.
-Mi-am sunat nepoata de la aeroport.M-am dus la toaletă şi mi-am amintit că am celularul în buzunarul blazerului,aşa că am sunat-o.M-a preluat mesageria ei vocală şi i-am lăsat un mesaj în care i-am spus unde urmează să ne petrecem noaptea.Ce proastă sunt! I-am vorbit despre oaspeții faimoşi care au stat aici înainte.Monk-dacă ăsta este numele lui adevărat-a făcut probabil cercetări.De aceea ne-a spus poveştile alea stupide cu starurile de cinema,a adăugat ea în şoaptă,cu lacrimi în ochi.Ştia că am să fiu impresionată.Sunt atât de proastă!
-I-ai spus nepoatei tale numele proprietății? a întrebat-o Sara.
-Da.Nu ştiu dacă a primit mesajul pentru că s-ar fi putut să fi plecat deja spre aeroport.Dacă este acolo aşteptând-o şi pe ea? Vocea i s-a frânt într-un suspin.
Sara s-a întins şi a bătut-o uşor pe dosul mâinii.
-Dacă ar fi aşteptat-o,n-ar fi adus-o aici? S-ar putea ca tocmai asta să aştepte ei,a adăugat Sara.Poate că,de asta încă nu au...
-Nu au ce? a întrebat Anne.
-Nu ne-au omorât,a spus direct Sara.
-Dar ai spus că ne-au lăsat mâncare în cămară şi în frigider,aşa că,evident,vor să ne mai țină o vreme în viață,a protestat Anne.
-Alimentele...tocmai asta este atât de alarmant,a spus Sara.Nu ți se pare mai înspăimântător faptul că n-au golit cămara?
Carrie nu s-a gândit la asta,dar acum era de acord cu Sara.
-Părerea mea este că au de gând să arunce repede casa în aer.N-au de gând să ne lase să stăm aici până se termină totul.Au lăsat şi apa să curgă,a subliniat Carrie.
Trebuie să ieşim de aici.Şi-a îngropat fața în mâini şi a şoptit: Trebuie să ajung la Avery.Dacă monstrul pune mâna pe ea...
-Concentrează-te asupra unei modalități de a ieşi de aici,Carrie,ca să-i poți fi de folos nepoatei tale.Anne s-a îndreptat în scaun şi a dat din cap.
-Atâta vreme cât amândouă sunteți de acord că sunt nevinovată,am să vă ajut şi n-am să fac nimic nebunesc,cum ar fi să deschid vreo uşă.Vă promit,dar trebuie să o spuneți.

-Să spunem ce? a întrebat Carrie ridicându-şi capul.
-Că sunt nevinovată,a anunțat Anne.Lăsa,fireşte,să se înțeleagă că Sara şi Carrie erau.Această atitudine de superioritate era enervantă,dar Carrie a surprins semnul făcut de Sara şi a decis să facă ce cerea Anne,ca să-i obțină cooperarea.
-Da,eşti nevinovată,a spus ea.După ce a declarat şi Sara acelaşi lucru,Anne s-a întors spre Carrie.
-Tu ar trebui să o despăgubeşti pe sora ta,să îndrepți răul pe care i l-ai făcut.
Oh,cât o ura pe femeia asta! Dar Carrie n-a scos un cuvânt,iar Anne a continuat să-i țină o predică:
-Familia este cel mai important lucru dintre toate; am aflat adevărul ăsta nu de mult.Să poți să te sprijini pe cineva...cum ar fi soțul meu,când vremurile devin grele...asta este foarte important.Sunt foarte fericită,a continuat ea.Soțul meu mă adoră.S-a întors spre Sara însuflețită:El o să dea alarma.Soțul meu sună în fiecare zi.Niciodată nu a ratat.I-am spus să nu se deranjeze cât am să fiu în stațiune pentru că o să fac toate tratamentele acelea şi-i va fi greu să dea de mine,dar n-a vrut să mă asculte.Aşa că înțelegeți? Dacă am putea să aşteptăm,
soțul meu o să pună poliția să scotocească întreg statul Colorado în căutarea mea.
-Nu putem aştepta,a obiectat Carrie.Sara i-a făcut semn din cap pentru faptul că şi-a pierdut răbdarea.
-După cum vorbeşti,se pare că ai un mariaj minunat,a remarcat ea.
-Da,am.Suntem foarte fericiți.În vocea ei sc simțea o notă de sfidare.
Şi mă va căuta,a anunțat Anne.
-Da,sunt sigură de asta.Dar s-ar putea să nu avem timp să aşteptăm să ne găsească poliția.Colorado este un stat mare.
-Da,ai dreptate,a spus Anne dând din cap.Trebuie să ne ajutăm singure.E-n ordine.Şi şi-a dezlegat brațul drept.Ce pot să fac? Nu ştiu dacă am să pot să vă fiu de prea mare ajutor,pentru că tocmai mi-am revenit după o boală îndelungată.Am pierdut mult în greutate şi nu mi-am recăpătat încă forțele.
Totuşi,sunt o bucătăreasă excelentă.Aş putea să pregătesc ceva de mâncare.
-Asta ar fi minunat,a spus Sara.Mulțumesc,Anne.
Carrie nu era la fel de încrezătoare.Era posibil ca Anne să-şi fi venit în fire,dar la fel de posibil era să se joace pur şi simplu cu ea.Mizele erau prea mari pentru a avea încredere în ea.Carrie a hotărât că ori ea,ori Sara să stea tot timpul cu ochii pe Anne.
-Îi este cuiva foame acum? a întrebat Anne ridicându-se de pe scaun.

-Mie,a răspuns Sara.De data asta,Anne n-a mai profitat de prilej ca să facă vreo remarcă sarcastică pe seama greutății Sarei.De fapt,şi-a cerut chiar scuze pentru ce spusese mai devreme şi la toți dracii dacă nu părea sinceră!
-N-ar fi trebuit să-ți spun purcea grasă.Eram foarte nervoasă,dar asta nu-i o scuză pentru a jigni sentimentele cuiva.
-Sara,ce-ar fi să stai tu aici şi să-i ții companie Annei,în timp ce eu am să verific din nou casa,a spus Carrie.Am să încep de sus în jos.Am impresia că mi-a scăpat ceva.Practic,a început să se simtă ceva mai optimistă când a pornit pe scări în sus.S-a îmbrăcat în grabă în trening,după care a început să verifice din nou, metodic,fiecare deschidere.Într-un colț al dormitorului ei,sus de tot,era o fereastră mică,un fel de lucarnă.I-a luat destulă vreme până să mişte biroul lângă perete,apoi să se urce pe el,dar tot nu ajungea.A coborât să ia unul dintre scaunele din sufragerie.A remarcat că Sara era în picioare pe un scaun în fața uneia dintre ferestrele duble de la camera de zi.Cu un ruj scria pe geam „Ajutor”.Carrie a oprit-o.
-Dacă Monk ăsta,sau cum-dracu' l-o fi chemând pe ticălos,a instalat vreun dispozitiv de declanşare de afară...Nu şi-a terminat ideea.
-Casa o să sară în aer când o să sosească ajutoarele.
-Este o posibilitate,a spus Carrie luând scaunul şi pornind pe scări în sus.
-Am să mă opresc.A coborât de pe scaun şi s-a dus să ia un prosop ca să şteargă literele pe care le scrisese deja.
-Ce-ar fi să încercăm să tăiem geamul? a auzit-o Carrie pe Anne întrebând-o,în timp ce ea îşi continua drumul pe scara în spirală.
Începuseră să o doară brațele din cauza efortului făcut de a urca scaunul pe birou.De-abia la a treia încercare a reuşit să se urce pe scaun şi când a ajuns sus a izbucnit în lacrimi.Ticălosul legase la rețea şi ferestruica asta!
N-o să renunțe,indiferent cât de fară ieşire le era situația.Poate mergea sugestia facuță de Anne.Poate că vor reuşi să taie geamul fară să deranjeze firele.
Ştergându-şi lacrimile,a început să frece geamul uşii glisante cu diamantul inelului.După 15 minute s-a oprit.Tot ce a putut să facă a fost o mică zgârietură.
A coborât la etajul inferior şi a procedat la examinarea camerelor Sarei şi a Annei.Şi-a pierdut ore întregi încercând ceva,apoi altceva şi în cele din urmă a renunțat.Îşi irosise după-amiaza şi o parte din seară pe ceva imposibil.

CAPITOLUL 12

Jilly a ocolit banca de piară cuibărită în grota din fața bazinului liniştii cereşti.

S-a oprit să se uite la un instructor îmbrăcat în haine albe de Tai Chi,care-i învăța pe elevi un exercițiu străvechi.Instructorul era grațios,dar elevii erau, evident,începători,mişcările le erau rigide şi stângace.Şi-a continuat drumul spre locul unde Monk parcase Mercedes-ul bun pentru orice fel de teren.Oriunde se uita,vedea numai flori.Până şi în spatele parcării erau ronduri mari de flori.
Utopia era încântătoare şi poate,după terminarea acestei afaceri,se va întoarce şi ea aici pentru o săptămână de îngrijiri.Telefonul a sunat exact când se strecura la volanul maşinii ei noi.Se aştepta ca Monk să o sune de pe telefonul lui prin satelit şi a răspuns înainte să se stingă sunetul primului apel.
-Bună,iubitule.Monk a zâmbit.Adora sunetul vocii ei răguşite şi felul în care şoptea alintările.
-A sosit? a întrebat-o.
-Da,tocmai am trimis-o la drum şi acum plec.Am să o iau pe scurtătura pe care ai descoperit-o pentru mine şi am să fiu acolo cu 40 de minute înaintea lor.
-Ți-a făcut plăcere să vorbeşti cu fiica ta?
-Oh,a fost minunat!Îi este frică.Mulțumesc,iubitule,că m-ai lăsat să fac asta.
Există totuşi o mică problemă.
-Da?
-Avery nu era singură.
-Poftim? a'întrebat cu asprime.Cine era cu ea?
-Un bărbat.Adaptându-şi telefonul la maşină,a pornit-o şi a ieşit din parcare.
Iubitul ei,fară îndoială,a presupus Jilly.Am fost nevoită să-1 includ şi pe el pentru că ştie că lipseşte Carrie.A intrat în biroul directorului împreună cu Avery.Am făcut bine? Da? Monk ştia că avea nevoie de asigurarea lui.
-Da,fireşte că ai făcut bine.Întâmplător,îi ştii numele,ştii ceva despre el?
-Nu.M-am gândit să-1 întreb pe funcționar sau pe director,dar după aceea m-am hotărât să aştept ca să vorbesc mai întâi cu tine.Vrei să mă întorc şi să aflu cine este?
-Nu,nu face asta.N-ai reuşi decât să atragi atenția asupra ta.Eşti atât de frumoasă, oamenii te vor ține minte...şi semeni foarte bine cu Avery.O Să aflu eu cine este.
-Da,e-n regulă.Eşti pregătit pentru amândoi?
-Planul s-a schimbat.
-Oh?
-Magazinul de lângă râu este deschis şi foarte aglomerat.Chiar deosebit de aglomerat.
-Cum să fie? a răcnit ea.Doar ai verificat.Proprietarul a fost rănit de un urs şi nu iese din spital cel puțin o săptămână.Ai verificat,a repetat ea.

Începea să devină nervoasă.Monk s-a grăbit să-i potolească temerile.
-O să fie în ordine.
-Dar cum poate să fie deschis magazinul? nu s-a lăsat ea.
-Un văr din Arkansas al proprietarului l-a deschis în dimineața asta.Probabil că l-a chemat proprietarul.Nu contează,a subliniat el.Pur şi simplu trecem la planul B.Ți-aminteşti că ți-am spus că întotdeauna am un plan de urgență în minte ori de câte ori preiau o nouă însărcinare.
-Îmi amintesc,a spus uşurată.Eşti atât de deştept,iubitule!
Cea mai mică laudă îl făcea să dorească să-i facă şi mai mult pe plac.
-Aşteaptă,a spus ea iute.Pachetul cu eşarfa roşie a lui Carrie este încă pe tejghea?
-Nu,dar asta nu mai contează acum.Monk analizase deja problema.Planul original a fost să o ademenească pe Avery în magazin,plasând pc tejgheaua de lângă fereastră o mapă mare cu numele ei pe ea în aşa fel,încât să poată fi văzută dacă te uitai pe geam în interior.Ar fi fost disperată şi ar fi dat năvală în magazin.Acolo urma să o aştepte Monk şi,după ce ar fi ucis-o,ar fi îngropat-o în pădure,cam la 100 de metri de magazin.Şi-a dat deja osteneala să-i sape şi mormântul.Groapa era destul de adâncă,încât să încapă şi iubitul ei,dar acum,că magazinul era deschis,iar clienții ieşeau şi intrau întruna,Monk ştia că nu-i mai putea omorî pe cei doi acolo.
-Ai portmoneul lui Carrie cu tine? a întrebat-o el.
-Da,este în geanta mea.
-Perfect,a lăudat-o el.Atunci vom folosi portmoneul.
-Pot să te ajut? Mi-ai promis,i-a amintit ea.Cum putea să o refuze?
Ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi acceptat să rămână la stațiune şi să-1 lase pe el să facă treaba.Jilly i-a complicat însă viața,îl determina să se străduiască atât de mult,încât totul să fie aşa cum voia ea; dar era o plăcere atât de mare să fii cu ea,încât nu-i păsa.A încercat să o determine să accepte să arunce casa în aer înainte să plece,în cursul nopții,dar ea nici nu a vrut să audă.Voia ca sora ei să se trezească şi să ştie cine o ucide şi de ce.
Lui Monk nu i-a plăcut că le lăsa pe femei singure,dar nu putea să fie în două locuri deodată,iar sosirea neaşteptată a lui Avery îl cam pusese pe jar.
Nu a lăsat-o pe Jilly să-şi dea seama cât de nesigure şi îngrijorătoare erau aceste schimbări de ultim moment,dar,acum,că pusese totul la punct mintea lui,se simțea din nou stăpân pe situație.Ar fi dorit să aibă mai mult timp să revadă planul,dar nu era posibil.
-Iubitule,m-ai auzit? O să te ajut,nu-i aşa? Monk şi-a lăsat deoparte preocupările.

-Da,fireşte că poți să mă ajuți.Ți-ar plăcea să mai vorbeşti o dată cu Avery?
-Oh,tare mult! a spus izbucnind în râs.Mă grăbesc spre tine.Am luat-o deja pe drumeagul ăla pe care tu l-ai descoperit.Nu mai este mult până ajung.Şi când am să fiu acolo,trebuie să mă înveți exact ce vrei să-i spun ei.Nu mai vreau să stric lucrurile,aşa cum am făcut în Virginia,când am luat maşina bătrânei ăleia.
-Gata acum.Nu-ți mai face probleme în legătură cu asta.Este de domeniul trecutului.In plus,eşti o începătoare,a spus el cu un chicotit.Este şi normal să faci unele greşeli.
-N-am vrut decât să-ți fac pe plac şi m-am gândit că dacă aş putea să o imobilizez ți-ar fi mult mai uşor.Ai fi putut să intri în apartamentul ei şi să o ucizi acolo.M-am gândit că ai fi putut să faci să pară un jaf.
Au discutat subiectul ăsta de cel puțin zece ori şi de fiecare dată încerca să o asigure că i-a iertat greşeala.N-ar fi trebuit să se ducă după Avery cu maşina aia.
Jilly fusese nespus de mândră de cercetările pe care le făcuse.Ea a supravegheat lucrurile,a descoperit că vechiul *Cadillac* plin de praf aparținea unei femei care nu-1 folosea niciodată şi a fost foarte deşteaptă în legătură cu felul în care a intrat în apartament si a furat cheile maşinii.Şi s-a şi distrat,îmbrăcându-se în polițistă si pretinzând că făcea o colectă pentru fondul destinat văduvelor!
Totuşi,planul lui Jilly nu fusese conceput bine.Când i-a demonstrat,cu blândețe,că,dacă ar fi omorât-o pe Avery,Carrie şi-ar fi amânat,cu siguranță,
planurile de vacanță,Jilly a împietrit.Acum verifica totul mai întâi cu el,ca nu cumva,din grabă,să greşească iar ceva.Lui Monk îi plăcea felul în care se uita la el,convinsă că el ştia cel mai bine ce-i de făcut.
-Ne vedem la locul stabilit.Acum,uite ce aş vrea să faci.
Jilly a ascultat,devenind tot mai însuflețită,pc măsură ce auzea detaliile.Când Monk şi-a terminat expunerea,a început să chicotească.
-Este perfect,iubitule.Absolut perfect!

CAPITOLUL 13

-Îl cheamă Dale Skarrett,a spus Avery.Şi este în închisoare acum.
-Unde? a întrebat-o John Paul.
-În Florida.A fost audiat pentru eliberarea condiționată acum vreo doi ani,iar eu şi Carrie ne-am dus la audiere.Am depus amândouă mărturie şi ne-au ascultat.
Din cauza noastră nu a ieşit.
-Deci,are un motiv întemeiat să vă dorească moartea amândurora.
-Da.
-Ce a făcut? Nu-i făcea nici o plăcere să-şi reamintească toate lucrurile acelea.

Asta îi redeschidea rănile.
-O să-ți explic mai târziu,a spus,căutând să câştige timp.
-Ce a făcut? a repetat el calm.S-a întors şi a început să privească pe geam.
-A ucis-o pe bunica mea.S-a uitat îngrijorată la ceas.Mai avem 23 de minute ca să ajungem Dumnezeu ştie unde! După ce naiba ar trebui să ne uităm?
John Paul ştia că Avery încerca să-1 facă să se concentreze asupra problemelor imediate,ca să nu-i mai pună alte întrebări.În cele din urmă,o să-i spună ce voia şi avea nevoie să ştie dacă or să scape vii din treaba asta,dar n-o să-i ceară acum detalii dureroase.Aşa cum spusese,nu mai aveau decât 23 de minute.
-Să ne uităm după ceva ce nu se potriveşte locului.
Tot urcau şi urcau,învârtindu-se în jurul muntelui.Avery îşi pierduse simțul orientării,dar John Paul,slavă Domnului!,nu.Lumina soarelui se strecura din nou printre crengi,iar brazii nu mai erau atât de deşi.Avery s-a gândit că se apropiau de o zonă deschisă sau de un pisc.
-O să ne sângereze nasul dacă o s-o ținem tot aşa cu urcatul.Ți-e frig? l-a întrebat.
-Nu.Ştia că îi era frig.Remarcase cu doar un minut în urmă că îşi frecase brațele.
S-a întins şi a dat drumul la căldură.Avery a reglat imediat direcția astfel încât căldura să-i dogorească brațele.
-Ce crezi că a vrut să spună?
-Cine?
-Când femeia a spus „bum”.Mi le tot închipui pe femeile astea legate de scaune cu explozibil.
-Poate,a răspuns el.Sau poate se află în interiorul a ceva ce este minat.
-Pe aici sunt grote şi puțuri vechi,nu-i aşa?
-Da,cu sutele,a spus John Paul.Avery şi-a verificat din nou ceasul.
-21 de minute.
-Îmi dau şi eu seama cum trece timpul,s-a răstit el.
-Nu poți să mergi mai repede?
-Vrei să conduci tu?
-Nu.Avery a înțeles că-şi îndrepta frustrarea şi teama într-o direcție greşită.Îmi pare rău,n-am vrut să te critic.Ştiu că faci tot ce poți.În clipa aceea i-a trecut prin cap că nu ştia prea multe despre bărbatul cu care sărise atât de repede în maşină.
Nu,nu era adevărat.Şi-a dovedit capacitățile când a fost în armată.Spera să mai fie încă în formă,dacă îşi amintea tot ceea ce învățase acolo.S-a decis să afle.
-Erai bun la ceea ce făceai înainte să te retragi? Întrebarea l-a iritat.
-Despre ce vorbeşti?

-Ai fost în armată.
-De unde ştii asta? a întrebat-o,aruncându-i o privire aspră.
-Am o prietenă care s-a uitat în computer acolo unde lucrează.
Aştepta reacția lui.Îşi pregătise un motiv plauzibil pentru faptul că i-a invadat viața particulară-în cazul în care ar fi întrebat-o.Totuşi,el nu a întrebat-o.De fapt,o vreme nu a spus nimic.
-Când ai făcut asta? s-a hotărât el în cele din urmă să vorbească.
-Să aflu despre tine? Când eram în biroul directorului,în stațiune.Ai plecat să-l cauți pe Cannon.
-M-ai verificat! Părea că îi era greu să creadă.
-Da.
-Unde lucrează prietena asta a ta? a întrebat-o aruncându-i o privire ucigătoare.
-La *Quantico*.O-ho,n-a primit deloc bine vestea.
-Tică...a început el.
-Ai fost puşcaş marin,a rostit dintr-o suflare.L-a privit cum trage adânc aer în piept şi a ştiut că încerca să se stăpânească.Da,era furios,i se înroşise tot gâtul.
Pentru ea nu avea totuşi nici o importanță.A făcut ceea ce trebuia să facă,iar el n-avea decât să se împace cu treaba asta.Maxilarul îi tresaltă.Doamne,arăta grozav.Gândul i-a venit aşa,dintr-o dată.
Fii atentă,Avery! Este foarte posibil ca bărbatul acesta să plătească pensie alimentară la opt foste neveste.A respins însă imediat ideea unui Henric al VIII-lea.Nu se putea să existe în Statele Unite op: femei care să vrea să se căsătorească cu el!
-Ai fost puşcaş marin,a repetat Avery.
-Şi? A fost nevoită să se țină din nou zdravăn când a virat ca să evite un trunchi de copac.Drumul avea făgaşe adânci,făcute de alte maşini sau camioane care
s-au aventurat până aici,dar totul părea atât de pustiu,atât de liniştit,încât a devenit puțin nervoasă.Nn se simțea deloc în elementul ei.Era dintr-un oraş mare şi adormea în muzica claxoanelor de maşini şi a sirenelor poliției.Aici tăcerea părea aproape asurzitoareA luat ceasul şi l-a verificat din nou.Au mai rămas 17 minute.John Paul se tot uita la ea.S-a gândit că aştepta să termine ceea ce începuse.
-Şi mi-a părut bine să aflu lucrul ăsta,a spus ea.
-De ce?
-Pentru că puşcaşii marini sunt instruiți în luptă,ceea ce ar putea fi util.Am aflat,de asemenea,că ai fost recrutat...
-Ascultă,a întrerupt-o el,ştiu ce am fost.Nu trebuie să intri în detalii.

La dracu'!Spera că-i va spune ceea ce nu ştia.Dacă a fost în operaţiunile speciale sau în cele sub acoperire şi care anume a fost specialitatea lui.Dacă nu întreba,nu va afla.
-Deci,ce anume ai făcut?
-Nu ştii?
-Dosarul tău este secret.
-Cred şi eu.
-Ei te-au învăţat să fii nesuferit sau aşa te-ai născut?
-Avery,termină!
-Să ştii că nu mă sperii.
-Ba da,te sperii.Şi a privit-o cu ochii îngustaţi.
-Oh,Doamne!A zâmbit,în pofida stării proaste de spirit.Poate că nu a speriat-o.*Interesant*,s-a gândit el.
-Crezi că cei doi sunt împreună? Monk şi femeia care m-a sunat?
-Nu ştiu.Dacă femeile care au dispărut sunt încă în viaţă sau dacă le-a legat,sau le-a ascuns într-un loc izolat,atunci s-ar putea să fie împreună cu ea.Dacă femeile sunt încă în viaţă.
-Trebuie să le supravegheze.Şi trebuie să ne urmărească şi pe noi.
-Nu cred că ne urmăreşte.
-Dar ne-a luat urma,nu-i aşa?
-Cum? a întrebat-o aproape zâmbind.Ştia deja răspunsul,dar era curios să audă ce spunea ea.
-Trebuie să fie vreun dispozitiv în interiorul ceasului ăstuia.
-Da,ştie exact unde ne aflăm.
A trecut-o un fior.Ucigaşul le monitorizase înaintarea.
-N-ar trebui să ne debarasăm de ceas?
-Nu,nu vreau să facem asta.Cred că ar trebui să folosim lucrul ăsta în avantajul nostru.Să aşteptăm şi să vedem ce se întâmpla când ajungem lângă punctul X.
Avery a luat ceasul şi l-a cercetat atentă.
-Nu există nici o zgârietură sau semn care să indice de unde provine.
-Monk este un profesionist.Nu lasă nici un semn.
-Deci,ştie totul despre transmiţători? înţelege tehnologia asta?
-Da,ştie.
-De unde ştii atât de multe despre el?
-I-am citit dosarul.
-Dosarul FBI? Avery a făcut ochii mari.Dacă te-ai retras,atunci este ilegal.
-Sunt sigur că este.

-John Paul,ai putea să ai probleme serioase.Părea îngrijorată în legătură cu el.Era plină de surprize şi ce bucățică bună de lucru ar fi! Dacă nu are grijă,s-ar putea să înceapă să o placă!
-Am legături care m-ar scoate pe cauțiune,a spus el.
-Cum ar fi cumnatul tău?
-Cum de ştii de Theo?
-Când prietena mea s-a uitat în dosarul tău,mi-a spus şi asta.
-Să ai o rudă care lucrează în Departamentul Justiției pică tocmai bine.
-Nu-1 placi pe cumnatul tău? Ce întrebare ciudată!
-Sigur că-1 plac.Sora mea îl iubeşte şi sunt fericiți împreună.De ce mă întrebi asta?
-Pentru că ai spus pe un ton zeflemitor „*Departamentul Justiției*".
John Paul a zâmbit.Învață repede!
-N-am spus aşa!Avery s-a decis să nu se certe cu el.
-Crezi că femeia care m-a sunat este cea care l-a angajat pe Monk?
-S-ar putea,dar nu cred.Din ceea ce ai spus despre ea,cred că sunt mai degrabă parteneri.Este al dracului de ciudat.Monk nu s-a jucat niciodată până acum.De ce face acum chestia asta cu „*cine ajunge primul câştigă"?*
-Nu ştiu.
-S-ar putea să avem şanse dacă femeia este cea care ia unele decizii.Poate că ea nu este atât de perfecționistă ca el.
-După felul în care a vorbit,ea ne cunoaşte pe mine şi pe Carrie.Avea un ton zeflemitor când a rostit numele lui Carrie.Era clar că nu o place.Ceea ce înseamnă că s-au întâlnit.
-Şi tu?
-M-a făcut stupidă.Presupun că nu mă place nici pe mine,a spus ea sec.
-Glumeşti!
-Sau poate că i-a spus Skarrett despre noi.Dar după felul în care a vorbit...a părut categoric ca si cum era ceva personal pentru ea.Avery a luat din nou în mână ceasul *Swatch* după care l-a pus încet,cu atenție,înapoi în suportul pentru ceşti.
Aproape că vizualizase o lumină roşie în interior,pulsând ca o inimă.
John Paul era un şofer bun.S-a hotărât să-1 lase să se descurce singur cu drumul plin de hârtoape.A închis ochii,s-a rezemat de scaun şi şi-a lăsai mintea să hoinărească de la o posibilitate la alta.Ce i-a scăpat?
Simțea de parcă avea răspunsul la această enigmă idioată în străfundul minții,dar nu putea să ajungă la el.

-Cât timp a mai rămas? De îndată ce i-a spus,John Paul a început să o dădăcească:
-Nu ştiu în ce o să ne băgăm,aşa că ascultă cu atenție.Să faci tot ce-ți spun.
Dacă-ți spun să te laşi jos,să nu protestezi.Să o faci pur şi simplu.De îndată ce văd unde este punctul X am de gând să-1 depăşesc într-un fel şi,apoi,să-i dau ocol.Tu ai să stai în maşină.
-Trebuie să mă arăt.
-Nu,nu trebuie.
-Eşti nebun? Fireşte că trebuie,a protestat ea.Femeia a spus că o vor ucide pe Carrie şi pe celelalte dacă întârziem.Dacă nu-mi arăt fața...
-Femeia asta ți-a oferit vreo dovadă că ele sunt încă în viață? Ai cerut vreuna?
-Nu.Ar fi trebuit,dar nu am facut-o.Convorbirea a fost scurtă şi nu m-a lăsat să pun întrebări.
-Atunci ar fi trebuit să spui nu.
-Să-i spun că n-am să-i fac jocul?
-Da,eu asta aş fi făcut.Avery a clătinat din cap.
-Nu te cred.Dar îmi pare rău că nu am cerut o dovadă.Ar fi trebuit.
-Ar fi trebuit,ai fi putut,dar este prea târziu acum.Îmi închipui că avem 90% şansa de a cădea într-o cursă,aşa că vreau...
-Ți-am spus,nu am de ales,l-a întrerupt ea.Trebuie să mă arăt.Sper să găsesc o modalitate de a o îmblânzi pe nebună.
-Cum? Să îmblânzeşti o nebună! Asta-i o contradicție,nu-i aşa?
-Nu face pe deşteptul...Ştiu că este foarte posibil ca Monk să ne fi săpat deja groapa,dar dacă crezi că am să mă ascund şi să aştept,înseamnă că nu eşti în toate mințile.
-Tot ce încerc să-ți spun este că,dacă sunt norocos,poate că am să-1 localizez şi am să mă apropii puțin.
-Şi nu vrei să-ți faci probleme din cauza mea.Vrei supunere oarbă.
-Exact.
-Două capete sunt mai bune decât unul.
-Cât de mult te-ai instruit în tehnica supraviețuirii? Punct ochit,punct lovit.
-Deloc,dar tot pot să-ți fiu de folos.
-Mda,sigur.
-Renunță la atitudinea asta,John Paul.Pot să fiu utilă.Am câteva mişcări ale mele,proprii.
-Pariez că ai.
-Ce vrea să însemne asta?

-Las-o baltă.Avery a început să clocotească.Dintre toți oamenii din lume trebuia să-i pice pe cap tocmai cel mai nesuferit!
-Crezi că m-ai citit din cap până în picioare,nu-i aşa?
-Cam aşa,a mormăit el.Avery s-a concentrat asupra drumului.Din fericire, ”Copilul junglei” n-a mai făcut nici o altă remarcă sarcastică.Expresia lui amenințătoare putea fi sculptată în piatră.A avut impresia că a auzit ceva.A coborât repede geamul şi a ciulit urechile.
-Auzi asta? John Paul a închis căldura,a coborât geamul şi apoi a dat din cap.Se auzea zgomotul unei ape curgătoare-slab,dar se auzea.
-Am ajuns mai departe decât credeam,dacă ne-am apropiat de râu.Poate că este un afluent.Pare o cascadă.Au ajuns la o altă intersecție.Aceasta era mai circulată decât ultima.Pe un copac era bătută în cuie o placă pe care scria: „*Magazin sătesc ULTIMA ŞANSA.Bere şi plute de închiriat”*.Dedesubt era o săgeată indicând spre vest.Drumul făcea o curbă în jos.
-Magazinul trebuie să fie după curba aceea de acolo,de jos,a spus el luând-o de-a curmezişul drumului şi intrând printre copaci,pe partea cealaltă.Era loc suficient să întoarcă maşina.Mulțumit că nu puteau fi văzuți din drum,a oprit motorul.
-Cât ne-a mai rămas?
-12 minute,a spus ea.Crezi că ăsta este locul?
-Eu aşa zic.John Paul şi-a desfăcut centura de siguranță,s-a aplecat sub scaun şi a tras afară un SIG Sauer.Când a văzut arma,Avery a rămas cu gura căscată.
-Las cheile aici,i-a spus,ignorându-i reacția apărută la vederea armei.Dacă auzi focuri de armă o ştergi imediat ca din iad.M-ai înțeles?
Nu avea de gând să-1 părăsească,dar s-a gândit că o să înceapă să se certe dacă-i spunea adevărul,aşa că a dat pur şi simplu din cap.
-Este încărcată? l-a întrebat când a deschis portiera.
-Pe toți dracii că da.*Stupidă întrebare*,şi-a zis ea.Fireşte că era încărcată.
-Ai grijă! S-a mutat pe locul şoferului.
-Dă-mi ceasul.
-Îl iei? l-a întrebat uimită.
-Crezi că am să-1 las aici cu tine,ca Monk să ştie exact unde eşti? Dă-mi-1.
-Ce ai de gând să faci?
-Să mă duc la vânătoare.

CAPITOLUL 14

Timpul s-a scurs.Avery tocmai se hotărâse să se ducă după John Paul,când el a deschis portiera.Nu l-a auzit nici o clipă venind.

-Monk nu este pe aproape.S-ar putea să fie pe drum,dar acum nu este aici.
-Mergem cu maşina sau pe jos?
-Conduc eu.Avery s-a strecurat la loc pe scaunul ei,iar el a trecut la volan şi a pornit motorul.
-De unde ştii că nu se ascunde în spatele vreunui copac sau al vreunui tufiş Pe undeva?
-Pentru că m-am uitat.Nu sunt nici un fel de semne.
-Dacă ar fi fost,le-ai fi văzut?
-Fireşte că le-aş fi văzut.A liniştit-o aroganța lui.
-Este o rulotă în spatele magazinului,cam la 30 de metri spre sud,şi în apropierea ei un camion stricat.În rulotă nu este nimeni.
-Ai fost înăuntru? John Paul nu i-a răspuns.
-În magazin sunt un bărbat şi o femeie.Femeia este în biroul din spate şi vorbeşte la telefon,iar bărbatul în față,lucrează la tejghea.Se tot uită pe fereastră, ca şi cum ar aştepta companie.Cât timp am fost eu acolo,a tras în față un camion cu lapte şi un tip a descărcat nişte bere.Sunt trei sau patru clienți.
A ieşit pe drum şi a pornit pe pantă în jos.Arma era pe genunchi.
-Îl vezi pe tipul ăla care se uită ia noi? Este în dreapta,lângă uşă.
Au văzut un cuplu de tineri ieşind pe uşa din față după cei doi băieți ai lor,apoi l-au văzut pe bărbatul din interior trântind uşa.
-Ce dracu? a mormăit Paul când l-a văzut pe tip întorcând pe geam semnul care indica închis.Închis pe dracu'! a bombănit el.A parcat pe partea laterală a clădirii în aşa fel,încât să fie protejat când cobora.A oprit motorul,a strecurat cheile în blugi şi,când a ieşit din maşină,Avery l-a văzut că-şi îndeasă pistolul la brâu.
Au auzit muzică rap şi au văzut o maşină intrând în parcare.
John Paul s-a îndreptat spre colțul clădirii şi a privit în față.Patru tineri râdeau şi beau bere.Deasupra,pe bătrânul Chevy,erau legate două caiace.John Paul i-a făcut lui Avery semn să rămână pe loc,s-a retras câțiva paşi şi i-a spus:
-Mă duc să verific din nou spatele.L-a lăsat pe bărbatul din fereastră să-1 vadă intrând în pădure,apoi a făcut un cerc mare şi s-a dus la uşa din spate uitându-se înăuntru.Femeia era încovoiată la birou şi continua să vorbească la telefon.
Chiar dacă era încă mult prea tânără,i-a amintit de un personaj din filmele vechi pe care le văzuse la televizor când era copil.Îmbrăcată într-o salopetă murdară şi cu o bluză tricotată,cu mânecile suflecate,se uita într-un catalog şi apoi forma numere de telefon.Nu şi-a dat seama că o urmăreşte.S-a tras înapoi când uşa batantă s-a deschis.
Un bărbat şi-a vârât capul în cameră,ținând uşa cu mâna ca să nu-1 lovească.

-Chrystal,avem o problemă,a spus el cu puternicul accent al celor ce trăiau în zona muntoasă.În față sunt două maşini.Dintr-una au coborât patru oameni beți şi cel mai probabil mai vor nişte bere.Pe mine mă îngrijorează însă tipa din cealaltă maşină.Poa' să bată la uşa din față din clipă în clipă.Cre' că m-a văzut uitându-mă pc fereastră la ea,pen' că maşina este parcată acum pe partea laterală a clădirii.Crezi că ea este?
-Poți să aştepți un minut,scumpule? a spus Chrystal în telefon.S-a întors cu scaun cu tot şi s-a încruntat la bărbatul cu părul negru.Este foarte probabil să fie ea.Dar n-am terminat cu catalogul ăsta şi mi-ai promis că pot...
-Poate că nu este aia,a întrerupt-o el.Poate că are nevoie să meargă doar la toaletă.Era un tip solid cu ea,dar el s-a dus în pădure să facă şi el pipi,sper,ca şi cei patru bărbați beți.
-Tu nu vezi că sunt ocupată,Kenny? Dacă tipa aia vrea să folosească toaleta noastră,o faci mai întâi să cumpere ceva şi nu o laşi sub nici o formă să vină aici,în spate,pentru că mai am zece pagini de rezolvat.
-Nu ştiu de ce n-ai răcnit asta mai devreme.A trebuit să aştepți până în ultimul moment,nu-i aşa?
John Paul s-a întors la intrare şi era pe verandă când Kenny a descuiat uşa.
Avery s-a strecurat pe lângă colțul clădirii şi a venit lângă el.John Paul a împins-o în spatele lui.Era protector,dar ei nu-i păsa.Era atât de îngrijorat că s-ar putea să nu fie în locul indicat,încât nu se putea gândi la nimic altceva.
-Nu ştii să citeşti? Am închis,a spus bărbatul.Avery a păşit alături de John Paul.
-Este o situație de urgență,a reuşit ea să spună.
-Atunci trebuie să cumpărați ceva mai întâi.
-Pardon?
-Aşa cum ați auzit.Trebuie să cumpărați ceva şi după ce plătiți vă las să folosiți toaleta.Kenny a pufnit la ea ca un câine de luptă.Era un bărbat neatrăgător,cu părul vopsit negru bătând în albastru şi cu sprâncene castanii,stufoase.Era îmbrăcat într-o cămaşă neagră vârâtă în nişte blugi negri,uzați.Burta îi atârna peste curea.
-M-ai auzit? a întrebat-o văzând că nu răspunde.Nu mă mişc până când nu sunteți de acord.S-a răzgândit când John Paul a făcut un pas înainte.
Dacă Kenny nu s-ar fi dat la o parte,era sigur că bărbatul uriaş ar fi trecut peste el.Privit de aproape,Kenny era mult mai tânăr decât apreciase John Paul.
Nu avea mai mult de 35-40 de ani.De asemenea,era agil.Fără să-şi dezlipească privirea îngrijorată de la John Paul,s-a grăbit să treacă după tejghea,ca şi cum această barieră l-ar fi protejat.Punându-şi mâinile mari pe tejghea,s-a aplecat

spre Avery şi a zâmbit.Avea un dinte îmbrăcat în aur,strălucind în lumina soarelui care se strecura prin geamul murdar.
-E-n regulă,domniță,îți spjun eu ce am să fac.Pen' că eşti atât de drăguță,am să încalc regulile pentru dumneata.Nu trebuie să cumperi nimic.Absolut nimic.Baia este acolo,i-a spus arătând spre colțul îndepărtat al camerei.Ea a clătinat din cap.
-Numele meu este Avery Delaney,iar el este John Paul Renard.A fost cineva aici să întrebe de noi?
-Nu,a răspuns el puțin cam repede.Mințea.Totul denota asta: nu o putea privi în ochi şi cu fiecare secundă devenea tot mai agitat.Şi ostil.Nu-şi lua privirea de la John Paul,care îşi schimba greutatea de pe un picior pe altul.
Brusc,uşa s-a trântit de perete.Avery şi Kenny s-au întors să se uite cine intra,dar John Paul nu şi-a luat ochii de la Kenny.Nu avea încredere în el nici cât negru sub unghie.Trei dintre cei patru bărbați au năvălit înăuntru şi s-au oprit clătinându-se când au văzut-o pe Avery.Îl auzea şi pe cel de-al patrulea-se sprijinea de balustrada verandei,afară,şi vomita.
-Bună,a strigat unul.Altul a încercat să fluiere,dar nu i-a reuşit figura.Din gură nu i-a ieşit altceva decât scuipat.Doi dintre băieți erau,evident,frați pentru că semănau şi aveau tatuat pe braț acelaşi vultur.Cel care părea cei mai vârstnic din grup avea un cioc rar şi un inel de argint în sprinceană.
-Magazinul este închis,a răcnit Kenny.
-Nu,nu este,a zis bărbuță de țap.Pe ei i-ai lăsat să intre,a adăugat arătând spre Avery şi John Paul.Nu vrem decât nişte bere.
-Îhî,nişte bere,a repetat ca un papagal unul din frați.
S-au îndreptat clătinându-se spre răcitorul de pe peretele din fund.
Unul dintre ei s-a împiedicat în-tr-o stivă de cutii şi le-a împrăştiat.
Bărbuță de țap a găsit că este hilar.Pe Kenny asta nu l-a amuzat deloc.Arăta de parcă ar fi vrut să omoare pe cineva.
-Ai să strângi toate afurisitele alea de cutii şi ai să le pui la loc aşa cum au fost, mă auzi? Ieşiți dracului afară din magazinul meu.După care imediat şi-a vărsat furia asupra lui Avery.Dacă nu vrei să mergi la baie şi dacă nu vreți să cumpărați nimic,atunci ar fi mai bine să plecați.
-Şi cum rămâne cu apelurile telefonice? a întrebat ea la fel de disperată,pe cât se simțea.Ai primit vreun telefon pentru mine?
-Nu.Unul din frați şedea cam la vreo doi metri de Avery,pironind-o cu privirea în timp ce se clătina pe picioare.Felul în care se holba la ea era enervant.
-Încetează să te mai uiți aşa la mine!Tipul i-a zâmbit prosteşte,apoi a întins ambele brațe cu intenția vădită de a o îmbrățişa.John Paul era pe punctul să o

tragă pe Avery lângă el,dar fata se mişcase deja.I-a ars beţivului un picior în burtă pe cât de rapid,pe atât de uşor şi l-a trimis direct în zid.A lovit zidul cu o bufnitură puternică,a alunecat încet şi a căzut direct în fund.Avery a îndreptat un deget spre el:
-Să nu cumva să te ridici de acolo!Pe faţa beţivului persista încă zâmbetul acela stupid.Era mult prea beat ca să mai simtă vreo durere.Avery s-a întors din nou spre Kenny.
-Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? Cu coada ochiului i-a zărit pe bărbuţă de ţap şi pe celălalt frate apărând de după colţ.Fiecare cu câte un pachet de şase beri şi o pungă cu gheaţă.
-Voi doi,de colo,le-a spus ea.Staţi jos lângă prietenul vostru şi să nu vă mişcaţi până nu termin.
-Nu poţi să-mi spui mie ce să fac scumpeteo,a sărit bărbuţă de ţap dând din cap.
-Nu avem telefon,a mormăit în acelaşi timp Kenny.
-Ba aveţi,a decretat John Paul facând un pas spre Kenny.
-Ce s-a întâmplat,Mark? a întrebat celălalt frate.Bărbuţă de ţap a înaintat crezând că-şi poate croi drum cu cotul printre John Paul şi Avery.
-Este rândul meu,a mormăit John Paul cu o fracţiune de secundă înainte de a-l trimite pe bărbuţă de ţap cu capul înainte în zid.A scăpat berea şi gheaţa peste Mark şi a căzut lângă el.Nu a mai fost nevoie să-i spună celui de-al treilea beţiv să stea lângă prietenii săi! S-a clătinat,a lăsat berea şi gheaţa jos şi s-a aşezat.
Lăsându-se pe spate a deschis o bere şi a băut îndelung.
Kenny şi-a dat seama că John Paul se uita la telefonul de pe birou.
-Am vrut să spun,de fapt,că avem un telefon,sigur că avem,dar nu funcţionează.
A căzut linia şi trec săptămâni întregi până vine cineva să-l repare,în caz că n-aţi observat,aici suntem în mijlocul pustietăţii.Vorbea atât de repede,încât cuvintele se încâlceau între ele.Kenny şi-a dat seama că John Paul nu-l crezuse.
A zâmbit din nou fals.
-Domnul dumitale are vreo problemă? Continuând să-i zâmbească lui Avery,a întins încet mâna sub tejghea.A privit în jos şi şi-a dat prea târziu seama că n-ar fi trebuit să-şi ia nici o secundă ochii de la John Paul.A auzit un clic şi a tresărit trezindu-se cu pistolul lui John Paul aţintit spre fruntea lui.
-Stai aşa.Nu este nevoie să faci asta,a spus Kenny bâlbâindu-se.
-John Paul,avem nevoie de cooperarea acestui om,a sărit Avery.
-Şi uite cum o s-o obţinem,i-a răspuns ei Kenny,întoarce-te şi pune mâinile pe peretele din spatele tău.Avery,i-ai pistolul de sub tejghea.Avery a trecut după tejghea şi a văzut imediat pistolul Magnum pe raftul de dedesubt.L-a luai încet şi

l-a verificat.Arma era încărcată şi pregătită. A pus siguranța.A observat şi o cutie cu cartuşe şi a luai o şi pe asta.Le-a pus pe amândouă într-o pungă de plastic cu o veveriță pe ea.
-Ce faci cu un Magnum? Ai permis? l-a întrebat ea pe Kenny.
-Asta nu-i afurisita ta de treabă.Îi dispăruse fațada de băiat bun.În sfârşit,îşi dădea arama pe față.S-a congestionat de furie,mârâind:
-Pot să refuz să servesc pe oricine vreau eu şi dacă vreau să țin o armă încărcată în magazin,atunci am s-o țin.Acum pot să mă întorc? Mi-a înțepenit gâtul.Poți să foloseşti telefonul.Pur şi simplu eram îngrijorat...să nu dai vreun telefon interurban,iar vărul meu,George,el este proprietarul acestui loc,ei bine,când o să vadă nota de plată o să-mi spună: „*Kenny,pentru asta trebuie să plăteşti*".
-Unde este George? l-a întrebat Avery.
-A fost atacat de un urs brun.Acum pot să mă întorc şi să las mâinile jos? Vedeți doar că sunt cooperant şi mi-ați luat şi arma.
-Da,sigur,i-a spus John Paul.Avery se îndrepta spre telefon când,cu coada ochiului a zărit un portmoneu de damă care ieşea dintre două cocoloaşe de hârtie în coşul de gunoi.S-a aplecat şi l-a ridicat.Era un portmoneu nou,negru,marca *Prada*.Carrie avea tot ceea ce au făcut cei de la *Prada*.Kenny îl urmărea pe John Paul.
-Dacă vreți să mă jefuiți,ar trebui să ştiți că nu am prea mulți bani în casă.Poate vreo două hârtii de câte o sută de dolari şi vreo 40 în mărunțiş.
-De unde ai hârtiile de 100 de dolari? l-a întrebat John Paul.
-De la un client.
-N-am venit să te jefuim,i-a spus Avery.A deschis portmoneul şi a văzut că este gol.I l-a întins lui John Paul,spunând: „*Cred că este al mătuşei mele*".
Kenny a înşfăcat-o din spate,a luat-o în brațele lui uriaşe ca într-o menghină şi a ridicat-o ca să o poată folosi drept pavăză.Brațele lui parcă erau nişte benzi de oțel,dar pieptul era moale,aproape flasc.
-Dă-mi drumul! i-a poruncit ea.N-am timp pentru chestii din astea.
Kenny încerca să se ascundă în spatele ei,astfel încât John Paul să nu poată trage.
-Nu până când domnul nu lasă arma jos.John Paul era surprins că Avery nu este înspăimântată.De fapt,şi-a zis el,arăta chiar liniştită.
-Asta n-o să se întâmple,i-a replicat lui Kenny.Avery,trebuie să-ți schimbi hainele.Această remarcă a facut-o să-şi îndrepte toată atenția spre el.A încetat să se mai zvârcolească şi a întrebat de ce.
-Pentru că o să te umpli toată de sânge când am să-i zbor creierii acestui ticălos.

-Nu,l-a întrerupt ea.Kenny,ştiu că portmoneul ăsta aparţine mătuşii mele şi nu-mi pasă dacă ai luat banii.Dar trebuie să-mi spui de unde îl ai.Acum dă-mi drumul.
-Nici vorbă,i-a mârâit el în ureche şi a strâns-o şi mai tare.Degetele i se împleteau în jurul taliei ei.Avery i-a apucat degetele mici şi i le-a dat pe spate.În acelaşi timp,şi-a aplecat bărbia şi l-a pocnit cu capul în faţă.A auzit o pârâitură, un geamăt de durere şi i-a dat drumul.
-Ah! a exclamat şoptit.La dracu',doare.S-a îndepărtat de Kenny şi a început să-şi maseze capul,îndreptându-se spre John Paul.Nu e la fel de simplu cum pare în filme,şi-a zis ea.Lecţie învăţată!A remarcat expresia de pe faţa lui John Paul-nu-i venea să creadă ceea ce tocmai văzuse!
-Ce este? l-a întrebat ea.
-Nu-i rău.Şi i-a zâmbit chiar plăcut.A ridicat ochii în sus,în semn de exasperare, şi s-a uitat la Kenny,care se sprijinea de tejghea.
-Trebuie să ştiu de unde ai acest portmoneu.
-Este al soţiei mele,Chrystal.S-a plictisit de el şi l-a aruncat la coş.
-Nu mai minţi.Este vorba de o chestiune de viaţă şi de moarte,i-a spus Avery,de data aceasta cu o voce ostilă.Sincer,nu-mi pasă dacă ai luat banii din el,a repetat ea,dar trebuie să-mi spui de Unde îl ai.
-Tocmai ţi-am spus...N-o să recunoască nimic.Panica iniţială a lui Avery se spulberase de îndată ce găsise portmoneul,pentru că acum ştia că se afla acolo unde trebuia.Totuşi,era îngrijorată şi începuse să se înfurie din cauza atitudinii necooperante a tipului.Nasul lui Kenny începuse să sângereze.Îşi tampona nara cu un şerveţel,uitându-se chiorîş la ca.
-Am să te dau în judecată,ticăloaso! Asta am să fac,să ştii.
-John Paul,cred că ar trebui să-l împuşcăm totuşi,a spus Avery.
Kenny nu a părut îngrijorat până când nu l-a auzit pe John Paul întrebând-o:
-Ce-ai zice să-l împuşcăm în rotulă?
Din fericire,Kenny îl credea acum în stare de orice.
-E-n regulă,e-n regulă.Când am deschis azi-dimineaţă,eu şi Chrystal am găsit un pachet cu numele ei pe el.Şi a arătat spre Avery.Era pus pe tejghea,iar nevastă-mea s-a hotărât să se uite în el.Nu era decât o eşarfa roşie.Parfumul eşarfei nu i-a plăcut lui Chrystal,aşa că a vârât-o înapoi în plic şi a aruncat-o la coş.
-De unde ai portmoneul? l-a întrebat Avery.
-Ajung şi la asta,a spus el,resentimentul fiind vădit în felul în care rostea cuvintele.Nu cu mult timp în urmă,în magazin a intrat o femeie şi ne-a dat o

hârtie nouă de o sută de dolari în schimbul plicului cu eşarfa,hârtie pe care noi am luat-o,fireşte.Apoi a luat un alt plic din raftul nostru.S-a servit pur şi simplu.
S-a întors cu spatele să nu vedem ce face şi a pus înăuntru portmoneul ăsta După ce l-a închis,a scris numele tău pe el şi a zis că ne mai dă încă o sută de dolari dacă-i promitem că-ți spunem că o să sune şi că trebuie să stai aici până o s-o facă.
-Dar ai deschis plicul de îndată ce a plecat? I a întrebat John Paul.
-Nu,nu chiar în secunda aia.Chrystal era totuşi curioasă.Pur şi simplu trebuia să se uite în el,iar când a văzut portmoneul plin cu bani,s-a servit.Oricine ar fi făcut acelaşi lucru.Avery nu şi-a pierdut timpul discutând probleme de etică cu el.
-Ce anume a spus femeia cu hârtiile de o sută de dolari? Exact!
-Ți-am spus deja.
-Spune-i încă o dată,i-a ordonat John Paul.
-O să te sune.Asta a zis.Mi-a spus că ştie exact când o să intrați în magazin şi că trebuie să aşteptați aici până când sună.
-Dar nu aveai de gând să ne spui nimic din toate astea,nu? i-a întrebat John Paul.
Aveai de gând să ne trimiți să ne vedem de drum şi să nu scoți o vorbă despre portmoneu sau despre femeie.Kenny nu a răspuns.A ridicat din umeri,după care le-a explicat:
-Nu erau mulți bani în portmoneu.Doar un teanc de bancnote de 20 de dolari.
-Merita asta un nas rupt? l-a întrebat John Paul.
-Ascultă,ar fi trebuit să vă spun,iar acum îmi pare rău că n-am făcut-o.Dar când soția mea va termina de vorbit la telefon,sunt sigur că tipa asta va suna.Va trebui pur şi simplu să aşteptați.
-Unde este soția ta? l-a întrebat Avery.
-În biroul din spate,i-a răspuns John Paul.
A apucat-o de braț când s-a repezit spre direcția indicată.Ştii să foloseşti un pistol? S-a smuls din strânsoarea lui şi s-a grăbit spre biroul din spate.
-N-am de gând să împuşc pe nimeni,John Paul.
-Ai grijă! i-a ordonat el.Avertizarea lui i-a mers la inimă.Când a ajuns la uşa batantă,a împins-o uşor şi s-a uitat înăuntru.O femeie şedea cu spatele spre uşă.
Era aplecată peste birou,cu telefonul la ureche când Avery a înaintat încet.A auzit-o spunând:
-Nu,vreau numai cinci.Exact,cinci.Acum ultimul articol este A3491.Vreau opt,
nu,să fie zece.Aşa,scumpule.Eşti pregătit pentru numărul cărții mele de credit? Poftim? Oh,numele meu este Salvetti,Carolyn Salvetti.Am să folosesc cardul American Express ca să plătesc toată marfa asta,dar vreau să fie trimisă la

locuința mea din Arkansas.Avery era furioasă.S-a repezit din spate şi i-a smuls telefonul din mână.Chrystal a sărit de pe scaun,trântindu-l de perete.
-Cine eşti...a bolborosit ea.Ținându-şi ochii pe Chrystal,Avery a vorbit la telefon:
-Anulați comanda.Foloseşte o carte de credit furată.
-Nu,a răcnit Chrystal,în timp ce Avery a pus receptorul în furcă.N-ai nici un drept să vii aici şi să te amesteci în treburile mele.Absolut nici un drept! Acesta este biroul meu particular.Acum,dă-mi telefonul înapoi.
-Tu şi Kenny o să mergeți la închisoare.
-Stai aşa,n-am făcut nici un rău.Ochii lui Chrystal erau o idee prea apropiați unul de altul,iar gura,în formă de lună,era contorsionată de furie.Nu era drăguță, aprecie Avery,în timp ce femeia înainta amenințătoare.Ochii ei căprui umblau de colo-colo ca ai unui şobolan încolțit,gândindu-se probabil ce să facă.
-N-ai nici un motiv să chemi poliția.Femeia se apropia de Avery,copleşind-o cu cele aproape 100 de kilograme ale ei.Când în privire i-a apărut o lucire bruscă, Avery a ştiut ce are de gând şi că proporțiile ei îi dădeau un avantaj.
-Nici măcar să nu te gândeşti la asta,a avertizat-o Avery.
-Aici este o proprietate particulară,aproape a răcnit Chrystal.Şi s-a aruncat.
Avery n-a fost nevoită să se apere.A făcut pur şi simplu un pas spre stânga şi s-a uitat cum uriaşa femeie cade peste birou.Prețiosul ei catalog s-a rupt şi a căzut pe podea.
-Fii cuminte! a dojenit-o Avery ca o profesoară care încearcă să disciplineze un copil neastâmpărat.Acum,ridică-te şi intră în magazin.Mişcă! a răcnit când a văzut că femeia nu dădea nici un semn de supunere.Permisul de conducere şi toate cărțile de credit ale lui Carrie erau pe birou,cu excepția cardului American Express.A văzut-o pe Chrystal strecurându-l în buzunar.
-Nu vrei să renunți,nu? Dă-mi imediat nenorocitul ăla de card!
Chrystal i l-a aruncat,iar Avery l-a prins din zbor.Apoi,i-a făcut semn spre uşa batantă.Chrystal a ieşit în grabă înainte şi a trântit uşa,ca să o lovească pe Avery, dar aceasta a intuit mişcarea şi a blocat uşa cu piciorul.
-Ticăloaso! a urlat Chrystal.Apoi l-a văzut pe Kenny şi şi-a vărsat toată furia pe el.Ți-am spus că o să dăm de belea,dar n-ai vrut să mă asculți.
John Paul şi-a vârât pistolul în centură,la spate,şi s-a uitat la Avery aşteptând o explicație.Ea a făcut un pas spre el şi i-a spus:
-Chrystal făcea nişte mici cumpărături de Crăciun cu cardul American Express al mătuşii mele.
-Ce pereche fac amândoi!

-Un alt motiv întemeiat să nu mă căsătoresc niciodată,a spus Avery.
-Nu văd nici un motiv pentru care să implicați poliția,a mormăit Chrystal.
-Cine a zis ceva de poliție,Chrystal? De ce trebuie să-i băgăm în asta? a întrebat Kenny.
-Nu eu,țap bătrân.Blondina a zis,şi a arătat cu degetul spre Avery.Şi toate astea numai din vina ta,Kenny.Dacă trebuie să se întoarcă cineva la închisoare,atunci tu ai să fii ăla! Nu ți-am spus să nu mă laşi să deschid pachetul? Ți-am spus! a cotcodăcit ea ca o găină înfuriată.Tu m-ai făcut să-1 deschid.
-Tacă-ți fleanca,i-a poruncit Kenny.Chrystal a observat,în sfârşit,starea soțului ei.Şedea cocoțat pe tejghea,legănându-şi picioarele,cu un şervețel la nas.
S-a uitat la John Paul,măsurându-1 din cap până în picioare.
-El cine este? a întrebat Chrystal.Şi de ce te tot tragi de nas?
-Nu mă trag de nimic.Tipa aia din spatele tău mi-a spart nenorocitul ăsta de nas. Am să-mi iau un avocat şi am s-o dau în judecată.
-Din închisoare? l-a mustrat Chrystal.Prostule,n-ai să dai în judecată pe nimeni.
John Paul se săturase de cuplul ăsta fericit.S-a îndreptat spre uşă şi,dintr-o parte,s-a uitat cercetător afară.Tânărul care vomitase mai devreme dormea acum încovrigat pe verandă.
-Încetați cu cearta,le-a cerut Avery şi,spre surprinderea ei,cei doi i-au dat ascultare.
-N-ai de ce să țipi la noi,don'şoară.Doar vezi că suntem cooperanți,a spus Chrystal.
-Perfect.Unde este plicul?
-Vorbeşti de cel în care a fost portmoneul? L-am aruncat la gunoi,lângă baie.Nu era în el decât portmoneul,dar ți-1 aduc ca să-1 vezi cu ochii tăi.
A traversat încet magazinul,iar după un minut s-a întors cu un plic galben.
Aruncându-1 spre Avery i-a spus:
-Vezi? Este gol.Nasul lui Kenny a încetat să mai sângereze.
-Eu ți-am spus tot ce mi-a zis tipa aia,dar să jtii că a discutat destul de mult cu Chrystal.
-Aşa este.Era vorbăreață.Mi-a spus că jucați jocul ăla,vânătoarea de comori sau cine ajunge primul câştigă.Cam bătrâiori ca să mai jucați un asemenea joc,nu?
Avery simțea că-i venea să-şi smulgă părul de pe cap de neputință.Iar oamenii ăştia o scoteau din fire.
-Când a venit,i-ați văzut maşina? O aştepta cineva?
-Avea un Mercedes nou,frumos,a spus Kenny.Dar nu mai era nimeni în el.Doar tipa.

-V-a spus unde ne trimite? Îngrijorarea ei evidentă i-a mai dat ceva forța lui Chrystal.Aceasta a spus insidios:
-Depinde.
-Depinde de ce? a întrebat-o Avery.Chrystal şi-a frecat degetele,semnul universal al banilor.Avery nu avea răbdare să negocieze.
-Femeia a lăsat şi instrucțiuni,dar eu şi Kenny n-o să mai scoatem nici un cuvânt până n-o să considerăm că merită.
-E-n regulă,John Paul.O facem în felul tău.Poți să-l împuşti pe unul din ei.Asta o să-l facă pc celălalt să vorbească.I-a plăcut felul în care a vorbit.În mai puțin dc două secunde avea pistolul în mână şi siguranța trasă.
-Ai vreo preferință? a întrebat-o.Chrystal a ridicat mâinile în sus.
-Stați aşa,nu este nevoie de violență.Eu şi Kenny suntem oameni paşnici,nu-i aşa,Kenny? O să vă spunem tot ce vreți să ştiți.Femeia a spus că o să vină o tipă pe care o cheamă Avery.Întorcându-se spre ea,a întrebat-o: Tu eşti,nu-i aşa? Tu trebuie să fii.
-Da.Ce altceva a mai spus?
-Că o să sune şi că o să plecați în grabă,dar s-a înşelat în legătură cu asta,nu-i aşa? Vreau să spun că sunteți încă aici.Kenny a pufnit:
-Nu pot pleca în grabă decât după ce sună ea,tâmpito.
-Avery,chiar vreau să-i împuşc pe oamenii ăştia,ca să-i salvez de nefericirea lor.
-Lasă arma jos,John Paul,l-a sfătuit,înțelegând ce simțea.
În clipa în care a coborât arma,Chrystal s-a înveselit şi a reuşit să zâmbească.
-Kenny,domnii or să aibă nevoie de provizii pentru acolo unde merg.Du-le ce vor la maşină,iar eu am să fac socoteala în cap.Întorcându-se spre Avery,a întrebat-o: Aveți bani la voi,nu?
-Nu avem nevoie de provizii,i-a răspuns Avery.
-Vreți să ştiți unde vă trimite?
Avery a înțeles.Cu alte cuvinte,cumpără afurisitele alea de provizii!
-Da,i-a răspuns ea.
-Să nu le faci nici un fel de reducere,Chrystal.Şi fără cărți de credit.Tipii ăştia n-or să trăiască fluficient de mult ca să apucăm să încasăm banii.
Chrystal a dat din cap.
-Femeia are de gând să vă trimită într-o încercare grea.
Pentru Dumnezeu,despre ce tot vorbeau acolo?
-Nu ştiu cum credeți că o să traversați râul,a spus Kenny.Din cauza ploilor trebuie să fii nebun ca să încerci să-l treci cu pluta.V-ați îneca înainte să treceți de primele cascade.Posibilitatea i s-a părut atât de ademenitoare,încât a chicotit.

Indiferent câtă experienţă aţi avea.
-Aşa este,scumpule,a intervenit şi Chrystal.Şi tu ai fost cât pe ce să te îneci,nu? Tipa a spus că o să vedeţi o tăbliţă cu ceva scris pe ea şi o să găsiţi ceea ce căutaţi în dreapta tăbliţei.
-Ţi-a spus ce scrie pe tăbliţă?
-Trecătoarea Laşului.Toţi localnicii folosesc numele ăsta pentru zona aia mică de unde poţi să priveşti în jos,spre râu,dacă îţi este prea frică să intri în el.Cu ani în urmă,acolo era un pod de frânghie,de aceea au numit-o trecătoare.
-Trebuie să urcaţi ca să ajungeţi acolo,a spus Kenny.Cunosc zona şi terenul pentru că vin aici de când eram copil şi nu există nici o potecă pe acolo.
Chrystal nu a fost de acord cu el.Avery s-a întins spre telefon,apoi s-a oprit.Un apel scurt lui Margo,s-a gândit ea,să-i spună unde era şi ce se întâmpla.Să rişte?
Kenny a câştigat în cele din urmă meciul răcnetelor şi,în timp ce Chrystal s-a bosumflat,el i-a dat lui Avery instrucţiuni detaliate cum să ajungă la Trecătoarea Laşului.Ea a scos harta din buzunar şi i-a cerut lui Kenny să-i marcheze zona.
John Paul a luat doi saci de plastic plini cu sticle cu apă şi alimente.A mai înşfăcat două batoane cu proteine,le-a pus în sacul mai mic şi s-a îndreptat spre maşină.Kenny a sărit de pe tejghea şi s-a luat după el ca să se asigure că n-o să încerce să o şteargă cu maşina fară să plătească.
Avery a luat o bucată de hârtie şi a scris pe ca numărul de telefon al lui Margo.
-Chrystal,vreau să te duci la un alt telefon şi să suni la numărul ăsta.
Transmite,indiferent cui răspunde,că am fost aici şi unde o să mă duc.Să ştii că ai să primeşti o grămadă de bani dacă dai telefonul ăsta,i-a promis ea.Dar nu de la telefonul din magazin.
-Câţi bani?
-5.000 de dolari.A spus prima cifră care i-a venit în minte.
Iar când o să-1 prindem pe omul pe care-1 urmărim,vei căpăta de două ori pe atât şi poţi să-i păstrezi pe toţi.
-Cât anume,precis?
-10.000.Minciunile îi veneau uşor.
-De unde o să ştiu că n-ai să vrei să iei şi tu din banii ăştia? a întrebat Chrystal, devenind suspicioasă.
-Pentru că eu sunt de la FBI.Legitimaţia mea este în maşină.Vrei să mă duc să ţi-o aduc?
-Ar fi trebuit să-mi dau seama,a pufnit ea.Atât de autoritară şi tot restul! Nu trebuie să-mi arăţi insigna.Te cred.Ai aerul că faci parte din FBI,iar figura aia de karate pe care mi-ai aplicat-o în birou m-a făcut să bănuiesc ceva.Ar fi trebuit să

țin seama de clopoțelul care mi-a sunat în cap.Despre ce mişcare tot bolborosea ea acolo? Avery îşi amintea că nu făcuse altceva decât să se dea la o parte din calea femeii.
-Acum,spune-mi din nou de banii ăia.In total vorfi 15.000,nu?
-Sigur.Chrystal s-a uitat atentă la Avery.
-Şi spui că nu trebuie să fac altceva decât să dau telefonul ăsta?
-Da,şi vei...Chrystal a întrerupt-o.S-a uitat pe numărul de pe hârtie şi a izbucnit:
-Stai puțin.Asta-i o convorbire interurbană.Pot să o dau cu taxă inversă?
-Sigur.
-E-n regulă.O s-o fac,dar trebuie să-ți spun că tot nu înțeleg.Ai putea folosi telefonul de aici,a spus arătându-i aparatul de pe tejghea.Care-i poanta?
N-avea rost să-şi piardă vremea spunându-i lui Chrystal că s-ar fi putut ca linia să fie pusă sub observație.
-Pur şi simplu nu poți folosi telefonul ăsta Aşteaptă cam 20 de minute,apoi urcă-te în maşină şi du-te la cel mai apropiat telefon.
-Plăteşti benzina?
-Da.Lui Avery îi venea să urle.John Paul tocmai intra în magazin când a sunai telefonul.Avery a tresărit.
-Probabil că este ea,a spus Chrystal.N-am primit nici un telefon de când am deschis magazinul,aşa că ea trebuie să fie.Avery a smuls telefonul şi a răspuns la cel de-al doilea apel.
-Ați întârziat,a auzit-o spunând.
-Nu,n-am întârziat.Am sosit exact la timp.Femeia căreia i-ai lăsat pachetul folosea telefonul când am ajuns.
-Da,aşa este.Avery a ştiut atunci că linia era ascultată.
Slavă Domnului că nu încercase să o sune pe Margo!
-Ai primit indicațiile referitoare la locul spre care trebuie să mergeți?
-Da.Vreau să vorbesc cu Carrie.
-Nu,nu este posibil.
-Atunci de unde ştiu că este încă în viață?
-Carrie este în viață...cel puțin în momentul ăsta.Depinde de tine ca ea şi prietenele ei să rămână aşa,nu?
-Fără întrebări,a şuierat ea, sau închid telefonul chiar în clipa asta.Mă înțelegi?
-Da.
-Eşti în plină vânătoare de comori sau jocul cine ajunge primul câştigă şi obții puncte pe măsură ce înaintezi.Premiul este Carrie.Vrei să o revezi,nu?
-Da.

-Asta-i bine,a spus şi a izbucnit în râs.Eşti atât de dornică să-mi faci pe plac! Mai bine te-ai grăbi,Avery!
-Cât timp...
-Acum,grăbeşte-te!Femeia a închis.Inima îi bătea ca un ciocan.A pus receptorul în furcă.
-Ea a fost? a întrebat-o Chrystal.
-Da.Chrystal,ia descrie-mi-o!
-Adică,vrei să ştii cum arată?
-Da.
-Este mai în vârstă decât tine,dar nu atât de bătrână ca mine,şi nu atât de grasă, nu-i aşa,Kenny? a răcnit ea.Cam câţi ani să aibă femeia aia?
Kenny a intrat înăuntru.S-a scărpinat în barbă,gândindu-se la răspuns.
-Nu ştiu.Niciodată nu am ştiut să apreciez bine vârsta unei persoane.Dar arăta ca lumea.Chrystal a dat din cap.
-Avea părul blond şi este,într-adevăr,nostim,dacă mă întrebi pe mine cum arată.
-De ce?
-Ei bine,pen' că,pen' că...Chrystal a ridicat din umeri.Pen' că seamănă cu tine.

CAPITOLUL 15

Chrystal i-a spus lui Kenny că vor primi o recompensă mare,dacă se duce în oraş să dea un telefon pentru Avery.Kenny n-a crezut-o pe nevastă-sa şi nu a vrut să se ducă.Avery s-a gândit că poate nu vrea pentru că nasul începuse să-i sângereze din nou.Spre deosebire de Avery,John Paul nu era deloc interesat să-i determine pe cei doi să coopereze,pentru că el înțelesese cât de întortocheat funcționau creierele alea cât o nucă.Se săturase de ei.L-a lipit pe Kenny de perete şi,calm,i-a spus că o să-1 urmărească şi o să-1 jupoaie de viu dacă nu face ce i-a cerut Avery.Simplu ca lumina zilei.Kenny l-a crezut,la fel şi Chrystal.
Privirea din ochii lui John Paul le-a spus clar că nu era genul de om care să facă amenințări deşarte.Chrystal a sărit înapoi când John Paul a trecut pe lângă ea.A dat jos telefonul de pe tejghea şi s-a aplecat iute să-1 ridice.Instinctiv a dus receptorul la ureche să se asigure că nimeni altcineva nu este pe fir,apoi a închis şi i-a spus lui Kenny:
-Telefonul nu funcționează.
-Vrei să spui că este mort? a şuierat Kenny,încercând să-şi recapete răsuflarea.
-Nu ți-am spus că nu merge?
-Ea a făcut asta,a hotărât Kenny pironind-o pe Avery cu privirea.Ai văzut-o când l-a trântit,nu-i aşa,Chrystal? Va trebui să plăteşti pentru reparații,i-a spus lui

Avery.A ridicat receptorul să vadă dacă Chrystal a spus adevărul.Linia era moartă.*S-a întâmplat foarte repede*,şi-a zis Avery.Probabil că erau pregătiți.
John Paul şedea lângă uşă aşteptând ca Avery să-i acorde atenție.
-Avery...
-Un minut,te rog.S-a dus la tinerii întinşi pe podea.Doi dintre ei,ghemuiți ca pisicile,dormeau duşi,dar tipul numit Mark continua să stea în fund şi să-i urmărească fiecare mişcare cu zâmbetul ăla tâmp,lipit pe fața pistruiată.
-Care-i şoferul?
-Hă?
-Cine conduce maşina?
-Eu.
-Dă-mi cheile maşinii.
-Nu trebuie să ți le dau,a bălmăjit el cu zâmbetul acela stupid pe față,căutându-se,totodată,în buzunar şi scoțând cheile.I le-a fluturat în față,apoi a chicotit.
Avery i-a smuls cheile din mână şi le-a aruncat pe tejghea.
-Chrystal,ai grijă ca băieții ăştia să nu se urce în maşină.Ai înțeles?
-N-am de gând să fiu baby-sitter.Ce,vrei să stau aici şi să-i păzesc?
-Dă-i afară să doarmă,dar nu le da cheile.S-a întors să plece,însă John Paul a întins mâna şi a oprit-o.
-Mai vin nişte clienți.S-a uitat pe fereastră si a văzut două femei mai în vârstă, îmbrăcate în haine de drumeție,coborând dintr-un *Ford*.I-a dat la o parte mâna lui Avery de pe clanța uşii.Tu nu vii cu mine.
-O,ba da,vin,a insistat ea.
-Ascultă-mă! i-a ordonat.Te întorci în oraş cu femeile astea şi te duci la un post de poliție.Ține pistolul pentru orice eventualitate.
-În timp ce tu te duci la Trecătoarea Laşului?
-Da.Dacă reuşesc să ajung repede acolo,poate găsesc un loc bun să-1 atrag într-o ambuscadă.Avery a clătinat din cap.
-Dacă-1 omori,n-o să mai putem să le găsim pe Carrie şi pe celelalte.
-Femeia ştie unde sunt.
-Ea o să dispară,iar tu ştii lucrul ăsta.Este prea riscant.În plus,dacă Monk ori femeia constată că nu sunt cu tine...
-N-or să constate.
-Trebuie să mă iei cu tine.
-Nu! Este prea periculos pentru tine şi mă întârzii şi pe mine.
-Atunci am să vin după tine.Kenny ne-a dat amândurora indicațiile.Pot şi eu să găsesc Trecătoarea Laşului.Am să iau maşina băieților beți.Simplu ca bună

ziua,John Paul.Şi l-a împuns cu degetul în piept.Ai nevoie de mine ca să dai de cl.Acum,dă-te la o parte din drumul meu.John Paul n-a mai vrut să irosească timp cu discuții inutile.A decis să găsească pe drum un loc unde să o ascundă.Un loc sigur.Da,aşa o să facă.A deschis uşa.
-Stai aproape,i-a şoptit,dându-se la o parte ca să intre femeile.Doamnele au trecut pe lângă băieți,părând că nici nu-i observă,şi s-au îndreptat direct spre baie.Avery s-a întors spre Chrystal care,în acest moment,era cea mai agreabilă din cei doi.
-În cât timp crezi că se poate ajunge la Trecătoarea Laşului?
-N-o să-ajungeți până la căderea nopții,a răspuns ea.Cu ploile care au căzut, drumeagurile alea au fost spălate toate.John Paul deschidea uşa,dar s-a oprit la răcnetul lui Kenny.
-Hei,stai aşa.N-o să pleci cu pistolul meu,nu? îmi trebuie ceva pentru protecție. Sunt aici singur,doar cu nevastă-mea.
-Lasă-l să-l ia,Kenny,a sărit Chrystal.George n-a obținut niciodată permis pentru chestia asta.
-De ce trebuie să deschizi tu gura aia mare şi să spui asta? a întrebat-o Kenny devenind stacojiu la față.
-Ți-ar fi cerut să-l vadă,Kenny,ei cer întotdeauna.
-Cine-s „ei”?
-FBI. A rostit fiecare literă de parcă era o blasfemie.
-Ce? Vrei să spui că tipa este de la FBI? Ochii i s-au făcut cât cepele când a auzit.
-Oh,băieți,or să ne priponească,a gemut Mark.Ignorându-l pe beţiv,John Paul i-a închis uşa în nas lui Avery şi a întrebat-o iar:
-Eşti agent al FBI?
I-a văzut o clipă expresia şi Avery a simțit înlăuntru ei un fior.
Părea atât de jignit,încât şi-a zis că n-ar fi o idee bună să-i explice totul acum. Poate mai târziu,când o să-i fie somn.
-Răspunde-mi! Eşti agent al FBI? N-o să se mişte din loc până când nu-i va răspunde.A înghițit în sec,apoi a spus în şoaptă:
-Un fel de...Atunci,Chrystal,care într-adevăr avea o gură mare,a decis Avery,s-a trezit strigând:
-Mi-a spus că a lăsat legitimația în maşină,dar că se duce să o aducă dacă vreau s-o văd.
-Plec,a anunțat repede Avery.Încercă să-şi folosească toată forța pe care o avea ca să-l împingă pe John Paul într-o parte,dar el nici măcar nu se clinti.

-O să discutăm despre asta mai târziu.A aşteptat până când s-a dat înapoi,apoi a trecut ştergându-se de el.Vrând,în mod copilăros să aibă ultimul cuvânt,a murmurat:
-Nu,n-o să discutăm.S-au urcat în maşină şi au pornit spre râu,John Paul conducând ca un nebun.Pietricele şi bucăți de bulgări de pământ săreau în toate părțile.
- Încetineşte! i-a ordonat ea.A ridicat puțin piciorul de pe accelerație,în timp ce Avery se gândea la indicații.
-Ar fi trebuit să-i cer lui Chrystal să-mi spună cam câte mile sunt de la magazin la Trecătoarea Laşului.
-Va trebui să mergem pe jos,a spus el.
-Am să rezist la orice ritm pe care ai să-1 impui.
-O să vedem.Spune-mi,ce a zis femeia la telefon?
I-a repetat convorbirea avută şi a adăugat:
-I-am cerut să vorbesc cu Carrie,dar a spus că lucrul ăsta nu este posibil.
-Şi tu mai crezi că mătuşa ta este în viață?
-Da,cred.Părerea mea este că femeia vrea să o mai țină ceva timp pe Carrie.Ştii ce nu înțeleg?
-Ce?
-De ce îşi dau atâta osteneală,dacă tot vor să mă omoare? De ce complică lucrurile? Au avut destule ocazii să o facă pe drumul spre stațiune,înainte chiar să fii şi tu implicat.Ar fi fost mult mai simplu.Şi-a dat o palmă peste frunte.
A,sigur,n-au ştiut că o să mă duc în stațiune cu maşina.Văzând că am pierdut avionul,au fost nevoiți să improvizeze.Tu ai fost o altă complicație.Te-ai învârtit pe acolo,punând întrebări.Acum totul are sens.

A clătinat din cap.Probabil că era obosită.I-a luat atât de mult timp ca să-şi dea seama! A închis ochii o clipă şi s-a gândit din nou la convorbirea telefonică.
-Femeia...se distra.
-Ce?
-Am simțit asta în vocea ei.Era emoționată,chiar şi când a şuierat la mine, făcându-mă stupidă.Nu vrea ca toate astea să se termine prea curând.Vrea să o lungească.După ce s-a gândit mai bine de un minut,a adăugat: îi place să dea ordine şi atâta vreme cât facem jocul ei meschin,sau vânăm comoara,cum spune ea,ar putea prelungi şi mai mult toată povestea.Conducea atât de repede,cât îi permitea drumul,în timp ce ea îi dădea indicații.Avery tot relua în gând convorbirea,analizând puținele date pe care le avea.Era frustrant.

John Paul a întrerupt-o.
-Gata,Avery.Este târziu.
-Poftim?
-Am spus că este târziu şi acum o să discutăm despre asta.De ce dracu' nu mi-ai spus că eşti agent al FBI?
-Ai arătat în mod evident că nu-ți place deloc această instituție.
-Da? Când am făcut asta?
-Când eram în biroul directorului de la Utopia şi l-ai sunat pe prietenul tău, Noah.Te-am auzit spunându-i să trimită oameni.
-Şi?
-Şi apoi mi-ai spus că or să rateze investigația.Când am subliniat atitudinea ta,ai devenit foarte ostil.În plus...simțea cum roşeşte,nu sunt chiar agent,oricum,nu încă.John Paul a încetinit maşina.
-Mda? Atunci de ce le spui oamenilor că eşti? A clătinat din cap şi a continuat: Cine,cu mintea întreagă,ar dori să întruchipeze un agent al FBI?
Lui Avery nu-i plăcea să fie pusă în defensivă.Doamne,ce ticălos încăpățânat!
-De obicei,nu le spun oamenilor că sunt agent.I-am spus lui Chrystal,în speranța de a-i obține cooperarea.Spre deosebire de tine,eu nu folosesc constrângerea şi violența ca să obțin ce vreau.A ignorat critica adusă tacticilor lui.De ce să repare ceea ce nu era stricat? Violența a funcționat întotdeauna.
-Fac lucrul la care mă pricep cel mai bine.Ăsta-i moto-ul meu.
-Fii atent! l-a avertizat când a cotit,şi era cât pe ce să lovească o căprioară.John Paul a frânat şi a ieşit de pe drum,evitând la limită animalul.Era prea riscant să continue să meargă cu viteză mare.A încetinit şi a spus:
-Chrystal a avut dreptate.N-o să ajungem până la căderea nopții.
-Gândeşte pozitiv.
-De ce? Părea sincer uimit.
-Poate o să dăm în curând de un drum mai bun,a spus ea.Au luat o nouă curbă bruscă.Mai jos,spre vest,se vedea un drum ce părea destul de circulat.S-au hotărât să se îndrepte spre el.
-Ține-te bine,i-a spus când au pornit pe panta foarte abruptă.John Paul trebuia să fie atent la stânci şi la pietre.
-Deci,ai mințit că ai insignă?
-Am legitimația în rucsac.
-Dar nu eşti agent?
-Nu.
-Atunci ce dracu' faci cu legitimația?

-Lucrez pentru ei.Dar nu sunt agent de teren.
-Asta-i bine.
-De ce?
-Nu,pentru că nu eşti bună pentru aşa ceva.
-De unde şti tu la ce sunt eu bună? Dumnezeule,era enervant! De fiecare dată când deschidea gura spunea ceva ce o deranja.Nici un bărbat nu a reuşit până acum să i se vâre sub piele,aşa cum a facut-o John Paul.
-Nu ai instincte,a spus el.Şi înainte să te aprinzi,să te superi şi să protestezi, răspunde-mi la o întrebare şi fii sinceră.Şi-a încrucişat braţele la piept şi s-a încruntat la el.
-Ai anticipat că s-ar putea ca totuşi Kenny să aibă o armă încărcată sub tejghea? Te-ai gândit,fie şi pentru o fracţiune de secundă,la această posibilitate?
-Nu.
-Poftim! Ce-am spus eu mai devreme?
-N-am fost instruită să fiu agent de teren.N-am făcut Academia.
-Nu-i o scuză.Asta ori o ai în tine,ori nu.În schimb,ai câteva mişcări bune.Felul în care l-ai lovit cu piciorul pe băiatul ăla a fost impresionant.Dar tot ai fi un prost agent de teren.Avery a refuzat să-i comenteze spusele.
-Ce anume faci pentru FBI?
John Paul a văzut cum roşeşte din nou.Ori era stânjenită,ori atât de supărată pe el,încât s-a înroşit la faţă.Categoric,era drăguţă.Oh,la dracu',de unde i-a venit asta? N-avea de ce să se gândească la asemenea lucruri,mai ales,acum,când ştia că reprezenta tot ceea ce el detesta.
-Bat la maşină,a spus ea.Şi-a dat singură seama cât de defensivă a părut şi a adăugat imediat: Nu este nimic în neregulă să fii dactilografă.
-N-am zis că este.
-Fac parte dintr-o echipă foarte importantă.
-Ah,Iisuse!
-Ce este?
-Ţi-ai însuşit totul,nu? Eşti om de echipă.Probabil eşti şi o afurisită de liberală, nu?
-De fapt,sunt.Şi categoric nu îmi este ruşine că sunt dactilografa...în definitiv, este o slujbă onorabilă.
-E-n regulă.
-Încetează să mai fii atât de condescendent.N-am fost angajată să fiu dactilografă,dar,oricum,asta fac în fiecare zi.Toată ziua.Transfer informaţii în baza de date.Acum putem să lăsăm deoparte problema?

-Da,e-n regulă,a spus el.Acum părea preocupat.
-La ce te gândeşti? l-a întrebat ea.
-Drumul ăsta este un drum bun.Poate că ne apropiem de Trecătoarea Laşului înainte să se întunece.O să mergem pe jos vreo două mile,găsim un loc ferit ca să te ascunzi şi după aceea eu pot...Nu l-a mai lăsat să continue.
-Aşa ceva n-o să se întâmple.Ştii ce? îți spun eu ce ai să faci.Mă laşi pe mine, găseşti un alt drum bun şi,cu puțin noroc,poți să fii înapoi la Aspen înainte de cădere nopții.
-Şi de ce aş vrea să mă întorc la Aspen?
-M-am gândit...
-Oho!Avery a ignorat insulta.
-Cred că ar trebui să ieşi din asta cât mai poți.Şi ai voie să spui FBI-ului unde mă duc.
-Glumeşti,nu?
-Nu,vorbesc serios,a spus ea.Ce ar putea să facă dacă pleci tu? Nimic.Sincer,nu este nevoie să fii implicat şi tu.Ai spus-o singur.Pe mine mă vor,nu pe tine.În plus,l-ai sunat pe Noah,iar el este de la *Biroul Federal de Investigații*.Sunt sigură că a alertat echipa locală şi,probabil,sunt pe drum.Când ajungi la un telefon,poți să-1 suni din nou şi să-i spui exact unde mă duc.
-Am o şansă să pun mâna pe Monk şi tu crezi că am să...Era atât de furios,încât simțea că va exploda.Hai să lămurim un lucru.Tu chiar crezi că te-aş lăsa în mijlocul pustietății şi aş pleca?
-Nu ăsta a fost planul tău?
-La dracu',nu,a protestat John Paul.Voiam să găsesc un loc sigur unde să te ascunzi până când mă întorc,undeva unde Monk nu te-ar găsi niciodată.
-Cu alte cuvinte,m-ai lăsa în mijlocul pustietății şi ai pleca.
Nu i-a dat răgaz să gândească.Nu mă laşi nicăieri decât dacă ai de gând să te întorci la Aspen.
-Eşti nebună,ştii asta? Curat nebună!
-Să presupun că asta înseamnă nu?
Nu a răspuns la sarcasmul ei.Avery şi-a dat părul de pe față cu degetele şi a rămas cu mâinile pe cap.
-Aş vrea să putem ieşi din maşina asta.Am nevoie de un loc liniştit unde să gândesc.
-În maşină nu poți să gândeşti?
Ştia că n-o să înțeleagă.Când se afla în cabina ei,la serviciu,simțea acelaşi lucru pe care-1 simțea când făcea yoga.Îşi perfecționase tehnica limpezirii minții,după

care introducea încet date,câte una o singură dată,în timp ce mâinile îi mergeau pe tastatură.Nu,el n-ar fi putut să înțeleagă,iar ea nu putea să-i explice.
-Deci,cine seamănă cu tine?
-Scuză-mă,ce ai întrebat?
-Înapoi,la magazin.Chrystal a spus că femeia arăta ca tine.Aşa că te-am întrebat dacă ai vreo rudă nebună care încearcă să te omoare.
-Nu.Nu îi am decât pe mătuşa Carrie şi pe unchiul Tony.N-am alte rude.
-Părinții sunt morți?
S-a răsucit în scaun spre el,cu ochii pironiți pc profilul lui când i-a răspuns:
-Nu ştiu cine era tatăl meu.Cred că nici femeia care m-a făcut nu a ştiut cine a fost.L-a privit cu multă atenție să vadă dacă l-a şocat.Expresia lui nu s-a schimbat.Ea a murit într-un accident de maşină acum câțiva ani.Nu mai există nimeni altcineva.
-Chrystal a spus...
-Am auzit ce a spus,John Paul.Ştii câte femei corespund descrierii ei?
John Paul s-a uitat la ea şi a întrebat-o:
-Deci,este adevărat?
-Pardon?
-Părul tău.Este adevărat?
-Mă întrebi dacă port perucă?
-Nu,te întreb de culoare.Eşti blondă adevărată sau te vopseşti?
-Ce-ți pasă de culoarea părului meu?
-Nu-mi pasă,a spus enervându-se din nou.Dar femeia arăta ca tine,aşa că m-am întrebat dacă tu...
-Nu,nu-mi vopsesc părul.A fost surprins şi nu şi-a ascuns reacția.
-Da? Şi ochii?
-Ce este cu ei?
-Lentile colorate de contact?
-Nu,a spus clătinând din cap.
-Glumeşti!
-Încerci să fii un ticălos în mod deliberat?
-Ascultă,nu fac altceva decât să pun lucrurile cap la cap.Kenny a spus că femeia era frumoasă.O adevărată bucățică.
-Şi? a insistat ea
-Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? Ar trebui să ştii...
-Ce să ştiu? l-a îmboldit când a văzut că nu continua.S-a încruntat la ea

-La dracu',femeie.Eşti frumoasă,fir-ar să fie!A fost cel mai ostil şi mai stângaci compliment primit vreodată,şi ciudat a fost faptul că nu a supărat-o.
Pentru prima dată nu a simțit nevoia să se lanseze în predica ei favorită despre cât de puțin importantă este înfățișarea.S-a străduit să se ocupe de problema imediată.
-Datele nu sunt suficiente ca să formulăm o concluzie.
-Dumnezeule,parcă ai fi un computer! Multe lucruri nu se potrivesc.
Avery a fost de acord,dând din cap.Simțea că o durea stomacul şi parcă avea un cărbune fierbinte pe esofag.S-a întins după rucsac,a scos o pastilă,o sticlă de apă şi două batoane energizante.A desfăcut sticla şi a înghițit pastila.I-a dat apoi sticla lui John Paul şi a desfăcut un baton pentru el.
-Mulțumesc,i-a spus după ce a luat o înghițitură lungă de apă.A muşcat şi din baton,după care a mai băut nişte apă.Are gust de carton,a spus strâmbându-se.
-Cu plăcere,i-a răspuns Avery.Zâmbetul lui nu a durat decât o jumătate dc secundă,dar Avery l-a văzut şi a reacționat.A fost surprinsă de ea însăşi.
Acum o oră nu-1 putea suporta,iar acum nu mai credea că era atât de îngrozitor.
Avea un profil frumos...şi era al dracului de sexi.N-avea de ce să se prefacă că nu a observat,chiar dacă nu avea de gând să facă nimic în legătura cu asta.
De asemenea,era protector.Felul în care a încercat să o avertizeze în magazin când a pornii alergând spre biroul din spate.Era...Îngrijorat.Îngrijorat de securitatea ei.Drăguț,s-a gândit ea.În definitiv,nu era chiar un îngâmfat rece şi fară pic de inimă!
-O să plouă,a remarcat el.
-Dacă plouă,va trebui să mergem mai încet.
-Soarele o să apună în curând.Am să plantez ceasul la vreo milă sau două de aici,după care putem să mergem cât vrem noi.A oprit maşina şi a luat ceasul.
-Ce-ai făcut cu pistolul pe care l-am luat de la magazin? a întrebat-o el.
-Este în sac,pe podea.
-Scoate-1 şi ține-1 pe genunchi.Ai făcut ceva exerciții de tragere la țintă?
-Nu.I-a aruncat o privire dezaprobatoare.A scos el însuşi pistolul şi i l-a dat.
-Ține-1 cu siguranța trasă.N-o să lipsesc mult.A dispărut înainte să-i poată spune să fie atent.A început să cadă o ploaie fină,care a acoperit parbrizul.
I s-a părut că a trecut o oră până l-a văzut coborând panta spre maşină.Când a deschis portiera,un val de aer rece a năvălit în interior.În clipa în care a pornit motorul,ea a dat drumul la căldură.
-Unde ai lăsat ceasul?
-L-am agățat de o creangă lângă o intersecție spre vest.Dacă acum ne urmăreşte,

sper să creadă că am luat-o pe celălalt drum.A pornit,mulţumindu-i lui Dumnezeu că avea o maşină 4x4.A mers în zigzag în sus,pe pantă,înaintând încet printre copaci.Când pădurea a devenit prea deasă,ca să mai poată înainta,a băgat maşina în mijlocul unui pâlc de pini groşi,a întors-o şi a dat înapoi, asigurându-se că nu poate fi văzută din drumul de jos.Noaptea s-a lăsat cu repeziciune.Burnița s-a transformat într-o ploaie adevărată.S-a auzit bubuitul unui tunet.Avery a tresărit.
-Pentru orice eventualiate ai o armă,ai apă şi mâncare.
-Ce vrei să spui că am apă şi mâncare? Crezi că ai să mă laşi aici?
El s-a întins spre portieră.

CAPITOLUL 16

Când Carrie s-a trântit pe canapeaua din camera de zi,era sigură că era condamnată.Jilly şi Monk s-au gândit la toate posibilitățile de ieşire din casă.Au legat în rețea fiecare fereastră...cu excepția,poate,a uneia singure.
S-a uitat în sus la luminatorul de deasupra scării în spirală.Se afla la peste 30 de metri deasupra lor.A clătinat din cap.Chiar dacă ar fi pus masă peste masă,dulap peste dulap,tot n-ar fi reuşit să ajungă.Anne a pregătit cina folosind alimentele găsite în cămară şi cele trei au mâncat în tăcere.Soarele a apus,iar casa era luminată doar de lumina slabă dată de lumânările găsite de Anne.
Nici una dintre ele nu a vrut să aprindă luminile,temându-se ca Jilly şi Monk să nu le urmărească,nefiind nici un fel de draperii care să acopere ferestrele mari.
Sara a evocat posibilitatea ca Monk să fi instalat o cameră video pentru a le ține sub observație.Ceea ce a speriat-o atât de mult pe Carrie,încât a procedat la o nouă cercetare a casei,de data aceasta în căutarea unei camere video.
Anne şedea rezemată pe canapea,iar Sara pe un scaun,aşteptând-o pe Carrie să coboare.

-N-am găsit nimic,a spus Carrie.Am căutat peste tot,chiar şi în spoturile pentru lumină,acolo unde am putut să ajung.Nu cred că ne urmăreşte cineva.
-Ce importanță are dacă pot sau nu să ne vadă? a întrebat Anne.
Carrie şi-a zis că întrebarea este stupidă,dar nu a spus-o cu glas tare.
-Pentru că dacă ne croim drum prin subsol şi ne pot vedea,or să apese pe buton şi or să ne ucidă pe loc.Să iasă prin subsol era evident o posibilitate în afara oricărei discuții.Şi acolo uşa era încuiată,iar pe ea era lipit un semn mare.
Un singur cuvânt,dar absolut suficient să le rețină pe cele trei femei să încerce să spargă lacătul: „Buum!”.Epuizate şi înspăimântate,Sara şi Carrie au rămas tăcute

privind pe fereastră umbrele tot mai întunecate care se lăsau peste minunatul peisaj.i Anne s-a străduit să se ridice.Carrie a remarcat pe canapea,lângă ea,un vraf de hârtii.
-Ce sunt astea? a întrebat ea.i
-Tăieturi din ziare,pe care le-am găsit în dulapul din hol.Probabil că le-a pus acolo vreunul dintre proprietarii casei.Uite,şi i-a întins lui Carrie fotografia unor tineri în ziua nunții lor.
-Par fericiți.
-Îmi imaginez că au fost,a spus Anne.Dar ,acum divorțează şi se bat pentru casa asta.Uite,ia toate articolele,a spus ea dându-i-le lui Carrie.Este foarte trist.Este gata toată lumea pentru desert? Parcă era gazda unei petreceri! Carrie a găsii întrebarea hilară şi a râs până i-au dat lacrimile.Şi Sara a început să chicotească.
-Oh,nu ştiu dacă mai am loc şi pentru desert,a spus Sara.După o cină atât de festivă cu fasole prăjită şi sfeclă din conservă.
-Nu uita porumbul pasat,i-a amintit Anne.M-am străduit foarte mult ca să pun în el exact doza necesară de piper.
-A fost foarte gustos,a lăudat-o Sara.
-Am făcut inventarul cămării.Cred că la desert am putea să avem piersici din conservă.Să mâncăm în bucătărie la lumina luminărilor? Ani tras obloanele,aşa că nu ne poate vedea nimeni de pe alee,a spus Anne.
Anne era atât de proastă,încât Carrie a început să se alarmeze.Propria ei izbucnire în râs s-a datorat faptului că era pe punctul de a face o criză de isterie, dar Anne nu era isterică.Ea se purta de parcă se distra de minune cu nişte vechi prietene.
-După desert,am o surpriză pentru voi,le-a spus Anne.Zâmbetul ei sec îi amintea lui Carrie de motanul care tocmai a mâncat canarul.
-N-ai să încerci să deschizi uşa spre garaj,nu?
Şi aia este legată în rețea,i-a spus Sara.Am verificat eu însămi.
-Cu alte cuvinte,ai citit semnul de pe uşă,a zis Carrie.
-Ei bine,da,i-a răspuns Sara sfioasă.Carrie a întins mâna şi a ajutat-o să se ridice de pe scaun.
-Sunt puțin cam înțepenită,a spus Sara.Anne intrase deja în bucătărie.
Au auzit-o cum cânta.Închipuindu-şi cum se urca pe dulapul cu blat de granit ca să deschidă geamul de deasupra chiuvetei,Carrie a luat-o înaintea Sarei.
Din fericire,imaginea nu era reală.Anne deschidea o conservă cu piersici.
Carrie nu putea să nu-şi facă probleme.Femeia nu înțelesese încă situația lor.

-Anne,sper că nu ne droghezi din nou? Anne a izbucnit în râs.Un zgomot ascuțit,de parcă se spărgea ceva de porțelan.
-Nu cred.Acum stați jos şi relaxați-vă.În acest moment,Carrie a ştiut că ar face orice i-ar spune Anne sau Sara.Se simțea atât de terminată!
Era bolnavă de îngrijorare pentru Avery şi,deşi nu-i plăcea să recunoască lucrul acesta,îi era dor de Tony.
-Mi-e dor de soțul meu.A fost surprinsă că a dat glas gândului.Cred că-l iubesc cu adevărat.
-Nu ştiai? a întrebat Anne.A pus bolurile de înghețată pe masă şi a început să scoată piersici pentru fiecare.
-Credeam că mă înşeală.El a spus că nu,dar nu l-am crezut.O femeie suna la orice oră din noapte.Telefonul este pe noptiera mea şi răspundeam eu întotdeauna.Îl cerea pe Tony,dar când îi dădeam telefonul,el îmi spunea că a închis.Dacă îl suna Jilly?
-N-ai avut încredere în soțul tău?
-Nu,n-am avut.Cele trei femei au mâncat în tăcere,Carrie continuând să se autocompătimească.
-Ştiți ce sper eu?
-Ce? a întrebat Sara.
-Sper să dormim,atunci când se va întâmpla,ca să nu ne dăm seama.
-Este sumbru ce spui,a apostrofat-o Sara.
-Dacă zgomotul exploziei ne trezeşte înaintea durerii provocate de ardere...
-Încetează,Carrie,i-a cerut Sara.Nu avem timp pentru asemenea gânduri negative.
-Ascultă,dacă eu vreau să...
-Doamnelor,vă rog,le-a întrerupt Anne.Sunteți pregătite pentru surpriza mea? Am construit două case în ultimii zece ani.Cea de-a doua avea peste 3000 de metri pătrați.Am angajat,bineînțeles,un antreprenor,dar am fost la fața locului în fiecare zi pentru a fi sigură că totul se făcea aşa cum voiam eu.L-am înnebunit pe constructor.
-Sunt sigură de asta,a spus Carrie.
-De ce ne spui toate astea? a vrut să ştie Sara.
-Ca să vă conduc la surpriza mea.A tras adâne aer în piept,apoi a spus în şoaptă: Am găsit-o!
-Ce ai găsit? a întrebat Carrie.
-Calea de ieşire! Şi Anne radia de mulţumire.

CAPITOLUL 17

-O să fie bine,aşteaptă-mă aici,în maşină,i-a spus John Paul.

-Cum adică? Te gândeşti să pleci acum spre Trecătoarea Laşului? Pe întuneric... în furtună şi ploaie? Eşti nebun?

-Avery,a început el.

-Bine,dacă te-ai hotărât,merg cu tine,i-a spus apucându-1 de braţ.

Ştia că o să se opună,că o s-o certe,şi exact asta a făcut.A fost aproape politicos când i-a spus că o să-1 încetinească şi că nu vrea şi că nu are nevoie să-şi facă probleme în legătură cu ea,acolo,pe drum.Când a văzut că asta nu mergea,a încercat să o intimideze,mergând până acolo,încât să o ameninţe că o va lega de volanul maşinii.L-a lăsat să o ţină tot aşa,în timp ce ea a trecut pe bancheta din spate,şi-a găsit jacheta neagră de jogging şi şi-a pus-o pe ea,apoi a scotocit în rucsac după şapca de baseball până când a găsit-o.

Şi-a ridicat părul,l-a aranjat sub şapcă,după care şi-a scos pantofii de tenis.

Obiectivul ei era să încerce să se piardă în întuneric,iar pantofii ei albi,de tenis,puteau fi văzuţi.Slavă Domnului că-şi adusese cu ea şi ghetele de drumeţie.

Ştia că îi urmăreşte fiecare mişcare.

-Cred că este o nebunie să porneşti la drum în întuneric...numai un idiot ar încerca să facă aşa ceva,dar,dacă asta vrei să faci,atunci sunt în spatele tău,a spus Avery.

-Ai să rămâi aici,i-a spus printre dinţii încleştaţi.S-a prefăcut că nu-1 aude.

-N-o să ajungem departe,iar unul din noi îşi poate rupe oricând o gleznă sau ceva călcând în vreo groapă pe care n-are cum s-o vadă.Dacă aş lua eu deciziile, a continuat aşezându-şi cu grijă pantofii de tenis,cu talpa în sus,deasupra hainelor şi trăgând fermoarul rucsacului,aş spune că ar trebui să rămânem în maşină până în zori.Apoi am porni într-un ritm rapid.

-Mda,ei bine,nu iei tu deciziile,ci eu.Avery a pus sacul de pânză pe podea,s-a sprijinit cu mâinile de tetieră şi s-a aplecat până când a ajuns la câţiva milimetri de faţa lui.

-De ce? N-a putut să nu zâmbească.La dracu',chiar clipea la el cu ochii ăia albaştri de copil mare.

-Toate dactilografele sunt atât de deştepte ca tine?

Încerca să o pună în defensivă ca să înceteze să se mai certe cu el şi să-1 lase să facă ceea ce învăţase să facă.Era un plan măreţ,şi-a zis el,dar,din nefericire,ea nu avea nici un rol în acest plan.

-Toţi cei care au ieşit din armată sunt atât de nesuferiţi şi de încăpăţânaţi ca tine?

-Probabil.

-Mergem sau nu? Pierdem timpul,John Paul.
-O să aşteptăm până în zori.Nu-mi arunca privirea asta,dulceaţă.Mă hotărâsem deja să aştept.Era suficeint de deştept ca să-şi dea seama că era timpul să înceteze cearta.Sincer,însă,ea era mai încăpăţânată decât el,ceea ce l-a impresionat foarte mult.N-avea de gând să-1 lase să câştige runda asta,dar el avea deja în minte alt plan.O să se furişeze puţin înainte de a se crăpa de ziuă şi când ea se va trezi,o să fie nevoită să rămână în maşină şi să-1 aştepte să se întoarcă.Şi dacă nu se întoarce...
-Am să las cheile în maşină.
-E-n regulă.
-Treci pe locul din faţă ca să las în jos bancheta din spate.Am un sac de dormit.
Poţi să-1 foloseşti.
-O să-1 folosim amândoi.
-Da?
-Nu-ţi închipui cine ştie ce,Renard,a spus ridicându-şi exasperată ochii în sus.
După ce au întins bancheta din spate,Avery a aşezat sacul de dormit.
Şi-a pus pantofii de drumeţie sub scaun,s-a dezbrăcat de jachetă şi a aruncat-o pe podea.John Paul s-a întins pe spate cu picioarele pe bord.
Părea că se simte confortabil,cu mâinile pe piept şi cu ochii închişi.
Tremurând de frig,Avery a fost nevoită să-i escaladeze picioarele pentru a trece de partea cealaltă.Îi clănţăneau dinţii când s-a întins lângă el.N-a putut să mai ajungă la jachetă.Era sub scaunul pe care se afla el.Un gentleman ar fi luat-o în braţe să o încălzească.El nu era un gentleman,a hotărât Avery,când a văzut că o ignoră complet.Întotdeauna a fost un punct de mândrie pentru ea să nu se plângă niciodată.De obicei,se pricepea foarte bine să suporte în tăcere inconveniente mai mici sau mai mari.Taci şi rabdă,şi-a zis.Iar un minut mai târziu,când era sigură că i-au îngheţat degetele de la picioare,a tras o înjurătură.
-Poftim?
-Am spus că este frig.
-Hm!
-Ce hm?
-Aş fi putut să jur că te-am auzit înjurând.Chiar îi făcea plăcere să fie grosolan,şi-a zis Avery,şi nu era de mirare că se pricepea atât de bine la asta.
A zâmbit,în pofida nefericirii ei.
-Tu nu crezi că este frig?
-Nu.Ignorându-i răspunsul,Avery a continuat:

-Am putea împărtăşi căldura trupurilor noastre.El nu s-a mişcat.Pune braţele alea afurisite în jurul meu,Renard.Îngheţ! Pentru Dumnezeu,fii gentleman!
Tot nu s-a mişcat.Acum era aproape pe jumătate deasupra lui,încercând să fure ceva din căldura generată de trupul lui.Omul era ca o pătură electrică.
-Mişcă-te.S-a strâmbat după ce a dat ordinul; parcă era sergent.John Paul se străduia din greu să nu râdă de ea.
-Dacă pun braţele în jurul tău,scumpete,s-ar putea să nu mai rămân un gentleman.
-Îmi asum riscurile,a mormăit ea.S-a ridicat puţin pentru ca el să-şi poată trage braţul şi imediat s-a cuibărit lângă el.John Paul a luat-o în braţe şi parcă strângea la piept un cub de gheaţă.Şi-a frecat bărbia de creştetul ei.La dracu',mirosea bine,ca menta poate,şi-a zis,şi a început să-i frece uşor spatele.
Căldura lui era atât de confortabilă,încât a închis ochii şi l-a lăsat să o mângâie.
Tricoul i s-a ridicat mai sus de buric şi,mai târziu,i-a simţit mâinile alunecându-i pe sub el.Degetele i s-au răsfirat pe spate.Avery a sărit în sus în clipa în care tocmai i-a limţit cicatricea şi l-a lovit cu creştetul în bărbie.
-La dracu',a bombănit retrăgându-se.De ce naiba ai făcut asta? a întrebat-o el,frecându-şi maxilarul.Avery şi-a tras tricoul în jos şi s-a depărtat de el.
-Culcă-te.John Paul s-a întins pe spate şi a închis ochii.Ce Dumnezeu s-o fi întâmplat cu spatele ei? Ştia că ceea ce a atins era o cicatrice.
Dar cine i-a facut-o?
-Lasă-mă dracului în pace,a şoptit Avery.Era pregătită de ceartă.Aştepta încordată să înceapă întrebările,ţinându-şi răsuflarea.De ce tăcea? De ce nu punea nici o întrebare? Şi-a spus că nu avea de ce să-i fie ruşine sau să se simtă stânjenită,dar foarte puţini bărbaţi i-au văzut sau i-au atins spatele şi le-a ţinut minte reacţiile.Ţinea mai ales minte cum un bărbat pe care nu l-a crezut superficial,s-a cutremurat vizibil.Apoi,fireşte,au venit simpatia şi întrebările...
sute de întrebări.John Paul n-a vorbit totuşi.Nu mai rezistă multă vreme tăcerii lui.S-a întors spre el,s-a proptit într-un cot şi l-a privit.Ticălosul,şedea cu ochii închişi şi părea că doarme.Dar ea nu era proastă.
-Deschide ochii,la naiba!
-Numele meu este John Paul,nu „la naiba”.Ce dracu' era cu el? De ce nu-i punea întrebări sau.,de ce nu se cutremura?
-Ei bine?
-Ei bine,ce? a întrebat-o suspinând.Cu fiecare secundă care trecea,Avery devenea tot mai furioasă.
-La ce te gândeşti?

-Crede-mă,scumpete,n-ai vrea să ştii.
-O,ba da,spune-mi.
-Eşti sigură?
-Răspunde-mi.Vreau să ştiu la ce te gândeşti.
-E-n regulă.Mă gândesc că eşti o adevărată belea.
-Ce-ai spus? a întrebat rămânând cu gura căscată.
-Ce-ai auzit.Am spus că eşti o adevărată belea.Aproape că mi-ai rupt maxilarul când ai sărit în sus.Acum mă laşi să te încălzesc,ca în clipele următoare să încerci să mă omori!
-N-am încercat să te omor.Continua să-şi frece maxilarul.
-Aş fi putut să-mi rup un dinte.
-Ascultă...Îmi pare rău,bine? Am fost pur şi simplu uluită şi...ia stai aşa...de ce să mă scuz? Pe fața lui John Paul a apărut un zâmbet diavolesc.Inima lui Avery a luat-o imediat razna.
-Pen' că trebuie,a rostit el tărăgănat,cu accentul ăla seducător din Sud.
Ticălosul ăsta mare a fost atât de retras şi de nepăsător,iar simțurile ei de ce au luat-o razna? în lumina fulgerului i-a putut vedea clar fața.Barba crescută de o zi ar fi trebuit să-1 facă să pară neîngrijit,dar nu.
A fost nevoită să reziste dorinței de a-i atinge obrazul.Mirosul lui o înnebunise.
El mirosea ca bradul,ca moscul şi ca lemnul proaspăt.Iar când a ținut-o în brațe să o încălzească,trupul lui era ca un bloc neted de marmură destinată unui sculptor.Tot el era sexi,la naiba! Era atât de masculin,atât de...
Stăpâneşte-te,şi-a spus singură.*Ține minte că eşti în misiune.*
Da,aşa era.I-a fluturat prin fața ochilor degetul mare foarte apropiat de arătător şi i-a spus cu înverşunare:
-Uite atât de aproape sunt de punctul de a te săruta cu adevărat.Şi-a pus în voce exact atâta furie cât trebuia.De asemenea,a dat din cap,ca el sa vadă că vorbeşte foarte serios.Nu a fost impresionat şi nici intimidat.
A închis pur şi simplu ochii şi a spus leneş:
-Pot să mă obişnuiesc şi cu asta.

CAPITOLUL 18

-Trecem prin zid,a anunțat Anne,după care a aşteptat reacția femeilor la sugestia ei.Sarei nu i venea să creadă iar Carrie părea nervoasă.
-Da ,perfect,a mormăit Carrie.Am să-nu folosesc loviturile de karate superumane şi viziunile cu raze x...
-Zău,Carrie,hai s-o ascultăm pe Anne să vedem ce spune,a zis Sara în zeflemea.

-Vă spun eu că ar putea să meargă.Când ani coborât din maşină,m-am apropiat de zidul de piatră şi m-am uitat în jos.Muntele este în pantă în această parte a casei.Nu este abrupt aşa cum se vede de la ferestrele din camera de zi.
-Continuă,i-a cerut Sara.
-Am remarcat de asemenea că părțile laterale ale casei sunt din scânduri de cedru,nu din piatră,ca fațada.În camere este un perete care se află plasat exact pe partea cealaltă a zidului de piatră.Propun să facem o gaură mare în apropiere de podea,astfel încât,când scoatem scândurile de cedru,să nu fim văzute din față.
-Dar Anne,zidul nu este făcut numai din plăcile interioare şi din scândurile de cedru,a spus Sara.
-Ştiu exact ce se află între ele,s-a lăudat Anne.Există material izolant,care însă nu este greu de scos,şi poate nişte sârme şi cabluri,pe care le putem ocoli,şi un strat de armătură...
-Şi altceva,ce? a întrebat-o Sara.Se aplecase în față,examinând ideea lui Anne.
-Stâlpii sunt de obicei la o distanță de aproximativ 50 de centimetri.O să ne putem strecura printre ei.
-Şi cum dăm o gaură în plăci? Cu pumnii?
-O să folosim vătraiul de la şemineu,le-a spus Anne,şi cuțite pentru a lărgi gaura.Am verificat iar cuțitele de bucătărie sunt în sertare.Dacă începem acum, cine ştie? Am putea să fim afară până mâine dimineață.
-Timpul trece,a intervenit Carrie.Eu spun să încercăm să spargem un geam şi să sperăm că nu...S-a oprit văzând-o pe Sara că dă din cap.
-Este prea riscant,a spus ea.Eu zic să mergem pe planul lui Anne.
-Şi cu scândurile de cedru cum procedăm?
-Nu este atât de greu pe cât crezi,a spus Anne.Sunt bătute în cuie,dar dacă le lovim suficient de tare or să sară din cuie,în cele din urmă.
-Dumnezeule mare,avem un plan excelent,Sara.A bătut cu palma în masă şi a zâmbit.Sunt sigură că n-o să găsim nici o frânghie pe care să coborâm,dar oare nu merg cearşafurile?
-În filme folosesc întotdeauna cearşafuri ca să coboare pe fereastră,a spus Carrie.
-Chiar aşa? s-a mirat Anne.
-Nu prea te uiți la televizor,nu? a spus Carrie iar Anne a recunoscut că nu.
-Aş putea să mă ocup eu de cearşafuri,s-a oferit ea.În loc să le leg unele de altele,poate că am să le împletesc...sau văd eu.

-Perfect,a fost de acord Sara.În timp ce tu faci asta,eu şi Carrie ne vom ocupa de zid.Anne,ai fost strălucitoare.Nu m-aş fi gândit niciodată să trec prin zid.Cred că este fantastic.
-Va trebui să plecăm pe timp de noapte,a intervenit Carrie.Nu-mi surâde deloc ideea să umblu noaptea prin pădure,dar dacă reuşim să coborâm panta muntelui până când estimăm noi că am trecut de gard,poate găsim un drum care să ne ducă în oraş.Totul părea uşor.Să fi fost oare naivă,sau chiar era atât de simplu?
-Va trebui,probabil,să luăm vreo două cuțite ascuțite cu noi,în caz că o să dăm de vreun animal sălbatic,a sugerat Sara.
-Sau de Monk,a spus Carrie,simțind cum o trece un fior.Cred că aş prefera să mă lupt cu un animal sălbatic mai degrabă decât să dau nas în nas cu el.Ştiți...S-a oprit stânjenită de ceea ce vroia să mărturisească.
-Ce? a întrebat-o Sara.
-O să spuneți că sunt indecentă,dar l-am considerat chipeş.Sara a pufnit în râs.
-Şi eu.Mi-a plăcut accentul lui.Credeți că este real?
-Aşa cred,mi-a plăcut accentul lui.Şi mi-a părut sexi.Anne a ascultat liniştită conversația până la ultimul comentariu al lui Carrie,când n-a mai putut să tacă; dezaprobarea ei era evidentă.
-Să-ți fie ruşine,Carrie.Eşti femeie măritată.
-Da,sunt măritată,dar nu oarbă şi nu este o greşeală să apreciezi un bărbat care arată bine,s-a apărat Carrie.Cu siguranță că tu...
-Categoric nu,a întrerupt-o Anne.Nu l-aş insulta niciodată pe Eric al meu râvnind la un alt bărbat.
-Am spus eu că l-am râvnit?
-Încetați să vă mai împungeți,le-a cerut Sara.Mă faceți să-mi doresc să deschid o uşă.

CAPITOLUL 19

John Paul a recuperat ceasul după care a străbătut peste 12 mile.A făcut un cerc mare în jurul perimetrului locului marcat pe hartă,căutând semne-ceva neobişnuit cum ar fi trăgător de elită cocoțat în vreun copac.Satisfăcut,în sfârşit, că era sigur,a plantat ceasul într-un loc şi s-a întors vreo 4 mile spre Trecătoarea Laşului.Ajuns aici,nu mai exista nici o îndoială că nu s-ar afla în locul potrivit.
Pe un stâlp recent înfipt în pământ se afla o scândură bătută în cuie pe care scria de mână Trecătoarea Laşului.Scrisul,cu vopsea albă,nu era „deloc afectat de vreme,ceea ce însemna că nu putea fi mai vechi de vreo două zile.

Săgeata de pe indicator arăta spre un puț de mină abandonat.Deasupra intrării,pe o altă scândură prinsă flutura o eşarfa de damă,din mătase roşie.
Se iviseră zorile,iar ceața era împrăştiată dc soarele care se înălța.John Paul era bine ascuns de copaci şi tufişuri.Din locul în care se afla putea să vadă intrarea puțului.Nu-i plăcea deloc ideea de a coborî în el.Femeile să fie oare acolo? Mă îndoiesc,s-a gândit el.Monk nu le-ar fi răpit ca apoi să-i dea lui Avery o hartă în care să fie indicat locul unde se aflau.Nu,Monk îşi izola prada.În privința asta nu există nici o îndoială.
Când o să acționeze? Poate s-a gândit că el şi Avery or să coboare în mină.Oare cum o fi plănuit să-i omoare? Cu explozibil,sigur asta ar face Monk.
Curat şi fară complicații; o explozie subterană pe care n-ar auzi-o nimeni şi nici n-ar mai fi obligat să se ocupe de ceea ce a mai rămas din trupurile lor.
Haide,arată-te! Era un spațiu deschis de peste 30 de yarzi între locul unde se afla John Paul şi gura puțului.
Ieşi odată Monk! Hai să te pot lua în vizor! Ar încerca să-1 imobilizeze ca să-i pună câteva întrebări şi să afle,poate,unde sunt femeile.
Era cineva acolo! Lucrul ăsta le-a confirmat tăcerea pădurii.Nici un ciripit de pasăre,nici o veveriță mişunând în căutare de hrană.Nimic,decât fluieratul jalnic al vântului printre crengi şi rostogolirea câte unui tunet în depărtare.
John Paul era răbdător.Putea să aştepte oricât era nevoie.
Ce-o fi însă cu Avery? Cât o să doarmă? Iar când o să se trezească şi o să vadă că a plecat,o să vină după el? Această posibilitate l-a înfiorat.
I s-a părut că a auzit ceva şi a aplecat capul într-o parte,încordându-şi auzul.
Zgomotul nu s-a mai repetat.
Ce o fi facând Avery acum? Oare mai doarme? A lăsat-o încolăcită în sacul lui de dormit,cu pistolul lângă ea.La dracu',nu i-a plăcut deloc că a trebuit să o părăsească.Termină,şi-a spus singur.Avery este bine.
Maşina este bine ascunsă şi la zece mile în urmă.Da,este în regulă.Oh,oricât încerca tot nu putea să se convingă.Sigur că totul este bine în ceea ce o priveşte.
Cum Dumnezeu i s-o fi vârât pe sub piele atât de repede! Ce dracu era cu el de era atât de atras de ea? Era o afurisită de liberală,şi-a adus aminte,una din tipele alea care strigă sus şi tare „*Să salvăm lumea*!”.Mai mult,era om de echipă,iar echipa pc care era evident că Avery o iubeşte lucra pentru FBI.Erau total,
complet şi absolut nepotriviți unul pentru celălalt.Şi totuşi murea de grija ei.Este posibil ca Monk să le fi luat urma...a pocnit o creangă în spatele lui.
S-a întors fară să facă nici cel mai mic zgomot încercând să-şi dea seama de unde a venit.Cam la 30-40 de picioare depărtare,dar din cauza vântului era

imposibil să fie precis.Timp de peste 5 minute nu a mişcat nici măcar un muşchi.Apoi a auzit un alt zgomot-un foşnet slab de frunze.Cu o încetineală extraordinară a îndreptat pistolul spre locul de unde a venit zgomotul şi a ţintit.
Şi atunci a văzut ochii ăia albaştrii holbându-sc la el printre două ramuri mici pe care s-a străduit să le depărteze fară să fie auzită.A devenit pe loc livid.A fost pe punctul s-o ucidă! Ce naiba o fi fost în capul ei să se furişeze aşa în urma lui?
Dacă n-ar fi stat perfect nemişcată şi nu l-ar fi lăsat să-i vadă faţa,dacă ar mai fi făcut doar un zgomot cât de mic,i-ar fi zburat creierii.Ticăloasa!-a înjurat în gând şi a luat degetul de pe trăgaci.Ticăloasa naibii!
Slavă Domnului că nu a rănit-o.Ciudat gând.dat fiind faptul că acum nu dorea altceva decât să-i frângă gâtul.Simţea că explodează din cauza efortului de a nu răcni la ea.I-a făcut semn să nu se mişte.Avery a clătinat încet din cap şi a ridicat un deget arătând în spatele ei.John Paul s-a apropiat.Avery ştia că este furios.
Strângea atât de tare din maxilare încât ar fi putut să-şi rupă ceva.S-a ridicat încet în genunchi,s-a aplecat până când a ajuns la urechea lui şi i-a şoptit:
-A găsit maşina.John Paul a auzit mişcare şi a văzut lucirea de oţel printre copaci,cam la 50 de picioare de ei.A ţâşnit ca un leu.
Avery nu a avut timp să reacţioneze.Acum îi şoptea la ureche,ca în clipa următoare să se trezească pe burtă,la pământ,cu faţa îngropată în frunze moarte,
John Paul acoperind-o în timp ce trăgea.S-a rostogolit trăgând într-una; a săltat-o în genunchi.
-Mişcă-te,i-a ordonat.După primul foc,a ştiut că Monk are o puşcă puternică.
Probabil una modernă,cu vedere pe timp de noapte.Ticălosul nu avea nevoie decât de o deschidere clară.Nu,de două!Şi-a dat seama că Monk încerca să-i determine să se retragă spre spaţiul deschis.Involuntar,Avery coopera.
S-a mişcat spre dreapta,retrăgându-se din raza gloanţelor,dar John Paul şi-a trecut braţul pe după ea şi a ridicat-o,împingând-o în acelaşi timp în faţa lui,
folosindu-şi trupul ca pavăză pentru a o apăra împotriva gloanţelor care zburau în toate părţile în jurul lor.
-Pleacă,du-te! i-a şoptit împingând-o.
O creangă era cât pe ce să o lovească peste faţă.
John Paul a placat-o cu braţul ca un jucător de forbal şi a împins-o pe Avery înainte.Ea s-a împiedicat şi a căzut în spate,spre el,dar s-a îndreptat imediat,
înainte ca John Paul să poată să o mai apuce de braţ ca să i-l smulgă aproape din umăr şi a continuat să meargă.Acum fugeau în sus,pe munte,printr-un labirint de copaci.Avery a auzit un vuiet şi s-a gândit că nu era altceva decât zgomotul făcut de inima care-i bătea năvalnic.Dar s-a înşelat.A ajuns în faţa unei stânci,a cărei

suprafață era udă şi alunecoasă.S-a cățărat pc ea în patru labe şi brusc s-a oprit.Dumnezeule mare,se afla în fața unui perete drept,adânc de cel puțin 50 de picioare,iar jos clocotea spuma albă a unor ape învolburate.
Pe toți dracii! Şi-a zis că nu mai avea nici o opțiune.Jos,sub ei,erau curenții,iar în spate ucigaşul,care se îndrepta rapid în direcția lor.Uitându-se la clocotul de ape,Avery s-a gândit că au şanse mai mari de supraviețuire dacă îl înfruntă pe Monk.A tras fermoarul buzunarului de la haina de vânt şi a scos pistolul.John Paul terminase gloanțele şi şi-a încărcat din nou arma.A pus siguranța,s-a uitat peste stâncă să vadă ce se află jos şi a vârât pistolul său în buzunarul hainei lui Avery.După ce a tras fermoarul la loc,a luat pistolul ei şi l-a băgat în celălalt buzunar închinzându-1 la loc.Lui Avery nu i-a plăcut deloc treaba asta,văzând cam spre ce bate.
-Rămânem pe loc şi luptăm,a spus ea.El clătina din cap că nu.Ea dădea cu disperare din cap că da.Amândoi auzeau crengile troznind sub paşii lui Monk,
care se apropia.Acum trăgea într-una.John Paul a apucat-o de talie şi a strâns-o într-o îmbrățişare de ură.Sărind de pe marginea stâncii,a întrebat-o:
-Ştii să înoți?

CAPITOLUL 20

Dacă ştia să înoate?! A avut inima să-i pună întrebarea asta după ce a avut curajul să sară de pe marginea stâncii cu ea în brațe.Avery nu a țipat.Şi nici nu i s-a derulat întreaga ei viață prin fața ochilor în zborul fără de sfârşit spre apele învolburate de jos.Era prea ocupată să se zbată şi să încerce să-1 lovească pentru a-i da drumul.Şi prea speriată ca să scoată vreun sunet.Oh,Doamne,nu ne lăsa să ne înecăm!Au plonjat cu picioarele în apa înghețată.Parcă o mie de ace i-au pătruns în picioare,călătorind cu viteza luminii în sus,spre creier.Impactul a fost paralizant.John Paul nu i-a dat drumul nici o clipă.Nici când au fost înghițiți de apele clocotitoare,nici în încercarea lor disperată de a ieşi la suprafață şi nici când au fost duşi la vale de curenții care mugeau Exact în clipa în care Avery era sigură că o să-i explodeze plămânii,au reuşit în sfârşit să găsească drumul către aer,dar numai cât să-şi umple plămânii înainte de a fi traşi din nou sub apă de
curenți.Avery a văzut un urs care-i urmărea de pe mal.Ar fi putut să jure că s-a strâmbat la ei şi nu vroia ca asta să fie ultima imagine înainte să moară.Vroia să supraviețuiască pentru a-i face viața un iad lui John Paul din cauză că a încercat să o înece.Ca şi cum ceva i s-ar fi agățat de glezne şi ar fi tras-o în jos,s-a scufundat din nou.Trebuia să lupte cu mai multă putere ca să reuşească.

A crescut înotând în ocean,întâi în Florida apoi în California,dar ăsta nu era înot.Erau aruncați de colo colo ca nişte dopuri de plută.Au ieşit din nou la suprafață.Incercând să tragă cât mai mult aer posibil,Avery a zărit o cracă mare a unui copac bătrân săltând dintr-o creastă de val în alta.Când a ajuns în dreptul ei,a apucat-o cu ambele mâini.Râul curgea în zig-zag iar ei se apropiau de mal.Avery a început să dea din picioare cu toată forța.
John Paul şi-a trecut un braț peste cracă orientând funia lor de salvare în aceeaşi direcție.Când au ajuns,în sfârşit,la apă mică,John Paul s-a ridicat şi a tras-o pe mal.Întinşi unul lângă altul pe panta plină de muşchi,erau prea epuizați ca să se mai mişte.Avery respira greu şi tremura atât de tare încât îi clănțăneau dinții.
-Eşti bine,dulceață? a întrebat-o gâfâind.Avery s-a ridicat brusc şi s-a înecat.S-a gândit că probabil a înghițit jumătate din râu.
-Ştii să înoți? a reuşit să articuleze printre gâfâieli.Asta m-ai întrebat după ce ai sărit cu mine de pe stânca aia?
-Deci m-ai auzit,hm? S-a întins şi i-a dat cu delicatețe părul ud de pe față.
Avery şi-a întors privirea spre râul mugind.Cu siguranță că a fost mâna lui Dumnezeu în supraviețuirea lor,s-a gândit ea.Pur şi simplu nu putea să existe altă explicație.Uitându-se în sus,spre stâncile de deasupra lor,Avery a spus:
-Cred că l-am pierdut.
-Nu sunt sigur.Oricât nu vroia el să se mişte,s-a forțat să se ridice.S-a scuturat ca un câine care tocmai a făcut baie după care i-a întins mâna.Avery a făcut greşeala să o ia.A ridicat-o în picioare scoțindu-i din nou brațul din umăr.
Bărbatul ăsta nu-şi cunoştea forța! Acum ce naiba face? John Paul se întorsese şi cerceta zona pe care de-abia o părăsiseră.
-Ce este?
-Caută nişte crengi şi acoperă urmele pe care le-am lăsat.Nu,lasă.O să iasă şi mai rău.Fac eu asta.S-a dus la adăpostul copacilor,urmărindu-1 cum aşează crengi peste pământul moale.
-De ce presupui în mod automat că aş fi incompetentă? Numai cu mine ai o problemă sau eşti aşa cu toate femeile?
-Doar cu tine.L-a văzut zâmbind înainte de a se întoarce.Îi făcea plăcere să o enrveze,şi-a zis ea,dar era prea obosită ca să-i primească provocarea.
-Ai vreo idee unde suntem? Cuvintele îi erau neclare şi acum tremura aproape violent
-Nu.Nu era răspunsul pe care-1 spera ea.
-Să presupun deci că n-ai fost cercetaş?
-Putem să ajungem unde trebuie.

-Înapoi,la maşină?
-Nu.Ar dura prea mult să încercăm să găsim un loc pe unde să trecem apa.
-Trebuie să găsim un telefon.Şi un duş fierbinte,şi haine uscate,şi-a zis ea în gând.John Paul a terminat de acoperit urmele,a făcut un pas înapoi ca să-şi admire opera şi a dat satisfăcut din cap.S-a apropiat de ea.
-La dracu',scumpo,ai înghețat,nu?
-Tu nu? l-a întrebat când a luat-o în brațe şi a început să o frece cu energie pe mâini.
-Mie mi-e bine.Eu am gheață în vene sau,cel puțin,aşa mi s-a spus.
-Cine ți-a spus aşa ceva?
-Sora mea.
-O,ea trebuie să ştie.
-Ți-a mai rămas ceva forță? I-a deschis buzunarul ca să-şi ia pistolul,care era doar puțin umed şi l-a băgat în buzunarul din spate al blugilor
-Am tot atâta forță câtă ai şi tu.
-Atunci să începem să alergăm.O să te încălzeşti imediat.
- În care parte?
-Trebuie să urcăm înainte să putem coborî.Avery s-a uitat la munții care-i înconjurau.
-Ar fi mult mai uşor să urmăm râul,dar Monk ar anticipa această mişcare.
Avery s-a răsucit şi a început să alerge repede printre copaci.Apa îi plescăia între degetele de la picioare.Senzația că în jurul picioarelor se topeau cuburi de gheață nu era deloc plăcută..John Paul a ținut ritmul cu ea peste o oră.Nu s-au oprit şi nici nu au vorbit.Era impresionat de forța ei.Odată ce a stabilit ritmul,Avery nu a mai încetinit şi nici nu s-a plâns.John Paul ştia deja că este în formă.A fost suficient să se uite la trupul ei ca să poată spune că s-a ocupat serios de treaba asta.Totuşi,felul în care se mişca,atât de uşor şi de sigur,era o dovadă că a făcut mai mult decât să meargă o dată pe săptămână să facă o oră de aerobic la vreo sală mică,undeva.A zărit pârâul cu apă limpede înaintea lor şi s-a gândit că ar putea să se oprească pentru a-şi trage puțin sufletul.
-Hai să ne oprim puțin,i-a spus el.Oh,slavă Domnului!
-Eşti sigur că nu vrei să mergem în continuare?
Dacă ar fi spus da,Avery şi-a zis că ori ar fi izbucnit în lacrimi ori ar fi căzut în genunchi de epuizare.Durerea pe care o simțea într-o parte parcă era un cărbune încins lipit de coaste şi i-a trebuit toată forța să nu se îndoaie şi să nu ducă mâinile la locul cu pricina.A remarcat că el nu părea deloc obosit.Avery şi-a

scuturat picioarele ca să nu o prindă vreun cârcel,după care s-a aplecat,a luat apă în mâinile făcute căuş şi a băut cu lăcomie.
-Crezi că ne urmăreşte? l-a întrebat după un minut.
-Probabil.Dar a fost nevoit să găsească un loc pe unde să treacă râul aşa că avem ceva avans față de el.Spune-mi ce s-a întâmplat la maşină.Se blestema în gând că a lăsat-o singură.Avery s-a aşezat pe iarbă şi s-a sprijinit cu spatele de un copac.
-M-am trezit iar tu nu mai erai.Aşa că am hotărât să te urmez.
Umărul lui s-a frecat de al ei când s-a aşezat alături.
-Nu am ajuns departe,a recunoscut ea.Tocmai începusem să urc panta când am văzut prin ceață farurile.Sinceră să fiu,aproape să o iau la fugă şi să-i fac semne dar,din fericire,mi-am revenit şi am decis să aştept până se mai apropie.
-Oh,Dumnezeule! Ai fi putut să-i cazi direct în brațe înainte să...
N-a mai putut să continuie.Gândul la ceea ce s-ar fi putut întâmpla l-a îmbolnăvit.
-A parcat maşina ceva mai jos şi a coborât.Avea lanternă şi o puşcă sub braț şi a început să urce spre locul unde era ascunsă maşina noastră.Probabil că o detectase înainte ca tu să muți ceasul.Am ştiu că este Monk,fireşte,aşa că am rămas ascunsă.
-Apoi ce s-a întâmplat?
-A controlat maşina.
-I-ai văzut fața?
-Nu.Aş fi putut dacă m-aş fi mişcat,dar îmi era teamă să nu fac zgomot,iar el să nu-şi dea seama că sunt acolo şi-l urmăresc.A deschis capota,a scos un obiect şi l-a aruncat în viroaga aceea de lângă pantă.Aş putea să îl găsesc dacă ne întoarcem.Avea gluga hainei de ploaie trasă pe cap aşa încât n-am putut să-i văd fața sau culoarea părului,dar este înalt de cel puțin şase picioare.Totuşi nu este subțire.Este foarte musculos,nu gras.Mi-a amintit de cineva care-şi cultivă trupul.
-Se pricepe la deghizări,i-a spus John Paul.FBI-ul foloseşte descrierea lui Noah dar nici el nu a putut să-l vadă bine.Din ceea ce am auzit eu despre Monk,poate să fie acum în aceeaşi cameră cu Noah şi eu am îndoieli că l-ar recunoaşte.
-Nu ştiu dacă era singur sau nu.
Conducea un *Land Rover*,dar când a deschis portiera şi a coborât,nu s-a aprins lumina dinăuntru şi a parcat la o distanță destul de mare de mine.N-am putut să văd nimic înăuntru.Crezi că femeia era cu el?
-Nu ştiu.

-Se pricepe foarte bine la ceea ce face,nu? Părea descurajată.
-Da.Aşa este.
-A stat acolo mult,poate cinci minute.Nu a mişcat nici măcar un muşchi.A fost groaznic.Probabil că asculta zgomotele pădurii,sperând să audă ceva.
-Ca mine.
-Da.I-a înconjurat umerii cu braţul şi a tras-o lângă el.Mulţumesc că nu ai încercat să fugi.
-M-am gândit să scot pisatolul din buzunar,dar eram atât de aproape de el încât mi-a fost frică să nu audă zgomotul făcut de fermoar.
-Dacă ai fi dormit,Monk...
-M-ar fi împuşcat? l-a întrerupt ea.Să-ţi spun ceva John Paul.Dacă mă mai laşi vreodată în urmă,exact asta am să-ţi fac eu ţie.Pentru că era aproape agăţată de el ca să împrumute ceva din căldura lui,ameninţarea nu a avut prea multă greutate.
-N-am să te mai părăsesc niciodată,i-a promis într-o şoaptă morocănoasă.N-ar fi trebuit să te las.La dracu',cred că am stat deoparte prea multă vreme.Instinctele mi s-au tocit.
-Ai stat deoparte prea mult de ce,John Paul?
-Haide dulceaţă.Trebuie să ne mişcăm.Timpul trece.Cu alte cuvinte,lasă treaba asta.A hotărât să facă acum ca el şi să încerce din nou mai târziu.S-a simţit înţepenită şi o durea totul.Gemând,şi-a frecat spatele fără să-i pese că nu prea era un gest de doamnă.
-Ştii ce mi-ar trebui?
-Mâncare,haine uscate...
-Da,şi asta,a spus Avery.Dar am nevoie mai ales să intru în poziţia mea de yoga, de relaxare,şi să fac exerciţii la liberă alegere.
-Ce a ta? Nu era sigur că a auzit bine.Avery a repetat.
-Laşi fragmente să-ţi plutească în derivă în minte apoi,când eşti complet relaxat,iei câte un fragment o dată şi-l analizezi.Poţi să faci asta până la relaxarea totală.John Paul a urmărit-o cum îşi întinde picioarele lungi.
-Şi cum ajungi la relaxarea totală? a întrebat-o el.
-Prin vizualizare.Mă duc într-un loc unde mă simt complet sigură şi liberă,ca un adevărat cămin.Ştii,eu mă duc...în locul meu fericit.
-Glumeşti.
-Nu.
-Ştii că parcă ai fi nebună,nu? a spus el şi a izbucnit în râs.

-Vine din familie,i-a replicat; şi nu glumea deloc.Avery şi-a prins mâinile la spate şi şi-a răsucit bustul la stânga şi la dreapta apoi şi-a scuturat brațele şi picioarele ca să se relaxeze după care a început să alerge din nou,ritmul fiind mai lent de data asta,dar la fel de hotărât.Din nou a ajuns-o din urmă şi a alergat alături de ea până când Avery a început să gâfâie.Au urcat în permanență de când au părăsit râul şi n-au dat peste nici un singur semn de civilizație.
Unde naiba erau? Mai erau în Colorado? Avery s-a oprit dintr-o dată,s-a îndoit şi a tras de două ori adânc aer în piept.Apoi şi-a sprijinit mâinile de coapse şi s-a îndreptat încet.
-Eşti bine? a întrebat-o el.De ce John Paul nu obosea? Era şi el om,nu? Şi a hotărât în sinea ei că,orice ar fi fost,să nu sc plângă deloc.Să nu scoată nici un afurisit de cuvânt.
-Nu vedem pădurea din cauza copacilor.A încercat să pară ironică.Ar fi fost prea mult pentru ea să fie veselă.
-Vrei să te odihneşti? Este Papa catolic? Plouă întotdeauna la picnicuri? La dracu',da,vroia să se odihnească!
-Nu,a spus slab.Apoi ceva mai puternic.
-Nu,hai să mergem în continuare.
-Continuăm să ne îndreptăm spre nord? a întrebat oprindu-se pentru un minut ca să-şi recapete sufletul.Aerul era rarefiat.Îşi simțea capul amețit.Nu-mi dau seama unde ne aflăm.Dacă soarele era sus...
-Ne îndreptăm spre nord-est.A continuat să alerge prin pădure încercând să nu se gândească la faptul că maieul ud i se lipea de piele sau că târa după ea cel puțin o livră de noroi în fiecare gheată.Nu a văzut foarte clar creanga uscată peste care a încercat să sară,s-a împiedicat şi ar fi intrat cu capul direct în trunchiul unui copac dacă n-ar fi prins-o John Paul.Terenul devenea tot mai accidentat,mai înşelător.În cele din urmă a fost nevoită să încetinească ritmul.S-a oprit brusc.Au ajuns pe o stâncă ieşită în afară care atârna peste panta muntelui.În fața lor se întindea vederea panoramică a dealurilor.Pajişti de un verde bogat se întindeau între culmi cu sute şi sute de copaci ale căror ramuri se înălțau către cer.
Totul era foarte verde,totul era foarte viu.Şi nici un suflet în jur.Oamenii invadează cu siguranță asemenea paradis,nu-i aşa? Unde s-or fi ascuns cu toții?
-Nu-i aşa că este pitoresc?
-Mda,este pitoresc,a mormăit el.Încercând cu disperare să rămână pozitivă,l-a întrebat:
-Sticla ta este întotdeauna pe jumătate goală? Nu poți şi tu să apreciezi...

-Ai remarcat unde suntem? a întrerupt-o el.Avem nevoie de două zile să ne întoarcem la lumea civilizată.A cercetat întinderea de pământ de sub el ca să descopere vreun drum dar n-a avut nici un pic de noroc.
-Nu avem atâta timp,i-a răspuns ea.Umerii i-au căzut şi,privind în jur,toată frumusețea aia naturală a devenit brusc amenințătoare.Îi venea să plângă dar s-a abținut.O să fie în regulă,a afirmat ea.
-Da? Ce te face să crezi asta?
A trebuit să se gândească un minut întreg înainte să găsească ceva.
-Pentru că o să facem o pauză.
Şi în clipa aceea a început să plouă.

CAPITOLUL 21

Anne era una dintre cele mai încăpățânate şi mai rigide femei cunoscute de Carrie vreodată,Era sigură că femeia nu le va fi de nici un ajutor,dar s-a dovedit că greşise.După ce a terminat de legat unul de altul cearşafurile,le-a ajutat la zid.Muncea serios,cu o forță surprinzătoare.
Nu avea deloc simțul umorului dar,la o adică,nu prea aveau de ce râde,nu? Atâta vreme cât nu se discuta despre mariajul sacru al lui Anne,era aproape plăcut să fie prin preajmă.Preluase de asemenea conducerea,dându-le ordin în timp ce ea şi Sara munceau umăr la umăr.Nu le-a trebuit prea mult timp ca sa facă o gaură cu vătraiul în placa interioară.Izolației n-a fost greu de înlăturat.Cu materialul scos au umplut un sac.Din fericire,n-au dat nici de cabluri şi nici de țevi în zona decopertată.În continuare au început să sape în tencuială cu cuțitele de bucătărie.
S-au apucat apoi de scândurile de cedru.Aici a fost groaznic.
Carrie a trebuit să facă o pauză când a început să-i sângereze unul din degetele mari.În timp ce Anne i-a înlăturat aşchiile cu penseta,după care i-a bandajat tăietura,s-a ocupat Sara de seînduri.La trei dimineața erau epuizate.Sara şi Carrie nu aveau un deget nebandajat.Anne nu avea nici măcar o unghie ruptă.
-Cum stăm cu frânghia din cearşafuri? a întrebat Sara.Şi-a suflecat mânecile bluzei până la coate şi s-a prăbuşit pe un scaun.
-Este gata pentru a fi folosită,i-a răspuns Anne.I-a pus în față un bol cu supă de tomate apoi S-a întors la plită ca să umple şi bolul lui Carrie.
-Eu sunt prea obosită ca să mănânc,a spus Carrie.
-Ai nevoie să-ți refaci forțele,a dojenit-o Anne şi i-a pus bolul în față.
Sara a remarcat că Anne a scos două pastile din buzunar.
S-a întors cu spatele,le-a vârât în gură şi a băut un pahar cu apă.
-Ce ai luat? a întrebat-o Sara.

-Oh,nimic,I-a răspuns Anne aşezându-se pe locul ei,vizavi de Carrie.
-Aspirină? a întrebat-o Carrie.
-Da,a răspuns Anne exact când Sara clătina din cap.
-Nu este aspirină.Erau nişte capsule roz.
-Ai un foarte dezvoltat simț al observației,a remarcat Anne.Este un medicament prescris pentru grețuri.Tocmai mi-am revenit în urma unei boli,Carrie de-abia asculta.Şedea cu un cot proptit pe masă,cu capul sprijinit în mâini.Era prea dărâmată ca să-i mai pese de vreo etichetă.
-Ce boală? nu a renunțat Sara.Se juca cu lingura în supă.
-Nimic grav.Acum 18 luni am găsit un mic nodul şi i-am spus lui Eric despre el.A mers cu mine la doctor şi,după cum s-a dovedit,n-a fost mare scofală.
-Slavă Domnului,a spus Carrie.
-Şi unde ai găsit acest mic nodul? a întrebat-n Sara urmărindu-i ochii.
-În sânul din dreapta.Am făcut biopsie apoi mi-am continuat viața.Aşa cum am spus,n-a fost vreo problemă.
-Deci n-a fost malign,a precizat Sara.Carrie s-a întrebat de ce persistă asupra acestui subiect.Doar Anne le-a spus că totul este în regula Şi-a zis că Sara este prea indiscretă.
-Tocmai a spus...a început Carrie.Sara nu s-a uitat la ea când i-a făcut semn cu piciorul pe sub masă.
-Dar nu a fost malign? a repetat întrebarea.
-Doar un pic,a răspuns Anne cu ochii în bolul cu supă.
-Aşa a spus doctorul? a sărit atunci şi Carrie.
-Oh,ştiți cum sunt doctorii.Toți sunt nişte alarmişti.Eric a spus că ei recomandă tot felul de proceduri şi...de oprații...când nu sunt deloc necesare,numai ca să câştige cât mai mulți bani.Carrie s-a uitat la Sara înainte să o întrebe.
-Atunci ți-au recomandat operația,nu?
-Desigur dar Eric a spus că asta or să facă şi,fireşte,a avut dreptate.Au crezut că mă pot determina să-mi scoată sânul.Vă puteți imagina ce ar fi însemnat asta pentru ratele la asigurările de sănătate?
-Nu.Ce ar fi însemnat? a întrebat-o Sara.
-Rata ar fi crescut enorm.În plus,compania de asigurări n-ar fi plătit oricum pentru minora procedură.Înlăturarea unui sân era o procedură minoră? Carrie era prea uluită ca să vorbească.A luat lingura şi s-a prefăcut că mănâncă.
-Eric a făcut nişte investiții minunate cu surplusul nostru de bani gheață.
Este foarte deştept.Sunt investiții bune,sănătoase,pe care le-am aprobat când mi-a spus despre ele.

-După ce le-a făcut? a întrebat Sara.Ți-a spus după?
-Da,fireşte,are mână liberă.Vreau să spun că este partener egal cu mine în afaceri.Carrie şi Sara au văzut cum Anne devine rigidă,defensivă.Sara a gustat din supă apoi a spus:
-Bună alegere pentru cină,Anne.Ador supa de roşii.
-Şi eu,a spus ea zâmbind.
-Şi de ce crezi tu că n-ar plăti compania de asigurări?
-Condiție preexistentă le-a explicat Anne.Vechea poliță de asigurare a expirat,iar Eric a constatat că cea nouă avea o rată mult mai rezonabilă dacă începea mai târziu cu 30 de zile.Eu m-am făcut biopsia în perioada în care s-au prevalat de preexistentă.Eric mi-a spus să aştept,dar eu am fost îngrijorată.Aveam bani să plătim pentru procedură,s-a grăbit ea să adauge,dacă am fi considerat-o necesară.El a făcut o mulțime de cercetări pe internet şi am decis să explorăm metode alternative.Ți se răceşte supa,Carrie.
-În legătura cu această...a început Carrie,dar Sara i-a ars una cu piciorul pe sub masă.
-Da? în ochii lui Anne a reapărut privirea aceea defensivă.
-Există ceva biscuiți prin cameră?
-Nu,mă tem că nu.
-Eşti foarte norocoasă că îl ai pe Eric,i-a spus Sara.Carrie s-a înecat cu supa.
-Da,eşti,a mințit ea.Păcat că nu a putut să vină cu tine aici,'în stațiune.
-Am încercat să vorbesc cu el.Mi-a oferit şederea asta de o săptămână ca o surpriză pentru ziua mea de naştere.A vrut să mă odihnesc şi să mă relaxez,iar când mă voi întoarce acasă o să nc ducem din nou la doctor să vedem ce trebuie făcut.Eram îngrijorată de cât o să ne coste totul,dar Eric nici nu a vrut să audă.A spus că dacă trebuie să cheltuim şi ultimul bănuț pentru a mă face bine,atunci o să-1 cheltuim.*Ticălosul ăsta nenorocit,*şi-a zis Carrie,vrea să scape-de ea,iar Anne,poate încă în stare de şoc,nu poate accepta adevărul,aşa că a zugrăvit tabloul ăsta minunat al adoratului ei soț.I-o fi lăsat o scrisoare sau vrea să moară fară să ştie că el este răspunzător de asta?
-Ar trebui să fim pe drum în zori,i-a întrerupt Sara gândurile.
-Amândouă avem răni la mâini.Să coborâm aşa pe frânghie...
-Putem să o facem.
-Anne,nu ți-ai adus nişte haine mai potrivite pentru toată ziua? Nu poți să cobori pe munte cu tocuri înalte sau cu papucii pe care îi ai acum în picioare.
-Nu,n-am adus.

-O să-ți găsim noi ceva potrivit,a spus Carrie.Întreaga ei atitudine față de Anne suferise o schimbare radicală.S-a trezit simțindu-se protectoare şi spera ca Anne să rămână în faza asta de negare până când urmau să ajungă în lumea civilizată.
-Ce-ar fi să împachetezi ceva mâncare să luăm cu noi? I-a sugerat Carrie lui Anne.Şi o trusă de prim-ajutor.
-Poți folosi geanta aia a mea modernă,a spus Sara.Este pe comodă,la mine în cameră,dar n-am energia să urc pentru a o aduce.
-Oh,o aduc eu.Ador să mă fac utilă.Să nu strângeți farfuriile.Am să le spăl mai târziu,le-a ordonat Anne.În clipa în care nu le mai putea auzi,Sara a exclamat:
-Ticălosul ăla!
-Acum mai am un motiv să-mi doresc să ies vie,a spus Carrie.Am să-l ucid pe nenorocitul ăla.
-Tu ții pistolul iar eu apăs pe trăgaci,s-a oferit şi Sara.

CAPITOLUL 22

Ceva mormăia şi,categoric,nu era sunet omenesc.Avery s-a strâns mai aproape de John Paul.I-a promis că se poate odihni 20 de minute şi a găsit adăpost sub o stâncă ieşită în afară.Pământul era uscat,locul destul de larg şi de adânc ca să-şi întindă şi el picioarele.Avery a insistat să caute o peşteră,dar el s-a opus ideii pentru că nu dorea vreo companie neaşteptată,cum ar fi o pumă sau un urs.
Ea a sugerat un foc dar el s-a opus şi acestei idei.Fumul putea fi văzut de la mile depărtare.Avery a auzit din nou mormăitul.Părea mai aproape.L-a înghiontat pe John Paul şi a şoptit:
-Auzi asta?
-Îhî.Părea pe jumătate adormit.Şedea în fund,cu spatele rezemat de stâncă,cu picioarele lungi şi musculoase întinse în față,o gleznă trecută peste cealaltă.Şi-a trecut brațul pe după ea şi i-a spus să se relaxeze.Avery îşi sprijinea capul pe umerii lui şi din când în când el îşi freca bărbia de creştetul ei.Ea n-a putut decide dacă îşi manifesta afecțiunea sau dacă îl mânca pielea din cauza bărbii nerase de o zi.De sub ei s-a auzit un foşnet.Avery s-a încordat.Apoi a avut impresia că aude din nou un mormăit.Ce naiba era? Un urs? O pumă? Ce?
John Paul avea pistolul pe pământ,lângă el,iar mâna i se odihnea pe patul armei.
Avery a tras adânc aer în piept şi a încercat să nu se gândească la cât de neconfortabil se simțea.Gândeşte pozitiv,şi-a zis în sinea ei.Gândeşte-te la jumătatea plină a sticlei.Fii optimistă.Oh,Doamne,o să murim aici.Şi a oftat.Gata cu optimismul.Probabil că a simțit-o că tremură şi a început să o frece pe braț.

Şi-a zis că era plăcut.Încerca într-adevăr să se relaxeze,dar îngrijorarea îi ţinea mintea în priză.Oare un trup poate să fie prea epuizat ca să se poată odihni?
Când s-a aşezat jos a fost pe marginea unui colaps şi ştia că trebuie să se odihnească dacă vrea să alerge din nou.
Ce o fi făcut femeia cu Carrie şi cu celelalte? Să aibă John Paul dreptate? Să fie deja moarte? S-a străduit să nu se mai gândească la asta şi a încercat să se simtă bine.O durea fiecare muşchi,iar degetele de la picioare îi pulsau.
A încercat să-şi scoată ghetele dar John Paul a oprit-o.Picioarele trebuie să se obişnuiască cu ghetele ude şi nu trebuie să facă altceva decât să le mişte pentru a evita cârceii.S-a purtat ca p autoritate în materie şi,întrucât Avery ştia că a primit instruirea necesară supravieţuirii,în infanteria marină,a fost de acord cu el.
În plus era prea obosită ca să se mai certe.Era hotărâtă ca,indiferent ce s-ar întâmpla,să nu se transforme într-o cinică,aşa,ca mătuşa ei şi John Paul.Alte foşnituri şi zgomot de crengi rupte au readus-o la realitate.
El a auzit oare? A ridicat capul de pe umărul lui şi a ciulit urechea.Raza de lumină cenuşie se strecura printre ramuri,în timp ce ploaia continua.John Paul şedea tot cu ochii închişi,dar când s-a uitat la el,i-a deschis încet.
Privirea i s-a pironit într-a ei.Era atât de recunoscătoare că era cu ea acolo! Se simţea în siguranţă cu el.Nu a fost nevoită să treacă prin acest coşmar singură,iar forţa lui a liniştit-o şi i-a dat speranţă.
-Vreau...nu a putut să rostească restul cuvintelor,nu a putut să-i spună cât de mult îi apreciază ajutorul.Nu a putut să-şi ia ochii de la gura lui.
-Da,şi eu.Mai târziu,Avery nu era sigură cine a iniţiat sărutul.Ştia că s-a ridicat spre el,iar el şi-a aplecat capul spre al ei.Ori ea l-a tras mai aproape iar el pur şi simplu i-a cedat? Nu-şi putea aminti.Gurile lor pur şi simplu...s-au unit.
Şi a fost minunat.Gura lui era atât de caldă şi,Doamne,cum mai ştia să sărute!.A facut-o să-şi dorească mult,mult mai mult.Era delicat şi dăruia şi,în acelaşi timp, dur.A prins-o cu mâna de bărbie şi a apăsat-o delicat,făcând-o să înţeleagă că vrea să deschidă gura.S-a aşezat pe picioarele lui şi i-a încolăcit gâtul cu braţele.
Când a început să o mângâie a lăsat deoparte toate inhibiţiile,a simţit cum i se înmoaie toate.Avea fiori în stomac.Limba lui o scotea din minţi,făcând-o să dorească să fie mai îndrăzneţ.Căldura atingerii lui i-a pătruns în tot trupul.Când a terminat sărutul,şi-a dat seama că mâinile îi erau pe sub tricoul ei.
Ştia că era afectat de sărut în aceeaşi măsură ca şi ea pentru că-i simţea sub degete inima bătându-i năvalnic.A încercat să se ridice de pe piciorul lui,să se retragă,dar nu a lăsat-o.A lipit-o strâns de el şi i-a tras delicat capul pe umărul lui.

-Ştii ce ar fi cu adevărat frumos acum? i-a şoptit cu tonul ăla al lui morocănos şi sexi.Avery încă încerca să-şi recapete răsuflarea normală.Gustul lui îi zăbovea pe buze şi refăcea în minte fiecare secundă a acestui sărut puternic.Brusc,a înțeles întrebarea.
-Pentru Dumnezeu,John Paul.
-Ce este?
-Tu vrei sex!Timp de un minut foarte lung nu a scos nici un cuvânt,ca şi cum nu se grăbea deloc,chibzuind asupra problemei.
-Ei bine,da.Şi asta ar fi frumos,cred.Scumpete,dacă tu te oferi eu n-am să te resping.Nu se uita la el,aşa că ştia că poate să zâmbească liniştit.Dar ce îmi doresc eu cu adevărat este un sandviş cu brânză.A ridicat capul; el şi-a ferit imediat bărbia din calea ei.
-Ce?
-Mă gândeam că un sandviş cu brânză ar fi bun acum.Şi nişte cartofi prăjiți cu o bere rece.
-Crengile alea de copac n-au fost suficiente pentru tine?
-N-au fost crengi de copac,a spus el râzând.Ți-am dat să mănânci frunze comestibile şi fructe de pădure.Sunt energizante.Dar eu tot un sandviş cu brânză vreau.Cumnatul meu m-a făcut dependent de mâncare din asta ieftină.
-Tu chiar te gândeai la mâncare?
-Da,la asta mă gândeam,dar tu eşti atât de disperată după sex încât presupun că aş putea să-ți fac pe plac.
-Eu nu vreau să fac sex.
-Ai spus că vrei.Era exasperant.
-Nu,n-am spus.
-Şi m-ai sărutat,a subliniat el.Aşa că am presupus...
-Oh,la naiba!
-Este evident că nu poți să-ți iei mâinile de pe mine,scumpete.
Nu este de mirare că dragostea şi ura sunt atât de strâns împletite.Chiar în clipa asta îi venea să-l strângă de gât.Îi făcea plăcere să o necăjească,dat ea dorea sincer să aibă ultimul cuvânt.
-A fost doar un sărut,fară nici o semnificație.
-Atunci de ce te-ai înfierbântat?
-Nu m-am înfierbântat.
-Mincinoaso! Numai el putea să facă insulta să sune ca o alintare.
-Tu te-ai înfierbântat?
-La dracu',nu! i-a răspuns John Paul .

-Acum cine minte? a întrebat ea râzând.
-Prima regulă în orice operațiune este să spui cât mai puține minciuni posibile.
Acum încearcă să te odihneşti.Mai avem zece minute şi plecăm.
Nu se putea odihni,nu până când nu se relaxa şi nu exista decât o singură modalitate de a face acest lucru.S-a depărtat de John Paul,a luat poziția lotus, învățată de la instructuorul de yoga,a pus mâinile pe genunchi cu palmele în sus,şi-a îndreptat spatele şi a închis ochii.S-a concentrat asupra respirației,o respirație profundă,purificatoare,străduindu-se să blocheze zgomotele pădurii şi gândurile ce-i năvăleau în minte.Au trecut cinci minute bune înainte să simtă cum muşchii încep să i se relaxeze.
-Ce faci?
-Îmi fac exercițiile de relaxare,i-a răspuns,întrebarea lui readucând-o la realitate.
-Yoga?
-Un fel de.Îmi eliberez mintea apoi plec...
-Poftim? Avery a oftat.Acasă,şi-a zis ea; mă duc la căminul meu perfect, imaginar.
-Mă duc în locul meu fericit.Bine?
-Da? John Paul nu a râs.Deci ai fost serioasă în legătură cu asta.Eu am crezut că glumeşti.
-Îmi imaginez un loc care mă face să mă siml bine Este o verandă şi mă văd stând într-un leagăn.Simt parfumul de liliac şi aud susurul apei.Este...liniştitor şi-ți eliberează mintea.Apoi încep să filtrez informațiile pe care le am.
John Paul nu înțelegea,dar ea nici nu se aştepta să o înțeleagă.A închis din nou ochii,ignorându-l,şi din nou s-a concentrat asupra respirației.
După vreo două minute,a început să reconstituie în minte fragmente şi bucăți ale enigmei,punându-le cap la cap.În mod ironic,dintre toate a ţâşnit tocmai un lucru spus de John Paul.
-Ce ai vrut să spui? l-a întrebat ea.
-Despre ce? Avery a întins picioarele apoi s-a întors spre el.
-Că prima regulă a unei operațiuni este să nu minți.
-Nu,eu am zis să spui cât mai puține minciuni posibile.
-Da,aşa.De ce lucrul ăsta este o regulă?
-Minciunile revin şi te trădează...te dau de gol.Deci...
-Deci dacă spui adevărul în ceea ce priveşte toate lucrurile minore care nu contează,nu vei fi trădat,nu vei fi dat de gol.Oh,Dumnezeule,sigur! S-a însufleţit dintr-o dată,ca un copil într-un magazin de jucării.A desfăcut buzunarul hainei de vânt şi a scos o hartă udă.

-Sunt atât de proastă! Monk ar fi putut să citească despre proprietatea respectivă în ziar,iar când Carrie l-a întrebat unde o duce,i-a spus numele.Am crezut că a mințit.De ce am presupus asta? Pentru că a mințit în legătură cu tot restul,John Paul.Dar dacă a spus adevărul?
Pe John Paul l-a îngrijorat toată această bolboroseală a ei.
-Ți-ai pierdut mințile?
-Da,i-a răspuns zâmbind.Dar,oricum,totul are sens.
-Ce încerci să-mi spui?
-Cred că ştiu unde se află Carrie şi celelalte două femei.Afirmația ei l-a făcut să devină foarte atent.
-Crezi că şti? Cum?
-Carrie mi-a spus unde o duce Monk.
-Şi de-abia acum spui asta?
-Am crezut că a mințit-o.Ți-am spus că mătuşa mea mi-a lăsat un mesaj pe robot,pe care l-am şters; dar m-ai auzit ce întrebări i-am pus lui Cannon,nu?
-Te-am auzit întrebându-1 dacă are vreo problemă cu alimentarea cu apă.
-Iar Cannon a răspuns că nu,nu la Utopia.L-am întrebat,de asemenea,dacă stațiunea posedă vreo casă în munți.
-Da.Îmi amintesc că răspunsul lui a fost nu,a spus John Paul.
-Pentru că el a spus că nu,nu i-am mai pus şi celelalte întrebări despre casa respectivă.Carrie a numit-o casă de odihnă.Am presupus că tot ce i-a spus Monk a fost minciună.Dar dacă nu a fost?
-De ce crezi că ar fi spus adevărul despre destinația lor?
-Tu ai spus aşa.De ce să minți când nu eşti nevoit să o faci? Minciunile se întorc şi te trădează.Monk pusese mâna pe ea,da? Şi deja îi spusese şi numele lui.Ea a acceptat totul,probabil fără nici cea mai mică îngrijorare.Dar m-a sunat din toaleta pentru femei de pe telefonul ei celular.Şi mă îndoiesc să-i fi spus lui Monk ceva despre convorbirea asta.N-ar fi avut nici un motiv.
-Dacă Monk i-ar fi spus adevărul despre locul unde o duce,n-ar fi scăpat-o din ochi.
-Nu putea să intre cu ea la toaleta doamnelor.Şi poate că n-a ştiut că avea cu ea unul din telefoanele ei celulare.
-Unul?
-Da,întotdeauna are două cu ea.Carrie este o muncitoare înrăită şi dacă o lasă o baterie,înnebuneşte pur şi simplu.In plus,foloseşte un telefon pentru problemele personale iar pe celălalt pentru treburi de serviciu.
-Ar putea să aibă pur şi simplu la ea o baterie suplimentară.

-Are.Deci tu ce crezi?
-Vrei adevărul? Cred că mergi prea departe.
-Nu.Analizez datele şi cred că există cel puțin o şansă de 50% să am dreptate.Trebuie să verificăm.
-Ştii unde se află casa asta?
În timp ce desfăcea harta,i-a povestit despre bătrânul gentleman cu care a stat la masă la McDonald's
-Da,văd cercul pe care l-a făcut.Avery i-a povestit despre cei doi soți care se certau pentru proprietatea asupra casei.
-Judecătorul urmează să hotărască în curând care din cei doi soți,amândoi absolut dezgustători,urmează să obțină casa.Bătrânul mi-a spus,de asemenea,că locul respectiv este liber de câteva săptămâni.John Paul dădea încet din cap.
-Bine,merită o privire.Pauza s-a terminat,este timpul să ne mişcăm.
-Trebuie să ajungem la un telefon.Aceasta este prioritatea nr.1
-Nu,a spus el încet.Prioritatea nr.1 este să rămânem în viață ca să putem ajunge la un telefon.Iar asta,o ştia el prea bine,era mai uşor de spus decât de făcut.

CAPITOLUL 23
Acum,că cele trei femei erau în sfârşit gata să plece,erau paralizate de frică.Era patru dimineața şi estimau că mai sunt aproximativ două ore înainte să se ivească zorile.Şedeau toate la masa din bucătărie,îmbrăcate ca pentru pădurea care le aştepta afară,cu mai multe rânduri de haine,unele peste altele,şi beau ceai ca să se fortifice pentru aerul rece al nopții.
-Dacă Monk a instalat jos cabluri sau mai ştiu eu ce? a întrebat Came.Ce facem atunci? N-o să le vedem în întuneric.Toate erau îngrijorate de această posibilitate.
-Nu cred că s-a obosit să urce panta muntelui.Sunt sigură că s-a gândit că suntem destul de bine închise aici,a spus Sara.
-Ascultă,a sărit Carrie,care era atât dc speriată încât tremura.Dacă nu reuşesc...
-Nu vorbi aşa,o să reuşim toate,a asigurat-o Sara,dar vocea îi era lipsită de convingere.
-Lasă-mă să spun ce vreau să spun,a insistat Carrie.Dacă mor,vreau să-mi promiteți amândouă că veți convinge poliția să o caute pe Avery şi să o protejeze.Sunați-l pe soțul meu,Tony o să vrea să ajute la căutarea lui Avery...
Vocea i-a pierit într-un suspin şi n-a mai putut continua.
-Să ne concentrăm pe rând asupra problemelor,a sugerat Sara.
-Are dreptate.Să ne concentrăm asupra coborârii cu frânghia.

-Da,aşa este,a spus Carrie dând din cap.A împins ceaşca cu ceai şi s-a ridicat.
Acum ar trebui să pornim.Anne i-a luat mâna.
-Totul o să fie bine.O să vezi.Zâmbind,Carrie a strâns-o pe a ei.Oh,ochii lui Anne aveau din nou privirea aceea sticloasă.Probabil că a luat unul din calmantele ei.Când căuta sus o cale de ieşire,a remarcat un şir întreg de sticluțe aliniate pe măsuța de toaletă a lui Anne.Erau suficiente pentru a deschide o mică farmacie.
-N-ai uitat să-ți pui medicamentele în jachetă? a întrebat-o Carrie.
-Nu,n-am uitat.
-Aş putea să pun câteva sticluțe şi în jacheta mea.
-Nu este nevoie,a asigurat-o Anne.
-Ce este cu scrisorile? a întrebat-o Sara pe Carrie.Le-ai închis bine în buzunar?
-Da.
-În regulă atunci.Haideți să pornim.
Au hotărât deja ca prima să iasă Sara.Un capăt al frânghiei din cearşafuri era ancorat de un picior al mesei din bucătărie,care n-ar fi putut trece prin uşă; dar Carrie şi Anne tot vor ține de frânghie cât va coborî Sara.
Anne a făcut nişte noduri mari,la distanțe cam de o jumătate de metru unul de altul,ca să aibă de ce să se prindă.Carrie urma să plece a doua pentru că Anne a argumentat că este cea mai uşurică dintre toate şi are şansa să aterizeze singură jos dacă frânghia se desprinde cumva de piciorul mesei.Carrie a vrut să iasă ea ultima,dar Anne nici nu a vrut să audă.
-Dacă frânghia nu ține sau cad,tu şi Sara mă puteți prinde,dar eu nu pot să vă prind pe tine sau pe ea.Trebuie să plec ultima.
-Oh,Dumnezeule,nu te gândi la cădere,ai făcut o frânghie solidă,
puternică,Anne.O să țină.
-Da,o să scăpăm toate cu bine.Anne părea dezgustător de veselă.Înnebunise oare din nou sau de vină să fi fost calmantele pe care le luase?
Sara a intrat prima în cameră.Carrie şi Anne au privit-o cum a luat capătul frânghiei şi şi l-a legat în jurul taliei.
-Sper să fie destul de lungă frânghia asta! S-a lăsat în genunchi în fața găurii din zid.
-Ieşi pe burtă,i-a spus Carrie în şoaptă,şi cu picioarele înainte.
-Ai pus lanterna în buzunar? a întrebat-o Anne.
-Da,este la mine.Carrie s-a aşezat pe podea proptindu-şi bine picioarele în perete.Anne a venit lângă ea să o ajute să țină frânghia.Exact când Carrie se

gândea că Sara n-o să mai ajungă niciodată jos,frânghia a devenit uşoară,iar ea s-a prăbuşit peste Anne.Recăpătându-şi echilibrul,a tras adânc aer în piept.
-Cred că acuma este rândul meu.S-a răsucit pe burtă şi s-a apropiat de marginea deschizăturii.
-Aşteaptă,i-a şoptit Anne.A prins-o de jachetă,i-a vârât un plic mare în buzunar şi i-a tras bine fermoarul,închizându-1.
-Ce faci?
-Eşti cea mai puternică dintre noi trei.Dacă eu şi Sara nu reuşim,să te asiguri că...
-Da? a îndemnat-o Carrie.Haide spune,ce?
-Doar să te asiguri.Atât.Acum du-te.Carrie nu şi-a mai pierdut vremea la discuţii.O să afle ceea ce a vrut să spună Anne după ce o să se depărteze de casă.Încet,cu grijă din cauza mâinilor care sângerau încă,a ajuns cu bine.
Fără greutatea ei,Anne,care ţinea de frânghie,a căzut pe spate.S-a ridicat repede şi s-a uitat în jos încercând să le vadă pe cele două femei.A stat câteva clipe în patru labe şi a ascultat chemările slabe ce veneau din noapte.
Apoi a tras frânghia sus,s-a depărtat de deschidere.”*Trei şoricei orbi,trei şoricei orbi”*,a încercat ea să cânte; *„Uite-i cum aleargă,uite-i cum aleargă”.*
S-a ridicat,şi-a scuturat de praf pantalonii de trening împrumutaţi şi a intrat în bucătărie.”*Uite-i cum aleargă*”-a continuat să cânte.Ciudat că i-a venit în minte tocmai această melodie şi că o obseda.Ea şi Eric au decis să nu aibă niciodată copii şi,totuşi,acum îngâna un cântec de leagăn.Tatăl ei obişnuia să-1 cânte
„*Trei şoricei orbi”*-cânta încet,aplecându-se în genunchi şi încercând să dezlege nodul cu care cearşaful era legat de piciorul mesei.Dându-şi seama că şi-ar putea rupe o unghie,s-a ridicat,s-a dus la dulap şi a luat foarfecă adusă jos de Carrie, după care a tăiat nodul cearşafului.
„Trei şoricei orbi”.S-a ridicat din nou,s-a oprit să soarbă din ceaiul călduţ, apoi,pentru că ştia că Sara şi Carrie o aşteptau îngrijorate,s-a apropiat de deschizătura făcută în zidul camerei şi a aruncat foarfecă jos.Cu siguranţă că nu putea să le scape sensul acestui gest,pentru că îşi tăiase singură funia de salvare.A auzit-o pe una dintre ele scoţând un strigăt-probabil Sara,şi-a zis ea-,pentru că dintre cele două,ea părea să aibă o inimă mai bună.
„*Trei şoricei orbi*”.Dumnezeule,nu pot să îmi scot melodia asta idioată din cap-şi-a zis Anne închizând uşa camerei.Văzând dezordinea din bucătărie,s-a îndreptat spre chiuvetă,a umplut-o cu apă fierbinte,cu detergent,şi a spălat toate vasele.După ce a terminat,a aranjat masa şi scaunele,a pus şerveţele curate în faţa fiecărui scaun,apoi a stins luminările şi s-a îndreptat spre scară.

Se simțea foarte obosită,bătrână şi derutată.Un somn zdravăn o să rezolve toate problemele,şi-a spus ea.Dar fiecare lucru la timpul lui.Trebuia să facă neapărat ceva în legătură cu felul în care arăta.Numai femeilor de rând,necioplite,li se pot întâmpla asemenea lucruri dezgustătoare,să transpire,să râgâie şi să facă piercing...Sau să-i lase pe alții,cum ar fi doctorii,să le mutileze trupurile.Nu i-a spus iubitul ei Eric că asta este părerea lui? El îi adora trupul şi n-ar fi suportat ce voiau să-i facă doctorii.

Simțindu-se puțin amțită,Anne s-a prins de balustradă în timp ce urca.După ce a făcut un duş lung şi fierbinte,şi-a ondulat părul cu fierul electric,apoi l-a periat şi l-a fixat cu lac.I-a luat o mulțime de timp ca să se decidă pe care dintre noile costume St.John să le ia.A câştigat cel de un verde mentă,cu adorabilii lui nasturi argintii.Şi-a pus pantofii cu tocuri înalte de un argintiu sidefat şi cerceii favoriți cu diamante montate în platină.Diamantele erau cadou de la Eric,la ultima ei aniversare.Ieşise deja în hol când şi-a adus aminte că nu s-a parfumat.

S-a întors şi şi-a pus câte o picătură la fiecare încheietură.Suspinând mulțumită, s-a grăbit să coboare,dar s-a oprit la picioarele scării.Răsăritul soarelui transformase camera de zi într-un adevărat templu auriu.Culorile îți tăiau pur şi simplu respirația.Ar trebui să fie şi Eric aici ca să vadă asta,şi-a zis Anne.Da,ar trebui.Anne nu şi-a dat seama câtă vreme a rămas acolo nemişcată.Să fi trecut zece minute,sau doăzeci,sau chiar mai multe,poate.Efectele celui de-al doilea calmant au început în sfârşit să se facă simțite.Mergea în zigzag prin camera de zi,chicotiind fiindcă a găsit foarte amuzant faptul că nu putea merge drept.

Încercând să se concentreze,s-a îndreptat spre canapea,şi s-a trântit pe ea.A adormit în secunda următoare.Deşi nu şi-a dat seama cum a fost posibil acest lucru,cum s-a trezit.A ştiut că a plâns în timpul somnului pentru că avea fața udă de lacrimi.S-a ridicat şi şi-a atins obrazul cu degetele.

Văzând că machiajul i s-a luat pe mâini,a hotărât să urce ca să-şi pudreze din nou fața,când i s-a părut că aude motorul unei maşini care venea pe alee.

încă uşor dezorientată s-a clătinat pe picioare,şi-a aranjat jacheta şi s-a îndreptat spre sufragerie să se uite pe fereastră.

Un *Cadillac Deville* argintiu tocmai intra pe alee.

-Cine să vină în vizită la o oră atât de matinală? s-a întrebat Anne.

S-a uitat la ceasul Bulgari-alt cadou de la iubitul ei Eric-şi a fost uimită să vadă că era ora nouă.Anne s-a retras în umbră când maşina s-a oprit.S-a deschis portiera şi din maşină a sărit o femeie care avea pe față una dintre cele mai înspăimântătoare expresii.A trântit portiera,apoi a deshis-o pe cea din spate.

Femeia i s-a părut vag familiară,dar Anne nu îşi putea aminti unde ar fi putut să

o vadă.Avea fața contorsionată de furie şi,deşi Anne nu auzea ce spune,ştia că vorbeşte pentru că buzele i se mişcau necontenit.
Să fie Jilly? Străina avea părul blond,era înaltă şi bine făcută,aşa cum a descris-o Carrie,dar nici pe departe nu era ceea ce ar fi considerat Anne o femeie frumoasă.Dacă expresia nu i-ar fi fost atât de ostilă şi dacă ar fi zâmbit,poate ar fi fost drăguță,dar frumoasă nu!
Avea un ten frumos,trebuia să recunoască lucrul acesta.
De la depărtare părea chiar fară cusur,iar ea şi-a zis că trebuie neapărat să afle ce demachiant foloseşte femeia asta de are tenul atât de perfect.Sau era foarte machiată? Şi-a făcut o notă în minte să nu uite să întrebe.
Părul era scurt şi țepos,iar culoarea ,era minunată,cu şuvițe,iar Anne s-a întreabat dacă femeia asta neplăcută i-ar da numele stilistului ei.I-ar plăcea la nebunie să aibă şi ea asemenea şuvițe.Deveni brusc conştientă de înfățişarea ei.Şi-a aranjat cu mâna părul care probabil că i s-a deranjat în timpul somnului.
-Dumnezeule,a exclamat Anne când a văzut ce căra femeia.Într-o mână avea o canistră roşie cu benzină iar în cealaltă un topor.Ce avea de gând să facă?
Femeia mergea cu capul în jos şi nu a văzut-o pe Anne,dar când s-a mai apropiat,aceasta şi-a amintit de unde o ştia.A mai văzut-o într-una din tăieturile din ziare pe care le-a găsit în bufet.Oh,da,acum îşi amintea totul.Femeia şi fostul ei,soț îşi disputau proprietatea acestei case.
Anne a ieşit repede în hol şi s-a aşezat în fața ferestrelor mari care încadrau uşa de la intrare.Acum auzea chiar şi ce spunea femeia.Numai porcării îi ieşeau din gură.Anne şi-a dus mâna la gât.Era îngozită de atâta vulgaritate.Femeia a rostit cuvântul care începea cu litera „f” de cel puțin zece ori,furioasă pe judecătorul care-i luase casa.Ah...Acum Anne a înțeles.Casa i-a fost dată soțului.Anne nu avea nici un pic de simpatie pentru această femeie crudă.
Evident,nu a fost o soție bună.Nu soțul trebuie să ia toate deciziile importante? El a plătit pentru casă,trebuie să fie a lui.Urcând în grabă treptele verandei,acum femeia răcnea.
-Ticălosul ăsta crede că o să-mi ia casa şi o să mă lase fară nici un ban? La dracu' cu contractul prenupțial.Crede că eu glumesc? I-am spus că n-o să stea niciodată aici.Surpriză,surpriză,nenorocitule!Când am să termin de redecorat...A zărit-o pe Anne şi a încremenit pe loc.După care a început să urle: Cine dracu' eşti şi ce cauți în casa mea?
-Bună,a strigat Anne.Ce faci cu toporul şi cu canistra?
-Nu-i afurisita ta de treabă.
-Ți-aş fi recunoscătoare dacă nu ai mai folosi obscenități în prezența mea.

Este o jignire pentru mine.Femeia a lăsat canistra jos,a lăsat şi toporul şi a început să caute cheia prin buzunar.
-Nenorocitul,a angajat o menajeră,a răcnit destul de tare,încât Anne să audă prin uşă.
-Te asigur că nu sunt menajeră.
-Deschide nenorocita asta de uşă!
-Oh,nu cred că este o idee bună.Femeia a vârât cheia în broască şi a încercat să o răsucească.Când şi-a dat seama că nu mergea,a început din nou să urle:
-Să-1 ducă toți dracii direct în iad! Cum îndrăzneşte să schimbe încuietoarea? Cum a îndrăznit să facă asta? Ştia...îl avea în buzunar pe judecătorul ăla nenorocit.Ei bine,dracu' să-1 ia!A scos cheia din broască,a aruncat-o jos şi s-a uitat la Anne.
-Dacă nu deschizi nenorocita asta de uşă,am să folosesc toporul.N-ai vrea să ai de-a face cu mine,ticăloaso! Nu astăzi.
-Mă ameniți?
-Deschide nenorocita asta de uşă odată.Insulta a fost ultima picătură care a umplut paharul lui Anne; i s-au umplut ochii de lacrimi când a deschis uşa larg şi s-a străduit să zâmbească.
-De ce nu intri? Numai o secundă a durat,suficient ca femeia să treacă peste prag.Explozia a dislocat jumătate de munte.

CAPITOLUL 24

Să ții ritmul cu Jilly însemna să fii ocupat tot timpul,dar pentru Monk lucrul asta era o adevărată bucurierDe ani de zile nu a mai simțit că trăieşte atât de intens ca acuma.El era cel prudent,fireşte,în timp ce ea,cu entuziasmul unei novice,punea la cale planuri mărețe,fară să se preocupe niciodată de micile lucruri pământeşti, cum ar fi fost faptul că FBI-ul a luat urma unei cărți de credit folosite de ea.
Monk nu o putea învinovăți că a făcut o asemenea greşeală.Se blama pe el,pentru că ar fi trebuit să distrugă cârdurile după ce le-a folosit.În schimb,el le ținea pe toate,pe diferite nume şi adrese,în geanta diplomat,iar Jilly pur şi simplu a luat-o pe prima care i-a căzut în mână.Totuşi,rezultatul nu a fost atât de rău pe cât ar fi putut să fie.Era acum implicat şi John Paul Renard iar Monk era absolut încântat de această turnură a lucrurilor.Renard încerca de peste un an să-i ia urma mişcărilor.A interceptat câteva chestionare trimise de el la diferite agenții pentru aplicarea legii din Europa.Acum Monk avea prilejul să scape de beleaua asta înainte să-i provoace necazuri adevărate,şi în acelaşi timp o putea distra şi pe Jilly.Înainte să se hotărască să folosească Utopia pentru a aduce femeile la

Aspen,frumoasa lui logodnică a trăit momentele vieții ei,stând ceasuri întregi şi facând planuri.Oh,adora intriga,senzațiile tari şi,cel mai mult,pericolul; şi în acelaşi timp încerca să-l învețe pe Monk cum să se distreze.
Ori de câte ori îi făcea ceva pe plac,cum ar fi fost să accepte schimbări de ultim moment în complicatele ei planuri,îl recompensa imediat în diferite modalități creatoare.Toate de natură sexuală.Numai gândindu-se la câteva lucruri pe care i le-a făcut şi l-a lăsat să i le facă,roşea imediat ca un adolescent.
L-a transformat într-un adevărat romantic,dar Monk nu considera lucrul ăsta o slăbiciune pentru că era obsedat de Jilly.Era convins din tot sufletul că dacă nu-l omoară jocurile lor erotice din pat,atunci or să îmbătrânească împreună.
Oh,da,îl obseda! Fiecare minut şi-l petrecea gândindu-se la ea,protejând-o de necazuri.Atâta vreme cât rămânea vigilent şi îşi îndrepta greşelile,era în siguranță.Monk a fost nevoit să vorbească cu Jilly pentru a o determina să renunțe la unul din planurile ei.A cochetat scurt cu ideea de a o răpi pe Avery şi de a sta împreună pentru a-i spune fetei adevărul despre Carrie.Jilly era atât de inocentă!Credea că-şi poate converti fiica.Monk i-a explicat cu blândețe că după toți anii ăştia în care a fost îndoctrinată de Carrie,Jilly nu va putea să o convingă pe fiica ei că în realitate,ea este o mamă iubitoare.Jilly nu era nicicum perfectă.
Avea o părere deformată despre maternitate,considerând că,întrucât ea a adus-o pe lume pe Avery,fata este proprietatea ei.Vorbea despre Avery ca despre ceva ce-i aparținea,nu ca despre o ființă,iar Carrie i-a luat acest tezaur prețios.
De-a lungul anilor,furia față de sora ei s-a intensificat,dar Jilly era răbdătoare când era vorba de răzbunare.Indiferent cât timp i-ar lua,Urma să i-o plătească.
A insistat ca ea să fie aceea care săi apese butonul care urma să arunce în aer casa.I-a promis lui Monk că nu va vărsa nici o lacrimă pentru moartea sorei ei.Carrie este singura vinovată de asta.Carrie este motivul pentru care Jilly nu a reuşit în viață; ea este motivul pentru care o urăşte Avery.Aşa că nu este decât drept ca Jilly să o vadă pe sora ei cum moare.Monk nu a fost supărat din cauza sincerității brutale a lui Jilly.Cum putea să arunce el primul cu piatra? Ea îl acceptase cu toate păcatele lui şi el nu putea fi mai prejos decât ea.
Acum încerca să îndrepte greşelile făcute la mina abandonată.Jilly era sigură că cei doi or să coboare în puțul părăsit pentru a găsi următoarele indicii despre locul unde se află Carrie.În cazul ăsta,Monk ar fi aruncat vreo două explozibile în mina respectivă,care s-ar fi astupat.Apoi ar fi urmat-o pe Jilly la vila din munți.Monk nu a crezut că Renard o să coboare în mină şi s-a dovedit că a avut dreptate.Dar a fost totuşi convins că va putea să-i împuşte şi să le arunce cadavrele în puțul părăsit.

A ratat însă şansa când cei doi au pornit spre stâncă,de unde au sărit în apa înspumată.Acum le căuta metodic urmele.A pierdut timp preţios întorcându-se la maşină şi traversând râul,dar pentru că avea maşină o să recupereze coborând cu viteză pe drumul de munte şi luând-o pe scurtătură spre locul unde anticipa că se aflau cei doi.Renard nu a lăsat nici o urmă dar Monk ştia totul despre fostul puşcaş marin şi nici nu se aştepta la aşa ceva.Când a făcut cercetări despre cel pe care-l vina,i-a citit trecutul şi a fost impresionat.Era convins că în alte circumstanţe ar fi putut deveni prieteni.În definitiv,ei doi semănau foarte mult.
Amândoi erau ucigaşi profesionişti.Monk omora pentru bani în timp ce Renard ucidea pentru onoare.Ceea ce nu-l făcea totuşi să fie superior.După părerea lui Monk,era nebun.Şi totuşi,i-ar fi plăcut să aibă prilejul să stea împreună la o bere rece şi să discute despre isprăvile lor din trecut.Dar Renard n-ar accepta niciodată lucrul ăsta.Tipul era prea onorabil pentru binele lui.
Potrivit dosarului său sigilat,pe care Monk l-a desigilat,Renard suferea de mândrie.Monk nu credea o asemenea prostie.Părerea lui era că Monk a părăsit slujba când şi-a dat seama că începe să-i facă plăcere de fiecare dată când apasă pe trăgaci.La dracu' cu onoarea.Oare Renard era curios în ce-l priveşte? Oare el are fantezii despre Monk,se gândeşte şi el să discute amândoi despre emoţiile vânătorii şi despre bucuria de a ucide?
Monk îşi dorea să afle lucrul ăsta.Poate că-l răneşte şi-l imobilizează,apoi se aşează lângă el şi stau de vorbă prieteneşte până când Renard îşi pierde tot sângele şi moare.Ar fi ceva să vorbească cu un egal,să se destăinuie,să se laude.
Monk a chicotit.Acum o ia razna.S-a uitat la ceas apoi a clătinat din cap.Dacă nu-i localizează curând pe cei doi va fi nevoit să se ducă să-şi ia maşina şi să se întoarcă la locul unde-l aştepta Jilly.Era nerăbdătoare să ajungă la vila din munte ca să vadă cum s-a comportat sora ei.Probabil că până acum cele trei femei s-au aruncat una asupra alteia ca dihorii,pierzându-şi încet minţile de groază.Oricum,asta spera Jilly.Încetează să mai visezi cu ochii deschişi şi înapoi la treabă,şi-a zis el.A ridicat puternicul binoclu şi a scanat din nou terenul.S-a întors spre nord şi,cam la vreo milă,a văzut un turn de observaţie.Din turn cobora un pădurar.Monk l-a urmărit până când omul a ajuns jos.
-Măi să fie,exact mărimea mea,a şoptit el după ce,mai întâi,a făcut nişte calcule.
Exact o oră mai târziu se apleca peste balustrada de sus a turnului,scanând pantele.Privind spre tufişurile de jos,de° la poalele turnului,a văzut tricoul alb al pădurarului,pe care l-a împuşcat în tâmplă şi căruia i-a luat uniforma.
Era pe punctul să renunţe la vânătoare,când i-a zărit.Părul blond al lui Avery,atât de asemănător cu al mamei ei,strălucea în lumina soarelui.Lui Monk nu-i venea

să creadă ce noroc a dat peste el.Erau acolo,coborând muntele,uzi şi epuizaţi cum nu mai văzuse pe nimeni în viaţa lui.Ecoul hohotului de râs a reverberat în jur.Să vezi când o să-i spună lui Jilly.Ştia ce o să zică ea.Că este un om extraordinar de norocos.O să fie de acord cu ea,firește,chiar dacă el ştia că norocul nu are nici o legătură cu felul în care-şi găsea prada.După ce şi-a cercetat harta,Monk a anticipat că,dacă supraviețuiesc curenților învolburați, atunci or să iasă înainte de stâncă aia abruptă de mai jos de Trecătoarea Laşului. A hotărât să le iasă înainte pe pantă.A coborât din turn,a ocolit poteca,cu capul în jos,cozocul şepcii ascunzându-i fața.Când a ajuns în spațiul deschis dintre copaci,s-a întors uşor şi s-a prefăcut că atunci i-a observat.Le-a făcut semn cu mâna.Avery l-a auzit pe John Paul în spatele ei:

-Cazi,Avery.Acum!Ea nu a ezitat nici o secundă.Prefăcându-se că s-a împiedicat,a căzut în genunchi.John Paul s-a aplecat spre ea ca să o susțină.

-Poartă-te ca şi cum te-ai fi rănit,i-a şoptit el.Întorcându-se într-o parte şi-a prins glezna şi a făcut o grimasă exagerată.Îi venea să urle,atât era de dezamăgită.

-Nu este pădurar,nu-i aşa?

-Nu.Avery continua să-şi maseze glezna.

-De unde ştii? l-a întrebat ea.

-I-am văzut puşca.Pădurarii nu au lunete pe puşti.

-I-ai văzut luneta de la depărtarea asta? s-a mirat ridicând privirea spre el.

-A căzut soarele exact pe ea,i-a explicat el.Cred că el este.Nu spun că este Monk,dar...

-Îmi ajunge faptul că tu crezi că este el.

-E-n regulă.Am să te ajut să te ridici.Sprijină-te de mine şi coborâm din nou panta dar o luăm spre vest.Când ajungem în dreptul copacilor,o luăm la fugă ca din puşcă.

-O să vină după noi.

-Gata? Nu i-a dat răgaz să răspundă ci a săltat-o şi a sprijinit-o de şoldul lui.

-Şchioapătă,i-a ordonat cu voce înăbuşită când au pornit în jos.Mergeau ca doi oameni beți,îndreptându-se în zigzag către vest.Avea grijă în mod deliberat să nu intre în raza de acțiune a lui Monk.Acum era sigur că bărbatul îmbrăcat în uniforma de pădurar era ucigaşul,pentru că nu se mişcase din loc.Pădurarii săreau în ajutor,nu-i aşa?

-Aşteaptă să ne prindă în bătaia puştii.

-Oh,Dumnezeule!

-Ți-e frică? E-n regulă,scumpete.Ia-o la fugă.Pe loc,a țâşnit spre siguranța copacilor.John Paul era în urma ei,dar a îndrăznit să arunce o privire scurtă şi l-a

văzut pe Monk pornind după ei.Aveau un avantaj destul de bun.Avery a ținut ritmul cu fermitate,sperând tot timpul să nu dea peste oameni ieşiți la picnic cu cortul sau peste pădurari adevărați,care să la sară în ajutor.
Au început să-i țiuie urechile.Ce era sunetul ăsta? Fluieratul vântului printre copaci? Sau zgomotul făcut de şuieratul unui glonț? Nu,nu era asta.
Zgomotul a încetat la fel de brusc pe cât a început; apoi s-a pornit din nou,dar de data asta mai puternic,mai ascuțit.Parcă era un fluier.
-Auzi...asta...? l-a întrebat gâfâind
-Da.Şi atunci a auzit o trompetă.A continuat să alerge,respirând greu din cauza efortului.Simțea că mușchii picioarelor o ard.Brusc şi-a pierdut un picior.Dacă John Paul n-ar fi reacționat instinctiv,ridicând-o în sus de la pământ în timp ce continua să alerge,s-ar fi rostogolit cu capul înainte în viroaga de sub ei.
John Paul a redus ritmul când a repus-o cu picioarele pe pământ,apoi l-a păstrat aşa,lent,doar pentru cazul în care-ea ar fi avut nevoie de el.Au reuşit să iasă din pădure,au traversat drumul şi s-au trezit direct în mijlocul detaşamentului 183 de cercetaşi.Înainte să se poată opri,John Paul a dărâmat un cort şi l-a doborât la pământ pe şeful cercetaşilor; trompeta pe care o avea în mână a zburat,lovind un alt cort.
-Telefonul celular,a răcnit Avery la omul întins pe spate.Avem nevoie de telefonul tău celular.
-Nu este semnal aici,sus,i-a răspuns el ridicându-se într-un cot.Se înroşise tot la față de furie.Cine dracu' vă credeți...John Paul cerceta cu disperare drumul din fața lor.Monk n-ar fi avut nici o reținere să ucidă nişte copii atâta vreme cât putea să-şi atingă ținta principală.Unul dintre băieți a răcnit când a văzut pistolul prins la spatele lui John Paul.Când acesta i-a aruncat o privire,băiatul a amuțit pe loc.Avery a căzut în genunchi lângă conducătorul cercetaşilor.
-Ascultă-mă,avem nevoie de ajutor.Ne urmăreşte un ucigaş.Unde este mijlocul vostru de transport? Răspunde-mi te rog,l-a implorat ea.Groaza ei l-a impresionat pe tip.
-Fordul meu este parcat cam la vreo jumătate de milă mai jos,pe drum.Cheile sunt în jacheta mea din cortul de colo,cel pe care este scris numărul de cercetaşi.
John Paul a ridicat-o pe Avery în picioare.
-Ia-ți băieții de aici,a răcnit el la bărbatul de jos,împingând-o pe Avery spre panta următoare,bine ascunsă între copaci.
-Găseşte un telefon şi cheamă ajutor,i-a strigat şi Avery-picioarele îi tremurau şi nu credea că o să mai reziste să alerge prea mult.Concentrându-se pe felul în care punea un picior înaintea celuilalt,simțindu-şi inima în gât,Avery şi-a adus

brusc aminte că nu şi-a luat cheile.
-Trebuie să ne întoarcem...cheile maşinii!
-N-avem nevoie de ele.Acum mişcă-te scumpete,ai început să-ți cam tragi picioarele,Îşi făcuse iluzii că o să se ascundă undeva,aştepta să vină John Paul să o ia cu maşina.Putea să găsească un loc unde Monk să nu dea peste ea,nu?
Ce fraieră.La dracu',nu vrea.Pot să o fac! Pot să o fac!A continuat să alerge până când durerea a devenit neîndurătoare.S-a întrebat dacă putea să moară în picioare.Sigur că putea.Şi în clipa aceea ochii i s-au umplut de lacrimi,pentru că a văzut SUV-ul parcat pe pietrişul de lângă drum-
John Paul a luat-o înaintea ei.A spart geamul din spate,a băgat mâna înăuntru şi a deschis portiera din față.Avery a fugit în cealaltă parte a maşinii în timp ce el i-a deschis portiera.I-a luat mai puțin de 45 de secunde ca să pornească motorul,să-1 bage în viteză şi să demareze.A fost impresionată.În clipa în care a luat curba Avery a căzut pe spătarul scaunului şi nu s-a mai controlat.Un suspin i s-a oprit în gât.
-Plângi?
-Nu.
-Mi s-a părut că plângi.Şi i-a aruncat o privire ascuțită.
-Mă bucur.Şi-a şters în grabă lacrimile de uşurare care i se rostogoleau pe obraz.
John Paul a zâmbit.A avut şi el acelaşi sentiment dar n-a durat mult.
-La dracu',a murmurat el.
-Ce la dracu'?
-Drumul coteşte înapoi...Ar fi putut să coboare,să găsească o poziție...La toți dracii,asta a făcut şi n-avem cum să ieşim de pe drum.S-a aplecat,a scos pistolul şi l-a pus pe genunchi,a lăsat geamul în jos apoi a luat arma.A scos şi ea disperată pistolul şi a coborât geamul pe partea ei.
-Ce dracu' faci?
-Mă pregătesc ca tine.
-Nu! Coboară geamul şi lasă-te în jos.Dacă vine după noi,vine pe partea ta.
Avery a ignorat ordinul.
-Să-mi spui doar când să încep să trag.O să-1 ținem la pământ până trecem de el.
Părea un plan măreț şi l-a anunțat cu entuziasm,dar asta numai pentru că nu credea că Monk putea să ajungă jos atât de repede.Se înşela.L-a zărit înaintea lui John Paul.
-Lasă-te dracului în jos,a răcnit la ea.Răspunsul ei a fost că şi-a desfăcut centura de siguranță; a scos brațul pe fereastră,a sprijinit butoiaşul pistolului de oglinda retrovizoare şi a aşteptat.S-a ghemuit cât de jos a putut.

Când Monk s-a lăsat pe vine şi a ridicat arma,John Paul a strigat:
-Acum.Au tras amândoi deodată,din nou şi din nou,în timp ce au accelerat direct spre ucigaş.Monk s-a lăsat în jos pentru acoperire,apoi s-a trântit ca să se întindă să-şi ia arma.Avery continua să tragă ținându-1 la pământ până au trecut.
Drumul a cotit brusc în sus,pe munte.Mai era un drum lateral foarte prost,care mergea spre sud şi care i-ar fi dus în josul muntelui,dar John Paul ştia că la viteza cu care mergea,SUV-ul s-ar fi răsturnat dacă ar fi încercat să cotească brusc.
-Nu mai am gloanțe,a spus John Paul scoțând încărcătorul.Avery s-a întors să se uite la el,când a înşfăcat-o de ceafă şi a tras-o jos.Culcă-te la podea,i-a ordonat în clipa în care geamul din spate tocmai sărea țăndări.
Încă mai urcau când Monk a ochit cauciucul din stânga,spate.Maşina s-a învârtit,a ieşit de pe drum,a ratat la limită un copac şi,în cele din urmă,s-a oprit când s-a lovit de o stâncă.
-Mişcă-te,a răcnit sărind şi ocolind maşina pe partea ei.Avery nu ştia unde sunt,ştia numai că urcă din nou.Inima îi pulsa în urechi.A alergat o vreme pe panta abruptă apoi s-a oprit.
-Nu! a strigat ea.
-Ah,la dracu'! a urlat şi John Paul care s-a oprit lângă ea.I-a venit să plângă când s-a uitat la apa care se învolbura jos,la poale.Nu.Nu.Ea a spus:
-N-am să reuşesc.Nu pot.Nu mă poți determina să o fac.
Se vedea pe el că îi pare sincer rău când a înşfăcat-o.
-Ba sigur că poți.

CAPITOLUL 25

Pitoresc pe dracu'! Dacă mai vede ceva care să semene cu apa învolburată,era sigură că o să înceapă să urle şi n-o să se mai oprească niciodată.În momentul acela avea sentimente ostile şi față de pini.Îi ura pe toți.Nu-i păsa cu adevărat nici de John Paul.A aruncat-o peste stâncă la fel ca pe ambalajul mototolit al unei bomboane şi,în zborul în jos a jurat că,dacă va supraviețui,o să-1 ucidă doar plăcerea plăcerea de a o face.Ştia că este irațională,dar nu-i păsa.Proasta ei stare de spirit s-a intensificat când s-a tăiat la picior într-o piatră ascuțită.Dacă ar fi fost în ocean sângele care i se revărsa din rană ar fi sunat clopoțelul pentru prânzul rechinilor.Încercând să fie pozitivă în timp ce se lupta să plutească,şi-a zis să fie mulțumită că nu erau rechini prin jur.John Paul a ridicat-o pe mal,
ducând-o aproape pe sus între copaci,ca să nu poată fi văzuți,apoi i-a dat drumul.

A aterizat pe spate cu o bufnitură.S-a trântit şi el lângă ea,alături.
-Nu a fost chiar atât de rău,nu-i aşa?
Pentru că îngurgitase apă mai mult decât suficientă ca să umple o piscină în curtea din spate,era prea înțepenită ca să-i răspundă la întrebarea absurdă.
Dându-şi părul din ochi,s-a uitat la el.
-Nu a fost atât de rău ca la prima săritură,nu? Nu cred că distanța a fost mai mare de 20 de picioare.M-ai împins peste stâncă.De fapt,nu a împins-o.Din câte îşi amintea,a aruncat-o ca să n-o lovească de pietrele ieşite în afară la baza stâncii.S-a gândit că nu ar fi o idee bună să menționeze totuşi lucrul ăsta,acum.
-Aveam de ales? Nu era pregătită să admită că,într-adevăr,nu exista altă alternativă.Pistoalele lor erau inutile în fața puştii de mare putere a lui Monk iar acesta nu-i slăbea deloc.
-Nu vreau să vorbesc despre asta.
-Jumăteatea goală a sticlei,scumpete? a întrebat-o zâmbind.Unde este atitudinea optimistă?
-În fundul râului.John Paul s-a ridicat şi i-a oferit mâna.
-Haide.Să plecăm de aici.Nu ştia dacă mai are suficientă putere fie şi pentru a sta măcar în picioare; era foarte obosită,îi era foarte frig şi era udă.La dracu'!
-Bine,i-a răspuns şi i-a apucat mâna întinsă.Când a tras-o în picioare,a căzut peste el.A prins-o cu brațul în jurul taliei şi a ținut-o aşa strâns lipită,gândindu-se în ce direcție să o ia.
-Nu eşti obosit? l-a întrebat Avery.
-Da,sunt.
-Poate acum a renunțat,a spus uitându-se înapoi spre râu.John Paul a clătinat din cap.
-Asta n-o să se întâmple.Este profesionist.Are contract.N-o să înceteze să vină după noi până când...
-Până când reuşeşte?
-Sau până când îl ucid.
-Optez pentru a doua alternativă.Amândoi au auzit un râset de copil.Avery s-a îndepărtat de el şi a început să alerge în direcția de unde auzise venind sunetul.
-Sper să aibă telefon.
-Mă îndoiesc că o să ai semnal.
-Negativitatea asta a ta îmi place mie atât de mult,a spus ea zâmbind.Îmi făcusem griji,John Paul.Timp de un minut ai fost...
-Cum?
-Vesel.

-Ba pe dracu'!Parcă tocmai îl insultase.Râdea alergând spre sunetul auzit.
Motivul bruştei ei veselii era ori bucuria,ori isteria.O familie de cinci persoane instala un cort lângă un pârâu.După o scurtă explicație toată lumea s-a înghesuit în minidubița tatălui şi au pornit spre un oraş pe lângă care omul îşi amintea că a trecut pe drum,în sus,spre munte.Treizeci de minute mai târziu se aflau în micuța comunitate amorțită Emerson.Centrul era format din patru străzi.Tatăl a oprit maşina în fața unei clădiri din piatră cu două etaje.În clipa în care au
coborât din dubiță şi au închis uşa după ei,tatăl a demarat în viteză.
-Cred că l-ai speriat,a remarcat Avery.
-Cu cât îşi duce mai repede familia cât mai departe de noi,cu atât va fi mai în siguranță.Acolo era o secție de poliție,ceea ce era surprinzător având în vedere mărimea oraşului,împărțind aceeaşi clădire,secția de poliție era făcută sandviş între departamentul pompierilor voluntari într-un capăt al clădirii şi Bud's Burgers în cealaltă parte.În stradă dădeau trei uşi,fiecare cu câte un semn deasupra.Au intrat pe uşa din mijloc într-un hol mare.De cele două părți se aflau două uşi batante,una ducând la restaurant,cealaltă la departamentul pompierilor.
Secția de poliție era direct în față.Aroma de hamburgeri,ceapă şi cartofi prăjiți umplea aerul,dar mirosul nu i-a stimulat lui Avery apetitul ci,dimpotrivă,i-a făcut greață.Nemâncarea,alergatul a mile întregi,frigul,teroarea,îşi spuneau cuvântul.Se simțea terminată.Să meargă de la uşă până la birou s-a dovedit dintr-o dată a fi mai provocator decât să supraviețuiască apelor învolburate.
Picioarele-i erau ca de plumb şi i-a trebuit toată forța care i-a mai rămas ca să se mişte.John Paul şi-a dat seama că are probleme.Părea că se ofileşte în fața.ochi lor lui.
-Te simți bine? a întrebat-o trecându-şi brațele pe după talia ei.
-Mă simt de parcă s-ar fi instalat rigor mortis.N-am murit,nu?
-Încă respiri,i-a spus el zâmbind.S-a uitat pin geamul ferestrei şi l-a văzut pe şeful poliției în spatele biroului său.Avea în față un teanc de hârtii pe care le studia.La fiecare două secunde ridica privirea la un televizor instalat pe perete.
Îmbrăcat în pantaloni albaştri şi cămaşă albă pe a cărui buzunar scria şeriful Tyler,bărbatul,cam de vârstă medie,s-a încruntat când a luat în mână o foaie de hârtie.O femeie cam de 60 de ani şedea în fața biroului,cu spatele la uşă.Avea părul la fel de alb ca fața lui Avery.Părea vrăjită de programul de la televizor.
Când a împins uşa,John Paul a auzit-o spunând:
-Nu ți-am spus eu că o să se întâmple ceva rău,Bud? Ți-am zis eu,nu,Bud?
-Da,Verna,mi-ai zis.
-Şi nu ți-am spus că singur şi-a facut-o?

Doborând toți copacii ăia frumoşi şi dizlocând muntele,doar ca să-şi construiască un mormânt modern.Se pare că mama natură a hotărât să i-o plătească,nu? Şeriful nu-i acorda prea multă atenție.
-Da,a mormăit continuând să citească foaia de hârtie din mâna lui.
-Dacă vrei să şti părerea mea,el este cel rău.Ticălosul.Mi-e milă de nevasta lui.
-Vrei să spui fosta nevastă,nu?
-Aşa este.A scăpat de ea ca să se poată muta acolo cu un model mai tânăr.Este un criminal,dacă mă întrebi pe mine.Sărmana de ea! A învățat-o să trăiască pe picior mare apoi a tras covorul de sub ea.Şeriful era evident exasperat.A lăsat hârtia pe birou şi s-a uitat la televizor.
-Sărmana de ea? N-ai văzut interviul pe care i l-a luat săptămâna trecută? Fiecare al doilea cuvânt pe care i-1 spunea a trebuit să fie acoperit cu bipuri Cred că a fost nebun că s-a însurat cu ea.
-Dar cum o să se descurce acum?
-Poate-şi ia o slujbă să muncească la fel ca noi toți.Nu i-a pus nimeni pistolul la tâmplă când a semnat contractul ăla prenupțial,a subliniat el.John Paul şi Avery ascultau din uşă.Au intrai când Verna îi spunea şerifului că era mare păcat ce s-a întâmplat.Şeriful i-a văzut şi s-a ridicat.
-Ce s-a întâmplat cu voi doi?
-Este o poveste lungă.
-Aş fi fericit să o ascult.Avery s-a îndepărtat de John Paul şi s-a apropiat de birou.Verna a dus mâna la gură şi a făcut ochii mari când s-a apropiat.
-Mă numesc Avery Delaney,a spus ea.
-Şi eşti udă leoarcă.Ce s-a întâmplat cu voi? Avery nu ştia de unde să înceapă.
L-a văzut pe John Paul dând mâna cu polițistul şi aşezându-se pe scaunul pe care i l-a oferit.S-a hotărât să-1 lase pe el să explice.
-Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? a întrebat ea.Trebuie să sun la FBI.
Ochii Vernei erau acuma pe punctul să-i sară din orbite,când a strigat peste umăr:
-Bud,doamna vrea să sune la FBI.
-Las-o să folosească telefonul,i-a spus şeriful.Şedea aplecat peste birou şi asculta atent în timp ce John Paul explica situația.Verna a pus pe birou un telefon negru, de modă veche.
-Sunt duşuri la etajul doi iar deasupra departamentului pentru pompieri,paturi de campanie curate.Cât vorbeşti la telefon mă duc să vă aduc două pături.Îți tremură buzele.O să faci hipotermie dacă n-ai să te încălzeşti curând.
-Mulțumesc,a spus Avery.Sunteți foarte amabilă.

A ridicat eceptorul şi l-a pus înapoi.Epuizată,nu-şi amintea numărul de telefon de la Birou.A închis ochii să se gândească.Era 391 sau 931?
Poate-1 sună pe Carter.Care era numărul lui particular? Apoi l-a auzit pe John Paul întrebându-1 pe şerif dacă a auzit vreodată de o proprietate numită „ţinutul dintre lacuri".
-Toată lumea din Colorado a auzit de ea.
-Cât de departe este?
-Este ceva distanţă de aici.Şi cu tot tărăboiul ăla de acolo nu cred că vă puteţi apropia.Probabil că până acum poliţia a închis zona.Cel mai bine o puteţi vedea la televizor.John Paul nu ştia despre ce vorbeşte.S-a uitat la televizor.
931-ăsta era.Avery a ridicat receptorul şi a început să-1 formeze.Nu lipise receptorul de ureche când şi-a ridicat ochii spre televizor.A îngheţat,uitând din nou numărul.Un post local anunţa că au ştiri noi despre dezastru de la un excursionist care a surprins explozia cu camera video de luat vederi.
*„Decizia judecătorului a fost anunţată la oni 8,15 în dimineaţa asta.Proprietatea casei i-a revenii lui Dennis Parnell.Pentru cei care acum au deschis televizorul repetăm că,în cursul dimineţii,târziu,reşedinţa Parnell,cunoscută sub numele Ţinutul Dintre Lacuri,a fost distrusă de o explozie".*Telefonul a căzut jos în clipa în care Avery s-a prăbuşit pe podea.

CAPITOLUL 26

Paralizată de şoc şi disperare,Avery nu se putea mişca.Carrie a murit.Carrie,care i-a oferit dragostea ei necondiţionată,întotdeauna,indiferent cât de mult a supărat-o Avery cu opţiunile privind cariera ei.Iar Avery a trădat-o.Carrie ar fi fost încă în viaţă dacă ea ar fi fost mai rapidă şi mai deşteaptă.Tot timpul ăla irosit alergând de la un loc la altul pentru femeia aia nebună de la telefon care a dus-o de nas cu minciuni că Avery o poate salva pe Carrie! Ar fi trebuit să găsească o cale de a o salva pe Carrie şi pe celelalte femei.Acum era prea târziu.
John Paul o ţinea în braţe lăsând-o să divagheze în timp ce-i tot spunea că numai ea este de vină.Verna a făcut o supă şi i-a vârât-o cu forţa pe gât lui Avery,după care a dus-o sus şi a stat ca un gardian la uşa băii până când a făcut un duş.
Când a terminat,Verna i-a dat unul din tricourile gri ale şerifului apoi a strâns şi lucrurile fetei ca să le spele.Se învârtea pe lângă Avery ca o cloşcă grijulie pe lângă pui.A aşezat-o pe unul din paturi şi a îngenunchiat pe podea cu trusa de prim-ajutor alături.Tăietura din picior nu era adâncă dar trebuia curăţată.A aplicat o cantitate apreciabilă de iod şi a bandajat rana.După ce a terminat,a

vârât-o în pat şi s-a dus să-i facă un ceai fiebinte.Când s-a întors,Avery dormea deja.John Paul aştepta la picioarele scării.
-Este bine? a întrebat-o el.
-Doarme,iar ăsta-i cel mai bun lucru pentru ea acum.Este absolut epuizată.
Dând din cap în semn că aşa este,John Paul s-a întors la secția de poliție.Şeriful vorbea la telefon verificând dacă John Paul este cine a pretins că este.După ce a obținut informațiile de care avea nevoie,a devenit mai deschis şi mai prietenos.
-Oamenii sunt pe drum,i-a spus el.Ştiu că trebuie să fii flămând aşa că am sunat la restaurant şi un angajat de-al lor îți va aduce ceva de mâncare.
-Mulțumesc,a spus John Paul.
-Te-am verificat.Ai fost la infanteria marină.
-Da.
-Eu am făcut parte din trupele terestre,i-a spus şeriful.Am studiat la West Point apoi am avut unele însărcinări în Germania.Cel mai bun prieten al meu a fost un puşcaş marin.A murit anul trecut şi-mi lipseşte.Era un om bun.
John Paul nu-şi dădea seama de ce-i povesteşte şeriful istoria vieții lui.
-Am auzit că te pricepi să tragi,a continuat Tyler.Crezi că o să avem probleme? Până ajunge FBI-ul,suntem singuri.
-Dacă Monk află că suntem aici,s-ar putea să încerce să termine treaba.
Totuşi,cred că nu ştie şi bănuiesc că s-a întors la bază ca să se reorganizeze.Eu aşa aş face.
-Nu putem să riscăm,l-a contrazis Tyler îndreptându-se spre un dulap aflat de cealaltă parte a camerei.A scos o cheie din buzunar şi a descuiat uşa.Când a deschis-o,John Paul a zâmbit.Şeriful Tyler avea la dispoziție un adevărat arsenal.
-Îți place să fii pregătit pentru orice,nu? l-a întrebat el aprobator.
-Uneori dăm peste câte un urs țâfnos după care trebuie să mă duc.
-Te duci după urşi cu un Ml911?
-Nu.Asta-i doar o rămăşiță de pe vremea când eram în armată.Alege-ți,l-a invitat Tyler.Întorcându-se spre asistenta lui,i-a spus: Verna,tu te duci acasă,la fiica ta, şi stai acolo până se termină toată povestea.
-Nu vreau să las fata aia singură acolo,sus.Acum are nevoie de mângâiere.Mă tem să nu facă un şoc.
-Este mai tare decât pare,a spus John Paul.O mân...o să am eu grijă de ea.Era cât pe-aci să spună că o s-o mângâie el,dar şi-a dat seama la timp.Ce naiba era cu el? Habar nu avea cum să o facă pe Avery să se simtă bine; ştia numai că nu vrea să plângă pe umărul altcuiva.Nimic din toate astea nu avea nici un sens pentru el.Fata asta l-a derutat,i-a întors gândirea cu susul în jos şi i-a vârât în cap tot

felul de gânduri nebuneşti,imposibile.Nu putea să înțeleagă cum sau de ce a devenit atât de importantă pentru el; nu ştia decât că este hotărât să o apere de orice lucru rău...cu orice preț.Protejează şi slujeşte.Dacă va continua să slujească aşa,va sfârşi din nou de partea legii şi a ordinii.S-a cutremurat la această posibilitate.Şeriful i-a întrerupt gândurile.

-Am uşi solide,cu încuietoare dublă.În spate este o uşă cu o fereastră cu un geam dar acolo am pus o alarmă pe care o aude tot oraşul dacă încearcă cineva să intre.John Paul a verificat perimetrul.15 minute mai târziu,el şi Tyler erau satisfăcuți în ceea ce priveşte siguranța.A mâncat apoi s-a dus sus,a făcut un duş şi s-a îmbrăcat cu un tricou şi un trening pe care i le-a dat Tyler.Când a ieşit din baie,Verna aştepta cu un sac din plastic să-i adune hainele ude.

-Ginerele meu o să le aducă împreună cu ale lui Avery,după ce vor fi spălate,a spus Verna şi a început să coboare.Ai grijă de ea,ai auzit?

-O să am,a promis el.Verna a plecat câteva minute mai târziu,împreună cu fiica ei.Tyler a insistat că apără el fortul în timp ce John Paul închide puțin ochii.

Nu a protestat.A încercat numai să nu facă zgomot când a intrat în camera unde dormea Avery.Erau patru paturi,toate cu cearşafuri curate,aliniate de-a lungul unui perete.Şeriful i-a spus că atunci când a fost construită clădirea,oraşul a crezut că va avea un punct permanent de pompieri.Când s-a constatat însă că nu s-a dezvoltat aşa cum au crezut proiectanții,bugetul nu şi-a mai putut permite salariile pentru pompierii permanenți.Acum,totul se face pe bază de voluntariat.

John Paul a observat că fereastra nu era încuiată.Dădea spre aleea din spatele clădirii şi foarte aproape de ea,spre stânga,era o scară de ieşire pentru caz de incendiu.A încuiat fereastra şi s-a aşezat pe patul de lângă cel în care dormea Avery.Dormea pe spate.Avea fața curată; părul îi era încă ud,după ce s-a spălat iar John Paul şi-a zis că este cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată.Arăta ca un înger,dar avea o uşoară aroganță în felul în care se comporta şi încerca să-1 domine.Îi plăcuse atitudinea ei.Vedea lumea la fel cum o vedea el când era naiv.Era obosit şi,în mod categoric,oboseala era motivul pentru care-i treceau prin cap asemenea gânduri prosteşti.Când or să sosească cei de la FBI,o să plece.Pur şi simplu o să plece.Avery era o membră a echipei aşa că o să-i lase să aibă ei grijă de ea.

-La dracu'! a murmurat când s-a întins în pat. A dormit două ore bune înainte ca Tyler să-1 trezească.John Paul l-a auzit urcând scările şi era cu mâna pe pistol când a deschis uşa.Şeriful a aşteptat până când a lăsat pistolul jos,apoi a intrat.

-Avem oaspeți,i-a spus în şoaptă.FBI-ul este aici şi şeful vrea să te vadă.

Avery dormea încă.Dăduse cearşaful la o parte iar un picior îi atârna pe marginea patului.Avea un bandaj înfăşurat în jurul gleznei.Pete de sânge apăruseră prin bandaj.Când s-a rănit? s-a mirat el şi i-a ridicat cu grijă piciorul,vârându-i-l înapoi sub cearşaf.Şi de ce nu i-a spus?
A ştiut răspunsul imediat.Nu s-ar fi plâns niciodată.Luptându-se cu dorința de a o săruta,s-a dus în baie ca să se spele cu apă rece pe față.
S-a înfuriat gândindu-se la interogatoriul pe care trebuia să-l suporte din partea federarilor.Dacă liderul echipei se dovedeşte a fi ca mulți alții de care-şi amintea bine,atunci o să se poarte arogant,încăpățânat,genul *„o facem în felul meu*”.
După ce s-a şters pe față şi pe mâini,era gata de luptă.De fapt,de-abia o aştepta! S-a trezit că speră ca tipul să se dovedească a fi un ticălos pentru că brusc a simțit dorința de a da cuiva un şut în fund.Din nefericire,agentul Knolte nu era nici un ticălos,nici unul din ăia atotştiutori.Agentul cu fața pistruiată era inteligent,energic şi sincer şi părea că se pricepe când era vorba de strategie.
Evident,şi-a făcut temele în legătură cu Monk.Ştia despre el aproape tot atât de mult ca John Paul.Erau numai două probleme în ceea ce-l privea pe agentul Knolte.Una,arăta ca un băiat de 12 ani.Cu bucle şi aparat dentar,nici mai mult nici mai puțin.Ce naiba fac acum ăştia de la FBI? Îi recrutează din şcoala elementară? Cea de-a doua îl deranja chiar mai mult: Knolte era un agent ca la carte.
-Domnule Renard,este o onoare să vă cunosc,a spus el întinzând mâna,cu ceilalți patru agenți în jurul lui.Am auzit totul despre salvarea ostaticilor din America de Sud şi vreau să ştiți că eu consider un privilegiu faptul că putem să lucrăm cu dumneavoastră.John Paul s-a uitat în ochii căprui ai agentului Knolte.
-N-am fost niciodată în America de Sud.
-Dar mi s-a spus...
-N-am fost niciodată acolo.
-Da,sir,dacă spuneți dumneavoastră,a fost de acord în grabă agentul Knolte.
Un alt agent a făcut un pas înainte.
-Sir,am înțeles că agenția este încântată să audă că ați hotărât să vă întoarceți la muncă după concediul dumneavoastră atât de lung.John Paul nu s-a uitat la el atunci când i-a răspuns:
-Nu am avut concediu.M-am retras şi tot retras sunt.Apoi l-a întrebat imediat pe Knolte: Câți ani ai,agent Knolte? Întrebarea nu a părut să-l pună în încurcătură,
-Sunt mai bătrân decât par.Permiteți-mi să vă prezint echipa mea.John Paul s-a trezit dintr-o dată înconjurat de agenți dornici să-i strângă mâna.Şeriful Tyler urmărea spectacolul de la mijlocul holului.

Când John Paul i-a surprins privirea,tipul a clătinat din cap şi a spus ceva despre un club al fanilor.
-Trebuie să o chestionăm pe domnişoara Delaney,a spus un agent numit Brock.
-Numai după ce se trezeşte,a spus John Paul.Puteți vorbi cu mine.Interviul a durat o oră.Au fost întrerupți în permanență pentru că Knolte primea tot timpul informații proaspete de la un alt agent,aflat la locul exploziei.I-a spus lui John Paul că au adus la fața locului câini şi căutau cadavre.Până acum au fost găsite două.După rămăşițele vehicolului de lângă locul unde s-a produs explozia ştiau că una dintre femei era fosta soție a lui Dennis Parnell,proprietarul casei.
Aşteptarea descoperirii celorlalte trupuri era grea şi plină de încordare.Telefonul a sunat din nou iar Knolte i l-a dat lui John Paul.
-I-a ascultă aici! O clipă mai târziu,John Paul năvălea pe scări,în sus.Knolte ar fi putut să jure că taciturnul bărbat a zâmbit o fracțiune de secundă.Uşa dormitorului s-a lovit de perete când a intrat dar zgomotul făcut n-a deranjat-o pe Avery.A zgâlțâit-o să o trezească.
-Iubito,deschide ochii.Haide,Avery,trezeşte-te.Răspundea încet.Se simțea dezorientată şi drogată.A deschis în cele din urmă ochii şi s-a străduit să se ridice.
-Este timpul să plecăm?
-Carrie trăieşte!S-a uitat lung la el,clătinând din cap,în timp ce încerca să înțeleagă ce tot spune.
-Trăieşte? Cum poate să trăiască? Casa...
-A ieşit înainte de explozie.Nu ştiu cum a reuşit,dar este bine.Avery a izbucnit în lacrimi.John Paul s-a aşezat lângă ea şi a tras-o pe genunchi.A ținut-o la piept în timp ce ea plângea în hohote.Când,în sfârşit s-a calmat,l-a întrebat:
-A ieşit toată lumea? Unde este Carrie acum? L-au sunat pe unchiul Tony? Bietul de el o fi suferit cumplit.Întâi îi spun că este moartă,apoi îl anunță că este în viață.Sper din suflet să aibă o inimă tare.John Paul nu ştia la care întrebare să-i răspundă mai întâi.
-Carrie este în spital la Aspen.
-De ce este în spital? Mi-ai spus că este bine.
-Este.Dar cealaltă femeie a fost rănită.Judecătoarea şi-a rupt un genunchi când a căzut într-o viroagă,i-a explicat el.Carrie şi-a luxat o gleznă,şi-a fracturat un braț,dar a reuşit să tragă nişte crengi uscate peste ele ca să se adăpostească pentru restul nopții.Le-a găsit unul dintre câinii polițişti.Le-au dus la spital iar judecătoarea este în operație.
-Dar cealaltă femeie? Au fost trei,nu?

-Anne Trapp.A rămas în casă.
-De ce? De ce a rămas?
-Nu ştiu.Va trebui să o întrebi pe Carrie sau poate ştie Knolte motivul.
Avery s-a ridicat şi aproape s-a împiedicat de valiza ei de pânză.
-Cum au ajuns astea aici?
-Şeriful a chemat un prieten.Mi-a reparat maşina şi mi-a adus-o.Avery era atât de uşurată şi de bucuroasă pentru Carrie încât se simțea moale şi fară nici o putere.Îi venea să râdă,şi să plângă,şi să-l sărute pe Jonh Paul.Oh,sincer dorea să-l sărute şi chiar mult mai mult.Ce naiba nu este în regulă cu ea? Hormonii să fie de vină? S-a eliberat mental de orice altceva.Acum trebuia să se concentreze asupra lui Carrie.Şi a unchiului Tom.
-L-a sunat pe unchiul meu?
-Da.În clipa asta este un bărbat fericit dar şi speriat.Vrea să vină cu următorul avion la Aspen.Avery l-a aprobat dând din cap.
-Cine este jos? a întrebat lăsându-se în genunchi lângă valiză şi trăgându-i fermoarul.
-FBI.Sunt cinci şi toți vorbesc la celular.S-au instalat în secția de poliție iar şeriful Tyler nu este prea fericit pentru asta.Nici lui nu-i plac prea mult cei de la FBI.A ridicat exasperată ochii în sus.
-Prejudecata ta este infantilă,John Paul.A scos un şort.Trebuie să cobor să văd ce au până acum.Nici un cuvânt despre unde ar putea să fie Monk?
-Nu,a răspuns el.Se holba la picioarele ei,constatând cât de lungi şi de bine făcute erau.Un gând a dus la altul,şi la altul şi,înainte să se poată opri,şi-a imaginat picioarele astea încolăcite de coapsele lui.A ridicat privirea uitându-se sus,deasupra capului ei.
-Nu poți să cobori aşa.
-Aşa cum? Şi de când îți pasă cum arăt?
-Nu-mi pasă,i-a replicat morocănos.Dar,pur şi simplu,prin tricoul ăla se vede tot,atât este de rară țesătura.S-a uitat în jos la ea şi a exclamat.
-Oh,Dumnezeule! A înşfăcat cearşaful de pe pat,trăgându-l cu toată puterea ca să-l scoată de sub Jonh Paul,şi s-a înfăşurat în el.
-De ce n-ai spus mai devreme? Roşise toată.
-Şi de ce aş fi facut-o? Zâmbetul lui era lasciv.Clătinând din cap,Avery i-a spus:
-Trebuie să merg la Carrie cât mai curând posibil.Trebuie să fie disperată după toate prin câte a trecut.
-Nu este o idee bună,a spus el şi zâmbetul i-a dispărut.Stai jos,Avery.Trebuie să vorbim.Tonul vocii denota că era ceva serios.S-a aşezat lângă el.

-Crezi că n-ar trebui să mă duc să o văd pe Carrie?
-Da,aşa cred.Vorbeşte cu ea la telefon dacă vrei o dovadă că este bine,dar nu te duce la ea.
-De ce nu?
-Pentru că asta vor cei de la FBI să faci.Agentul care a transmis informațiile din Aspen i-a spus lui Knolte...
-Cine este Knolte? l-a întrerupt ea.
-Agentul-puşti de jos.Cel care conduce spectacolul aici,i-a explicat.El mi-a spus care-i planul.Vor să te pună pe tine,pe Carrie şi pe judecătoare sub protecție până când pun mâna pe Monk,iar asta nu-i o idee bună.
-John Paul,se pricep la ceea ce fac.
-Da? Ei bine,şi Monk.Iar dacă o să stați împreună,asta o să-i uşureze mult sarcina.Avery nu a scos un cuvânt.În sinea ei era de acord dar simțea că nu ar fi loial față de colegi să-i admită rezervele.A încercat să se ridice dar el a prins-o de umeri.
-Ce faci?
-Te țin ca să nu te loveşti la cap dacă leşini.
-Ascultă,jos...când mi-am pierdut cunoştiința...a fost pentru prima dată în viața mea când am leşinat.Nu sunt un om slab.Sunt nedormită şi stresată...cu adevărat stresată.N-am să mai leşin.Acum dă-mi drumul.Vreau să mă îmbrac şi să cobor ca să vorbesc cu agentul Knolte.
-Într-un minut,i-a promis el.Strângând-o mai tare,i-a spus: Vreau să mai ştii ceva.
-Da? Brusc nu şi-a mai găsit cuvintele.Căuta cea mai bună cale de a i-o spune.
-O să fie greu...
-O să rezist.Spune-mi odată! Şi-a relaxat umerii apoi s-a scuzat.Îmi pare rău, n-am vrut să mă răstesc la tine.Ce este?
-Carrie o cunoaşte pe femeia care lucrează cu Monk.
-O cunoaşte?
-Da.A tras adânc aer în piept şi a continuat: O cunoşti şi tu.
-Ei,haide John Paul.Încetează să te mai joci şi spune-mi odată.
-Jilly.Carrie a spus că numele ei este Jilly.Reacția lui Avery l-a uluit.Nu a leşinat,nu a plâns,nu a protestat şi nici nu a negat.A urlat.

CAPITOLUL 27

-Dă-mi un pistol,John Paul.Vreau un pistol...acum.Unul mare!
Arăta ca un înger al răzbunării cum se învârtea în jurul lui.

S-a oprit,l-a împus cu degetul în piept şi i-a repetat cererea.Şeriful Tyler a deschis uşa şi s-a oprit pe loc trecându-şi greutatea de pe un picior pe altul, aşteptând ca unul dintre ei să-1 observe.
-N-o să mai învie niciodată când am să termin cu ea! Vreau un pistol!
Şeriful nu s-a putut opri să nu încerce să o liniştească şi să o aducă la realitate pe femeia tulburată.
-Domnişoară Delaney,n-ar trebui să vorbiţi aşa.Dacă o împuşcă cineva pe mama dumneavoastră? Cu asemenea ameninţări,ce credeţi că o să zică poliţia? Ştiu că sunteţi distrusă dar...S-a răsucit pe călcâie ca să-1 înfrunte pe polițist.
-Jilly nu este mama mea.Este femeia care mi-a dat naştere dar nu a fost şi nici nu va fi vreodată mama mea.Suntem clari în privința asta?
Tyler s-a grăbit să dea din cap.Fata clocotea de furie şi,era atât de surprins de schimbarea survenită încât nu mai ştia cum să procedeze.A fost atât de drăguță, atât de recunoscătoare,când a văzut-o prima dată,iar acum parcă scuipa foc.
Şeriful s-a întors către John Paul pentru ajutor.
-Nu poate fi aceeaşi femeie cu cea pe care am cunoscut-o jos.N-are din întâmplare o geamănă?
-Îmi pare rău.Nu are nici o soră geamănă.Pur şi simplu s-a înfuriat.Comentariul lui a sunat ca un compliment.
-Nu poți să o faci să înțeleagă? Nu poate să iasă de aici alergând cu un pistol în mână,crezând că poate să o împuşte pe ma...s-a oprit la timp.Dacă nu este mama ta...
-Nu este!
-Atunci cum să-i spun?
-O maniacă nenorocită,a sărit fără să ezite Avery.O sociopată deviantă,o psihopată.Alege.Numai să nu-i spui mama mea.
-Da,doamnă.Calmată,şi-a strâns cearşaful până la gât,a luat valiza de pânză şi s-a îndreptat spre baie.
-John Paul?
-Da.
-Adu-mi o afurisită de armă.Uşa s-a închis în urma ei înainte ca John Paul să-i poată răspunde.Tyler s-a scărpinat în barbă şi a întrebat:
-Ce ai să te faci cu ea?
-Am să-i aduc o armă,a spus ridicând din umeri.Tyler a închis uşa în urma lui.
-Ai de gând să-i laşi să o ducă la Aspen? I-a auzit vorbind.Vor să o pună pe ea,pe mătuşa ei şi pe judecătoare,într-o casă singură până când îl vor prinde pe cel angajat să le ucidă.

-Da,am auzit.
-Dacă vrei să ştii părerea mea,pun toate ouăle într-un coş şi-mi închipui că motivul este legat de buget.O să fie nevoie de mai puțini oameni dacă le țin pe toate la un loc,dar ucigaşul ăsta profesionist...cum îl cheamă?
-Monk,i-a spus John Paul.
-Dacă este bun,o să le găsească.N-are decât să aştepte prin jurul spitalului şi să o urmărească pe judecătoare.Eu aşa aş face.John Paul l-a aprobat.
-L-am auzit pe Knolte când a spus că are de gând să le țină pe toate la un loc.
-Dar n-ai auzit şi restul planurilor pentru că te-ai dus sus să-i spui lui Avery că mătuşa ei trăieşte.Ştiai că urmează să aibă loc un proces important?
-Nu,nu ştiam.Şeriful a coborât vocea când a continuat.Deşi auzea uscătorul de păr în baie,se îndoia că Avery i-ar putea auzi.S-a apropiat de John Paul.
-Îl judecă din nou pe un tip numit Skarrett.Ştii despre ce este vorba?
-Da,a spus el şi s-a încordat.Deci o să fie judecat din nou.Când asta?
-Începe de astăzi în trei săptămâni.Knolte se certa la telefon cu un alt agent care le dă ordine.Oricum,când a închis m-a zărit că mă uitam la el şi n-a mai scos un cuvânt până când i-am spus că urc să văd ce face fata.Tyler a zâmbit şi a adăugat: Fireşte că nu am urcat imediat.Am făcut ceva zgomot urcând vreo două trepte,după care m-am furişat înapoi şi am zăbovit în hol să aud ce le spune celorlalți.Înainte de a continua a aruncat o privire spre baie: dacă nu-l prind pe Monk până când începe procesul n-o să le lase pe Avery şi pe mătuşa ei să depună mărturie şi,din câte am priceput eu,tipul care le dă ordine nu crede că ar fi chiar atât de rău dacă Skarrett ar fi eliberat.John Paul era uluit.
-Vorbeşti serios?
-O,da.
-De ce naiba să...
-Speră ca Skarrett să-i ducă la o pradă babană pe care a ascuns-o undeva.Se pare că Skarrett a jefuit o bijuterie şi a furat pietre prețioase nefasonate în valoare de câteva milioane.Speră să le recupereze.
-Aşa că vor să înlesnească eliberarea lui Skarrett?
-Avery este martor cheie,a subliniat Tyler.Dacă ea nu depune mărturie...a lăsat propoziția neterminată.John Paul a fost uluit de posibilitățile fără de sfârşit pe care le putea crea doar un singur lucru care să nu meargă cum trebuie.
-O să-i spunem lui Avery? De îndată ce o vor duce în casa aia singură,nu va mai putea ieşi.
-Îl las pe Knote să-i spună.Avery lucrează pentru FBI şi ea este o fanatică a muncii în echipă.

-O idealistă,nu?
-Aşa mă tem.
-Asta nu este bine.Dar tu? Ce ai de gând să faci?
-Cred că s-o iau din loc,a răspuns John Paul.N-are nici un rost să mai pierd timpul pe aici.
-Crezi că Monk ăsta s-a retras?
-Da,aşa cred.Dar nu pentru mult timp.Are un contract şi când o să afle că judecătoarea şi Carrie sunt încă în viaţă,o să lovească din nou.Trebuie s-o facă.
Este reputaţia lui în joc şi o să continuie s-o urmărească şi pe Avery.
-O,da,va lovi iarăşi,şi iarăşi,şi iarăşi,până când va face treaba ca lumea.
Tyler parcă i-a citit gândurile.
-Deci tu crezi că este în regulă să-i laşi pe băieţii ăia de jos să aibă grijă de Avery? Crezi că n-o să i se întâmple nimic?
-Este o femeie deşteaptă,dură.Poate să rezolve singură treburile.
Tyler părea dezamăgit de John Paul.
-Dacă tu crezi că este bine aşa,asta este; dar dacă nu,şi te hotărăşti să faci ceva pe contul tău,m-am gândit să-ţi spun că am o cabană mică şi frumoasă în munţi.
Tocmai am fost acolo vreo două săptămâni şi am pus la punct bucătăria.Nu aveţi nevoie decât de lapte şi ouă şi totul este aranjat.Dacă te îndrepţi spre Denver,nu este prea departe în drumul tău.Ar fi un loc bun unde să vă ascundeţi până când hotărâţi ce să faceţi...În legătură cu procesul şi cu totul.John Paul a încercat să-l întrerupă dar Tyler a continuat:
-Este şi un şopron,unde îmi ţin maşina şi am să pun pe hârtie toate îndrumările, am să-ţi spun unde este ascunsă cheia cabanei...Dacă eşti interesat gândeşte-te şi anunţă-mă înainte să pleci.Cobor să-ţi scriu îndrumările pentru orice eventualitate.După ce a terminat ce a avut de spus,a ieşit şi a coborât.John Paul nu ştia să facă.A stat şi s-a gândit timp de câteva minute la situaţie apoi a tras o înjurătură,şi-a luat bagajul şi l-a coborât la maşină.Adjunctul şerifului i-a adus hainele curate.Erau împăturite lângă ale lui Avery,pe treapta de sus a scării.Şi le-a băgat pe ale lui în sac iar pe ale ei le-a pus pe unul din paturi,după care s-a îndreptat spre ieşire.Prietenul şerifului îi parcase maşina pe aleea dintre clădiri, exact sub ferestrele dormitorului.Şi-a aruncat sacul în spatele maşinii şi a hotărât că trebuie să-şi ia rămas bun de la Avery.Nu putea să plece aşa,pur şi simplu,nu? Era un lucru decent să-i spună la revedere şi să-i ureze noroc.
Dacă îmi cere să stau,atunci am să stau; dacă nu îmi cere,atunci o iau din loc.
Simplu ca bună ziua.Nu are nevoie de mine.Dar dacă mă roagă...A intrat în camera ei şi a împietrit.Şedea lângă fereastră cu braţele încrucişate şi-l aştepta.

-De ce te holbezi aşa la mine? a întrebat-o încruntându-se defensiv.
-Te-am văzut punându-ți bagajele în maşină,i-a spus făcând semn spre fereastră cu capul.Deci pleci? A făcut un pas spre el,dar s-a oprit când a văzut că spatele lui devine rigid.Ți-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai da un răspuns.
-Vrei să rămân?
-Vrei să stai?
-Ce fel de răspuns este ăsta? Nu sunt dispus să mă joc,Avery.Apoi,înainte să poată spună ceva,s-a uitat atent la ea şi a întrebat-o: ce s-a întâmplat cu fața ta?
Şi-a dus mâna la obraz.
-Ce este cu fața mea?
-Nimic.Pur şi simplu arată...altfel.
-M-am spălat,am dat cu cremă hidratantă şi am pus puțin machiaj.Asta-i tot.
-Machiaj? De ce ai făcut asta? Vrei să arăți bine pentru amicii tăi de la FBI?
Oh,Dumnezeule,iar începe.
-Ce naiba-i cu tine? Nu i-a putut răspunde pentru că,pur şi simplu,nu putea transpune în cuvinte ce se petrecea acum în capul lui sau ce simțea.Nu înțelegea în ruptul capului de ce-l mâncau palmele şi dorea să se ia la bătaie cu cineva.
Ştia numai că era furios pe amândoi pentru că a fost capabilă să facă din el ceea ce nici o altă femeie n-a mai făcut vreodată.L-a făcut să simtă numai noduri în stomac.Şi lucrul cel mai rău a fost că el a lăsat-o să facă asta.
Ce urmează? Inima lui? Pe toți dracii!
-Ai vorbit cu agentul Knolte?
-Nu.Te-am aşteptat să urci.Aveai de gând să treci fară să-ți iei rămas bun? Ticălosul!N-o să plângă,indiferent cât de tare a înfuriat-o.A tras adânc aer în piept ca să-şi întărească hotărârea,a traversat camera şi a întins mâna.
-Mulțumesc pentru tot ce ai făcut.John Paul nu i-a luat în seamă mâna.
-Avery...dacă tu vrei...
-Şeriful Tyler a fost aici să te caute,l-a întrerupt ea.A vrut să vorbească cu tine,a spus că este important.
-Dar acum cinci minute am vorbit cu el.Ea a ridicat din umeri.
-Probabil că are altceva să-ți spună.Te aşteaptă în restaurant.
-Bine.
-Călătorie plăcută spre casă,i-a urat ea.S-a răsucit pe călcâie şi s-a întors înapoi spre fereastră.La revedere,John Paul.Nu-i venea să creadă că îl concediază.S-a holbat un minut la spatele ei,apoi s-a întors brusc şi a coborât.Urările ei reci de rămas bun au fost ale unei străine şi era prea nervos ca să încerce să-şi imagineze de ce şi-a schimbat atitudinea.Din fericire,n-a mai fost năpădit de

agenți când a trecut prin secția de poliție.Knolte şi alți doi agenți studiau nişte hărți şi vorbeau la celulare.Un agent a încercat să-l angajeze în conversație,dar l-a ignorat.A împins uşa şi a traversat spre restaurant,în față nu era nimeni dar a auzit un fluierat venind din bucătărie.A intrat şi l-a zărit pe şerif la un grătar.
Mirosul cărnii care sfârâia umpluse aerul.
-Eşti gata să pleci? l-a întrebat şeriful.
-Aproape.
-Vrei să iei un hamburger pentru drum?
-Nu,mulțumesc.Unde este toată lumea?
-Personalul restaurantului? I-am trimis acasă.Dacă Knolte şi oamenii lui vor să mănânce ceva,nu au de cât să-şi facă singuri.
-Ai vrut să mă vezi în legătură cu ceva anume? Tyler s-a încruntat.
-Am spus deja ce am avut de spus.Am mers mai departe şi ți-am pus hârtiile cu indicații în maşină pentru cazul în care te răzgândeşti şi te hotărăşti să accepți oferta de a folosi cabana mea,Trebuie să te gândeşti la asta.Nu mai pot să urc acolo decât peste o lună,asta mulțumită rudelor soției mele.M-au anunțat că avem două nunți şi o reuniune la care trebuie să participăm.
-Da,bine,am să mă gândesc.Mulțumesc pentru ajutor.Şi pentru mâncare şi pat.
-Mă bucur că am putut să te ajut,a spus Tyler.A descuiat uşa din spate şi a ieşit pe alee,cu John Paul.
-Ai grijă de tine.Când s-a urcat în maşină a văzut hârtia pe care şeriful a pus-o pe scaunul de alături şi a luat-o cu intenția de a o înapoia.
-Eşti sigur că o să fie totul în regulă cu fata?
Era a treia oară când şeriful îi adresa întrebarea asta.John Paul i-a dat acelaşi răspuns-că o să fie.Nu credea nici o secundă lucrul ăsta şi,după expresia lui Tyler,era sigur că nici şeriful nu credea aşa ceva.
-Ne mai vedem,i-a strigat Tyler fluturând spatula pe care o ținea în mână în semn de rămas hun.John Paul a băgat cheia în contact,a lăsat hârtia pc scaun şi a rămas aşa meditând.Conştiința nu-1 lăsa.Dar Avery a ales,şi-a spus el.L-a lăsat să înțeleagă,în termeni deloc incerți că nu-1 doreşte şi nici nu are nevoie de el.
Nu era decât o singură problemă cu decizia ei.El o dorea şi avea nevoie de ea.
A crezut că a scăpat de sentimente cu ani în urmă,când deziluzia a prins rădăcini,dar acum şi-a dat seama că n-a făcut altceva decât să se amăgească singur cu faptul că urăşte pe toată lumea,că nu are nevoie de nimeni.În definitiv, şi el este la fel de uman ca oricine,şi el are defecte ca toată lumea.Cine ar fi crezut aşa ceva? Măcar o plăcea pe Avery? Da,a recunoscut el.Femeia este într-adevăr grozavă.Cum ar putea să n-o placă?

A clătinat din cap şi a pornit motorul care a început să toarcă precum un pisoi bine hrănit,când a ieşit pc alee.Dumnezeu ştie că a încercat,dar nu avea forța să plece.La dracu',femeia asta îl scotea din minți.A adus maşina înapoi în parcare şi a oprit motorul.Ce dracu' să facă?
N-are decât să se ocupe FBI-ul de ea.Este al dracu' de perfect.Asta o să fac.A pornit din nou motorul,dar de data asta nu a mai ieşit cu maşina pe alee.A rămas pe loc ca un bloc de gheață,incapabil să ia o decizie.Acum încerca cu disperare să se convingă singur că nu-i pasă ce i se va întâmpla lui Avery.L-a făcut să râdă.L-a făcut să dorească lucruri pe care era sigur că nu le va mai avea vreodată.Ei bine,l-a umanizat.John Paul a dus o luptă dreaptă,dar după ce şi-a spus totul,a pierdut bătălia.Haide,Renard,n-ai să pleci nicăieri fară ea.
A oprit motorul şi a întins mâna să deschidă portiera.L-a oprit vocea.
-Nu pleci odată? Mişcă-te Renard.Mă sufoc aici,în spate,iar sacul tău de dormit miroase a frunze moarte.S-a răsucit pe loc.
-Ce faci acolo?
-Nu începe,John Paul.Porneşte dracu' maşina asta o dată şi scoate-ne de aici.Nu mă face să-ți mai spun odată.John Paul a zâmbit satisfăcut.Umerii i s-au relaxat, stomacul a început să nu-1 mai doară.Dintr-o dată lumea a redevenit dreaptă.
Avery s-a repezit la el ca o pisică sălbatică,hotărându-1 în sfârşit să ia atitudine.
A pornit motorul dar a rămas pe loc.
-Dacă mergi cu mine,scumpete,eu am să fiu cel care ia hotărârile iar tu ai să faci ceea ce am să-ți spun eu.Crezi că o să poți să te descurci?
Avery nu a ezitat cu răspunsul.
-Când am sărit de pe scara de incendiu,am aterizat pe acoperişul maşinii tale şi l-am strâmbat.Să te descurci tu cu asta.
Zâmbea când a ieşit de pe alee.*Cum să nu fiu nebun după ea*? se întreabă el.

CAPITOLUL 28

Jilly aştepta nerăbdătoare să audă câte cadavre au fost găsite.Se plimba de colo colo prin bungaloul ei,în timp ce televizorul,pus pe o stație locală din Colorado, revenea permanent cu ştiri,dar de fiecare dată când prezenta un minunat clip cu momentul exploziei,se grăbea să se aşeze pe marginea patului.Entuziasmată şi lacomă,devora fiecare secundă a magnificului filmuleț.Ce noroc că un excursionist filma peisajul exact în clipa în care casa se dezintegra!Camera lui video a surprins absolut totul.Dacă nu ar fi putut să urmărească la televizor momentul,Jilly s-ar fi enervat.Este drept,tot era puțin nervoasă pentru că de abia aştepta să apese pe buton,dar clipul ăsta pe care postul respectiv tot îl relua era

aproape la fel de satisfăcător.Telefonul a sunat exact în secunda în care s-a terminat clipul.
-Bună,iubitule.A urmat o pauză.
-Ai văzut la televizor? Părea dornic să-i fie pe plac şi totuşi nervos.
-Da,sigur că am văzut.Nu-i aşa că este minunat?
-Da...da.Până acum au numai două cadavre.
-O să mai apară unul.Pari nervos,iubitule.Ce s-a întâmplat?
-Eram îngrijorat că,după ce s-a întâmplat,s-ar putea să nu te simți prea bine.Mă bucur să aud că totul este în regulă.
-Să mă simt rău din cauza lui Carrie? Mi-a distrus viața şi mi-a furat fiica.M-am bucurat din cale afară,l-a asigurat ea.
-Mi-e dor de tine.Vreau...
-Ştiu ce vrei.Eşti în maşină? Acum îi vorbea cu vocea ei ca o şoaptă răguşită.
-Da,i-a răspuns tot în şoaptă.
-Ai face mai bine să tragi pe dreapta.Şi apoi,cu cele mai erotice detalii,i-a spus ce o să-i facă atunci când vor fi împreună.Felul în care respira Monk a amuzat-o. Gâfâielile rapide ale unui câine în călduri,şi-a zis ea.O însufleţea puterea pe care o avea asupra bărbaților.
-O să-ți placă? l-a întrebat cu răsuflarea tăiată,să creadă că şi ea şi-a pierdut controlul la fel ca el.Şi a continuat aşa până când Monk nu a mai rezistat.Un geamăt adânc,urmat de o tăcere bruscă.Jilly ştia ce s-a întâmplat şi a zâmbit cu satisfacție.Ar putea să aibă o carieră minunată facând sex la telefon,s-a gândit ea,dar,desigur,cu asta n-ar scoate banii pe care şi-i doreşte.Şi totuşi era plăcut să ştie că are opțiuni.
-Te simți mai puțin singur,iubitule?
-Da,i-a răspuns el cu un oftat.Ne vedem curând.Te iubesc,Jilly.
-Ştiu că mă iubeşti dragule.Şi eu te iubesc.A închis telefonul şi a început să umble din nou prin încăpere.Oare poliția va putea să stabilească despre cine era vorba? După puținele rămăşițe ale trupurilor? Ştia că dantura şi craniile sunt o modalitate de identificare a victimelor,dar dacă şi astea au fost spulberate? Ce vor face atunci?
Postul de televiziune local prezenta din nou momentul exploziei.Jilly s-a grăbit spre pat şi s-a aşezat să-1 urmărească.Oh,era minunat,atât de minunat!
Când s-a terminat buletinul de ştiri,a scos din geanta de voiaj prețioasa ei videocasetă.O purta cu ea oriunde se ducea.A vârât-o în aparatul video şi s-a aşezat în genunchi în fața televizorului ca s-o urmărească.De câte ori a văzut-o? De o sută de ori,de o mie de ori? Şi totuşi nu obosea niciodată de...sentimentele

pe care i le provoca.
-Acum vezi de ce trebuie să mori? a şoptit către ecran.
A observat că i-a sărit oja de pe o unghie şi s-a grăbit spre baie ca să o repare.
Uitându-se la ceas,şi-a dat seama că Monk urmează să vină curând.Trebuia să se pregătească pentru a-1 întâmpina aşa cum se cuvenea şi pentru a-1 recompensa, desigur.Ca un câine care a executat ceva dificil,Monk o să fie nerăbdător să-şi primească răsplata.Alb virginal,a decis scoţându-şi neglijeul din geantă.O să-i placă aşa.Dar,la o adică,lui îi plăcea tot ce-i făcea ea,nu?
Nu trebuie să uite să-şi pună un ruj roşu.Oh,cât de mult adorau bărbaţii buzele roşii,uşor bosumflate! Îi adorau trupul perfect.Îi adorau faţa ei angelică.
Adorau totul la ea.

CAPITOLUL 29
Sanitarii i-au spus lui Carrie că este în stare de şoc.Nu a fost de acord,dar a înţeles cum au ajuns la diagnosticul acela.Era adevărat,era ceva puţin special în purtarea ei.Când au scos-o din râpă plângea şi vorbea incoerent,fară să se poată controla.Ştia cuvintele pe care vroia să le spună dar părea să nu-i iasă în ordinea potrivită sau la momentul potrivit.Totuşi,concluzia lor era o prostie.Nu erau de fapt doctori.Ce dracu' ştiau ei? Mintea ei mergea perfect.
A fost întisă pe targa şi urcată în ambulanţă alături de Sara.Carrie s-a luptat să se ridice până când şi-a dat seama că sanitarii au legat-o zdravăn de targa.Putea totuşi să-şi mişte braţele.S-a întins şi a luat mâna Sarei.Sara avea dureri groaznice.Amândoi sanitarii se ocupau de piciorul ei.
O să se facă bine? O să se facă bine? Întrebarea a devenit un fel de refren pe care nu-1 putea opri.Deşi amândoi sanitarii au încercat să o asigure că da,o să fie bine,ea se simţea obligată să continue să întrebe acelaşi lucru.
I-au făcut Sarei o injecţie şi a adormit imediat.După ce i-au imobilizat piciorul, unul dintre ei i-a luat tensiunea iar celălalt s-a ocupat de Carrie.
O s-o omoare pe Avery.Opriţi-1,mă auziţi? O s-o...O s-o...
A adormit.Grozăvia celor prin care a trecut,la care s-a adăugat şi lipsa de somn,au doborât-o,în sfârşit.Trupul ei pur şi simplu s-a revoltat şi a intrat în stare de repaus.Când s-a trezit,Carrie era într-un pat de spital.Şi o durea totul, parcă o bătuse cineva.A încercat cu disperare să-şi limpezească ceaţa din minte.
Avery!Oh,Dumnezeule,trebuie să o găsească pe Avery înainte să fie prea târziu.
A văzut butonul de apel în stânga şi a vrut să se întindă după el.Durerea i-a săgetat cotul şi a ţipat.Uitându-se,a văzut că i-au pus braţul în ghips.A tras o înjurătură scurtă.

-Ce s-a întâmplat? Râpa,desigur.A căzut cu capul înainte în groapa aia adâncă şi şi-a amintit că a întins mâna ca să atenueze căzătura.Ştia că şi-a rănit încheietura dar s-a gândit că nu era decât o luxație.Şi-a amintit că a aterizat peste Sara, totuşi.Prietena ei răcnea de durere şi îşi aminteşte clar cum i-a astupat gura cu mâna ca să-i înăbuşe țipetele,îngrozită că Monk le pândeşte din întuneric ca să pună mâna pe ele.Unde era Sara? Auzea voci în hol dar nu putea să apese pe buton.Era pe punctul să răcnească când s-a deschis uşa şi a intrat un medic cu o foaie de observație în mână.Numele lui era Bridgeport şi,după cum arăta,parcă nu dormise de o săptămână.Asta nu este bine,şi-a zis ea.Apoi ochii i-au căzut pe mâinile lui-erau uriaşe,ca şi cum fuseseră transplantate de la un trup mult mai mare.
-Eşti doctorul meu?
-Sunt neurolog.Am văzut radiografiile şi tomografia,a început el.
-Mi s-au făcut toate testele astea? s-a mirat Sara.
-Da,ați suferit o contuzie uşuară.O să vă țin peste noapte pentru observație.N-am văzut nimic alarmant pe tomogafie.
-Şi cu brațul meu ce este?
-Vi l-ați rupt.
-Evident,a spus ea.Scriind ceva în foaia de observație,doctorul i-a spus fară să ridice privirea:
-Doctorul dumneavoastră o să vină imediat să vă consulte.Între timp,nişte oameni ai legii aşteaptă să discute cu dumneavoastră.Am să le dau voie să intre dacă vă simțiți în stare să vorbiți cu ei.
-Mă doare capul.Puteți să-mi dați un calmant?
-Ceva mai târziu,i-a promis el.Ştia ea ce înseamnă asta.Când Avery era mică şi dorea ceva ce Carrie nu voia să-i dea,folosea aceeaşi propoziție.Nu a mers nici atunci,cu Avery,şi n-o să meargă nici acum,cu ea.
-Vreau ceva!
-Ați suferit o contuzie,doamnă Salvetti,şi mai curând...
-Las-o baltă,l-a întrerupt ea.Doctore,am venit în ambulanță cu o prietenă a mea.Şi-a rupt piciorul.Unde este,ştiți?
-Judecătoarea Collins este în sala de operație,i-a spus el.S-a auzit o bătaie puternică în uşă.Doctorul a închis foaia eobservație,i-a zâmbit şi s-a întors să plece.
-Aveți nevoie de odihnă,i-a spus el când a deschis uşa lăsându-i pe cei doi bărbați în costume negre să intre.Zece minute,după care are nevoie să doarmă,li s-a adresat celor doi agenți.

Se mişcau precum soldaţii la paradă,cu braţele ţepene,cu capetele sus.Erau îmbrăcaţi la fel,excepţie făcând culorile cravatelor.Şeful era agentul pe nume Hillman.Avea o privire inteligentă care i-a plăcut lui Carrie.Era sigură că n-o să-i scape aproape nimic.

Celălalt,mai tânăr,i-a ridicat puţin patul,i-a dat un pahar cu apă şi a rămas alături în timp ce Hillman i-a pus întrebările.A condus-o prin şirul evenimentelor, întrerupând-o rar,când se oprea să-şi adune gândurile.Ea vroia să le spună nerăbdătoare totul dintr-o dată dar agentul Hillman era tenace şi a făcut-o să-i respecte agenda pe care o avea.S-a întors spre celălalt agent,care i s-a părut mai cooperant,şi i-a cerut să-i găsească jacheta.

-Scrisorile sunt în buzunar.Jacheta era în dulap.Agentul şi-a pus nişte mănuşi de cauciuc,a scos plicurile şi le-a băgat într-o pungă *Ziploc*.

-Anne mi-a dat o scrisoare.Vreau s-o citesc.

-Să lăsăm mai întâi laboratorul să ia amprentele,a fentat-o el.

-Vreau să ştiu ce i-a scris ticălosul ăla bolnav la cap,soţul ei.El l-a angajat pe Monk să o ucidă,să ştiţi.Trebuie să-1 arestaţi.Ignorându-i cererea,Hillman şi-a reluat întrebările.Carrie se săturase.

-Nu,acum este rândul meu.Vreau să ştiu unde este nepoata mea.

-O căutăm...

-Găsiţi-o!Văzând cât de tulburată este,agentul care şedea în picioare i-a oferit puţină apă vârându-i paiul sub nas.Carrie a întors capul.

-Spuneţi-mi ce ştiţi despre...a încercat din nou Hillman să o aducă acolo unde vroia el.

-Vreau informaţii despre judecătoarea Collins şi le vreau acum.Agenţii au schimbat o privire între ei,apoi Hillman i-a răspuns.

-A ieşit din operaţie şi este la terapie intensivă.

-Până acum,totul este bine,a asigurat-o celălalt agent.

-Cum te cheamă? l-a întrebat ea.

-Bean,doamnă.Agent Peter BeanNu e de mirare că nu s-a prezentat.Dacă i s-ar fi pus în cârcă un asemenea nume,nici ea nu l-ar fi spus nimănui!

-Gata,a spus ea.Acum nu mai pot să răspund la nici o întrebare.Îi pulsa capul.

Hillman a părut dezamăgit,dar a fost de acord să o lase să se odihnească puţin.

Carrie nu era nicicum într-o stare de spirit propice unei atitudini cordiale.Le-a spus clar să nu se întoarcă decât dacă au veşti despre Avery.Pentru a o linişti-acum răcnea la ei-Hillman a lăsat-o să-1 sune pe soţul ei.Bean i-a format numărul.În clipa în care i-a auzit vocea,Carrie a izbucnit în lacrimi.

-Am nevoie de tine Tonny.Trebuie să vii la Aspen

-Scumpo,mi-au spus că nu pot,i-a răspuns el emoțional.Mi-au zis că de îndată ce ai să ieşi din spital or să vă mute,pe tine şi pe judecătoare,undeva,într-o casă sigură.Carrie,iubito,eşti bine? Aş vrea să fiu acolo,cu tine.Aş vrea...îmi pare rău că ai trecut prin toate astea singură.
-Ai veşti de la Avery?
-Nu.N-am ştiut că avea de gând să se întâlnească cu tine la băi.Unul dintre agenții care au stat de vorbă cu mine mi-a spus că a pierdut avionul.
Nu ştiu unde este,a spus ea suspinând.O s-o găsim,i-a promis Tonny.N-o să se întâmple nimic.Îți promit.O să sune,ştiu că o să sune.
-Tonny,nu mi-am dat seama...Îmi pare foarte rău de tot.”*Star Catcher*” este a ta.
Poți să o conduci cum vrei.Nu-mi pasă de nimic.Ar fi trebuit să am încredere în tine.Am fost atât de proastă!Acum plângea şi era furioasă că agenții îi ascultau fiecare cuvânt.
-Te iubesc,i-a şoptit.Sincer,Tonny.Te iubesc foarte mult.Te rog...spune-mi că nu este prea târziu.
-Nu,nu este.Pot...şi eu te iubesc,s-a bâlbâit Tonny.Am să iau următorul avion.
Mariajul nostru o să meargă din nou.Orice este posibil dacă ne iubim!

CAPITOLUL 30

Orice speranță că FBI-ul ar putea să împiedice apariția în ziare şi la TV a numelor supraviețuitorilor s-a spulberat când o echipă de ziarişti le-a filmat pe Carrie şi pe judecătoare în timp ce erau duse spre ambulanța care aştepta lângă locul dezastrului.Avery a auzit la radio când,împreună cu John Paul,urcau cu maşina în munți.Au continuat să asculte ştirile până când n-au mai avut semnal.
-Toți în Statele Unite umblă cu camere video după ei? s-a întrebat dezgustat John Paul.Unii adoră pur şi simplu să invadeze intimitatea altora.
De obicei,echipele de reportaj ale posturilor de televiziune umblă cu camere de filmat,nu?
-Nu este nevoie să fii sarcastică,scumpete.
-Nu am fost deloc sarcastică.Subliniam pur şi simplu o realitate.Cineva de la FBI ar fi trebuit să confişte filmul.Probabil că investigatorii la fața locului nu au ajuns la timp.
-Trebuie,putem,a mormăit el.Asta este devizia FBI,nu?
-N-ai să reuşeşti să mă scoți din fire.
-Nici nu încerc,i-a replicat zâmbind.Avery a coborât geamul şi a lăsat aerul rece al nopții să pătrundă în maşină.
-Ba da,încerci.Am ajuns,în sfârşit,să te cunosc.

-Crezi?
Când ne-am întâlnit prima dată am crezut că ai vreun dinte împotriva FBI-ului dar acum,că te cunosc mai bine,înțeleg că nu este deloc aşa.Fobia ta priveşte mult mai mult decât atât.
-Oh!
-Nu-ți place nici o agenție guvernamentală,a precizat ea dând din cap.Asta nu-i adevărat!
-Când am vorbit despre cumnatul tău,care lucrează la Departamentul Justiției,ai pufnit.
-Justiția are prea multă putere.
-Şi CIA? Ştiu că ai lucrat pentru ei.John Paul nu a protestat şi nici nu a negat.
-Trebuie să ajung la un telefon să o sun pe Carrie.
-De ce n-ai sunat-o de la secția de poliție?
-Pentru că ai fi plecat fără mine.Încă nu pot să cred că aveai de gând să mă abandonezi.Mă apucă nervii de fiecare dată când mă gândesc la asta.Să-i spună adevărul sau nu? Şi-a încleştat maxilarul,chibzuind.Părea foarte dezamăgită de el,chiar rănită.
-Ascultă...a început,dar s-a oprit imediat.
-Da?
-Poate că aveam de gând să rămân.
-Poate? şi l-a înghiontit în braț.Ce înseamnă asta?
-Înseamnă că aveam de gând să rămân.Acum este rândul tău să te explici.Cum de te-ai hotărât să-ți părăseşti super-echipa?
-Încetează să le mai spui aşa.Sunt sigură că agentul Knolte şi ceilalți agenți sunt absolut capabili să facă o treabă bună.
-Da? Atunci repet: de ce te-ai hotărât să vii cu mine? Avery a ridicat din umeri.
-M-am gândit la ceea ce ai spus şi am fost de acord cu tine.Nu este o idee bună să ne ducă pe toate trei în aceeaşi casă sigură.
-Şi?
-Şi ce? Aştepți vreun compliment? înainte să încerce să-i spună că nu i-a trecut prin minte aşa ceva,Avery a continuat: Bine,e-n regulă.Cred că cu tine şansele mele de a supraviețui sunt mult mai bune.
-Ce te-a făcut să treci de partea celor răi? A întrebat-o zâmbind.A spus sau a făcut Knolte ceva de natură să te transforme într-un agent solitar?
-Nu sunt agent.Sunt analist şi Knolte n-a spus şi n-a făcut nimic.Am încă încredere deplină în ei.Nimeni nu este mai loial ca mine.
-Hm! Atunci de ce ai plecat? După ce a chibzuit adânc o vreme,i-a spus:

Am avut o inițiativă.Ne învață asta acolo,la FBI.
-Mda,aşa este,a mârâit ironic.A dat din cap spre un semn de pe marginea drumului.La cinci mile de aici este un restaurant.Trebuie să dau şi eu un telefon şi să cer ajutoare.Domnul Lup Singuratic are de gând să ceară ajutorul cuiva? Era un adevărat şoc.
-Şeriful Tyler are o cabană la vreo două ore de aici.Are şi un şopron,unde pot să ascund maşina.O să stăm la cabană în noaptea asta.
Avery s-a uitat din nou pe geamul din spate să se asigure că nu sunt urmăriți.De multă vreme nu văzuseră nici măcar o singură maşină şi şi-a dat seama că, probabil,devine puțin paranoică,dar a continuat să fie vigilentă.Niciodată nu poți fi destul de prudent.
-Bănuieşti cumva pe unde ar putea fi Monk?
-Probabil că este încă în Colorado,iar până acum a aflat că mătuşa ta şi judecătoarea sunt în viață.
-Or să ne caute şi cei de la FBI.
-Nu pe noi,scumpete.Pe tine.O să te caute pe tine.
-Am lăsat duşul deschis în caz că vreunul dintre agenți urcă,şi am încuiat şi uşa doritorului.În cele din urmă,Knolte o să descopere însă că am plecat şi o să dea alarma.Iar atunci o să se dezlănțuie tot iadul.Când Carter o să descopere cum stau lucrurile,vai de capul ei! Repeta deja în minte discuția.O să insiste că nu a fost vorba de insubordonare.Carter era dur dar,în acelaşi timp,era rezonabil.
Sigur că o să vadă meritele faptului că a avut inițiativă...din nou!
-Şeriful o să-i spună lui Knolte că ți-a oferit cabana lui?
-Nu,n-o să-i spună.Ştie că ai ieşit pe fereastră?
-Nu.John Paul a părăsit drumul şi a intrat în parcarea de lângă restaurant.Era deschis.
-Ai de gând să îmi vorbeşti de Jilly? Evitase să abordeze subiecul ăsta până acum pentru că văzuse cum reacționase când Tyler a numit-o mama ei.Va trebui să-mi spui ca să ştiu şi eu împotriva cui sunt.
-Împotriva cui suntem,a subliniat ea.Da,am să-ți spun ce ştiu,dar nu pe stomacul gol.Mâine,i-a promis.Îți spun totul.
-E-n regulă.A luat-o de mână şi au intrat în restaurant.Culorile din interior i-au făcut să tresară.Pereții erau zugrăviți în purpuriu şi orange electric,iar tejghelele, albe.Chiar lângă uşă era un tonomat de la care se revărsa un cântec al lui Elvis Presley.John Paul a ales o masă lângă perete ca să poată supraveghea parcarea.A aşteptat până când Avery s-a strecurat pe scaunul de vinilin orange,după care s-a aşezat şi el vizavi.

Chelnerița era o adolescentă dar arăta ca o bătrână de 90 de ani.Avea piercing în limbă,ceea ce era un inconvenient când vorbea.
-Cu ce vă pot sehvi? Au comandat sandvişuri cu curcan şi ceai cu gheață.De îndată ce chelnerița s-a întors la tejghea,Avery a căutat nişte mărunțiş în portmoneu şi s-a îndreptat spre telefonul pe care l-a zărit în fundul sălii,între toaletele pentru doamne şi domni.Conversația cu Carrie a fost în cea mai mare parte unilaterală.Mătuşa ei era în criză.
-Unde eşti? a întrebat-o.De ce nu eşti aici? Eşii bine? Ai auzit? Jilly trăieşte.
Diavolița şi-a înscenat propria-i moarte.Nu credeam că este atât de deşteaptă,ca o pisică,Avery.Da,aşa este.Îți dai seama că dacă ajungeai la stațiune,atunci când trebuia,ai fi fost şi tu în casa aia cu noi?
-Carrie,linişteşte-te,a reuşit să spună Avery când,în sfârşit,mătuşa ei a făcut o pauză.Carrie a tras adânc aer în piept,după care i-a povestit câte ceva din ceea ce se întâmplase din clipa în care se urcase în maşina lui Monk,împreună cu celelalte femei.Avery nu a scos nici un cuvânt,ascultând atentă.
Când am să te văd îți spun totul,i-a promis Carrie.Cum te descurci?
-Bine.
-Am fost foarte speriată şi îngrijorată din cauza ta.Dar eşti bine,nu?
-Da,sunt,a confirmat uitându-se spre John Paul.Carrie,cine este agentul care te supraveghează? Dar mătuşa ei a vorbit în acelaşi timp în care i-a pus întrebarea.
-Au spus că au de gând să ne țină în custodie pentru protecție.Presupun că or să ne ducă în Florida.
-De ce în Florida?
-Din cauza procesului.
-Ce proces?
-Oh,Avery,nu ştii? Ticălosul de Skarrett este judecat din nou şi i s-a stabilit data procesului.Nu te-a anunțat nimeni?
Avery a fost uluită de veste.Ştia că exista posibilitatea unui proces,dar nu s-a gândit că poate să aibă loc atât de repede.
-Nu,nu m-a anunțat.
-Mi-au spus că acest ucigaş pe care l-a angajat Jilly n-o să se oprească până când n-o să ne omoare.
-Sau până când n-o să-1 omorâm noi.Şi o să-1 omorâm,Carrie.Acum,te rog, încearcă să te calmezi.Ai vorbit cu Tonny? Vocea lui Carrie s-a inmuiat.
Trăgându-şi nasul,a şoptit:
-Este nebun de îngijorare.Vrea să îl suni cât mai repede ca să-ți audă vocea.
Vreau să mă duc acasă,Avery,şi vreau să vii şi tu,dar n-or să ne lase.

Nu ştiu nici dacă or să-1 lase pe Tonny să stea cu mine.Încerc să cooperez...
-Ce face judecătoarea? a întrerupt-o Avery.
-Poftim? O,Sara? Sara o cheamă.Este aici.Şi-a rupt genunchiul şi i-au făcut operație dar acum este bine.O mai țin vreo două ore la terapie intensivă,din cauza vârstei,dar numai ca o măsură de protecţie.Doctorii m-au lăsat deja să stau şi să vorbesc puțin cu ea.Oh,Dumnezeule,am uitat să-ți spun.Sara Collins este judecătoarea care l-a condamnat pe Skarrett.
-Deci asta este legătura,a constatat Avery.Şi cealaltă femeie?
-Anne Trapp n-a venit cu noi.Este o poveste lungă şi am să-ți spun totul de îndată ce ai să fii aici.Or să te ducă la spital sau ne întâlnim? Dacă vin să ne ducă în Florida,nu plec fără tine.Avem trei săptămâni pline să ne refacem înainte ca ei să hotărască dacă ne lasă sau nu să depunem mărturie.Dacă Monk este încă liber...
-Trei săptămâni? A intrebat-o Avery.Vrei să-mi spui că noul proces va începe în numai trei săptămâni?
-Da.Sunt sigură că or să ne plaseze într-o casă lângă judecătorie ca,în cazul în care vom depune mărturie,să le fie uşor să ne ducă acolo.
Avery nu mai putea să absoarbă informațiile.
Şi spui că există posibilitatea să nu ni se permită să depunem mărturie?
Scumpo,ce este cu tine? Nu asculți ce-ți spun? Da,există această posibilitate.Noi o să fim ținte uşoare şi ar fi un prilej perfect pentru Monk să ne atace.
-Fii rezonabilă!
-Vrei ca Skarrett să fie eliberat? Vocea îi tremura de furie.
-Siguranța ta este mai importantă pentru mine.
-Nu-1 las să scape.
-O să avem timp suficient să vorbim despre proces.De ce nu mă întrebi de Jilly?
-Nu vreau să vorbesc despre ea.
-Când o vor prinde,sper să obțin să stau cinci minute singură cu ea.
-Te-ar face knock-out.
-Dar nu şi pe tine,cu toate chestiile alea,Tai Chi şi Karate,pe care le-ai învățat.
Carrie a oftat.Să nu-ți fie teamă de ea.
-Ai văzut-o? A fost în casă?
-Da,i-a răspuns Carrie.Am să-ți spun totul când o să te văd.
-Vreau să-mi promiți că ai să faci tot ce-ți spun agenții să faci.Bine,Carrie? Promite-mi.
-Da,firește că am să fac.
-Nu le îngreuna treaba.Ştii ce faci când eşti speriată sau supărată.

-Nu sunt speriată,sunt furioasă.Foarte,foarte furioasă.De ce dracu' n-a putut Jilly să rămână moartă?
-N-a murit niciodată,a subliniat Avery.
-Ar face bine să nu ne trimită în vreo dărăpănătură infestată cu purici când or să ne protejeze.Casa este în Florida,aşa că vreau ceva pe plajă.
-Carrie,asta nu este o hotărâre pe care să o poți lua tu.
-Dacă n-o să fie drăguță,poți să tragi tu nişte sfori pentru noi.De-abia aştept să te văd.Avery şi-a făcut curaj.Mătuşa ei izbucneşte imediat când lucrurile nu sunt aşa cum vrea ea,iar Avery era pe punctul de a declanşa lucrul ăsta.
-Nu vin la tine.Nu merg la casa aia sigură cu....Atât a putut să spună.Țipetele lui Carrie au făcut-o să se chircească şi a trebuit să depărteze telefonul de ureche.
De unde şedea,John Paul o auzea şi el răcnind.Lui Avery i-a dispărut orice culoare din obraji.El s-a ridicat ,a venit spre ea şi i-a luat receptorul din mână.
-Spune-i la revedere,scumpete.
-Este foarte supărată.
-Îhî.
-Te iubesc mult,Carrie,şi ne vedem curând.Acum pa.
-Avery Elizabeth,să nu cumva să îndrăzneşti să închizi ne...
John Paul a pus telefonul în furcă.
-Pare amabilă,a spus el cu fața serioasă.Chelnerița le-a pus farfuriile pe masă, uitându-se spre ei.Avery s-a smuls de lângă John Paul şi s-a dus să se spele pe mâini la toaleta pentru doamne.Când în sfârşit,s-a aşezat la masă,el devorase sandvişul şi era pe punctul de a-şi bea ceaiul.
-Nu vreau să-ți faci o idee greşită despre mătuşa mea.Este adevărat,poate fi dificilă,dar sunt sigură că o dată ce ai să o cunoşti,ai să o iubeşti la fel de mult ca mine.
-Nu văd să se întâmple una ca asta,i-a replicat el zâmbind.
A muşcat din sandvişul cu curcan şi şi-a zis că avea gust de carton presat.I-a oferit lui farfuria,luând o gură de ceai ca să poată înghiți.El a împins farfuria înapoi în fața ei.
-Trebuie să mănânci,i-a spus servindu-se cu un cartof prăjit.A remarcat că ținea sub supraveghere drumul de dincolo de parcare.
-Nu prea le merge treaba pe aici,a constatat ea.
-Închid în 15 minute.Poate că de aceea suntem singurii clienți.Spune-mi ceva, Avery.Când ai completat cererea să lucrezi pentru FBI,țelul tău era să devii agent?
-Da.

-Şi de ce n-ai devenit?
Era pe punctul de a-i da răspunsul standard,însă s-a hotărât să fie absolut sinceră cu el.În plus,era sigură că se informase şi că ar fi ştiut că nu spune adevărul.
-Am crezut că-mi doresc să fiu agent.Un agent FBI mi-a salvat viața şi cred că atunci mi-a intrat în cap că-mi doream să fiu exact ca el.Ştii,să salvez oameni.
-Aşa că ai pornit să salvezi lumea.Câți ani aveai când ai luat această importantă hotărâre?
-12.Tocmai intrasem în 12.
-Uimitor!
-De ce?
-Că nu te-ai răzgândit,că ți-ai păstrat țelul ăsta în tot timpul şcolii şi al colegiului.
-Mai ții minte ce voiai să te faci când erai mic?
-Nu îmi amintesc câți ani aveam când am decis că ar fi absolut grozav să mă fac astronaut.Poate 10 sau 11 ani.
-Planul ăsta nu ți-a ieşit? l-a întrebat ironic.
-Mi-a stat viața în cale.Am absolvit facultatea de inginerie la Tulane,apoi am intrat la infanteria marină.
-De ce te-ai dus acolo?
-Eram beat.Nu-l credea.
-Spune-mi motivul real.
-Am crezut că pot să schimb lucrurile.Îmi plăcea disciplina şi vroiam altceva decât Bowen,Louisiana.
-Dar acum locuieşti în Bowen,nu?
-Da.A trebuit să plec ca să realizez ceea ce-mi doream cu adevărat în viață.Practic,locuiesc în afara oraşului,în mlaştină.Îmi place singurătatea.
-Cred că nu ai prea multă companie acolo în mlaştină.
-Îmi place şi asta.Unde ai făcut colegiul?
-La Santa Clara University.Apoi la Stanford.A mai muşcat o dată din sandviş şi de-abia a putut să înghită mâncarea aia oribilă.Pâinea era ca iasca,salata veştejită,iar curcanul uscat.
-Nici una dintre noi n-a mers prea departe.Amândouă am stat aproape de casă.
Carrie vroia să mă duc la colegiu la Los Angeles ca să pot lucra cu jumătate de normă la societatea ei.
-Făcând ce? Avery a roşit.Reacția ei instantanee l-a făcut şi mai curios.
-Mă tot împingea să mai fac reclame.A reuşit să mă determine să accept una.
-Şi ce făceai în reclama aia?

-Țineam un săpun în mână,fluturam din gene şi cântam un cântecel tâmpit.
Nu a izbucnit în râs,dar a fost pe punctul de a o face.
-Cântă-mi-1 şi mie!
-Nu.Era îngrozitor şi l-am urât.Bănuiesc că sunt o introvertită,a adăugat ridicând din umeri,întrucât visul meu de a deveni agent data de atâta vreme,Carrie a cedat şi a încetat să mă mai hărțuie.De fapt amândouă am cedat.
-Cum aşa?
-Am refăcut un proiect la o şcoală din San Jose pentru unul din cursurile mele şi mi-a făcut atâta plăcere să lucrez cu copiii,încât am luat două clase,atât cât era nevoie ca să obțin un certificat de profesor.Mă gândeam că aş putea să predau istoria.Nu i-am spus totuşi lui Carrie.
-De ce nu? Ce avea împotriva profesorilor?
-Nimic.Pur şi simplu nu vroia ca eu să fiu profesoară.John Paul s-a lăsat pe spate şi a țintuit-o cu privirea.
-Avery,ce-mi ascunzi? Ignorându-i întrebarea,a cerut chelneriței să le aducă nota.
-Haide,scumpo,răspunde-mi.De ce nu vroia să predai?
-Pentru că salariul era mizerabil.
-Şi altceva?
-Profesorii nu se bucură de prea mult respect.Carrie credea cu profesiunea asta nu are un statut suficient de bun.Mătuşa mea nu este o scorpie.Ştiu că am făcut-o să pară îngrozitoare,dar nu este aşa.Carrie nu credea că ar fi o idee bună pentru mine să fiu în preajma copiilor.
-De ce nu? Era sigură că n-o să renunțe aşa uşor.
-Credea că ar fi prea dificil pentru mine.
-Ah!
-Ce înseamnă exclamația asta?
-Nu poți să ai copii,nu? Voia să-i spună.Simțea o nevoie copleşitoare de a-i spune totul.Nu a simțit niciodată până acum această nevoie,dar John Paul nu semăna cu nici un alt bărbat.El nu dădea doi bani pe lucruri prosteşti cum ar
fi statutul,nu avea o agendă secretă şi nu glumea.La el,ce era în guşă,era şi-n căpuşă!Poate că tocmai de asta o atrăgea atât de mult.Şi se simțea atât de bine cu el.
-Nu ştiu cum ai ajuns la concluzia asta.
-Mi-ai spus că n-ai să te căsătoreşti niciodată,ceea ce mi s-a părut puțin cam ciudat.
-De ce? Pentru că toate femeile ar trebui să se căsătorească?

Nu poți să crezi cu adevărat lucrul acesta.O mulțime de femei sunt foarte fericite trăind singure.A ridicat mâinile în sus ca să o oprească.
-Nu te contrazic,dar când ai spus că n-ai să te căsătoreşti,ai fost al naibii de defensivă.De aceea mi s-a părut ciudat.Acum înțeleg de ce .Nu poți avea copii şi ăsta este motivul pentru care Carrie nu vrea să lucrezi cu ei.Am dreptate sau nu?
-Da.Era pregătită pentru ceartă.L-a lăsat să-i vadă vulnerabilitatea şi ştia că dacă îi va arăta o cât de mică urmă de simpatie sau compasiune,urma să o piardă.
Ştia că reacția ei era un mecanism de apărare dar nu-i păsa.Aştepta privindu-1 în ochi.
-Ei bine? a întrebat în cele din urmă când a văzut că nu scoate o vorbă.
-Este al dracului de stupid.
-Pardon? a întrebat clipind des.
-Ce-ai auzit,scumpete.Îți place să lucrezi cu copiii,atunci asta trebuie să faci.Să o asculți pe mătuşa ta şi să încerci să-i faci pe plac este un lucru al dracului de stupid.
-Dar sunt bună în ceea ce fac la slujba mea la FBI.
-Şi ce dacă? Nu ai doar un singur talent,nu? Poți fi bună făcând o mulțime de lucruri diferite.S-a ridicat să plătească,a dat un telefon şi în tot timpul ăsta nu a scăpat din ochi parcarea.Avery s-a uitat la chelneriță,care a făcut un balon din gumă mai mare de două ori decât capul ei,după care s-a sprijinit de tejghea cu ochii holbați la John Paul.Cinci minute mai târziu a terminat de vorbit şi a închis.
-Haide,trebuie să plecăm.L-a urmat la maşină.Era pe punctul de a deschide portiera,când Avery l-a întrebat:
-Tu ce te pricepi să faci? O mulțime de lucruri.
-Ştiu că ai lucrat pentru CIA.Care a fost talentul tău atunci? John Paul nu a negat.
-Am fost un trăgător bun,un bun țintaş.Nu,nu e adevărat.Nu am fost doar bun,am fost grozav.Aveam o vedere de vultur.
-Te mai pricepi şi la altceva?
-Mda,a răspuns el tărăgănat.A prins-o de talie şi a început să o tragă încet spre el.Sunt într-adevăr foarte bun şi la alte vreo două lucruri.
-Cum ar fi? A tras-o şi mai aproape,şi-a lipit buzele de urechea ei şi i-a şoptit:
-Dacă lucrurile merg aşa cum am plănuit eu,ai să vezi singură.
-Oh,Dumnezeule,a exclamat ea cu respirația tăiată.O fi simțit cum s-a înfiorat? Probabil,s-a gândit ea întorcându-se şi privindu-1 în ochi.Zâmbindu-i cu blândețe,i-a sărutat gura caldă şi moale,pe îndelete,pentru a o face să-i răspundă.

Devenea irezistibilă.Privirea ei uşor ameţită l-a făcut să se umfle în pene.
-Mai bine am lua-o din loc înainte să te duc undeva şi să-ți arăt chiar acum.
I-a deschis portiera,apoi s-a urcat la volan şi au pornit din nou spre Denver.
-Trebuie să punem o oarecare distanță între noi și restaurantul ăsta.Chelnerița o să te țină minte,i-a spus el.
-Aşa crezi?
-Da,categoric eşti genul care nu se uită uşor.
-Baliverne,scumpete,a spus ea tărăgănat încercând să-i imite accentul sudic sexi.Buble Gum la tine se holba.John Paul a ridicat din umeri.
-O să ne ia cel puțin încă o oră ca să ajungem la cabana lui Tyler.Dacă văd un magazin pe drum,ne oprim să luăm nişte provizii.
-Mă îndoiesc să fie ceva deschis la ora asta! Nu a încercat să-1 descurajeze.Era prea ocupată să descifreze sensul remarcii lui anterioare.Ce o să se întâmple dacă lucrurile or să meargă cum a plănuit el?
După vreo 30 de mile au văzut o băcănie.Era întuneric înăuntru.Talentele lui John Paul păreau nesfârşite.A descuiat uşa fără să facă nici măcar o zgârietură,
l-a fermecat pe Dobermanul negru care şedea de pază şi a făcut cumpărături după placul inimii lui.L-a ajutat să ducă la maşină două galoane de lapte şi patru pungi de băcănie pline ochi.A făcut un calcul şi a lăsat la vedere patru bancnote de 20 de dolari.
-Cât timp stăm la cabana lui Tyler? l-a întrebat după ce au pornit din nou la drum.Avem provizii suficiente pentru o lună.
-O să stăm cel puțin o noapte,poate două.Tyler mi-a spus că la circa 15 mile de cabană este un orăşel.L-am pus pe Theo să verifice ceva,iar când am să aflu ce se întâmpla,vom hotărî ce vom face.
-N-am de gând să pierd procesul.
-Înțeleg.Pot să te întreb ceva?
-Da.
-Skarrett este motivul pentru care nu poți avea copii?
-Da.Un glonț a lovit exact acolo unde trebuia,dar ştii ceva? Oricum n-aş fi făcut niciodată copii.N-aş fi riscat;dacă ceea ce nu este în regulă cu Jilly este genetic? Aşa că vezi,nu contează.
-Ba da,contează,a contrazis-o el.Skarrett te-a privat de această opțiune.Asta contează.John Paul nu-şi putea controla furia din voce,dar Avery nu s-a supărat.
Era adevărat ce spusese.A schimbat subiectul trecând la ceva mai puțin stresant; a vorbit despre prostioare care i s-au întâmplat în copilărie.El i-a povestit despre viața şi familia lui,iar când a vorbit despre tatăl lui,Avery a izbucnit de câteva

ori în râs.Oamenii chiar îi spun Big Daddy.Da,aşa îi spun.O să-ţi placă de el.
Presupunea deci că-1 va cunoaşte într-o zi pe tatăl lui! Îi plăcea chestia asta.Îşi dorea să-i cunoască familia,şi căminul,şi munca.Îşi dorea să afle totul despre el.
Înainte să apuce să continue conversația au văzut venind pe drum două perechi de faruri.Au tras pe dreapta şi au stins luminile.
Au aşteptat tăcuți până când maşinile au trecut de el,dispărând în noapte.
-Când i-ai cerut cumnatului tău să te ajute,te-a îngrijorat faptul că le-ar putea spune celor de la FBI unde ne ducem?
-De ce,pentru că este de la Justiție?
-Da.
-Familia este pe primul loc,scumpete întotdeauna.
-Totuşi...
-N-o să spună şi o să mă ajute.I-am spus ce vreau să fac şi a fost de acord.
-Bine,mă bucur că poți avea încredere în el.Au aşteptat în întuneric câteva minute,înainte să aprecieze că este sigur să iasă din nou pe drum.
Mintea lui Avery a hoinărit o vreme,apoi a început să se învârtească în jurul a ceea ce-i şoptise la ureche.Poate că dacă ar înceta să se mai uite la el,s-ar putea gândi şi la altceva.A trecut foarte multă vreme de când nu a mai fost intimă cu un bărbat şi a crezut că a devenit expertă în a bloca gândurile şi dorințele astea.
A fost oricum expertă,până când a intrat el în viața ei.Acum porțile erau larg deschise şi nu se gândea la altceva decât cum să-1 atingă.Pretutindeni.
Timp de 30 de minute s-a străduit să se gândească şi la altceva decât la sex.Şi-a făcut mental tot felul de calcule financiare,apoi a apreciat cam cât mai putea să rămână în apartament fară să mai primească salariu.Trei sau patru luni? în cazul în care o concediază.A început să bată cu piciorul în podeaua maşinii.
Pe cine păcăleşte ea? Sigur că o vor concedia.Nu pot să o aresteze pentru insubordonare,dar dacă o acuză Carter de obstrucționarea unei investigații? John Paul i-a pus mâna pe genunchi.
-De ce eşti atât de nervoasă? Şi înainte să-i poată servi o minciună credibilă,l-a auzit spunând: Aici este.A luat-o pe un drum prost.El vedea mult mai bine pe întuneric decât ea; nici măcar nu a remarcat curba aia mică.
-Eşti sigur? Continua să-şi țină mâna pe genunchiul ei,iar ea nu avea nici cea mai mică intenție de a i-o îndepărta.Privea drept înainte,prefăcându-se că este atentă la drum,când de fapt se gândea cum să-i tragă hainele jos de pe el.
Ce face,devine un fel de târfă? A clătinat din cap.Nu,pur şi simplu avea şi ea dorințe normale,ca orice femeie,dar pentru că nu le-a mai simțit de atâta vreme, nu se descurca prea bine.

-La ce te gândeşti? a întrebat-o.*La sex,la toţi dracii! La sex mă gândesc!*
-La nimic,i-a răspuns.
-Da? Până şi vocea îi era sexi.Trecându-şi degetele prin păr,şi-a dat seama cât este de încordată şi cât de îngrozitor de nesigură de propria ei persoană.
Au ocolit un pâlc de copaci,apoi drumul a devenit drept,intrând în ceea ce s-a gândit ea că este un câmp.Era imposibil de spus în întuneric.A început să bată din nou cu piciorul în podea.Era nervoasă la gândul că o să fie singură cu el în cabana asta izolată.A tras maşina la treptele din față.Când a oprit motorul şi a stins luminile noaptea a devenit ca de smoală.
-Stai acolo până când găsesc cheia sub scara verandei.
N-ar fi putut să se mişte nici dacă de asta i-ar fi depins viața.Îşi simțea picioarele ca de cauciuc.Din fericire,până când a descuiat uşa şi a aprins lumina,şi-a revenit,a coborât şi l-a ajutat să ducă bagajele înăuntru.
Cabana era încântătoare şi mirosea a pin.Vizavi de uşă era un cămin de piatră,iar de o parte şi de alta se aflau două scaune de răchită,acoperite cu pernițe îmbrăcate într-un material pepit roşu cu alb.Canapeaua verde văzuse şi zile mai bune,pentru că brațele îi erau roase,iar țesătura uzată,dar arăta a fi foarte confortabilă.În dreapta uşii,era o masă rotundă de pin,cu scaune.
Dincolo de masă se vedea o bucătărie mică,cu o uşă ce dădea în spate.A pus sacul cu cumpărături pe masă şi a traversat camera de zi,ajungând în cealaltă parte a cabanei.Dintr-un hol scurt se făceau două uşi.Una dădea în baie.La capătul holului,a deschis cealaltă uşă şi a intrat.O lumină albă se filtra în camera spațioasă.Un pat dublu cu o tăblie veche de fier era acoperit cu o cuvertură multicoloră.Cu cât se uita mai mult la pat,cu atât mai puternic îi bătea inima.Îl auzea pe John Paul punând cumpărăturile la locul lor,ştia că ar trebui să-l ajute dar părea că nu se poate mişca din loc.
-Este doar un pat,pentru Dumnezeu! Ce mare scofală?
Dezgustată de ea însăşi pentru faptul că era atât de nervoasă,şi-a luat sacul de pânză şi a intrat în baie să facă un duş.
Nu se obosise să-şi împacheteze vreo cămaşă de noapte drăguță sau un halat.
După ce şi-a şters părul şi s-a spălat pe dinți,şi-a pus o pereche de chiloți minusculi roz,şi un tricou cu trei numere mai mare decât măsura ei.Atârna ca un cort şi se termina exact deasupra genunchilor.
Uitându-se în oglindă,pentru prima dată în viața ei şi-a dorit să arate drăguță.
Oh,Doamne,ce-ar râde Carrie acum de ea! întotdeauna îi critica felul în care se îmbrăca şi,de data asta,Avery a fost nevoită să o aprobe.Dar acum nu putea să facă nimic în legătură cu felul în care arăta.Suspinând,a pus sacul în colțul

dormitorului,să nu se împiedice de el,apoi a intrat în camera de zi exact când uşa din față s-a deschis şi a apărut şi John Paul.A închis uşa,a încuiat-o,apoi s-a întors şi a înghețat pe loc.
-Ce s-a întâmplat cu tine? El nu i-a răspuns.Arăți de parcă te-ai fi îmbăiat în noroi,ce s-a întâmplat?
John Paul nu-şi putea lua ochii de la picioareleei.În minte i-au năvălit tot felul de fantezii.
-Am băgat maşina în şopron şi am crezut...uleiul ...cauciucurile...
-Da?
-Poftim? În sfârşit,s-a străduit să o privească în ochi Când a văzut-o acolo în cadrul uşii,genunchii aproape că l-au părăsit.Privirea ei era amețitoare Era pur şi simplu minunată.Avea măcar idee de puterea pe care o exercita asupra lui?
-Ce s-a întâmplat cu uleiul şi cu cauciucurile? S-a bâlbâit ca un idiot şi numai ea era complet răspunzătoare pentru brusca şi radicala scădere a coeficientului lui de inteligență.A trecut pe lângă ea bolborosind cuvinte incoerente,a intrat în baie şi a trântit uşa după el.Avery a luat o sticlă cu apă din frigider,a stins luminile în bucătărie şi în camera de zi,apoi s-a dus în dormitor.În timp ce strângea cuvertura de pat,nu înceta să-şi spună să se relaxeze.A găsit cearşeafuri curate şi a pregătit patul,după care s-a urcat în mijlocul lui şi s-a instalat în poziția lotus.A încercat să-şi limpezească mintea şi să se concentreze asupra respirației.Exact când era pe punctul să se aşeze în leagănul imaginar de pc veranda imaginară fară nici o grijă pe lumea asta,a fos întreruptă.
-Te duci în locul tău fericit? A deschis ochii.John Paul şedea în uşă privind-o.Nu avea pe el decât un şort.Nu se ostenise nici măcar să-1 încheie.S-a bărbierit şi
şi-a spălat părul,a constatat ea.Faptul că şedea pe pat o punea categoric într-un evident dezavantaj.
-Da,încercam să mă relaxez.
-Avery? a spus el căscând tare.
-Da? Se sprijinise de canatul uşii,cu un picior trecut la gleznă peste celălalt,cu brațele slab încrucişate la piept.Avery încerca să nu se uite la vârtejul de păr negru din jurul buricului.
-Eu dorm pe canapea sau în pat? Avea curajul să fie absolut sinceră cu el,să-i spună ce vrea? Şi-a dres vocea,apoi a şoptit:
-În pat...cu mine,dacă vrei.La dracu,părea vulnerabilă,poate chiar puțin speriată.Nu putea să se uite în ochii lui.
-Dacă vrei,a repetat răguşit.
-Da,vreau.

John Paul a făcut un pas spre ea,dar s-a oprit când Avery a ridicat mâinile în sus.
-Nu aşa de repede,Renard.
-Poftim? a întrebat prudent.
-Există vreo două reguli pe care trebuie să le discutăm mai întâi.
Nu glumea.John Paul ar fi izbucnit în râs dacă n-ar fi părut atât de serioasă.
-Reguli? Cum ar fi să nu loveşti sub centură? Genul ăsta de reguli? Când a văzut că nu răspunde imediat a întrebat-o: Ce facem,boxăm,sau ai de gând să mă laşi să...
-Îmi țin tricoul pe mine.De acord?
-În regulă,dacă aşa vrei tu,dar dacă te răzgândeşti şi vrei să-l scoți,şi asta este perfect.
-Dacă vreau,o să-l scot,dar nu vreau şi probabil n-am să-l scot.De acord?
În punctul ăsta el a pierdut urma a ceea ce încerca ca să negocieze.
-Da,sigur.Şi a mai făcut un pas spre ea.
-N-am terminat!
-Eram sigur,a spus zâmbind.Bine,ce mai este?
-Trebuie să foloseşti un mijloc de protecție Nu pot să am copii dar n-am făcut testul sângelui şi noi...
-Am planificat folosirea protecției,a spus când a văzut-o că se bâlbâie şi se opreşte.
-Ai planificat?
-Îhî! A scos prezervativul din buzunar şi l-a aruncat pe pat.Altceva?
-Asta-i impertinență!
-Avery,dacă nu te ating suficient de repede,am să înebunesc,aşa că grăbeşte-te şi termină naibii cu regulile astea!Inima lui Avery a luat-o razna.
-Dacă eşti dezamăgit...
-N-am să fiu.
-Dar dacă totuşi eşti,ai să ții asta pentru tine.Să nu mi te plângi.
-Iubito,întotdeauna eşti atât de nervoasă înainte de a face sex?
-Eşti de acord?
-E-n regulă,n-am să mă plâng.
-Nu glumesc,John Paul,vorbesc serios.A aşteptat cât a putut.
-Acum este rândul meu,a spus şi a înşfăcat-o de tricou trăgând-o spre el.Eşti pe-aici pe dedesubt,nu-i aşa?
I-a dat drumul şi i-a înconjurat talia cu brațele.Mâna i-a alunecat pe sub tricou şi a răsfirat-o pe spatele ei.N-a încercat să se retragă când i-a atins cicatricea.
John Paul s-a aplecat şi a sărutat-o pe gât,chiar sub ureche.

Fiori minunați au început să-i alerge pe şira spinării.A strâns pumnii,dar felul în care îi gâdila lobul urechii cu vârful limbii a facut-o să de relaxeze.Răsuflarea caldă şi dulce pe pielea ei sensibilă îi intensifica fiorii de plăcere.Îi simțea sub vârful degetelor forța şi puterea muşchilor tari ca de oțel.Cum putea cineva atât de puternic să fie şi atât de delicat în acelaşi timp? A suspinat cu gura pe gâtul lui,lăsându-şi capul pe umărul lui.
-Fii atentă,scumpo.Am şi eu nişte reguli.A ridicat capul şi l-a privit în ochi.Cum de n-a remarcat cât de incredibil de frumoşi erau? Când zâmbea,se aprindeau!
-Da?
-Ai încredere în mine? încredere? Se îndrăgostise până peste cap de el! Fireşte că avea încredere.Era îngrozită să recunoască totuşi.
-Asta nu este o regulă.Nu a lăsat-o să-i distragă atenția; a clătinat din cap când s-a lipit de el şi a început să-1 sărute.
-Ştiu deja răspunsul,dar vreau...nu,am nevoie să spui tu cuvintele.
-Eşti cel mai încăpățânat şi mai exasperant bărbat pe care l-am cunoscut vreodată,dar aproape din momentul în care ne-am întâlnit am simțit această ciudată legătură.Ca şi cum aş fi aşteptat toată viața să mă simt atât de sigură şi de...liberă.Nu pot explica lucrul ăsta.A prins-o de bărbie,i-a ridicat-o,i-a înfiorat uşor gura cu a lui,după care a şoptit:
-Atunci ai încredere în mine.Asta este regula mea.Trebuie să ai încredere în mine.S-a gândit că a înțeles ce îi cere.Şi avea dreptate.Dragostea şi încrederea merg mână în mână.Acum sau niciodată! Doamne,fă în aşa fel încât să nu-i trezesc repulsie! S-a retras în lumina dulce a veiozei,a aşteptat să-i dea drumul şi,înainte să o părăsească complet curajul,şi-a tras tricoul peste cap şi l-a aruncat pe podea.Şi s-a întors ca să-i poată vedea spatele distrus.Cea mai afectată era partea de jos a coloanei.Cicatrice urâte îi încrețeau pielea.Îi era teamă să se întoarcă să i se uite în ochi.
-Scumpete? În vocea lui se simțea râs.Derutată de această reacție,a rămas înțepenită ca un cadavru,cu mâinile rigide pe lângă corp,cu ochii ațintiți în perete.
-Da? I-a pus o mână pe umăr.
-În clipa asta pe mine mă interesează mai mult fața.
-Ce...A întors-o încet şi a tras-o la piept,strivindu-i aproape sânii.A închis ochii şi a şoptit:
-La dracu',cât am visat momentul ăsta.Totuşi,este mult mai bine decât în vis. Mult,mult mai bine.
-Dar spatele meu...Ai văzut...

-O să ajungem şi la asta,i-a promis el.Am de descoperit un teritoriu destul de mare,a şoptit şi i-a sorbit o lacrimă de pe obraz.Dar în condiția mea prezentă,am priorități.Înainte să poată protesta,sau să plângă,sau să strige,a intrat în posesia absolută a gurii ei,într-un sărut carnal plin de păcate.Limba a început un ritual similar actului dragostei până când Avery a simțit că tremură de dorință.
Mâinile lui erau peste tot-mângâiau,frământau,dezmierdau,sărutând-o în acelaşi timp cu patimă.A eliberat-o de inhibiții.Avery a început să-i răspundă, îl săruta,îl mângâia pe piept,adorând să-i simtă părul negru şi aspru sub degete.
John Paul a gemut de plăcere când i-a luat un sfârc între degete,aşa că a făcut-o din nou.Sărutările i-au lăsat fară suflare; gâfâind,s-au despărțit,retrăgându-se un pas.John Paul a lăsat şortul să-i cadă la podea,privind-o în ochi,înecându-se în pasiunea pe care o vedea în ochii ei.Avery nu şi-a dezlipit privirea de ochii lui când a dus mâna să-şi scoată chiloții.Mirarea ei când şi-a dai seama că erau deja pe podea l-a făcut să zâmbească,mândru de agilitatea lui.
-Eşti bun,a şoptit slab.A urmat-o în pat.Sprijinindu-şi brațele de o parte şi de alta,i-a spus:
-N-ai văzut încă nimic!Fața îi era încordată de pasiune.Felul în care o privea a făcut-o să se simtă îndrăzneață.
-Nici tu! i-a replicat.Avery se freca uşor de el,plimbându-şi mâinile peste tot.
Trupul îi era la fel de fierbinte ca privirea.John Paul adora felul în care-l atingea.La dracu',iubea totul la ea.Îl scotea din minți.L-a tras aproape să-l sărute din nou,iar de data asta a lăsat-o pe ea să fie agresorul.Limbile li se duelau,în timp ce mâinile îşi descopereau reciproc secretele.
Când i-a atins erecția,a crezut că o să se elibereze pe loc şi a încercat să o oprească,dar ea nu s-a lăsat.Aproape că nu mai putea să respire de atâta plăcere.
Şi-a strecurat mâna între coapsele ei,mângâindu-i intimitatea până când Avery s-a arcuit ridicându-se de pe pat,şi a scos un strigăt de extaz.
S-a abținut cât a putut,până când a simțit dorința disperată de a fi în ea.I-a sărutat înfometat gura moale şi dulce,desfăcându-i uşor coapsele şi strecurându-şi genunchii între ele.A ridicat-o puțin de spate ca să o poată privi.A pătruns-o dintr-o singură mişcare lentă,plonjând apoi adânc.Avery s-a arcuit,s-a lipit de el,şi-a încolăcit picioarele în jurul coapselor,strângându-1 cu putere.
Prinzându-i fața în mâini,John Paul i-a acoperit gura cu a lui,iar limba a plonjat în cavitatea ei caldă şi dulce.Nu se grăbea.Mişcările lungi şi lente îl costau scump.Broboane de sudoare i-au acoperit fruntea şi,făcând dragoste cu ea,şi-a dat seama că niciodată până acum nu a fost atât de incredibil.Niciodată!
Avery era copleşită de senzațiile care o asaltau.Erau atât de intense,de noi!

Nu-l mai putea lăsa mult în ritmul ăsta lent.A început să se zvârcolească în brațele lui,a devenit sălbatică,cerând tot mai mult,înfigându-şi unghiile în umerii lui,venindu-i totodată în întâmpinare cu o pasiune egală.
Acum făceau dragoste necontrolat,primitiv,aproape sălbatic.
Avery a simțit că-i dispare controlul,dar nu i-a fost teamă.Era un sentiment uluitor să nu ai nici un fel de inhibiție,să te laşi pradă senzațiilor fără frică sau grijă.Ştia că este în siguranță în brațele lui,iar când trupul i-a fost cuprins de tremurul eliberării,s-a arcuit,lipindu-se şi mai strâns.Agățată de el,simțea cum val după val de plăcere condensată îi inundă trupul.
Imposibil să se mai abțină! Orgasmul i-a fost declanşat de orgasmul ei.
Au rămas înlănțuiți vreme îndelungată.Niciunul nu avea forța să se mişte.Inimile le băteau la unison.Şi-a îngropat fața în părul ei mătăsos şi a închis ochii când i-a inhalat parfumul minunat.
-La dracu'! a exclamat el.Îi luase toată forța.Când a încercat să se mişte ca să n-o zdrobească şi-a simțit oasele de parcă i s-au lichefiat.Evident,că o deranja greutatea lui pentru că l-a strâns mai aproape când a încercat să-şi schimbe poziția,spunându-i:
-Nu încă! A fost prea dur cu ea? Gândul i-a țâşnit în minte şi i-a rămas ancorat acolo.Ar fi putut să fie mai delicat,dar faptul că ea nu a avut nici o inhibiție,a fost atât de minunat,încât l-a scos din minți
-Avery,te simți bine? îngrijorarea din vocea lui a făcut-o să zâmbească.
Apoi a şoptit:
-Deci despre asta s-a făcut atâta tapaj!Şi a râs cu atâta plăcere că,în pofida epuizării,a zâmbit şi John Paul.Apoi el s-a rostogolit cu un suspin,s-a ridicat şi s-a dus la baie.Avery a aranjat cearşeafurile,perna şi s-a întins la loc pe spate.
Încă era copleşită de ceea ce tocmai experimentase.Putea deveni dependentă de sex,a hotărât ea,oricum de sexul cu John Paul!
Arcurile patului au gemut când s-a întins lânga ea.Avery a deschis ochii şi a zâmbit.Arăta atât de arogant de mândru de el! Şedea într-o parte,cu capul proptit de tăblia patului şi se uita la ea.Era absolut minunată-în ochi îi trena încă pasiunea,iar buzele îi erau umflate de sărutările lui.Avery ştia că l-a satisfăcut, dar avea nevoie să-i spună el lucrul ăsta.Ce prostie,să se simtă atât de puternică cu un minut în urmă,ca acum vechile incertitudini să i se furişeze înapoi.Nu,nu l-a dezamăgit.De ce nu i-o spune?
John Paul a privit-o în ochi.Erau voalați.Nu credea că poate să regrete ceva...să fie probabil doar puțin îngrijorată.A ştiut că a ghicit când a auzit-o spunând:
-La ce te gândeşti? A tras cearşaful,dezvelindu-i sfârcurile.Ea s-a acoperit la loc.

-Pun pariu că nici n-ai să-ți dai seama când am să-1 trag jos,a spus el tărăgănat.
-Oh,Doamne! Acum eşti mulțumit de tine,nu?
-Şi sunt pe bună dreptate,i-a replicat aplecându-se şi sărutând-o.Şi-a strecurat limba înăuntru,gâdilându-i cerul gurii.Când s-a retras,a lăsat-o fără suflare.Dar şi el era la fel.
Oh,cât îl iubea!Era atât de complet de perfect pentru ea. S-a întins să-i dea părul de pe frunte,pretext pentru a continua să-1 atingă.Părea că nu se mai satură.
„Dumnezeule,am ajuns în Rai",asta ai spus,când ai terminat în brațele mele,a zis ea tărăgănat.De fapt,ai strigat.
-Ba nu,a negat izbucnind în râs.Şi eu ştiu ce ai strigat tu,dar n-am să repet.
John Paul a zâmbit lasciv.Avery a început să-şi plimbe degetele pe gâtul lui încordat,apoi pe umăr,în jos.Când a coborât privirea,a văzut uimită că cearşeaful de pe ei era la glezne.
-Eşti într-adevăr bun.John Paul s-a aplecat şi i-a sărutat sânii pe rând; apoi a început să descrie cu degetul cercuri uşoare în jurul buricului.În partea de sus a abdomenului avea o cicatrice.Mijlocul,mai ridicat,arăta clar că a fost făcută de un glonț.38 sau 45,s-a gândit el.
La dracu,era un miracol că a supraviețuit.S-a aplecat mai mult şi i-a sărutat fiecare părticică a abdomenului,simțind-o cum respiră tot mai greu.A zâmbit.A revenit lângă ea ca să o poată privi în timp ce-şi vâra mâna în cârlionții moi.
-Vrei...
-O,da.Vreau.Gemând,încet,se freca neîncetat de el; a încercat să-l mângâie,dar a prins-o de mână.
-Relaxează-te,scumpete.Lasă-mă pe mine...Atât a apucat să spună.Avery era surprinzător de puternică.Şi de îndrăzneață.L-a împins pe spate şi s-a aplecat deasupra lui.
-Să mă relaxez? Nu cred,John Paul.Ăsta e un sport de echipă,nu?
N-a putut să-i răspundă.I-a cuprins bărbăția în mâini,scoțându-1 din minți cu mângâierile ei lente.
-Şi...a şoptit încălecându-i coapsele,sărutându-1 cu pasiune.
-Şi ce? a întrebat-o cu voce răguşită ca un glaspapir.
-Şi categoric sunt un jucător de echipă! Şi ochii îi străluceau când a spus-o.

CAPITOLUL 31

Bărbatul nu se mai sătura.Avery s-a trezit la prânz; de obicei nu dormea aşa de târziu,dar John Paul n-a prea lăsat-o să se odihnească în cursul nopții.
Şedea întinsă pe burtă,cu un braț întins peste marginea patului,iar el o mângâia

pe spate.Avea degete uşoare ca fulgul.Încerca oare să o înebunească,sau era atât de delicat din cauza cicatricelor?
Oh,Dumnezeule,cicatricele! Până şi Carrie,care o iubea ca o mamă,nu se putea opri să facă o grimasă când îi vedea spatele.
-Te-ai trezit? Avery?
Nu a spus bună dimineața,ci l-a întrebat direct:
-Ce crezi?
-Despre ce?
-Despre spatele meu.Poți să suporți adevărul?
-O-ho! Nu i-a plăcut deloc tonul lui.Şi a simțit imediat cum înlăuntrul ei începe să prindă contur o atitudine defensivă.
-Da,pot.Ce crezi?
-Ai un funduleț adorabil.S-a întors cu fața în sus şi a ridicat privirea spre el.
-Este primul lucru pe care l-am remarcat la tine când ai intrat țanțoşă în holul staționarului.
-N-am intrat țanțoşă,a protestat zâmbind.
-Ba da.
-Eşti un pervers!
-Iar tu o liberală.Mi se pare că asta ne face chit.Cât despre cicatrice...nu sunt decât nişte cicatrice.Nu ele te definesc ca persoană.Acum scoală-te,micul dejun este gata în cinci minute.Mişcă! i-a spus el şi s-a dat jos din pat.Era complet gol şi părea absolut fericit aşa.Era superb,tot numai muşchi şi masculinitate.
-Puneți nişte haine pe tine,pentru Dumnezeu!
-De ce?
-Tot aşa umbli şi în mlaştină?
-Aş vrea eu,dar nu pot,nu cu toți țânțarii şi şerpii ăia în jur.Şi-a luat blugii de pe scaun şi s-a dus în camera de zi.Avery a făcut un duş rapid,şi-a pus un şort albastru şi o bluză galben-pal.Avea părul dat după urechi,când a intrat,în picioarele goale,în camera de zi.John Paul s-a dus în bucătărie să-i pregătească farfuria şi i-a pus-o în față.Apoi a luat o sticlă de sos Tabasco.Făcuse ouă prăjite cu mult piper.A luat o gură şi a fost nevoită să bea imediat nişte suc de portocale.
-Îți place mâncarea condimentată,i-a spus zâmbind.
-În Louisiana,mâncarea condimentată este un mod de viață.
-Cum a fost să creşti în Bowen cu un tată căruia toată lumea îi zicea Tati Jack-Cel-Mare?
-Interesant.Tatăl meu este un adevărat personaj,tot timpul i se întâmpla câte ceva,dacă ştii ce vreau să spun.Este puțin cam cârcotaş,dar are un suflet bun.

I-a spus vreo două istorioare nostime despre năzbâtiile făcute de el şi fratele său,Remy,când erau copii.Îi menționa adesea pe tatăl şi sora sa mai mică şi,de fiecare dată,a remarcat ea,vocea i se înmuia.
-Mike este la fel de autoritară ca tine.Zâmbetul lui denota că,după el,ăsta era un lucru bun.Este chirurg,a adăugat mândru.O cheamă Michelle,dar toată lumea îi spune Mike; toți,în afară de soțul ei.Aşteaptă primul lor copil în septembrie.
-Theo,a spus Avery.Este căsătorită cu Theo şi este procuror la Departamentul Justiției.
-Exact.I-a mai spus încă o istorioară până şi-a terminat micul dejun,apoi l-a ajutat să spele vasele şi să le pună la locul lor.
-A plouat zdravăn în dimineața asta,devreme.Tunetele zguduiau toată cabana.
-N-am auzit nimic.
-Te-am epuizat! Se împăuna tot,mândru de el.A hotărât să-1 lase să se bucure.
-Da,aşa este,a fost ea de acord,punând pe bufet şervetul împăturit.Trebuie să facem planuri.
-Ştiu,a spus urmând-o în camera de zi.Avery s-a cuibărit pe canapea.El s-a aşezat pe un scaun,şi-a dat pantofii jos şi şi-a întins picioarele pe celălalt capăt al canapelei.Era atât de mare încât scaunul nu se mai vedea deloc de sub el.
-Dar nu astăzi,a spus John Paul.Astăzi ne odihnim şi vorbim.Mâine facem planuri.
-Ce să vorbim?
-Nu ce,ci cine; trebuie să vorbim despre Jilly.Avery a amânat lucrul ăsta cât a putut.Acum a dat din cap şi a început:
-Carrie a ținut un jurnal.Era foarte mică,avea vreo 11 ani când a început să-1 scrie.Totuşi în jurnal nu şi-a consemnat speranțele,visele şi eşecurile ei.Nu,tot jurnalul a fost numai despre Jilly.De la cap la coadă incidente unul mai oribil decât altul,în care era implicată sora ei bolnavă.Carrie mi-a spus că a vrut să aibă un fel de registru...de dovadă,presupun,în speranța că într-o zi Jilly va fi prinsă şi dusă la spital.S-a gândit că dacă medicii ar citi jurnalul,şi-ar da seama cât de periculoasă este Jilly şi s-ar asigura să stea în dosul gratiilor pentru tot restul vieții ei.Dar,după părerea mea,a fost vorba chiar mai mult decât atât.Cred că în adâncul sufletului ei,Carrie era convinsă că într-o zi Jilly o va omorî.
-Un adevărat iad pentru un copil să crească în asemenea condiții,a spus John Paul.
-Carrie a încetat să mai țină jurnalul când Jilly a părăsit oraşul,dar l-a păstrat doar pentru cazul în care s-ar mai fi întors.Ştiam unde este ascuns,dar Carrie nu mă lăsa să-1 citesc.

-Dar l-ai citit,nu-i aşa?
-Da,l-am citit.După aceea mi-am dorit din tot sufletul să nu-l fi citit,totuşi.Eram destul de mare să cred că pot face față la orice,dar erau acolo lucruri atât de înfricoşătoare,atât de bolnave...
-Câți ani aveai?
-14.Am citit fiecare cuvânt şi luni de zile am avut coşmaruri.Carrie a notat o mulțime de detalii şi am aflat totul despre Jilly.Avery strângea la piept o pernă, iar în priviri avea atâta tritețe că-ți frângea inima.
-Nu-mi place să vorbesc despre ea,a spus în şoaptă.
-Ştiu.
-Există într-adevăr monştri în lumea asta.Prădători.Jilly este unul dintre ei.Ştii ce m-a speriat cel mai tare după ce am citit jurnalul ăla? Că m-aş putea trezi într-o dimineață şi să fiu la fel ca ea.Ştii doctor Jekyll-Mr.Hyde.Genetic,sunt legată pentru totdeauna de ea.
-Lucrul ăsta n-o să se întâmple,Avery.
-De unde ştii?
-Tu ai o conştiință.Asta n-o să-ți dispară.Nu eşti deloc ca ea.
-Aşa mi-a spus şi doctorul Hahn.
-Cine este doctorul Hahn?
-Un psihiatru.Mă trezeam în fiecare noapte țipând şi,în disperare,Carrie m-a dus la doctorul Hahn.M-a făcut însă să-i promit că n-am să spun nimănui pentru că nu vroia să creadă oamenii că sunt nebună.
-Era îngrijorată de ce spun alții? a întrebat-o încercând să nu lase să-i transpară dezaprobarea în voce.
-Doctorul Hahn a fost minunat şi m-a ajutat...să pot face față,aş spune.Carrie nu ştia de ce am coşmaruri pentru că nu i-am spus că am citit jurnalul şi cred că de-abia la a treia sau a patra şedință a chemat-o doctorul Hahn şi i-a spus ce am făcut.A avut o criză,firește,dar,după ce doctorul a reuşit să o calmeze,a întrebat-o dacă poate să citească şi el jurnalul,iar Carrie a fost de acord.Ar fi făcut orice să mă ajute să scap de ceea ce numea ea grozăviile nopților mele.
I-a zâmbit lui John,coborându-şi picioarele de pe canapea.
-Cred că şi doctorul a avut coşmaruri după ce l-a citit.Am crescut ştiind că Jilly este nebună;Carrie îmi povestise diverse lucruri,dar toate păleau în comparație cu ceea ce era în jurnal.
-Ce a spus doctorul Hahn despre Jilly,după a a citit jurnalul?
Care a fost reacția lui?

-A fost impresionat.Era sigur că Jilly era o sociopată şi-şi dorea să aibă prilejul să o studieze.Pe baza a ceea ce a citit,a conchis că Jilly era retardată moral şi emoțional şi el credea că de aceea era incapabilă să aibă sentimentul de vinovăție sau remuşcare.Categoric,durerea altor oameni nu o făcea să se simtă rău.Dimpotrivă,i-a explicat ea,se bucura să facă rău oamenilor fară nici un motiv aparent.Pur şi simplu îi plăcea.Se pricepea de minune să arunce vina pe alții şi să rescrie trecutul,şi era foarte alunecoasă.John Paul şi-a dat jos picioarele de pe canapea,s-a aplecat în față şi şi-a sprijinit brațele pe genunchi.
-Era uluitoare în felul în care-i manipula pe oameni.Toată lumea o iubea, indiferent ce ar fi făcut.Era al dracului de deşteaptă.
-Dă-mi un exemplu.
-Când era foarte mică,a început să se distreze cu animalele de casă.A torturat şi ucis pisica lui Carrie cu benzină şi un chibrit.Lui Carrie i-a spus ce a făcut,dar în fața mamei lor a plâns pentru că,a spus ea,a iubit foarte mult pisica aceea.Unul dintre vecini a luat-o să-i ofere o înghețată ca să-i treacă.Când a ajuns la liceu totul a căpătat altă dimensiune.Era,fireşte,cea mai populară fată din şcoală.Toată lumea o iubeşte pe Jilly.O fată,pe nume Heather Mitchell,a fost aleasă regina începerii anului şcolar,iar Jilly-prima doamnă a reginei.Potrivit lui Carrie,la şcoală Jilly s-a arătat încântată,dar când a ajuns acasă a făcut o criză care a durat câteva ceasuri.Aproape că a distrus casa.Cel mai mult a avut de suferit, bineînțeles,camera lui Carrie.Nu a lui Jilly,fireşte.Apoi,la cină s-a liniştit,iar în ochi i-a apărut privirea ei vicleană şi s-a prefăcut că acceptă.
Avery a tras adânc aer în piept.A simțit că o dor muşchii brațelor şi,dându-şi seama că strângea perna,a lăsat-o jos.
A doua zi,din laboratorul de chimie a dispărut o sticluță cu acid sulfuric.După ore,Jilly a prins-o pe Heather singură,dar Carrie a văzut-o cum o ia de braț şi o trage spre stradă.Jilly i-a spus lui Heather că ar face bine să nu se arate la petrecerea din weekend,altminteri s-ar putea să-i pară rău.Heather era o fată drăguță şi trecuse prin momente teribile.Mama ei murise cu două săptămâni înainte,de un anevrism,şi nu-şi revenise încă din şoc.Din cauza lui Jilly s-a încuiat în dormitor,dar tatăl ei a determinat-o în cele din urmă să-i spună ce s-a întâmplat.El a spus că Jilly a recunoscut că a furat acidul sulfuric şi a amenințat-o pe Heather că o va aştepta într-o după-amiază după cursuri,când era singură acasă,să-i arunce acidul în față.
-Dumnezeule mare! Iar cele descrise de Carrie nu sunt din auzite.A stat de vorbă cu Heather.
-Ce a făcut tatăl lui Heather?

A doua zi dimineața s-a dus la director şi a cerut ca Jilly să fie exmatriculată.S-a dus şi la poliție.
-Şi ce au făcut?
-Nimic.Şeful poliției era un prieten apropiat al bunicii mele şi nu avea de gând să facă ceva ce ar fi supărat-o.În plus,nu era decât cuvântul unei fete împotriva cuvântului celeilalte.Jilly a negat,firește,incidentul.În după-amiaza aceea,bunica a fost chemată împreună cu Jilly,în biroul directorului Bunica a luat-o şi pe Carrie cu ea.
-Jilly a fost exmatriculată?
-Nu.Am spus că directorul era un bărbat? îl chema Bennet şi avea o căsătorie foarte nefericită Soția lui era o femeie rece şi foarte dificilă,cel puțin aşa a scris Carrie în jurnalul ei.
-Ce s-a întâmplat? a întrebat John Paul readucând-o la poveste.
-Carrie a urmărit-o pe Jilly cum l-a sedus pc Bennet.Jilly a devenit isterică.
Lacrimile îi curgeau gârlă,dar totul nu era decât teatru.Directorul s-a grăbit spre canapea,unde şedea ea,şi s-a aşezat alături.I-a înconjurat umerii cu brațul să o liniştească;Carrie a fost fascinată de limbajul trupului lui Jilly...şi de reacția lui Bennet.Avery a clătinat din cap.
-Ai văzut vreodată o femeie mişcându-se ca o pisică? Carrie a spus că aşa s-a purtat Jilly.Când Bennet i-a pus brațul pe după umeri,s-a frecat de el într-un mod obscen.
-Ce a făcut bunica ta?
-Bunica a făcut ce făcea întotdeauna.S-a dus în biroul din față şi i-a adus lui Jilly un pahar cu apă; dar chiar dacă ar fi rămas acolo tot n-ar fi observat nimic pentru că nu vroia să observe.Carrie a scris că Jilly s-a agățat plângând de Bennet.A pus capul pe umărul lui,dar se uita la Carrie,care şedea în spatele directorului,având pe față zâmbetul pisicii de *Chesire*.Când s-a terminat totul,directorul a amenințat că o suspendă pe Heather pentru că a născocit o asemenea minciună.
-Dumnezeule!
-Aşa cum am spus,Jilly avea un mod special de a se purta cu bărbații.Unii deveneau obsedați de ea.O sunau la orice oră din zi şi din noapte.
Câteodată,Carrie se strecura sus,în dormitorul bunicii Lola,şi asculta la celălalt telefon.A scris că bărbații plângeau şi o implorau şi că,după ce închideau,o auzea pe Jilly râzând.Oh,iubea nespus puterea pe care o avea.Îi plăcea să manipuleze şi folosea sexul ca să obțină ceea ce-şi dorea.Specialitatea ei era să distrugă bărbații căsătoriți.Pun pariu că poți să ghiceşti cine a fost unul dintre aceşti bărbați.

-Bennet,a spus el.
-Da.
-Dumnezeule! Şi toate astea se petreceau când era în liceu? Şi cu Heather ce s-a întâmplat?
-Nu s-a dus la petrecere,iar Jilly a fost încoronată regină; dar asta n-a fost suficient pentru că Heather a supărat-o,aşa că trebuia pedepsită.A trecut o lună şi,exact când Heather începuse să creadă că Jilly s-a potolit,într-o după-amiază, când s-a întors de-acasă,şi-a găsit ursuleţul pe care-l ţinea pe pat stropit de cineva cu acid sulfuric.Acel cineva a fost,fireşte,Jilly.
John Paul s-a scărpinat în barbă şi a aşteptat ca Avery să continue.
-Carrie a aflat despre isprava asta a doua zi,la şcoală.S-a dus la tatăl lui Heather, nevoit să rămână acasă cu fiica lui.Era prea tulburată să o lase singur.Carrie i-a spus că Jilly n-o să înceteze să o hărţuiască pe Heather şi că ar,fi bine să-şi ducă fiica din oraş fără să spună nimănui unde este.Heather era pe punctul unei crize nervoase.Mergea la un terapeut,i-a spus tatăl ei.Iar terapeutul s-a gândit şi el că ar fi bine pentru Heather să plece din Sheldon Beach.A plecat în vacanţa de Crăciun şi nu s-a mai întors.
-Şi cu asta s-a terminat?
-O,nu.Tatăl lui Heather a făcut o altă plângere la poliţie,două luni mai târziu.
Le-a spus că cineva îi fură poşta.Într-o sâmbătă după-amiaza s-a întâmplat să se uite afară şi a văzut-o pe Jilly umblând la cutia lui poştală.Căuta scrisori de la Heather ca să afle unde este.
-Nu renunţă,nu?
-Nu.Nu s-a culcat cu niciunul dintre băieţii din liceu.Toţi prietenii şi prietenele o credeau bună şi integră.Carrie a auzit câteva zvonuri despre Jilly,dar nu de la cineva din şcoală.Heather era cea ostracizată,nu Jilly.Ea era prea bună ca să fie rea.S-a ridicat şi şi-a întins braţele deasupra capului.
-Vrei să bei ceva? După povestea pe care i-a spus-o ar fi mers ceva tare,dar s-a hotărât pentru o cola dietetică.Avery a luat o sticlă de Evian.
-Părinţii ei n-au încercat să o ajute când era mică,au ştiut că ceva nu este în regulă cu ea?
-Bunicul ne-a părăsit când fetele erau mici,iar bunica Lola a trăit în ceea ce Carrie numeşte ţinutul Fanteziei.Ea avea câte o scuză pentru orice atrocitate comisă de Jilly.
-Când a rămas însărcinată cu tine?
-În ultimul an.Carrie crede că sarcina a salval-o pe Heather pentru că Jilly avea acum alte lucruri la care să se gândească.A încercat să facă un avort,dar doctorul

nu a acceptat,pentru că sarcina era prea avansată.A născut,iar după trei zile a părăsit oraşul.Şi asta este ultima însemnare din jurnal.Faptul că m-a părăsit a fost ultima picătură pentru bunica.A scos toate lucrurile lui Jilly pe trotuar,
pentru a fi ridicate de gunoieri.Când a umblat în dulap ca să împacheteze a găsit o cutie de pantofi plină cu scrisori ale familiei lui Heather; şi ia ghiceşte,ce a mai găsit?
-Acidul sulfuric!
-Sticla era numai pe jumătate plină,dar ar fi fost mai mult decât suficient să o omoare pe Heather.Eu cred că Jilly nu a uitat-o pe fata asta.Sunt sigură că aşteaptă momentul potrivit.A tunat puternic,iar Avery a tresărit.S-a ridicat şi s-a dus la fereastră,uitându-se afară.Deasupra pluteau amenințători nori negri furioşi.Un fulger a brăzdat cerul ,după care s-a rostogolit bubuitul unui alt tunet.
Nu s-a întors când a spus:
-Carrie nu credea că Jilly era foarte deşteaptă.Ca să obțină ce vroia îşi folosea trupul.Evident,cu anii a devenit mai diabolică şi mai deşteaptă.Carrie spune că nu există bărbat viu care să fie imun la farmecele ei.
-Şi tu crezi asta?
-Skarrett a devenit,evident,obsedat de ea şi poftim unde a sfârşit.Când aveam cinci ani,Jilly şi Skarrett au venit acasă.Jilly i-a spus bunicii că trebuie să-i plătească dacă vrea să mă păstreze.Din fericire,Carrie era acasă,i-a spus că nu are nici un drept legal asupra mea şi a dat-o pe uşă afară.A fost o luptă oribilă,
dar Skarrett nu s-a amestecat...atunci.Jilly țipa într-una: „*Eşti moartă,Carrie.Eşti moartă”*.
-Tu unde erai când se întâmplau toate astea? S-a întors şi s-a uitat la el.
-Nu-mi amintesc nimic,dar Carrie mi-a spus că m-a găsit ascunsă sub patul meu.
După ce au plecat,Carrie mi-a promis că n-or să se mai întoarcă niciodată..
A luat o gură de apă,a înşurubat capacul la loc şi şi-a privit mâna.Dopul sticlei i se imprimase în palmă.
-Dar s-au întors,nu-i aşa?
-Da.A urmărit-o atent în timp ce ea a închis ochii şi i-a povestit tot ce s-a întâmplat în 14 februarie,cu mulți ani în urmă.Când a terminat,a spus:
-Skarrett este marioneta ei.Iar acum cred că-l joacă aşa cum vrea şi pe Monk.Îi foloseşte pe amândoi ca să-şi atingă scopurile.A pus sticla pe masă şi a făcut un pas spre John Paul.Acum ştii.
-Acum ştiu...
-Şi? Ce crezi?
-Cred că ai dreptate,a spus ridicând din umeri.Jilly este manică.

Şi-a trecut degetele prin păr şi a făcut încă un pas către el.
-Nu,nu asta am întrebat.
-Atunci ce? S-a oprit la un pas de el.
-Nu-ți pare rău?
-Să-mi pară rău de ce? a întrebat-o el exasperat.
-Că te-ai încurcat cu mine.Este o situație temporară,dar chiar şi aşa.
-La dracu',nu!
-John Paul,a spus retrăgându-se un pas,trebuie să-ți fi trezit puțină repulsie...
-Mă tem că nu!
-De ce nu? l-a întrebat cu ochii pironiți pe el.Nu provin dintr-o familie normală. Genetic vorbind,sunt o nenorocire.
-Scumpo,nu este nevoie să fii atât de melodramatică şi nu este nevoie să strigi la mine.Să ştii că aud bine.
-Cum poți să zâmbeşti după tot ce ai auzit? Cum poți...
-Avery,nu tu ai făcut vreunul din lucrurile astea,Jilly le-a făcut.A crezut că a fost extrem de logic,dar pe ea n-o interesa câtuşi de puțin să fie rațională.
-Acum înțelegi de ce n-am să mă căsătoresc niciodată?
Înainte să se mai depărteze cu un pas de el,John Paul s-a întins,a prins-o cu mâinile de coapse şi a tras-o încet aproape.
-Nu,nu înțeleg.Avery a încercat să-i dea mâinile la o parte,dar parcă erau lipite pe trupul ei.
-Va trebui să-mi explici.Te temi să nu strănuți şi să te transformi într-o sociopată?
-Nu,fireşte că nu,dar nu pot avea copii şi chiar dacă aş putea...
-Ştiu,a spus el încet,nu ți-ai asuma riscul.
-Bărbații doresc copii.Şedea între genunchii lui,încruntându-se şi schimbându-şi greutatea de pe un picior pe altul.
-Unii da,a fost el de acord.Alții nu.
-Tu nu-ți dorești? Nu avea de gând să o mintă.
-Întotdeauna mi-am imaginat că într-o zi am să mă aşez la casa mea şi am să am doi copii.Aş putea încă să o fac.Dar Avery,există o mulțime dc copii care au nevoie de un cămin cumsecade.
-Crezi că după ce ar face o verificare a familiei mele aş fi vreodată acceptată?
-Da,cred.
-N-am să mă căsătoresc.În voce i-a revenit sfidarea.Încerca să-şi ascundă vulnerabilitatea,dar nu mergea.Ştia că are sufletul rănit.
-Ți-am cerut eu să te căsătoreşti cu mine?

-Nu.
-Atunci este în regulă.Cred că deocamdată am discutat destul.Şi mai cred că trebuie să te mai odihneşti un pic.Lui Avery i-a trecut prin cap că John Paul se poartă la fel ca atunci când i-a arătat spatele.Cicatricile n-au părut să-l impresioneze.Evident,nici poveştile pe care i le-a spus despre Jilly.Ce dracu era cu el?
-Trebuie să te relaxezi,i-a spus el.I-a ridicat bluza deasupra buricului şi s-a aplecat să o sărute pe stomac.
-Pentru asta e yoga.Mă ajută să mă relaxez.
-Am găsit eu o modalitate mai bună.I-a descheiat şortul şi s-a întins după fermoar.L-a prins de mână.
-Ce crezi că faci? Zâmbetul lui i-a accelerat bătăile inimii.Mâna i-a căzut şi s-a uitat cum îi desface fermoarul.Când totul a căzut la podea,el i-a răspuns,în sfârşit:
-Este simplu,scumpo.Mă duc în locul meu fericit.

CAPITOLUL 32
Secretele sunt cel mai bine împărtăşite în dormitor.Au făcut dragoste şi după ce i-a sărutat şi i-a mângâiat fiecare părticică a trupului ei frumos,Avery era complet epuizată.
-Ți-am spus că o să ajung şi la spatele tău,a zis depărtându-se de ea.
Avery a izbucnit în râs pentru că părea atât de plin de el.Fără să-şi fi recăpătat încă respirația normală după ce au făcut dragoste,i-a spus în şoaptă:
-Eşti nesătul.
-Cu tine sunt,a confirmat zâmbind arogant.I-a spus un lucru drăguț, aproape un compliment,s-a gândit Avery.
-În plus,a zis ea,cad din pat.
-Va trebui să cumpărăm un pat mult mai mare.Starea ei de spirit s-a schimbat la fel de uşor ca bătaia vântului.
-De ce? l-a întrebat încordată.
-Pentru că eu sunt prea mare pentru un pat dublu.Picioarele îmi atârnă afară.
Care-i problema?
-Ştim amândoi că nu putem avea nici un fel de relație de durată!
-Ți-am cerut eu aşa ceva?
-Nu,dar ai lăsat să se înțeleagă...
-Iubito,îți faci prea multe griji.În sinea ei a fost de acord.Fireşte,îşi făcea griji...pentru orice.Dar ce o îngrozea cel mai mult era să nu strice lucrurile.

Faptul că a recunoscut în sinea ei că-l iubeşte pe John Paul a panicat-o deja uşor.Ce se va întâmpla când se vor despărți? O să-şi mai revină ea vreodată?
-Eu nu cred în căsătorie.Uite ce le face unora.
-Cui?
-Unora ca familia Parnell...
-Scumpo,ăştia nu sunt ceea ce s-ar putea numi nişte oameni tipici.
-Şi despre rata divorțurilor ce spui?
-Dar despre cuplurile care au rămas împreună,ce spui?
-Aş strica totul,a bolborosit ea.Văzând că nu răspunde,s-a proptit într-un cot,s-a aplecat peste el şi a aşteptat.Să fi adormit?
-Ai auzit ce-am spus? Pe fața lui nu era decât un zâmbet adorabil şi nimic altceva.Degaja siguranță de sine,probabil pentru că nu dădea doi bani pe ce credeau alții.Ea a încercat toată viața să le facă pe plac tuturor.El era exact opusul.Nu dorea să facă pe placul nimănui.
-Nu ai prea multă încredere în tine,nu-i aşa?E-n ordine,am eu suficientă pentru amândoi,a continuat fără să-i dea timp să răspundă.Avery şi-a pus mâna pe abdomenul lui plat şi tare,şi a început să descrie cu degetele cerculeţe în jurul buricului.El făcea ca totul să pară atât de uşor.Nu se putea abține să nu-l atingă.
Aproape că vedea forța pe care o iradiau muşchii lui,fără să o intimideze totuşi câtuşi de puțin.Când era în brațele lui nu se simțea copleşită sau mică.
Dimpotrivă,el o făcea să se simtă puternică.Era aproape incredibilă senzația că nu trebuie să-şi facă probleme ca să-i placă,ştiind că orice ar face era în regulă,
simțindu-se atât de liberă,de eliberată,încrederea în el era absolută şi a înțeles ce dar minunat i-a făcut John Paul.
-John Paul?
-îhî?
-Dormi?
-Puțin.
-Vreau...
-E-n regulă,iubito,lasă-mă numai două minute şi o să...
Simțea încă în trup reverberațiile ultimei dăți.A izbucnit în râs.
-Nu asta! Vreau să-mi spui ceva.
-Eşti perfectă,Avery,dar trebuie să ştii...Şi a căscat.Avery l-a ciupit.
-Nu-ți cer să-mi faci o trecere în revistă.Vreau să-mi spui numai de ce ai plecat.
Înainte ca el să poată interpreta greşit în mod deliberat,a continuat: Eu ți-am spus secretele mele,oricum majoritatea,aşa că acum este rândul tău.De ce te-ai retras?

-Sunt chestii plictisitoare.
-Spune-mi! Şi l-a ciupit din nou.A deschis ochii şi s-a uitat la ea.Hotărârea pe care a văzut-o în ei i-a spus clar că nu putea să scape.În plus,şi-a zis că îi datorează asta.
-Nu a fost vorba despre vreo misiune importantă care să dea greş.Doar mici probleme care m-au făcut să reevaluez ce-mi doresc de la viață.Mi s-a întâmplat o chestie.
-Ce anume?
-Am început să gândesc prea mult.Aveam o grămadă de timp pentru asta încât aşteptam prin cine ştie ce vizuină misiunea următoare.De obicei erau generali,i-a explicat cu nonşalanță.Mici dictatori ai dracului,care se înconjurau de asasini.Nu mă deranja să-i ucid,pentru binele general,a adăugat el sarcastic.Şi-mi plăcea să mă duc după ostatici,era justiția în acțiune!Dar într-o noapte,în timp ce-mi îngheța fundul pe undeva pe afară,am observat că mi-a crescut un neg pe deget.
Pe degetul cu care apăs pe trăgaci.Asta m-a speriat.
-Şi ce ai făcut?
-Mi-am terminat misiunea,le-am spus că gata şi m-am dus acasă.
-A fost chiar aşa de uşor? N-au încercat să te facă să te răzgândeşti?
-Da şi nu.Atunci a fost uşor,pentru că lucram pentru un om bun,decent.Ştia că m-am săturat.Cred că a manevrat toată birocrația aia ca să primesc un concediu prelungit.
-Dar încearcă încă să te aducă înapoi?
-Din când în când.N-am să mă întorc totuşi.A deschis ochii din nou şi a spus: Am făcut câteva lucruri al dracului de rele,Avery.
-Mi-am imaginat eu,a spus ea în şoaptă.Şi nu eşti deloc convins că ceea ce faci schimba în vreun fel lucrurile,nu? Lovise exact unde trebuia.
-Nu,nu eram.Dictatorii sunt ca buruienile.Smulgi una din pământ şi peste noapte apar alte două în loc.A deschis din nou ochii şi nu şi-a luat privirea de pe ea în timp ce i-a povestit una dintre cele mai sângeroase misiuni ale lui.Când a terminat,a remarcat că Avery nu şi-a retras mâna.Continua să-l mângâie pe piept.Atingerea ei îl liniştea.
-Aşa că acum eşti dulgher.
-Da.
-Eşti bun de ceva?
-Da,sunt.Îmi folosesc tot mâinile,dar acum construiesc lucruri care vor dura.Nu frâng gâturi.Este ciudat.
-Ce anume?

-Dorința de a ucide.Până acum nu am avut-o niciodată.Ei bine,acum o am.
Avery a făcut ochii mari.I-a făcut aceasta mărturisire cu atâta calm!
-Da? Şi pe cine vrei să ucizi?
-Pe Skarrett!
-Nu,a spus cutremurată de un fior.Nu vreau să moară.
-Glumeşti probabil!
-Vorbesc serios.Vreau să-şi petreacă tot restul vieții în spatele gratiilor.
-Mda,dacă am prilejul...
-Nu,a spus cu fermitate.
-Bine,a fost el de acord când a văzut-o atât de tulburată.
-Vorbesc serios.
-Am spus bine.
-Nu mă deranjează dacă-l ucizi pe Monk.Dar sper să-l prindă cineva viu.Îți dai seama câte lucruri ar putea să le spună?
-N-o să vorbească,a spus el clătinând din cap Nu este genul de om căruia să-i placă să se laude.Poate doar dacă cei care-l interoghează îl tratează ca pe un profesionist; atunci ar putea să le dea câte ceva,dar,sincer,nu văd să se întâmple un asemenea lucru.A ridicat din umeri şi a adăugat: Cred că ar trebui să-l distrugă ca pe un gândac.
-Şi jilly?
-Tu să-mi spui.
-Trebuie închisă într-o instituție pentru nebuni criminali şi să rămână acolo tot restul vieții ei.
-Nu vrei să moară?
-Nu,nu vreau.Nu cred că poate să se facă ceva în legătură cu felul în care este.
Tot ce vreau este să fiu sigură că nu mai face rău nimănui.I-a înfiorat buzele cu degetul mare.
-Ai un suflet mare.
-Şi tu.
-Ba pe dracu',a bombănit el.Am în schimb mâini mari.Şi s-a întins după ea.
-Ştiu deja că ai mâini pricepute,i-a spus dându-i o palmă peste mână şi îndepărtându-i-o.S-a rostogolit peste el cu o lucire poznaşă în priviri.A prins-o cu picioarele şi a strâns-o încolăcindu-se în jurul ei,împiedicând-o astfel să facă din el un eunuc.
-Acum am să-ți arăt cât de bună sunt eu,s-a lăudat Avery.Şi nu a fost o laudă-n vânt.Avea o imaginație vie şi ce i-a făcut cu mâna şi cu gura a fost de-a dreptul magic,şi probabil ilegal în unele state,dar,firește,nu avea de gând să-i spună

lucrul ăsta.În noaptea aceea au dormit unul în brațele celuilalt,ştiind amândoi că,dimineață,totul ia sfârşit.Nu mai puteau respinge realitatea.
Avery s-a trezit înaintea lui John,a tăcut repede un duş şi s-a îmbrăcat în baie ca să nu-1 trezească.A intrat apoi în camera de zi,închizând uşor uşa dormitorului în urma ei,şi s-a uitat la ceas.Pe perete,deasupra mesei,era un ceas digital.
Spera că merge bine.05,45-ora din Colorado,ceea ce însemna 07,45 în Virginia.
A avut impresia că aude duşul curgând când s-a întins după telefon.
A format informațiile,a cerut numărul de care avea nevoie,apoi a închis şi a aşteptat cu privirea ațintită pe ceas.La 07,50 fix,a format numărul.Telefonul a răspuns la al treilea apel.Avery a inventat un nume,a spus angajatului că era o urgență şi trebuie să vorbească cu Margo.I-a descris-o pe prietena ei şi a adăugat:
-Vine în fiecare dimineață la 07,50 fix.
-Doamna aceea scundă,nu?
-Da!
-Tocmai a ieşit.
-Du-te după ea,a răcnit Avery.Grăbeşte-te,ad-o înapoi!L-a auzit strigând-o pe Margo,apoi a auzit-o chiar pe ea protestând.
-Nimeni nu ştie că sunt aici.Ce vrei să spui că este o urgență? Alo?
-Margo,eu sunt,Avery.
-Oh,Dumnezeule,Avery,de unde ai ştiut că sunt aici,cum ai ştiut...
-Întotdeauna iei gogoşi în drum spre birou.
-Îți dai seama în ce rahat te afli?
-N-am făcut nimic greşit,a protestat Avery.
-De ce ai plecat de la secția de poliție din Colorado? Agenții sunt acolo ca să te protejeze.
-Am protecție.
-Renard?
-Da,a răspuns ea nerăbdătoare.Spune-mi ce ştii.Uşa dormitorului s-a deschis şi John Paul a rămas pe loc uitându-se la ea fară a-i veni să creadă.Avery a ridicat mâna în sus când a pornit spre ea.
-Stai aşa,Margo.Astupând microfonul cu mâna,i-a spus lui John Paul:Ai încredere în mine.Apoi a dus din nou receptorul la ureche.Bine,Margo,dă-i drumul.
-Procesul începe pe 10 iulie.Dar,Avery,continuă să fie programată şi audierea pentru eliberare condiționată.De data asta Skarrett ar putea să iasă.
-Numai peste cadavrul meu.

-Iisuse,nu vorbi aşa!
-Audierea este programată tot pentru 16?
-Aşa cred.
-Eşti sigură sau nu?
-Sunt sigură,a spus Margo.Nu fi atât de ostilă faţă de mine,Avery.Ei ştiu acum despre Jilly.Le-a spus mătuşa ta.Trebuie să fi fost un şoc al naibii,îmi pare foarte rău...
-Au vreo idee despre unde ar putea fi Monk şi Jilly? a întrerupt-o ea.Nu vroia să fie compătimită.
-Nici un indiciu.
-De mătuşa mea ce ştii? Au mutat-o din spital?
-Nu,nu încă.Nu fi îngrijorată în legătură cu ea.Un ţânţar n-ar putea pătrunde în spitalul ăla.Securitatea este de necrezut.
-Nu sunt îngrijorată.Monk nu poate fi în două locuri deodată.
-Ce înseamnă asta?
-Am de gând să-i dau de lucru.Va trebui să încerce să mă oprească să depun mărturie la procesul lui Skarrett.
-De ce i-ar păsa de Skarrett?
-Lui nu-i pasă,dar acum lucrează pentru Jilly,iar ea vrea să-1 scoată pe Skarrett din închisoare Pun pariu că dacă ai să controlezi registrele vizitatorilor în ultimul an,ai să descoperi ca Skarrett a primit vizita unei femei,şi nu o singura dată.Cred că a făcut un fel de tranzacţie cu el.
-Pentru milioanele valorate de pietrele furate'.
-Sunt sigur că Skarrett crede că vor împărţi prada,după care va trăi cu Jilly fericit până la adânci bătrâneţi.Dar după ce vor obţine totul,Jilly o să-1 pună pe Monk să-1 omoare pe Skarrett.În ce priveşte procesul,află cine este procurorul şi asigură-te că sunt pe lista lui.
-E-n regulă.Pot să-i spun lui Carter că am vorbit cu tine?
O să-i spui oricum,şi-a zis Avery.Era prietena ei,dar Avery ştia că Margo crede că este utilă dacă îl informează şi pe Carter.
-Da,te rog.
-Unde eşti acum? O să mă întrebe.
-În Alabama,a minţit ea.Spune-i lui Carter că o să-1 sun eu.
-Aşteaptă,a strigat Margo.Ce ai de gând să faci?
Avery ştia ce-şi dorea să facă.Convorbirea cu Jilly i-a dat ideea.Cum i-a spus? O,da,cum ar fi putut să uite?
-Am de gând să fiu o ingrată şi să stric plăcerea altora.

John Paul a avut încredere ea.Altfel i-ar fi mnuls telefonul din mână şi l-ar fi închis.S-a aşezat pc canapea alături şi a aşteptat nerăbdător să termine convorbirea.A părut uşurat când i-a spus că a prins-o pe Margo la magazinul de unde cumpăra gogoşi.
-Deşteaptă mişcare,a spus aprobator.
-Este o persoană cu obiceiuri.I-a povestit ce a spus Margo.
-Am promis că-1 sun pe Carter când ajungem în Florida.
-Dar nu înainte.
-Mai bine te-ai gândi mai bine înainte să accepți să mergi cu mine,John Paul.Ar putea fi...
-Sângeros? Ea a dat din cap.Sunt şi eu implicat.Şi sunt de cursă lungă.S-a întins, a apucat-o de ceafă cu mâna şi a tras-o spre el.A sărutat-o posesiv.Ai auzit? Sunt implicat şi sunt de cursă lungă,merg până la capăt,şi,îți place sau nu iubito,la fel eşti şi tu.
-Până punem mâna pe Monk şi pe Jilly.John Paul i-a dat drumul.
-Nu asta am vrut să spun,iar tu ştii bine.Avery s-a dus în bucătărie.A pregătit micul dejun,cereale şi pâine prăjită,apoi,pentru că nu-şi găsea locul,a spălat vasele,uitându-se pe hartă şi căutând un traseu spre Sheldon Beach.Punea bolurile înapoi în dulap când a strigat-o.
-Avem o vizită.A aruncat prosopul şi a fugit în camera de zi.John Paul şedea lângă fereastra din față,uitându-sc prudent afară.Ținea arma într-o parte,lipită dc picior.A văzut maşina când a ocolit pâlcul de copaci şi s-a relaxat.
-Mai bine împachetează,i-a spus el trăgând la loc siguranța pistolului şi vârându-1 în buzunarul din spate al blugilor.Maşina noastră a sosit.Ce maşină?
-Aşteptai pe cineva? John Paul a dat din cap că da.Nu-1 putea vedea pe şofer pentru că soarele bătea în parbriz şi-i obstrucționa vederea,dar maşina era ce trebuia.Era o *Honda* nouă,gri.
-Cine este? El a ridicat din umeri.
-I-am spus lui Theo că am nevoie de un mijloc de transport.Poliția va căuta maşina mea şi m-am gândit că nu vrei să ne țină ei până când te preia FBI-ul în custodie.
-FBI-ul nu o să facă asta dacă nu arc permisiunea mea.Nu-mi vor călca în picioare drepturile mele de cetățean.
-Ba o vor face sigur! Şi-ți vor spune că ei fac numai ce consideră că este cel mai bine pentru tine.N-or să se ia la ceartă acum din cauza Biroului Federal.În plus, undeva,în străfundurile ei,era îngrijorată că în spusele lui era un sâmbure de adevăr.Nu vroia să rişte.

-Theo a condus tot drumul din Louisiana până aici? a întrebat ea.
-Nu.A vrut să vină el,dar i-am spus să-şi vadă de treabă.I-am amintit că o să devină tată şi că este un ţintaş prost.Dacă este împuşcat,atunci trebuie să devin eu tatăl copilului.I-am spus că am să-i cresc fiica sau fiul aşa cum sunt eu.
-Ceea ce i-a dat fiori reci.
-Mda.Şi,aşa cum am spus,este un trăgător prost.Probabil că s-ar împuşca singur când ar scoate pistolul din toc.
-Şi tu nu vrei să fie rănit.Mai bine fii atent.Ai început să pari un băiat bun.
A mijit ochii împotriva soarelui,încercând să-l vadă pe şofer.
-Theo mi-a spus că ştie el pe cineva care poate să păstreze tăcerea şi poate fi şi util.Căruia nu-i pasă dacă încalcă anumite reguli.Ahm,la dracu',a bombănit când a văzut,în sfârşit,cine este la volan.Nu el.Tică...
-Cine?
-Theo! Cumnatul meu are un simţ al umorului de-a dreptul bolnav.
-John Paul,despre ce vorbeşti acolo?
-Theo l-a trimis pe el,a spus împungând aerul cu degetul.
-Pe cine? începea să se simtă ca o bufniţă.
-Clayborne.L-a trimis pe Noah Clayborne.A scuipat numele ca şi cum i-ar fi lăsat un gust prost în gură.Era complet derutată de atitudinea lui.
-Dar tu l-ai sunat pe Noah din staţiune.Te-am auzit vorbind la telefon.De ce eşti furios acum?
-Da,l-am sunat,dar n-am crezut că va trebui să-l şi văd,a bombănit el.S-a întors spre ea,i-a aruncat o privire scurtă din cap şi până în picioare,după care s-a răstit:
-Şi pune nişte afurisite de haine pe tine!
Avery s-a uitat şi ea.Da,avea haine.Pantofii albi de tenis,şort albastru,tricou alb.
-Care-i problema cu „hainele mele?
-Lasă să se vadă prea multă piele!Ah,la dracu,n-ar conta nici dacă ai fi îmbrăcată în călugăriţă.Tot s-ar da la tine.Şi-atunci va trebui să-l împuşc pe nenorocit! S-a repezit la uşă,cât pe-aci să o scoată din ţâţâni când a deschis-o,şi a ieşit pe verandă.
-Stai să vezi dacă nu-l împuşc.
-Ne-a adus maşina,i-a amintit ea.Încetează să te mai plângi de el.
-Da,ai dreptate.O să-l facem să rămână aici sau să ia maşina mea.Nu trebuie să meargă cu noi.Avery s-a apropiat de fereastră.John Paul a făcut-o curioasă în legătură cu prietenul lui Theo.Ştia că Noah nu putea să fie chiar atât de nesuferit pe cât a lăsat John Paul să se înţeleagă.Nimeni nu putea fi atât de îngrozitor.
Maşina s-a oprit în faţa casei.Noah Clayborne a deschis portiera şi a coborât în

plin soare.Avery a simțit nevoia să fluiere prelung.Înalt,cu umeri lați,cu părul blond cenuşiu,bărbatul era îmbrăcat în blugi şi un tricou gri.Avea un sac de umăr demodat şi o pereche de ochelari *Ray-Ban*.John Paul s-a încruntat la el,dar Clayborne i-a zâmbit.Avea o gropiță în bărbie şi,categoric,emana senzualitate.
Nu o interesa,fireşte,nu în felul ăsta.John Paul era mai sexi-la el o atrăgea totul, dar Noah,cel puțin în aparență,putea fi un concurent de temut.Desigur,analiza ei era strict clinică.Înainte nu a avut niciodată timp să remarce asemenea lucruri la un bărbat,sau,dacă a avut,nu a recunoscut.Faptul că,în sfârşit,a făcut sex din nou să-i fi deformat mintea?
O să am nevoie de terapie când totul se va termina,a spus în şoaptă: terapie zdravănă!Îndeptându-şi umerii,a ieşit să-l întâmpine.Urca treptele,dar s-a oprit când a apărut ea.Comportamentul social al lui John Paul avea categoric nevoie de îmbunătățiri.Avery a aşteptat vreo două secunde ca să i-l prezinte,apoi şi-a dat seama că lucrul ăsta n-o să se întâmple.A vrut să înainteze,dar John Paul i-a înconjurat umerii cu brațul şi a tras-o lângă el.
Reacția lui Noah la gestul ridicol de posesiv a fost un zâmbet şi mai larg.Şi-a scos ochelarii de soare şi s-a uitat direct la ea.Ochi albaştri.Bărbatul avea nişte ochi de un albastru intens.*Cu siguranță că frânge multe inimi*,şi-a zis ea,simțind în acelaşi timp cum John Paul o strânge şi mai tare.
Era căsătorit? Spera că nu,pentru că avea cel puțin trei prietene pe mâna cărora să-l dea,cu condiția,fireşte,să nu fie doar un trup fără minte.Pe Margo n-ar deranja-o lucrul ăsta,dar Peyton,prietena ei din copilărie,ar prefera categoric un bărbat cu creier.
-La ce dracu' te holbezi,Clayborne? a lătrat John Paul.
Avery a pus capăt acestei dispute enervante.I-a dat brațul de-o parte şi s-a îndreptat spre marginea verandei.
-Mulțumesc că ai venit,a început ea întinzându-i mâna,a spus: Numele meu este Avery Delaney.Noah a urcat scările şi i-a strâns mâna.Nu i-a dat drumul când s-a prezentat.
-Trebuie să ştiu! Bărbatul a aruncat o privire spre John Paul.Cum o ființă atât de drăguță ca tine s-a încurcat cu unul ca el?
-Este norocoasă,a sărit John Paul.Acum dă-i drumul!
Noah i-a zâmbit lui Avery şi a continuat să-i țină mâna.Îi făcea plăcere să-l provoace în mod deliberat pe John Paul.Părea să ştie pe ce buton să apese ca să-l enerveze.Şi,fiindcă tot veni vorba,nu i-a trebuit prea mult.
-Apreciem ajutorul tău,nu-i aşa,John,Paul? Avery a trebuit să-l înghiontească cu cotul ca să răspundă.

-Da,sigur.
-Te rog,vino înăuntru.Ți-e sete? l-a întrebat conducându-1 în cabană.
-Dacă îi este sete,să-şi ia singur afurisita aia de băutură,a sărit John Paul.Nu trebuie să faci pe gazda,Avery.S-a răsucit pe călcâie.
-Încetează să mai fii un ticălos,i-a poruncit ea Eram politicoasă,lucru despre care tu ştii foarte puțin.Acum încetează să te porți ca un cocoş şi renunță la atitudinea asta.A dat imediat înapoi.
-Mda,bine.Noah a încercat să nu izbucnească în râs.John Paul părea puțin sfios când i-a spus lui Noah:
-Are temperament.
-Îhî,a răspuns tărăgănat Noah.Ascultă,nu este ce...
-Ba da,este.N-am crezut niciodată că ai să pici.La dracu',n-am crezut niciodată că vreo femeie ar vrea...
-Las-o baltă,Noah.
-Hei,sunt aici doar pentru a-i face lui Theo o favoare,a explicat el.Nu-ți descărca frustrarea pe mine.Realitatea era că-1 plăcea pe John Paul şi că-1 respecta.Poate chiar îl admira un pic pentru că a avut curajul să se retragă dintr-o slujbă care de obicei distrugea omul.Avery a intrat în bucătărie ca să-i aducă ceva rece de băut lui Noah.S-a oprit în uşa bucătăriei.Cei doi bărbați s-au întors pe verandă,iar ea nu putea să audă ce vorbesc.A pus sticla înapoi în frigider şi s-a hotărât să-şi facă bagajul.A auzit vreo două înjurături foarte colorate;apoi râsete.Sunt nebuni, şi-a zis şi a intrat în dormitor,închizând uşa după ea.Patul arăta de parcă ar fi repetat acrobați în el.A strâns repede cearşafurile,a întins altele curate,iar rufele murdare le-a pus la coş.Nu erau prea multe de împachetat.S-a schimbat în pantalonii kaki şi a căutat în sac după bluza roz.Hainele pe care le-a luat femeia de la secția de poliție să le spele erau aşezate frumos lângă valiza de pânză.
A fost un gest atât de amabil,să-i spele hainele de pe ea! Când toată treaba asta se va termina va trebui să le mulțumească multor oameni pentru amabilitatea lor.Va trebui să facă ceva deosebit dc drăguț pentru şerif.Nu era nicicum dator să le dea cabana lui.S-a dus în baie ca să-şi strângă obiectele de la toaletă.
Uitându-se în oglindă,a fost uluită de cât de obosită şi palidă părea.A pus puțin machiaj ca să-şi ascundă cearcănele negre de sub ochi,a dat cu puțin fard în obraji şi cu luciu pe buze.S-a pieptănat,a strâns periuța şi tubul de pastă.
Era gata să iasă când în dormitor a intrat John Paul.A închis uşa,s-a sprijinit de ea şi s-a uitat la Avery.După ce şi-a închis geanta,ea s-a ridicat,apoi şi-a şters nervoasă mâinile de pantaloni,ca şi cum ar fi încercat să netezească ceva cute.
-S-a întâmplat ceva?

-Nu vreau să plec.Şi s-a uitat la pat când a vorbit.
-Nici eu,a recunoscut ea.
-Vino încoace.Vocea îi era joasă şi plină de dorință.Avery nu a ezitat.S-a aruncat de gâtul lui şi l-a sărutat.Când,în sfârşit,s-au despărțit,avea lacrimi în ochi.Nu a mai simțit niciodată până acum asemenea disperare,şi era atât de distrusă,îşi simțea inima atât de frântă încât îi era teamă să nu izbucnească în hohote.
Cum de şi-a permis să devină atât de vulnerabilă? Dragostea nu trebuie să vină atât de rapid,nu? De ce nu s-a protejat? Dragostea te prosteşte,a decis ea.Toate cântecele alea stupide despre cât de minunat este! Ea nu simțea decât durere şi teamă,teamă că i s-ar putea întâmpla lui Ceva.La dracu',nu trebuia să se îndrăgostească de el.
-Trebuie să te duci acasă,i-a spus ea.Vorbesc serios.Vreau să te duci acasă.
-De ce? El i-a pus o întrebare clară,dar ea i-a dat un răspuns obscur.
-Pur şi simplu aşa trebuie.Pot să conduc singură până în Florida.N-am nevoie de tine sau de Noah să vă învârtiți în jurul meu.Cu cât îi explica mai mult,cu atât mai puternică îi devenea vocea.John Paul a reacționat la izbucnirea ei înşfăcându-şi pur şi simplu sacul,aruncându-l pe pat şi începând să-şi îndese lucrurile în el.Noah şedea în picioare lângă bufetul din bucătărie şi bea nişte lapte.Îşi făcuse un sandviş uriaş şi tocmai îl termina când a apărut ea în uşă,cu John Paul în spate,cu bagajele.
-Hai să mergem,i-a spus lui Noah.Sunt gata.L-a urmat la maşină.John Paul a deschis portiera şoferului,a ridicat capacul portbagajului,apoi,oprindu-se să-i arunce o privire,a aruncat toate bagajele înăuntru şi a trântit capacul la loc.
-John Paul,am vorbit...A clătinat din cap.
-Nu!
-Nu ce? a întrebat ea.
-Nu mă insulta din nou.Ți-am spus de cel puțin trei ori că sunt în joc şi merg până la capăt N-ai auzit? Tu nu asculți? S-a uitat la uşă ca să fie sigură că Noah nu este acolo,apoi a spus:
-Nu vreau să fii rănit,bine? N-aş suporta dacă ți s-ar întâmpla ceva...Nu cred că aş putea...
-Te iubesc,Avery.
-Este prea curând...nu poți...
-Ba pot.
-Cum poți să mă iubeşti? a întrebat în şoaptă.A apucat-o cu mâna stângă de ceafă şi,trăgând-o încet spre el,i-a şoptit:
-Vrei să număr felurile în care pot să o fac?

I s-au umplut ochii de lacrimi.N-avea să fie rațional!
-Eşti încăpățânat.
-Şi tu.
-N-o să meargă.
-O să facem în aşa fel încât să meargă!
-Eu sunt liberală,i-a şoptit disperată.A sărutat-o,după care i-a spus:
-Cu asta pot să trăiesc,dar fară tine nu.Simplu ca bună ziua,scumpo.
Gura lui minunată i-a acoperit-o pe a ei într-un sărut lung şi fierbinte,absolut amețitor.Nu a copleşit-o cu forța lui,nu a înlănțuit-o,nu,a fost extrem de delicat când i-a cuprins gura.Ar fi putut să se retragă,dar nu a vrut să facă lucrul ăsta.
L-a sărutat şi ea nesățioasă.John Paul a gemut profund,ceea ce n-a făcut altceva decât să o încurajeze să fie şi mai îndrăzneață.Şi,când,în sfârşit,John Paul a ridicat capul,Avery s-a sprijinit de el.S-a depărtat în clipa în care a auzit uşa deschizându-se.Noah a ieşit pe verandă,a închis uşa,apoi i-a aruncat cheile lui John Paul.
-Conduci tu; eu am să trag un pui de somn.A prins cheile fără să-şi ochii de la Avery.
-Ai să te căsătoreşti cu mine.
-Nu,nu mă pot căsători cu tine.
-Te-am cerut eu?
-Păi tocmai ai spus...
-Te-am cerut eu? A repetat el răbdător.Noah s-a uitat de la unul la altul,a clătinat din cap,după care s-a vârât pe bancheta din spate.
-Ceartă de îndrăgostiți? a întrebat el.
-Nu!Amândoi au negat răstit în acelaşi timp.Avery a luat cheile din mâna lui John Paul.
-Conduc eu.Nu s-a mai certat cu ea.Dinamica dintre cei doi l-a fascinat pe Noah.Cine ar fi crezut ca ursul ăsta să se îndrăgostească vreodată?
S-a gândit că vechea zicală era adevărată.Că într-adevăr fiecare îşi are perechea.
Un suflet pereche.Să vezi ce o să zică Theo când o să-i povestească! Nici n-o să creadă.Ursul s-a îndrăgostit!N-a putut să-şi înăbuşe râsul.
-Ce dracu' este atât de vesel? a bombănit John Paul.
-Tu eşti vesel.Hei,Avery,ai auzit vreodată chestia aia despre infanteria marină...
John Paul şi-a lăsat scaunul pe spate şi a închis ochii.Urma să fie o călătorie foarte lungă.

CAPITOLUL 33

Planurile se tot schimbau.Lui Carrie nu-i plăcea schimbarea de nici un fel decât, dacă,firește ea era cea care o făcea.Agentul Hillman era şeful iar agentul Bean, executantul.Primul ordin dat de Hillman când a fost însărcinat cu protecția lui Carrie,a for de a-i porunci lui Bean să o anunțe de decizia de a o ține în Colorado.După ce Bean a informat-o pe doamna Salvetti de decizia Biroului Federal de Investigații şi i-a suportat reacția,s-a întors la agentul Hillman şi l-a amenințat că-şi dă pe loc demisia dacă îl mai pune să facă asta din nou.

Amândoi puteau auzi din sala de aşteptare cum țipă Carrie.

-Nu-şi dă seama că în spitalul ăsta sunt oameni bolnavi? a bombănit Hillman îngrozit,evident,de purtarea femeii.

-Nu-i pasă,l-a anunțat Bean.Cere să meargă în Florida şi să stea cu nepoata ei în aceeaşi casă de securitate maximă.

-Sper că nu i-ai spus că nu o găsim pe nepoata ei.

-Nu, sir. M-am gândit să vă las pe dumneavoastră să-i explicați asta.

-Pentru Dumnezeu,omule! Eşti agent al FBI.Nu se poate să nu te descurci cu o femeie capricioasă.

-Cu tot respectul cuvenit,sir,nu este doar o femeie capricioasă.Este...

-Ce este? s-a răstit Hillmam.*O diavoliță*,ar fi vrut să spună Bean.Dar nu a îndrăznit.Hillman nu l-ar crede.În plus,o să descopere şi singur,curând,de ce este capabilă femeia Salvetti când nu este fericită.

-Sir,domnule,nu este ceea ce aş numi o femeie normală.Femeile normale nu scot flăcări pe ochi! Hillman era dezgustat.

-O să facă ce o să-i spunem noi.Punem pariu?

-Da,domnule.Sunt sigur că pe dumneavoastră o să vă asculte.A spus propoziția fară să zâmbească şi a fost mândru de realizarea lui.

-Pe noi ne preocupă ce este cel mai bine pentru această femeie.Cu siguranță că i-ai explicat motivele noastre,nu,Bean?

-Nu mi-a dat prilejul să-i explic poziția noastră.

-Când se calmează...Amândoi au auzit un alt răcnet.Bean s-a strâmbat când Hillman l-a întrebat:

-Cine este acolo,cu ea?

-Gorman.Probabil că i-a spus că nu putem să dăm de nepoata ei.Uşa sălii de aşteptare s-a deschis şi a intrat Gorman.Hillman şi Bean l-au văzut cum închide în grabă uşa.La față era roşu precum un ardei.Gorman a pornit cu toată viteza spre Hillman.

-Ți-a creat şi ție probleme? l-a întrebat Hillman.

Bean a încercat să nu pufnească în râs.Sigur că i-a creat probleme! Era suficient să te uiți la fața lui.
-Este o...femeie dificilă,a spus Gorman încercând să fie diplomat.Refuză să coopereze.Mi-a spus că se duce în Florida cu sau fără dumneavoastră sau agentul Bean.Şi cere,de asemenea,o casă pe plajă.
-O casă pe plajă? Vrea o casă pe plajă? a întrebat Hillman nevenindu-i să creadă ce auzea.Bean i-a aruncat privirea „*V-am spus eu*!”.Acum poate că superiorul lui va fi de acord că femeia Salvetti era atât de dificilă pe cât i-a spus el că este.
-Şi ce i-ai răspuns la cereri?
-I-am spus că nu este posibil.Că,întrucât depoziția ei nu este obligatorie,va rămâne în Colorado.I-am explicat că avocatul apărării are transcrierile primului proces al lui Skarrett şi că nu a cerut ca doamna Salvetti să mai facă din nou depoziție.Din acest motiv,nu este nevoie ca ea să mai meargă în Florida.
-Şi ea ce a răspuns?
-A încercat să-mi smulgă pistolul!
-Sunt sigur că glumea,a spus Hillman.Să o lăsăm câteva minute să se liniştească, a sugerat el.Lui Carrie avea să-i ia mai mult de cinci minute a să se liniştească.
Izbucnirea era reacția ei la sama care-i rodea stomacul.Ce dracu' avea de gând să facă Avery? Credea că poate să intre aşa,pur şi simplu,în tribunal,şi să depună mărturie contra lui Skarett? Şi-o tot imagina pe nepoata ei împuşcată pe treptele tribunalului.Dacă Monk...sau Jilly,au pus mâna pe ea...Carrie s-a grăbit spre telefon şi l-a sunat pe Tonny cu taxă inversă.Se ruga la Dumnezeu să nu fi plecat deja spre aeroport.Probabil că şedea lângă telefon pentru că a răspuns la primul apel.Carrie nu şi-a pierdut vremea cu preliminarii.
-Au de gând să mă ducă într-o casă şi să mă țină aici,în Colorado,a intrat direct în subiect.
-Unde în Colorado?
-Nu-mi spun,dar l-am auzit pe unul dintre ei vorbind la celular.Nu ştia că ascult şi a menționat un loc pe nume Wedgewood.Trebuie să fie într-un fel de suburbie.
-Aspenul este prea mic ca să aibă suburbii.
-Nu ştiu unde dracu' este.Uită-te şi tu pe Internet,pentru Dumnezeu! Foloseşte-ți mintea!Nu pot fi mai multe suburbii Wedgewood în Colorado! Carrie a izbucnit în lacrimi.Dacă am să stau într-o casă sigură multă vreme,ce se va întâmpla cu societatea mea? Nu pot să stau deoparte prea mult.Nu pot...
-Scumpo,mă descurc eu aici.Am mai condus înainte o companie.
-Dar am nevoie să fii cu mine,Tonny.Trebuit să vii! '

-Bine,o să vin,i-a promis el.N-am să te las să treci prin asta singură.Vrei să vin la spital? Pot să te aştepte cu mutatul până când ajung eu acolo?
-Am să-i fac eu să aştepte! Sara a fost mutată deja în noua aripă pentru terapie fizică.Nu a fost încă deschisă aşa că este uşor de asigurat securitatea.Am să stau acolo,cu ea,până când ne vor muta pe amândouă.N-am să-i las să mă duca nicăieri până când nu vii tu!
-Da,bine,a spus el uşurat.
-Ştii că nu o pot găsi pe Avery? Când m-a sunat,mi-a spus că n-o să vină cu mine în custodia pentru protecție.Ai vorbit cu ea?
-Nu,nu încă.Mă învârteam pe lângă telefon,aşteptând.Nu este felul ei să mă pună pe jar.Nu înțeleg de ce n-a sunat.
-Ştie că ai s-o certi pentru că m-a supărat.Nu-i place să ne dezamăgească pe nici unul dintre noi.
-Ştiu,scumpo.Dar sunt bolnav de îngrijorare pentru ea.
-Şi eu.Când o să sune să-i spui să nu se ducă la Sheldon Beach.Fă-o să înțeleagă cât de periculos ar fi pentru ea.
-Aşa am să fac,i-a promis el.N-am să las să i se întâmple nimic.
-Şi dacă sună după ce pleci la aeroport?
-Scumpo,ştie numărul telefonului meu celular!Sigur că-l ştia.Carrie era atât de zăpăcită că nici nu putea să mai gândească clar.
-Pe curând.Carrie a închis şi a hotărât să sune la biroul lui Avery să vadă dacă prietenii ei au auzit ceva despre ea.Dar n-a mai putut să dea nici un telefon pentru că a venit agentul Hillman şi i-a spus că judecătoarea Collins vrea să vorbească cu ea.
-O să vă mutăm în aripa nouă în câteva minute.
-Bine,cum spui.Hillman a fost surprins şi încântat de cooperarea ei.A avut dreptate când le-a spus lui Bean şi Gorman că,de îndată ce doamna Salvetti se va linişti,va coopera,şi exact asta făcea acum.Poate că misiunea asta nu va fi în cele din urmă chiar atât de rea!

CAPITOLUL 34

Jilly tocmai făcuse un masaj corporal complet iar acum era înfăşurată într-un ceraşaf de bumbac egiptean cu însemnul Utopiei pe tiv.Şedea pe spate,cu ochii închişi,în timp ce o cosmeticiană îi aplica pe față o mască cu avocado.Femeia asta stupidă nu se mai oprea din vorbit.Îi făcea lui Jilly compliment după compliment pentru tenul ei fară cusur şi pentru trupul atât de perfect.Jilly nu obosea niciodată să audă complimente de la bărbați dar nu-i păsa ce cred femeile

despre ea şi,tocmai când era pe punctul să-i spună femeii să tacă din gură,
aceasta i-a spus:
-Acum o să vă lăsăm aşa 15 minute.Era,în sfârşit,singură.Desfăcând puţin cearşaful,a lăsat aerul rece să-i mângâie trupul.Şi îi făcea bine să se relaxeze,mai ales după ce a fost atât de tulburată de vestea că judecătoarea şi Carie au supravieţuit exploziei.Din fericire,Monk nu era în bungalou când această oribilă ştire a fost prezentată la televizor,aşa că nu a fost nevoită să încerce să se stăpânească.Nu a văzut-o niciodată în criză şi nu ştia cum ar reacţiona.
Categoric,nu vroia să-1 sperie,nu încă,deoarece era teribil de util.Mai erau încă prea multe de făcut şi era absolut necesar ca Monk să-i fie căţeluşul loial care-i stă în patru labe.Carrie obişnuia să le spună crizelor ei furii,dar,de-a lungul anilor,Jilly a învăţat să se controleze.Nu mult,dar se controla.Este drept,dacă s-ar fi întâmplat ca vreuna dintre membrele personalului de serviciu să fi intrat în bungalou imediat după ce a auzit ştirea despre Carrie,probabil că Jilly ar fi atacat-o.Şi s-ar fi bucurat de fiecare clipă.
Jilly nu a omorât niciodată pe nimeni.Îi lăsa pe bărbaţi să aibă grijă de problemele ei.Nu pentru asta erau ei acolo? S-a întrebat totuşi,adesea,cum ar fi să omori pe cineva cu un pistol sau poate,chiar cu mâinile goale? Dacă cineva o făcea nefericită,atunci i se părea drept să privească cum moare.De ce să-şi refuze această bucurie şi satisfacţie? Acum a înţeles că Monk a avut tot timpul dreptate.A vrut să le omoare separat pe cele trei femei şi să facă în aşa fel încât morţile să pară accidentale,dar Jilly s-a rugat şi l-a linguşit atâta încât a cedat şi a făcut ce a vrut ea.Cum putea să nu meargă un plan atât de strălucit? Era atât perfect,atât de simplu,atât de...strălucit!Carrie! Carrie a fost motivul pentru care planul nu a mers.Căţeaua asta egoistă a stricat totul!
S-a aruncat pe pat şi a bătut cu pumnii în pernă.S-a oprit brusc.L-a auzit pe prezentatorul de la CNN cu titlul reportajului care urma să fie prezentat din nou.
S-a ridicat imediat,şi-a şters lacrimile şi nu şi-a luat ochii de la ecran.Reportajul s-a axat pe judecătoare dar pe Jilly nu ea o interesa,indiferent cât de faimoasă era.A aşteptat până când camera s-a îndreptat spre ticăloasa ei soră în timp ce era transportată pe o targa la ambulanţă.În jurul ei,bărbaţii sanitari,fără îndoială,
dar totuşi bărbaţi! Cum îndrăzneau să-i acorde atenţie?
Cum îndrăzneau? Jilly era mai furioasă din cauza purtării bărbaţilor decât de faptul că sora ei este încă foarte vie.Camera s-a oprit pe faţa lui Carrie.Jilly a avut impresia că a văzut-o zâmbind,iar asta a fost picătura care a umplut paharul.Răcnind obscenităţi,a înşfăcat o lampă şi a aruncat cu ea în perete.
Carrie distrugea totul!I-a trebuit o oră să se calmeze.

Apoi a sunat la staţiune şi a cerut să fie trimis la bungalou un maseur.Masajul a ajutat-o.Iar acum putea să se gândească să pună la cale un alt plan.Acesta nu va mai fi atât de complicat,a decis ea.
De ce n-o fi cedat dorinţei şi n-a omorât-o pe Carrie cu foarfecă? Pentru că n-ar fi fost prea vesel.După tot ce i-a făcut sora ei,merita să sufere mult înainte să moară.Nu era drept.Bărbaţii erau îngrijoraţi pentru ea.Aveau grijă de ea.Nu vedeau cât este de urâtă?
Jilly se simţea din nou gata de treabă.A început să o mănânce faţa.Telefonul ei celular a sunat exact în clipa în care a intrat cosmeticiana.
-Pleacă,i-a spus.Îmi scot singură masca,închide uşa după tine.Când s-a întins după telefon,a dărâmat un vraf de prosoape.
-Da?
-Am crezut că vrei să auzi veşti bune.Am descoperit unde se află Carrie şi judecătoarea.
-Da? Unde,iubitule? Am avut dreptate? Se duc la Sheldon Beach.Acolo au de gând să o ascundă pe Carrie până la proces?
-Sora ta nu se duce în Florida pentru că nu o să depună mărturie la proces.
-Se teme,a spus râzând.Masca de pe faţă i-a crăpat.
-Da.
-Asta-i o veste minunată.Acum spune-mi totul.A ascultat atentă şi,când a terminat,i-a spus să nu se îngrijoreze pentru că ea o să vină cu un plan nou,mult mai bun.
-Dar ceva mai complicat de data asta.Apoi,cu ovoce care parcă era un gângurit de porumbiţă,i-a spus: Mi-e dor de tine,iubitule!
-Te văd curând?
-Fireşte.
-Te iubesc!
-Da,ştiu.Şi a zâmbit.A închis telefonul,a auncat prosopul şi a intrat în baie să facă un duş.Înfăşurându-se într-un halat,la chemat îngrijitoarea să curețe mizeria pe care o făcuse.Costul pagubelor urma să fie trecut pe cartea ei de credit.
Două ore mai târziu,când Monk a intrat în cameră,era pregătită pentru el.Era îmbrăcată într-o rochie neagră de sifon,cu pantofi cu toc,dar nici un fel de desuuri.Când şedea în cadrul uşii,cu lumina venind în spate,din dormitor,el putea să vadă totul prin materialul subţire.A verificat să fie sigur.
Monk era obosit când a ajuns dar,de îndată ce şi-a văzut dragostea vieţii lui,şi-a revenit.Câtă osteneală şi-a dat doar ca să-i placă lui.Iar ea a ştiut instinctiv că el o să simtă nevoia să facă dragoste şi pregătise dormitorul: lumânări aprinse ca să

creeze atmosfera,iar Jilly înbrăcată cu rochia care-i plăcea lui cel mai mult.
Era identică cu cea roşie pe care obişnuia să şi-o pună,până când i-a sfâşiat-o el.Când a pornit spre ea,şi-a spus să aibă grijă să nu i-o rupă şi pe asta.
I-a privit gura.Îşi freca uşor buza de sus cu vârful limbii.Jilly ştia că şi asta îi place.Făceau dragoste sălbatic şi brutal.Ca animalele în călduri,se sfâşiau unul pe altul.Rochia i-a căzut bucăți la podea.Iar când,în sfârşit,a satisfacut-o,s-a dat jos de pe ea,şi-a pus un braț sub cap şi a închis ochii.Ea i-a făcut pe plac,acum era rândul lui să-i facă ei.
-Cred că ar trebui să mai aşteptăm vreo două zile,a spus Jilly,şi,după ce te odihneşti,te ocupi de Carrie şi judecătoare.Vor fi instalate şi se vor simți în siguranță până atunci.Nu crezi? N-ar trebui să fie greu pentru tine să te strecori înăuntru şi să faci ce trebuie.
-Am nevoie de cel puțin două săptămâni ca să pun totul la punct.
-Nu te-am făcut eu fericit,Monk?
-Ştii că m-ai făcut,iubito.
-Atunci fă-mă şi tu fericită.Aş putea aştepta o săptămână,dar aş înnebuni dacă aş fi nevoită să aştept mai mult.Carrie zâmbea când au băgat-o în ambulanță.Nu-mi place să o văd zâmbind.
-Înțeleg.
-A spus poliției despre mine.Acum ştiu că sunt în viață şi or să mă caute.Ai avut dreptate,a şoptit ea,n-ar fi trebuit să insist pentru scrisori şi n-ar fi trebuit să o las să mă vadă.Dar am crezut că o să moară în explozie şi vroiam să ştie...
-Nu plânge,Jilly,i-a spus luând-o în brațe.Totul o să fie bine.
-Da,a spus cuibărindu-se lângă el.Deîndată ce o să fie moartă,totul va fi bine.Mă face atât de nefericită şi de atâta vreme! Promite-mi că o vei omorî curând!
-Îți promit.Ştii că fac orice pentru tine.
Jilly a zâmbit cu fața ascunsă la gâtul lui.Mâinile acționau cu abilitate.
-Atunci o să mergem la Sheldon Beach.Dorința lui disperată de a-i fi pe plac îl făcea să fie violent,dar în acelaşi timp simțea că poate să facă orice şi să reuşească datorită faptului că ea avea încredere în el.I-a spus de multe ori ce grozav,ce strălucit îl crede şi cum s-a subestimat şi s-a subevaluat el.Acum şi-a dat seama că are dreptate.Poate să intre şi să iasă fară să fie observat,indiferent câți agenți de la FBI erau acolo.Ar putea chiar să devină invizibil.

CAPITOLUL 35

Drumul până în Florida le-a luat trei zile.Ar fi putut să ajungă mai repede dar, pentru că avea timp,au mers pe drumuri pitoreşti prin Georgia.

Au petrecut nopți în moteluri curate dar nu elegante,pitite departe,în oraşe mici.În prima noapte au avut fiecare camera lui.Avery nu l-a invitat pe John Paul să împartă patul cu ea,dar nici el nu i-a cerut şi nici nu a luat-o ca de la sine înțeles.Avery încerca cu disperare să se îndepărteze de el,convinsă că, astfel,despărțirea finală va fi mai puțin dureroasă.Dar n-a mers.Se păcălea singură.Îl iubea şi nu ştia ce să facă.În acea primă noapte nu a dormit nici un pic. S-a tot răsucit şi s-a tot zvârcolit până a amețit,iar dimineață era la fel de bine dispusă ca un rinocer.A doua noapte,John Paul n-a întrebat.Pur şi simplu a plătit doar două camere în timp ce Noah vorbea la telefonul celular cu superiorii lui.
John Paul a urmat-o pe Avery în cameră şi a aruncat bagajul lângă al ei.Ea nu a protestat dar a spus:
-Dormim pur şi simplu.Fără sex.Zâmbind,s-a dezbrăcat complet şi s-a îndreptat spre duş.
-Am cerut eu aşa ceva? i-a spus înainte să-i închidă uşa în nas.
Camera era rece şi,pe la 2 dimineața,s-a trezit în brațele lui,simțindu-se caldă şi îndrăgostită.John Paul era pur şi simplu irezistibil.Au făcut dragoste şi a fost mai bine decât ultima dată pentru că acum fiecare ştia ce-i plăcea celuilalt.
Peretele care despărțea camera lor de a lui Noah era subțire precum hârtia.Avery încerca să nu scoată nici un sunet dar când a simțit alergându-i prin trup primii fiori ai plăcerii unice,senzația a fost atât de intensă încât l-a muşcat de umăr ca să nu țipe de încântare.A fost atât de minunat încât s-a trezit la 6 dimineața,s-a răsucit în brațele lui şi au luat-o de la capăt.John Paul a adormit la loc.Avery a coborât din pat,s-a dus la baie şi a făcut un duş.Şi-a privit apoi fața în oglindă constatând că era roşie,atât se frecase de barba lui; iar buele îi erau umflate de sărutări.Oftând,a clătinat din cap şi a spus în şoaptă,în fața oglinzii.
-Bună,numele meu este Avery şi sunt dependentă de sex.
Nu putea da vina pe nimeni,decât pe ea însăşi.Jurând să-1 lase dracului în pace,a luat periuța de dinți şi a încercat să nu se mai gândească la el pregătindu-se pentru ziua care-i aştepta.John Paul era într-o stare de spirit mult mai bună când au pornit la drum.A fost aproape amabil cu Noah,nu foarte,dar aproape.Avery şi-a zis că cei doi bărbați se purtau ca nişte adversari într-o competiție,dar nu i-a trebuit mult ca să-şi dea seama că amândoi îşi făcuseră un obicei din schimbul de insulte.După ce s-a oprit pentru prânz,Avery a trecut pe bancheta din spate, şi-a pus şapca de baseball pe față pentru a se feri de soare şi s-a hotărât să tragă un pui de somn.Bărbații au coborât vocile ca să nu o deranjeze.Noah ştia despre Jilly.Citise dosarul lui Avery şi venise pregătit.
-Ai să-ți pierzi slujba pentru că ne ajuți? l-a întreabt John Paul.

FBI-ul o caută pe Avery.
-Nu lucrez pentru FBI.Sunt ceea ce s-ar putea numi antrepenor independent.
John Paul a exagerat.
-Nu,lucrezi pentru FBI.Pentru ce dracu' crezi că este insigna aia?
-Ca să găsesc locuri mai bune în parcare.Ăsta-i singurul motiv pentru care-o port.
-Fii serios!!
-Îți lipseşte vreodată?
-Ce să-mi lipsească?
-Acțiunea.
-Pe toți dracii,nu.
-Locuieşti tot în mlaştină?
-Locuiesc în Bowen.
-În mlaştină.
-Da,aşa cred.
-Crezi că ea vrea să stea acolo?
-Cine? a întrebat prefăcându-se că nu înțelege.Uitase cât de direct poate să fie Noah.
-Femeia cu care te culci.Femeia de la care nu-ți poți lua ochii nici măcar când conduci.De când te-ai urcat la volan te uiți în oglinda retrovizoare la fiecare 10 secunde.Ai să ne omori dacă nu eşti atent la drum.John Paul era hotărât să nu discute despre Avery.
-Cât de departe este orăşelul ăla pe care l-ai ales pe hartă ca să înoptăm în noaptea asta? Cum se numeşte? Walden Point?
-În ce mă priveşte,eu nu cred că am să mă aşez vreodată la casa mea.Prea mulți peşti în mare,a spus Noah.
-Şi Walden Point la ce distanță este de Sheldon Beach? La 20 sau 30 de mile?
-N-am crezut că ai să găseşti vreo femeie care să se înțeleagă cu tine,dar văd că m-am înşelat.John Paul nu se mai putea preface că nu înțelege.
-Nici nu mă cunoşti,Noah.
-Cum să nu te cunosc? Ştiu totul despre tine.
-Mi-ai citit dosarul? a bombănit fară să-i dea răgaz să răspundă.”Confidențial” nu mai înseamnă nimic?
-Presupun că nu.
-Deci crezi că o să-i placă să stea în Bowen? O lua de la început.John Paul a strâns puternic volanul încercând să se stăpânească.Noah a zâmbit.
-Omule,eşti rău de tot.Te-ai înroşit la față.

John Paul s-a gândit să-i tragă un pumn.
-Nu-i aşa cum crezi.
-Oh? Voi doi nu aveți nici un fel de aranjament?
N-o să discute el relația lui cu Avery.
-Nu.
-Nici un fel de planuri de viitor?
-Nu.S-a răstit el aruncându-i o privire sumbră,îndreptându-şi din nou atenția la drum,l-a întrebat: eşti dispus să discutăm despre altceva?
-Sigur.Despre ce vrei să vorbim?
-Încetează să te mai dai la Avery! I-a părut rău chiar în clipa în care cuvintele i-au ieşit din gură.Noah a izbucnit în râs.
-De ce aş vrea să fac lucrul ăsta? Tocmai ai spus...
-Ştiu ce dracu' am spus eu!
-Şi este o femeie frumoasă.Poate că,dintr-o mişcare rapidă,reuşeşte să deschidă portiera şi să-l arunce pe Noah jos! Asta precis i-ar închide gura.
-Şi este foarte sexi.
-Da,bine.Ia spune acum cât al naibii de departe este Walden Point ăsta?
-Să mă ia dracu' dacă ştiu!şi Noah şi-a lăsat scaunul pe spate,şi-a aranjat ochelarii şi a închis ochii.
-Tu eşti afurisitul de navigator.Uită-te pe hartă!
-Sigur.Şi în clipa următoare a adormit.Restul după-amiezii a fost liniştit.Au ajuns la Walden Point cam pe la 6 seara.Orăşelul era exact la 32 de mile de podul care ducea la Sheldon Beach.Dacă Avery a fost vreodată în Walden Point când era mică,nu-şi aminteşte.Străzile erau mărginite de palmieri,iarba era maronie din cauza apei sărate şi a soarelui,iar casele prost întreținute şi marcate de vreme.Părea pustiu şi uitat de lume până au ajuns la partea mai veche,mai populată a oraşului.Aici casele erau frumoase,iarba verde şi bogată.Terasele proaspăt vopsite debordau de flori în vase de pământ.Era evident procesul de renovare.Erau câteva hoteluri drăguțe de-a lungul străzii principale care dădea spre ocean,dar Noah a ales un motel cam la vreo 12 străzi distanță de plajă şi i-a spus lui John Paul să tragă în parcare.Avery şi-a zis că Noah glumeşte.Motelul Milt's Flamingo avea ziduri din beton de un roz flamingo şi acoperiş de țiglă roşie care răcnea să fie reparat.Pe fiecare uşă verde erau pictați de mână flamingo în diferite culori.Cel care a ales culorile a fost probabil orb.Au intrat în parcarea pavată cu pietriş.Nu mai era nici o maşină înjur.
-Eşti sigur că este deschis? a întrebat ea.
-Am văzut un tip privindu-ne când am intrat în parcare,i-a răspuns Noah.

Este uşor de intrat şi de ieşit.Parcăm în spate şi maşina nu poate fi văzută din stradă.Ce crezi?
Pentru că l-a întrebat pe John Paul şi nu pe ea,Avery şi-a ţinut pentru sine părerea despre spelunca asta aleasă de el.După ce au văzut atâtea hoteluri drăguţe,s-a gândit că alegerea lui Noah era îngrozitoare.Aştepta ca John Paul să protesteze.
-Îmi place,a spus el spulberându-i speranţele,'îmi aminteşte de barul tatălui meu.Avea un flamingo mare pe acoperiş.
-Da,l-am văzut şi eu.Credeam că este pelican.Mă duc să cer cazare.
-Este o pensiune doar ceva mai jos de aici,a intervenit Avery.Arată drăguţă şi curată.Am observat în curte o tăbliţă pe care scria că sunt locuri libere.
-Aici este în regulă,nu? Dacă n-ar fi fost Noah cu ei,i-ar fi răspuns că nu,nu este,dar nu vroia să se plângă în faţa unui agent.
-Da.E bine.John Paul a zâmbit pentru că părea atât de dezamăgită.
-Nu atât de drăguţă precum cabana lui Tyler,nu?
-Este bine,a repetat ea.
-Nici n-a coborât bine Noah din maşină că a sunat telefonul portabil.John Paul a luat-o înainte spre recepţie dar Avery a rămas cu Noah.Şi-a întins braţele şi picioarele înţepenite de drumul lung.Noah,cu capul plecat,s-a depărtat,evident ca să aibă o convorbire privată.I-a văzut expresia şi a ştiut că ceva nu este în regulă. A aşteptat îngrijorată.Convorbirea a durat destul de mult.John Paul s-a întors cu două chei,a aruncat o privire spre Avery şi a întrebat-o:
-Ce s-a întâmplat?
-Ceva,nu ştiu,i-a răspuns lipindu-se de el.Noah a terminat de vorbit şi s-a întors la maşină.Avea privirea aţintită pe Avery.
-Mătuşa ta şi judecătoarea sunt bine.
-Ce s-a întâmplat? l-a întrebat John Paul.
-La spital au fost aduse nişte rezervoare care să fie instalate în spatele aripii pentru terapie fizică.
-Ah,la dracu',a şoptit John Paul.Ştia deja ce urmează.Şi au sărit în aer,nu? Noah a dat din cap.
-Incendiul a mistuit cea mai mare parte a aripii.
-Cum a trecut Monk peste toţi agenţii de securitate? a întrebat Avery.
-N-a trecut,le-a explicat Noah.Omul care a adus rezervoarele a murit în timp ce le descărca.Monk a ajuns la ele înainte să fie livrate.
-Câte victime? a întrebat John Paul.
-Doi morţi.Un agent pe nume Gorman a fost rănit,dar o să se facă bine.

Asta-i tot ce ştiu.
-Cum dracu' s-a întâmplat?
-Îți spun eu cum.Monk a fost acolo,în zona spitalului,urmărind şi aşteptând. Probabil că a ştiut că n-o pot muta pe judecătoare atât de repede după operație. Când agenții au urcat dublurile alea în maşină şi au plecat,o fi sesizat ceva şi a ştiut că femeile nu erau Carrie şi judecătoarea.Noah i-a condus spre camerele lor.Erau în celălalt capăt al clădirii şi între camere era o uşă de legătură.
Camera era surprinzător de curată.Avea un pat dublu,cu o cuvertură înflorată, două scaune lângă fereastra care dădea spre parcare,cu o măsuță şi o lampă între ele.Nu era nici un dulap.Pe peretele din fund era un stativ cu umeraşe.
Alături,nişte rafturi în zid.În clipa în care Noah a intrat în camera lor,Avery l-a întrebat:
-Carrie şi judecătoarea nu au fost rănite? Mi-ai spus totul?
-Da.Mătuşa ta tocmai o ducea la baie cu căruciorul pe judecătoare când s-a întâmplat.Pereții s-au prăbuşit peste ele şi le-au protejat de foc.
Avery a simțit că-i vine să vomite.Telefonul lui Noah a sunat din nou şi s-a dus în camera lui.Cum s-a întors cu spatele,s-a dus la John Paul,i-a cuprins mijlocul cu brațele şi l-a strâns la piept.O simțea cum tremură.
-Coşmarul ăsta o să se termine curând,i-a promis el.Văzând că nu spune nimic,a întrebat-o: Vrei să ieşim de aici?
-Da.
-Unde vrei să mergem?
-Nu ştiu.Nu pot să gândesc.Am nevoie să...A sărutat-o pe frunte.
-Ai nevoie de un leagăn pe verandă,nu? Ea a dat din cap.Cu liliac,a adăugat el.
Avery a zâmbit pentru că a ținut minte locul ei fericit.
-Nu pot să-ți dau liliac şi nici un leagăn pe verandă,iubito,dar apă...pot să-ți ofer câtă vrei.20 de minute mai târziu mergeau mână în mână de-a lungul plajei.
Amândoi erau în şort şi în picioarele goale,lăsându-şi pantofii pe treptele pe care se aşezase Noah.Pe cer fugeau nori negri,întunecând soarele.Plaja era practic goală iar când Avery s-a aşezat şi a luat poziția lotus,John Paul s-a retras şi s-a dus lângă Noah.
-Ce dracu' face? a întrebat Noah când a văzut că stă nemişcată minute în şir.
-Se gândeşte.
-E-n regulă.Când soarele a apus,John Paul s-a ridicat şi s-a dus la Avery.Avea ochii închişi.S-a aşezat în fața ei şi a aşteptat,ştiind că l-a simțit că este acolo.
A trecut un moment înainte să-l recunoască.A deschis ochii şi s-a uitat într-ai lui.O singură lacrimă i-a alunecat pe obraz.

A tras adânc aer în piept,o mişcare purificatoare.
-Trebuie să dau un telefon.

CAPITOLUL 36

Monk era gata să dea lovitura.În fereastra biroului administrației era un anunț că nu mai sunt locuri,iar pe uşă un altul în care scria „*închis până la noi dispoziții*".
Monk ştia că țintele sunt înăuntru.Cercetase deja zona,o cunoştea ca pe propria-i palmă.În spatele motelului erau parcate trei maşini.Era sigur că două dintre ele erau ale agenților federali însărcinați să o protejeze pe Avery.Cea de-a treia era a lui Renard.Monk a luat-o cu el şi au trecut cu maşina pe lângă motel ca să vadă şi ea unde o să se întâmple şi de-abia şi-a putut înfrâna bucuria când a văzut raza de lumină tremurândă care se strecura printre draperiile trase.
-Este acolo,a spus în şoaptă,exaltarea tremurându-i în voce.Între o veche sală de cinema şi o biserică.Monk a tras în parcarea aflată ceva mai sus de motelul lui Milt.A pus maşina în aşa fel încât să fie cu fața spre stradă,apoi i-a dat binoclul lui Jilly şi a sorbit din ceaiul cu gheață.
-Acum eşti oficial asistenta mea.
-Este minunat,a chicotit ea.Bucuria ei l-a însufleți.
-Te distrezi bine,nu?
-O,da.Este mai bine decât mi-aş fi imaginat vreodată.Mult mai bine.
În parcare a intrat o maşină iar Jilly a coborât imediat binoclul.
-Eşti convins că suntem în siguranță aici?
-Fireşte că suntem.Întotdeauna fac în aşa fel,încât tu să fii în siguranță.
Au schimbat între ei un zâmbet,apoi Jilly a dus din nou binoclul la ochi.Vedea fereastra şi încerca să-şi imagineze ce se întâmpla înăuntru.
O altă maşină a intrat în parcare şi a tras cu trei rânduri în spatele lor.La biserică avea loc o slujbă aşa că acum parcarea era aproape plină.
Jilly i-a oferit binoclul dar el nu avea nevoie să se uite.Petrecuse deja o noapte şi o zi cu recunoaşterea.Nu era suficient,dar ar trebui să meargă.În mod normal,
şi-ar fi petrecut aproape două săptămâni urmărindu-şi subiectul,aflându-i obiceiurile.Dar asta nu era o situație normală.Timpul se scurgea iar Jilly devenea tot mai nerăbdătoare.Ca un copil,vroia să-şi primească recompensa pe loc.
-Câți polițişti sunt înăuntru? l-a întrebat ea.
-Agenți,a corectat-o Monk.Nu polițişti.Sunt patru.
-Şi ai să-i omori pe toți?
-Da.Erau ținte uşoare pentru el.Cu o seară în urmă l-a văzut pe Renard strecurându-se pe uşa din dos,urcându-se în maşină şi luând-o din loc.Monk nu a

avut o deschidere bună ca să tragă,dar chiar dacă ar fi avut n-ar fi tras pentru că nu vroia ca ținta principală să se mute din nou.A plănuit ceva special pentru ei.Păcat că n-or să știe ce i-a lovit!Renard s-a întors la motel după 30 de minute, cu patru pizza mari şi o pungă de plastic în care Monk a presupus că avea bere sau sucuri.A fost dezamăgit de neglijența lui Renard.Era sigur că omul nu avea nici cea mai mică idee că este urmărit.Automulțumire îngâmfată! Asta era.
Renard l-a dezamăgit.Se aştepta la mai mult din partea adversarului său şi făcuse greşeala să creadă că Renard este un profesionist.Un egal.Şi-a dat seama acum cât de prostească a fost speranța lui.Nimeni nu o să fie egalul său,sau să se ridice vreodată la înălțimea standardelor sale.Jilly avea tot timpul dreptate.El este o legendă.
-Cred că ar fi o idee bună să o faci în noaptea asta,a spus Jilly.
-Eşti nerăbdătoare!
-Da.
-Mâine,i-a promis el.
-Nu vreau să mai aştept mult.
-Ştiu.
-Mă întreb dacă sora mea s-o fi simțit din nou în siguranță.Îți imaginezi cât de claustrofobică trebuie să se simtă ca şi Avery,acum? închise zi şi noapte în camera aia infestată de pureci? Probabil că or să înnebunească.
-Am aşteptat în mod deliberat,i-a explicat el,ca agenții să fie plictisiți şi...
letargiți.Da,ăsta-i cuvântul.Letargiți.
-Ceas după ceas,în camera aia mică,aşteptând şi facându-şi tot felul de griji.Nu le-au lăsat să iasă deloc afară,nu?
-Nu cât timp le-am ținut eu sub obsevație.
-Mă bucur că nu au murit în spitalul ăla.O să fie mai bine aşa pentru că pot să privesc şi eu.
-Carrie a cerut să vină în Florida.
-Vrea să moară împreună cu Avery.
-Nu ştie că o să moară mâine.Crede că o să se afle în sala tribunalului împreună cu Avery,când o să înceapă procesul.Jilly a luat din nou bionoclul.Zâmbind,a spus:
-A treia oară este o minune!Monk şi-a înăbuşit un căscat.Era epuizat,dar nu îndrăznea să se plângă.Jilly credea că este invincibil,superom iar el era hotărât să-şi păstreze această imagine de cavaler în armură strălucitoare.Ştia că-şi asumă riscuri la care nici nu s-ar fi gândit înainte,dar era greu să fii prudent cu Jilly, care-1 tot împingea până la limite.

Era convinsă că poată să facă orice şi l-a făcut să aibă încredere în el.
Din când în când îi mai răbufnea la suprafață,în minte,câte o îndoială.Niciodată până acum nu a ratat nici un contract.Cuvântul lui însemna totul.Gândul îl speria totuşi.Avea bani mai mult decât suficienți să-i asigure lui Jilly stilul de viață pe care-l merita.Poate că după treaba asta o să se retragă.
-Ştii,iubito,nu avem nevoie de bani,a spus cu ezitare în glas.Jilly ştia unde bate.
-Ştii ce cred eu?
-Ce?
-Când terminăm cu asta,fugim în Mexic şi ne căsătorim.Procesul o să dureze cel puțin o săptămână.Dale n-o să plece nicăieri.Vrei?
Jilly ştia cât de mult îşi dorea el căsătoria.Oboseala i-a dispărut ca prin farmec şi a zâmbit brusc anticipând ceea ce aştepta.
-Da,da.S-a simțit stânjenit pentru că a spus-o cu atâta nerăbdare,dar a adăugat: Cunosc eu un loc perfect,care o să-ți placă,îți promit.
-Atâta vreme cât mă căsătoresc cu tine,nimic altceva nu mai contează.
I-a pus mâna pe picior,s-a aplecat spre el şi l-a sărutat.Şi-a dus mâna mai sus, mângâindu-l intim.S-a excitat imediat.Satisfăcută de reacția lui,şi-a retras mâna.
-De ce nu i-am scăpa de nefericire lor în noaptea asta? a întebat din nou,acum bosumflându-se.Monk a avut nevoie de câteva secunde ca să-şi dea seama ce-i cere.Şi-a limpezit capul şi i-a spus:
-Ai să vezi totul mâine.Lumina zilei este mai bună.În plus,am de făcut câteva schimbări,de aranjat câteva detalii înainte să fiu gata.Vrei ca totul să fie perfect, nu iubito?
-Da,fireşte.Dar de ce lumina zilei este mai bună?
-Nimeni nu se aşteaptă să fie lovit când soarele străluceşte,iar în trecut întotdeauna am lucrat în timpul nopții.Cred că agenții ăştia îmi cunosc tiparul.
-Crezi că te-au studiat?
-Da.Când se întunecă devin vigilenți.
-Bine,a spus ea oftând.Va trebui să aştepi până mâine.Ține minte,mi-ai promis că pot să privesc.N-o să te răzgândeşti,nu?
-Nu,n-am să mă răzgândesc,a asigurat-o el.O să fii în siguranță,dar într-un loc minunat de unde ai să poți vedea totul.Şi am o surpriză pentru tine.Mă gândeam să aştept până mâine dar...
-Spune-mi acum,l-a implorat ea,te rog.
-Bine.Ştiu cât de dezamăgită ai fost când ai văzut că a explodat casa din Colorado.Dar de data asta va fi altfel.Am de gând să te las pe tine să apeşi pe buton.A râs încântată.

-Vrei să mă uluieşti?
-O,da.Doar sunt o legendă,nu? Am să uluiese pe toată lumea.

CAPITOLUL 37

După ce a dus-o pe Jilly înapoi la hotel,în cealaltă parte a orăşelului Walden Point,Monk s-a întors la maşină şi a plecat spre o zonă rezidenţială aflată la o milă depărtare de motelul lui Milt.A alergat înapoi mila respectivă spre ascunzătoarea lui şi a urcat încet treptele.Mai avea de finalizat nişte legături.
Treaba i-a luat mai multă vreme decât anticipase,fără îndoială pentru că era obosit,dar când,în cele din urmă,a terminat,era mulţumit de ceea ce făcuse.De data asta totul o să leargă cum trebuie.
Era trecut de 3 dimineaţa când a fost gata de culcare.Umblând cu grijă să n-o deranjeze pe Jilly,s-a întins lângă ea,privind-o cum doarme.Oh,ce mult o iubea! Era atât de frumoasă,atât de mică...atât de perfectă! S-a gândit din nou că era cel mai fericit om din lume.A adormit ţinând-o în braţe,învăluit în mirosul parfumului ei,şi a visat luna lor de miere.
Poveştile pot deveni adevărate.El şi Jilly vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.
În dimineaţa următoare Jilly s-a îmbrăcat cu grijă.În definitiv,mergea la biserică, aşa că şi-a pus o fustă albă,o bluză albă cu găurele şi sandale înalte,cu şireturi.
Cât şi-a periat şi şi-a ondulat părul,Monk a dus bagajele la maşină.
-Nu uita caseta mea,i-a amintit Jilly.
-N-aş uita-o niciodată,a asigurat-o el.Deşi,de fapt,chiar o uitase.Jilly şi-ar fi ieşit din minţi dacă ar fi pierdut-o.Era atât de obsedată de ceea ce ea numea dovadă, încât insista să o aibă întotdeauna cu ea,o ciudăţenie cu care s-a împăcat la fel cum şi ea i-a acceptat micile lui trăsături ciudate.Asta,însemna o relaţie solidă, nu? Să dai să şi primeşti.A scos caseta din aparatul video,a strecurat-o din cutia ei şi a pus-o pe pat lângă geanta de pai.Jilly era în faţa oglinzii.S-a uitat la ea cum îşi dădea cu rujul roşu şi a zâmbit pentru că ştia că purta culoarea asta numai ca să-i facă lui pe plac.I-a spus chiar ea asta.Jilly a pus rujul împreună cu caseta,în geanta de pai,şi-a luat pălăria de pai cu fundă albă apoi s-a dus în mijlocul camerei învârtindu-se în loc.
-Arăt gata pentru biserică? Avea faţa îmbujorată de emoţie.
-Arăţi frumoasă,a şoptit el.Întotdeauna arăţi frumoasă.S-a îndreptat spre el,i-a îndreptat cravata,aşa cum ar fi făcut orice soţie iubitoare,după care i-a spus:
-Arăţi minunat în costum.Ar fi trebuit să-1 porţi mai des.
-Dacă-ţi place,aşa am să fac.L-a luat de mână şi s-au îndreptat amândoi spre maşină.Îi plac asemenea gusturi mici,s-a gândit el.Să-1 ia de mână.Era un semn

de încredere,nu? Felul în care a ridicat privirea spre el cu atâta admirație! Şi asta i-a plăcut.
-Am parcat deja cealaltă maşină mai jos de biserică.Doar ca o măsură de precauție.Cheia este în spatele vizorului.
-N-o să fie nevoie s-o folosim,a spus ea.Ai avut în vedere toate posibilitățile.
Era sigur că aşa a făcut,totuşi îl mai sâcâia o uşoară îngrijorare legată de fire.A fost atât dc obosit încât nu a făcut decât o singură testare,dar a fost suficientă.
A început să bată vântul când au pornit.La cotitură,Monk a ridicat o clipă privirea spre turnul de deasupra cinematografului.A intrat în parcare şi a tras maşina la capătul rândului din față,în aşa fel încât Jilly să poată vedea totul.Aici nimeni nu-i putea bloca maşina şi dacă era nevoit să taie trotuarul ca să iasă în stradă,o putea face cu uşurință.A oprit motorul.
-Eşti gata? a întrebat-o.
-O,da.
-Telecomanda este în compartimentul pentru mănuşi.
-Când să apăs pe buton?
-Cred că ar fi frumos să aşteptăm până când încep să bată clopotele la biserică.
Jilly s-a răsucit în scaun să vadă bărbații,femeile şi copiii care se grăbeau spre biserică.Nu vroiau să întârzie,s-a gândit ea.Spectacolul o să fie afară.Mare păcat că n-o să-1 vadă!
-Ce oră este?
-Încă 5 minute.
-Nu vreau să mai aştept.Vreau s-o fac acum! Monk a întins mâna sub scaun şi a luat binoclul.
-Oricând eşti gata.Jilly şi-a umezit buzele şi a dus binoclul la ochi.A aranjat lentilele până când a avut în față fereastra camerei la care s-a uitat noaptea trecută.A apăsat pe buton.Nu s-a întâmplat nimic aşa că a mai apăsat o dată.
Apoi încă o dată,tot mai tare.
-La dracu',a bombănit Monk.Probabil că vântul a slăbit vreuna din sârme.Nu mai apăsa pe butonul ăla iubito.Trebuie să mă duc acolo sus şi să întăresc legăturile.Stai liniştită,bine? I-a luat cu blândețe telecomanda din mână.Dacă se întâmplă ceva...
-Îți faci prea multe pobleme.Repară legăturile!Vocea i-a fost ceva mai dură decât a intenționat să o facă.Îmi pare rău.N-ar trebui să fiu atâta de nerăbdătoare.
Pot să mai aştept câteva minute.
-Aşa te vreau.Pentru orice eventualitate,ți minte ce trebuie să faci?
-Intru în biserică apoi ies pe uşa laterală şi mă urc în cealaltă maşină.

-Şi o iei pe strada laterală pe care ți-am arătat-o.Nu prin fața motelului.
-N-am să plec fără tine.Loialitatea ei i-a încălzit inima.A bătut-o uşor pe dosul mâinii,a pus telecomanda pe podea,lângă scaunul lui,şi a ieşit din maşină.
Vârându-şi o mână în buzunar,a traversat uşor parcarea şi a luat-o în sus spre biserica albă.Când a intrat,au început să bată clopotele.30 de secunde mai târziu a ieşit pe uşa laterală,a traversat strada,a mers trei cvartale spre nord ca să se asigure că nu este urmărit.Apoi s-a îndreptat spre cinematograf.
Uşa din spate era închisă,firește.Şi-a folosit instrumentele pentru a o descuia.A intrat şi a încuiat-o repede în urma lui.Acumse găsea în holul din spate.Uşa care dădea spre scările ce duceau în turn era vis a vis de foaier.
A rămas câteva minute pe loc,în umbră,în spatele barului,ascultând.Iar când a fost convins că este singur s-a strecurat către uşă.Şi asta era încuiată,aşa cum a lăsat-o.A descuiat-o repede,a deschis-o şi a încuiat-o la loc.Sfoara maronie pc
care a lăsat-o pe cea de-a treia treaptă nu era mişcată din loc.Nimeni nu i-a descoperit mica ascunzătoare.A păşit peste sfoară şi a urcat încet,prudent,ştiind că treapta a cincea scârţâie.Era sigur că este singur.Sala nu se deschidea până la matinalul de ora 2,dar a evitat totuşi treapta cu pricina.
Sus întinsese o sârmuliță aproape invizibilă cu ochiul liber.Era la locul ei.A ridicat pârghia în aşa fel încât deschizând uşa,să nu fie proiectat în împărăția cerurilor.Ce bine că proprietarul nu a schimbat reclama astăzi,s-a gândit zâmbind.De fapt,schimba filmele numai miercurea,dar Monk s-a gândit să pună oricum o capcană.Niciodată nu era destul de prudent indiferent ce credea iubita lui,Jilly.A crăpat puțin uşa şi s-a uitat.Puşca cu lunetă era tot acolo,în colț,
proptită de stâlp.S-a uitat la mecanismul de declanşare.Exact ce a bănuit.Unul dintre fire alunecase.Din cauza vântului alunecase suficient ca să slăbească legătura.A fixat-o în două secunde.A deschis uşa,s-a aplecat în față îndoind un genunchi apoi a înghețat.Vocea a venit din stânga.
-Frumos foc de artificii ai pregătit acolo! Monk era prea uluit ca să facă vreo mişcare.Mintea îi urla.Nu,nu,nu...sârma...sfoara...nimic nu a fost deranjat.
Cum...Din dreapta o altă voce:
-Cred că are probleme să-1 facă să meargă.Monk s-a întins după puşcă.Nici unul dintre bărbați nu a încercat să-1 oprească.S-a rostogolit,trăgând în acelaşi timp.
Nu s-a întâmplat nimic.Puşca era goală.Noah a păşit în lumina soarelui Monk l-a văzut şi a tăcut un pas înapoi.
-Tu,a şoptit el.Te cunosc! John Paul a apărut şi el din umbră.
-Cum ai ştiut? Fața lui Monk era schimonosită de furie,iar vocea îi tremura.
-Simplu.Sunt mai deştept ca tine.Noah ținea pistolul în fruntea lui Monk.

John Paul a văzut privirea lui Noah şi a ştiut exact ce gândeşte.
-Pune-i cătuşele şi citeşte-i drepturile,i-a spus el.Noah a clătinat din cap.
-Mai întâi îl ucid după aceea îi pun cătuşele şi-i citesc drepturile.
-Ticălosul.Noah a tras siguranța şi a pus pistolul înapoi în toc.A scos cătuşele şi se îndrepta spre Monk când a auzit un agent strigând.Monk l-a lovit cu piciorul, dezechilibrându-1 pe Noah.Acesta se clătina în fața ucigaşului şi era imposibil ca John Paul să tragă.Agenții alergau pe scări,în sus.Monk a încercat să-şi scoată pistolul din tocul prins de gleznă dar John Paul a anticipat mişcarea.A întins piciorul şi i-a țintuit laba lui Monk de podea.
-Dă-te la o parte,a răcnit el.Dă-te dracului la o parte din fața lui ca să pot să-1 împuşc.
-Eu am să-1 împuşc,a strigat Noah.L-a pocnit pe Monk în față,gemând de plăcere când a auzit zgomotul făcut de cartilaj.I-a mai ars una.
Încercând să-1 lovească în acelaşi loc ca durerea să fie şi mai puternică.
Uşa s-a trântit de stâlp când primul agent a trecut ca o furtună peste prag.Monk a profitat de prilej.Cu toată forța l-a împins pe Noah de-o parte şi a sărit din turn cu capul înainte.Ucigaşul a aterizat pe acoperişul de tablă înclinat.S-a trântit în patru labe,ca o gorilă.Când a reuşit să găsească ceva de care să sprijine piciorul drept şi-a adunat toate forțele şi s-a aplecat după pistol.Tocmai îl lua când John Paul şi Noah,care săriseră pe acoperiş,au tras în acelaşi timp.Gloanțele s-au lovit de trupul lui Monk,trimițându-1 înapoi,făcându-1 să danseze în aer ca o marionetă manipulată.S-a răsucit în aer şi a căzut în față peste reclama cu titlul filmului.Gâfâind,Noah a pus pistolul la loc apoi a spus:
-Ai dreptul să taci...
-Al dracului drept...a bombănit John Paul.Un agent care s-a aplecat peste fereastra turnului a strigat la ei:
-Subiectul se mişcă.Noah a scos de la centură un walkie-talkie.A repetat ceea ce i-a spus agentul.
-Roger.
-Era vocea lui Avery,nu? a întrebat John Paul.Noah a vorbit în aparat.
-Avery? Tu eşti,scumpete? A folosit dezmierdarea tocmai pentru a-1 scoate din fire pe John Paul şi a zâmbit când i-a văzut reacția.Dacă privirile ar fi putut ucide,acum ar fi fost lângă Monk,atârnând de reclamă.John Paul i-a smuls aparatul.
-Ce dracu' faci,Avery? Trebuia să...
-Eşti bine?
-Da.Amândoi suntem bine.Unde eşti?

-Roger,am terminat.
-Nemernica,este într-una din maşinile de urmărire.John Paul nu l-a luat în seamă şi a apăsat din nou pe buton.
-Kelly? Agentul însărcinat cu operațiunea a răspuns imediat.
-Aici Kelly.
-Avery este într-una din maşinile de urmărire? Ticăloasa,ştiu că este.I-am spus să se țină departe de barca asta afurisită!
-Roger,am terminat.Noah a izbucnit în râs.
-Şti ce,Avery poate să gândească şi singură.S-a aplecat să măsoare distanța până jos.
-Cum dracu' ajun...John Paul i-a făcut vânt.A sărit după el şi s-a trezit într-o tufa uscată,alături de agent.Kelly a sunat din nou pe walkie-talkie.
-Îl aveți pe Monk?
-Nu,sir,a răspuns John Paul.
-Unde este? A ridicat ochii în sus spre reclamă şi a spus:
-Este la cinema.

CAPITOLUL 38
Jilly şi-a pierdut răbdarea aşteptându-l pe Monk să se întoarcă.De ce-i ia atâta vreme? A luat binoclul şi s-a uitat spre turn.Unde era? Ştia că nu-i place deloc să aştepte.”*Repară nenorocitul ăla de lucru,a bombănit ea.Grăbeşte-te odată*!”
Deodată l-a văzut pe Monk.Lui Jilly nu i-a venit să creadă când l-a urmărit cum sare de pe acoperiş.S-a gândit că o să-şi rupă gâtul.A venit în zbor din turn,dar încă în timp ce era în aer s-a răsucit şi a aterizat pe picioare precum pisica.Şi-a pierdut echilibrul şi s-a trântit pe acoperiş în patru labe.A crezut că o să se ducă jos,dar s-a oprit la timp.Doi bărbați au sărit şi ei pe acoperiş,ceva mai sus de Monk.Se mişcau atât de repede că n-a putut să le distingă fețele.
-Omoară-i,i-a şoptit lui Monk.Omoară-i acum! Fă-o!
Focuri de armă au reverberat în jurul ei.A avut impresia că l-a auzit pe Monk strigându-i numele şi a urmărit totul cu o curiozitate detaşată.A căzut fără nici un pic de grație peste reclamă,sângele prelingându-i-se peste lumini.A murit cu fundul în sus,împungând aerul.I-a blestemat sufletul incompetent.
Cum a îndrăznit să-i facă una ca asta? Dezamăgirea a copleşit-o,iar ochii i s-au umplut de lacrimi.Telecomanda!A înşfăcat-o în grabă şi apoi a apăsat pe buton.
O dată,încă o dată şi după aceea într-una.Nu s-a întâmplat nimic.
La dracu'.Cum a putut să fie Monk atât e lipsit de considerație? Ştia cât sunt de importante visele ei.

Bătând cu picioarele în podeaua maşinii,l-a blestemat pentru că a stricat totul.
Mai mult,a făcut-o nefericită.
-Să putrezeşti în iad,a bombănit ea.Lăsase cheile în contact neluând în seamă ordinul lui de a lua cealaltă maşină dacă apar probleme.Şi-a ridicat fusta peste genunchi şi a trecut în spatele volanului.Bărbații,bărbații de la FBI,ştia asta,
alergau spre sala de cinema,iar lumea ieşea valuri din biserică să vadă ce s-a întâmplat,ce este cu toată mişcarea asta.N-o să observe nimeni că a plecat.A ieşit pe stradă ca să nu atragă nici un fel de atenție nedorită asupra ei.A traversat oraşul mergând cu viteză sub limită.În clipa în care a intrat pe autostradă,a apăsat pe accelerație înjurând şi blestemând,dând cu pumnul în volan,încercând să-şi mai descarce ceva din furia care o cuprinsese.Avea pe altcineva care să o ajute,fireşte.Nimeni n-o să-i fure visele.Nimeni! Ştia că Monk are arme în valize şi,dacă pentru a-şi lua visele înapoi va fi nevoită să le ucidă cu mâna ei pe Carrie şi pe Avery,atunci aşa va face!
-Idiotul de Monk,a şuierat ea.Bărbat stupid şi idiot!
Maşina care o urmărea a rămas mult în urma lui Jilly.Împreună cu Avery erau trei agenți.Kelly conducea,iar ea şedea în spatele lui.Încerca să nu se lase să se vadă cât era de îngrijorată,dar era extrem de greu.A simțit că i se opreşte inima când a auzit împuşcăturile şi nici nu a răsuflat măcar până nu i-a auzit vocea lui John Paul.S-a înmuiat de uşurare pentru ca apoi să înceapă să-şi facă din nou griji.
-Crezi că ne-a văzut? l-a întrebat pe Kelly.
-Sunt sigur că nu ştie că este urmărită,i-a explicat el.Jilly era acum departe,
înaintea lor,pe autostradă.Avery de-abia îi mai zărea ceafa.
-Accelerează,nu-i aşa?
-Da,merge cu cel puțin 80.
-Dacă este vreun control pentru viteză...
-Nu.Nu este,a asigurat-o el.
-De unde şti?
-Ştiu.A trecut la altă îngrijorare.
-N-ar trebui să te apropii mai mult?
-N-o s-o pierd Delaney.Acum stai acolo şi linişteşte-te.
-Coteşte!-O văd!Avery a făcut eforturi să nu-i mai spună agentului ce să facă.O să se termine totul în câteva minute.Trebuie să rămână calmă.Jilly era aproape să rateze intrarea la motelul Windjammer.Avery a urmărit-o cum încetineşe,coteşte şi intră în parcare.Kelly a accelerat în jurul motelului şi a oprit lângă restaurantul de lângă parcare.A parcat în fața scărilor,a spus Kelly.Avery cerceta clădirea.

Toate uşile dădeau spre stradă.Apoi s-a uitat la Jilly.Ar fi vrut să fie mai aproape ca să-i vadă mai bine faţa.
-Ce face? a întrebat când a văzut-o că se apleacă înainte.
-Îşi piaptănă părul.Avery a văzut-o scoţând o oglindă.
-Îşi dă cu ruj acum?
-Precis,a răspuns Kelly.Avery s-a lăsat pe spate când agentul a oprit motorul şi a coborât geamul.
-Coboară din maşina asta,Delaney,şi jur că...
-N-am să mă mişc,nu l-a lăsat ea să-şi termine ameninţarea.Avery s-a uitat din nou la Jilly.Probabil că era satisfăcută de înfăţişarea ei pentru că,în cele din urmă a deschis portiera şi a coborât.
-Să înceapă spectacolul,a şoptit Kelly.Jilly a urcat scările în fugă,a alergat de-a lungul coridorului până a găsit numărul pe care-l căuta şi s-a oprit.Avery a văzut-o că-şi trage în lături gulerul bluzei ca să se vadă decolteul mai adânc,îşi netezeşte fusta scurtă,apoi bate la uşă.Avery a simţit cum i se strângea stomacul.
I-a auzit vocea strigând:
-Iubitule,eu sunt,Jilly.Şi Tonny Salvetti i-a deschis uşa!

CAPITOLUL 39

Procesul din Sheldon Beach nu a durat mult.Procurorul care a instrumentat cazul a fost competent şi eficient,cu dovezi concrete a convins un al doilea juriu că Dale Skarrett a pătruns în locuinţa Lolei Delaney cu intenţia de a o răpi pe Avery Delaney.În cursul comiterii acestui delict el a provocat moartea prematură a Lolei Delaney.Skarrett a insistat să depună mărturie,ceea ce a fost o mare greşeală.A bâiguit şi a bălmăjit în aşa fel încât,până să termine avocatul acuzării cu el,tipul răcnea tot felul de obscenităţi la adresa lui pentru că i-a denaturat spusele.Skarrett a insistat că nu a folosit-o pe Avery ca pe un scut şi că nu făcea altceva decât să ajute copilul să se ridice în picioare în clipa în care a tras bunica ei.Nu a fost în stare să explice de ce şi-a scos cureaua şi a bătut fetiţa aproape să o omoare,spunând numai că a încercat să o convingă să meargă cu el ca să o vadă pe mama ei.Fotografiile făcute lui Avery în spital au arătat clar că Skarrett a lăsat copilul aproape pe jumătate mort.În decurs de o oră,juriul a pronunţat verdictul iar Skarrett a fost dus înapoi în închisoare,acolo unde-i era locul.John Paul a rămas alături de Avery în Sheldon Beach tot timpul procesului iar Carrie a venit cu o zi înainte de data când Avery era programată să depună mărturie.Mătuşa făcuse drumul în iad şi înapoi iar John Paul se aştepta să vadă o femeie zdrobită.Totuşi,nu era.Dacă era distrusă de trădarea soţului ei,oricum nu

lăsa să se vadă lucrul ăsta.Între telefoanele pe care le dădea personalului ei din Bel Air,John Paul a reuşit să-i spună că intenționează să se căsătorească cu Avery.Carrie nici nu a vrut să audă.Dacă nepoata ei vrea să se căsătorească atunci să facă bine să-şi găsească un bărbat cu potențial...şi bani.Ce fel de viață o să aibă căsătorită cu un dulgher? O,da,Carrie era dură...şi mai meschină decât un crocodil când lucrurile nu ieşeau aşa cum voia ea.Sincer o plăcea.

CAPITOLUL 40

-Domnul Carter vrea să te vadă.

-Mulțumesc.Avery şi-a netezit fusta şi i-a zâmbit secretarei când s-a îndreptat spre uşă.

-Vrei să merg cu tine? a întrebat-o John Paul,Ea a clătinat din cap.

-Aştepți?

-Oricât va fi nevoie.A deschis uşa şi a intrat în camera înghețată.În dimineața asta a venit pregătită,având pe ea o jachetă cu mânecă lungă.

-Bună dimineața.Sir.

-Ia loc,Delaney.Nu arăta fericit,dar,la o adică,nu l-a văzut niciodată pe Carter zâmbind,aşa că nu era sigură dacă mai era sau nu furios pe ea.S-a aşezat pe scaunul din fața biroului,a pus mâinile în poală şi a spus:

-Sir,dacă intenționți să mă concediați,aş vrea să îmi dați posibilitatea să demisionez înainte.

-De ce? a întrebat-o.Se ridicase când a intrat în cameră iar acum s-a aşezat la locul lui din spatele biroului masiv.

-Demisia ar da mai bine într-un Curriculum Vitae.

-Nu,te-am întrebat de ce crezi că vreau să te concediez.

-Pentru că nu am urmat procedura,a spus ea.Îi tremurau mâinile.Nu era sigură dacă lucrul ăsta se datora aerului rece din încăpere sau faptului că era atât de nervoasă.Omul ăsta avea capacitatea să o transforme într-o ființă complet nesigură pe ea doar printr-o simplă privire.

-Ar fi trebuit să îmi imaginez totul mult,mult mai devreme,dar pot să invoc în apărarea mea,sir,faptul că am fost ocupată să mă arunc şi să ies din cascade şi curenți învolburați şi să mă feresc de gloanțele care şuierau în jur.N-am avut timp să analizez datele dar ar fi trebuit să îmi fac.A adăugat în grabă că el ştie că ea îşi asumă întreaga responsabilitate pentru toate greşelile.Am folosit,de asemenea,numele dumneavoastră ca să-1 determin pe agentul Kelly să mă lase să urc în maşina de urmărire,iar dumneavoastră ați fost foarte strict când ați ordonat să nu mai fac lucrul ăsta niciodată.Am încălcat ierarhia de conducere.Nu

i-am lăsat să-şi facă treaba pe agenţii însărcinaţi să mă protejeze.Sir,am fugit de ei.Oh,de asemenea,v-am deranjat în timpul partidei dumneavoastră lunare de pocker când v-am sunat în noaptea aceea din Walden Point,şi toată lumea din birou ştie cât de sacre sunt pentru dumneavoastră partidele de pocker.
A avut impresia că colţile gurii parcă s-au ridicat o idee în sus.Era oare pe punctul să zâmbească sau să strănute?
Carter s-a aplecat în faţă şi a pus braţele pe birou.
-Doar pentru tine,ca să ştii,aveam casa plină,Delaney,dar ai folosit codul de prioritate,aşa că a trebuit să vorbesc.De ce m-ai sunat pe mine şi nu ai recurs la canalele obişnuite? Ar face mai bine să-i spună adevărul.Nu avea nimic de pierdut.
-Ştiam că dumneavoastră o să mă ascultaţi şi o să îmi spuneţi dacă am dreptate sau nu.Ştiam,de asemenea că o să mă ajutaţi şi trebuia să ne mişcăm repede.Am reuşit să facem totul pentru că v-aţi dat dumneavostră avizul.
-Continuă,a îndemnat-o el.
-În timp ce agenţii aranjau lucrurile în Florida,eu am sunat-o pe mătuşa Carrie şi i-am spus că eu şi John Paul stăm la Milt's Motel,în Walden Point,şi că ea va fi adusă acolo să stea cu noi până la procesul lui Skarrett.Ştiam că o să-1 sune pe soţul ei,Tonny,şi o să-i spună să vină acolo.Şi până a sunat,agenţii au pus telefonul şi e-mail-ul lui Tonny sub observaţie.
-Şi dacă nu îl suna? a întrebat-o Carter.
-Atunci aş fi sunat eu.Dar i-a spus şi,aşa cum am bănuit,Tonny a contactat-o pe Jilly şi i-a dat vestea că eu şi Carie vom fi împreună în Florida.Apoi şi-a făcut rezervare să vină şi el aici.Şi-a tras sufletul respirând adânc după care a continuat:
-Până să descopere locul unde se afla Jilly,ea şi Monk au dispărut dar,
firește,ştiau unde se duce.
-La Walden Point.
-Da.Nu mi-a plăcut deloc să o folosesc pe mătuşa mea în felul ăsta,minţind-o atât de brutal,dar era singurul lucru pe care-1 puteam face.După ce totul a fost pus în mişcare,datorită agentului pe care l-aţi însărcinat să coordoneze această misiune,Tom Kelly,am sunat-o din nou pe mătuşa Carrie şi i-am spus că o să mai stea o vreme în Colorado,explicându-i de ce.
-Cum a primit vestea despre soţul ei? *I-am frânt inima,*s-a gândit Avery.
-A fost...dificil pentru ea să accepte.Este o femeie puternică,a adăugat ea.O să supravieţuiască.John Paul Renard a fost cel care şi-a dat seama cum o să lovească Monk,nu-i aşa?

-Da.Ne-am mutat într-o casă plutitoare cât timp a fost aranjată capcana la motel. Agenții au făcut să pară că noi eram înăuntru.John Paul a descoperit piedica de sârmă pe scara care ducea la turn,iar el împreună cu Noah Clayborne au pregătit totul.
-E în regulă.Voiam să ştiu cum ai descoperit toată treaba asta.
-Politicienii,sir.A ridicat o sprânceană.Avery a dat din cap.
-Şedeam pe plajă...gândindu-mă la situație şi mi-a venit în minte cazul lor. Aveau propria agendă.Țineți minte,urmăreau ceva anume? Doreau ca toată lumea să creadă că erau motivați politic,dar,de fapt,la mijloc nu erau decât banii, ceea ce m-a făcut să mă gândesc la agende.Mi-am dat seama că nu văd pădurea din cauza copacilor.Aşa că am făcut acelaşi lucru ca atunci când m-am apucat de cazul politicienilor.Am luat fiecare fragment în parte şi l-am analizat.Fiecare avea propria lui agendă.Monk,şi Jilly,şi Skarrett,şi Tonny Salvetti.Nu mai suporta să-i spună ticălosului unchi,nu după tot ce i-a făcut.Fiecare îşi dorea ceva cu disperare.Ceea ce-şi dorea Jilly a făcut ca totul să se potrivească.Carrie mi-a spus despre scrisoarea pe care o lăsase Jilly.A acuzat-o că i-a furat visul şi i l-a dus departe.Asta m-a intrigat.Citisem toate jurnalele lui Carrie şi ştiam de ce este capabilă Jilly.Ştiam,de asemenea,cât este de răbdătoare.Putea să aştepte ani de zile ca să plătească o poliță,să se răzbune.M-am întrebat ce îşi dorea ea cel mai mult.Banii? Răzbunarea? Şi atunci mi-a sunat un clopoțel.Jilly îşi dorea să fie star.Murea după adulație şi atenție.Carrie i-a luat visul.Carrie s-a dus la Hollywood,a avut succes şi putere.Ea făcea din oameni staruri.În mintea lui Jilly,Carrie i-a luat visul.Astfel,a acuzat-o pe Carrie de toate eşecurile ei.Am găsit dovada acestei obsesii când agenții i-au confiscat lucrurile personale.
Agentul Kelly mi-a spus că au găsit o casetă în geanta lui Jilly.Era o copie a reclamei comerciale în care apăreai tu când erai adolescentă,a spus Carter.
Da.Cred că reclama aia a declanşat totul.Jilly a văzut-o la televizor şi îmi închipui că au apucat-o furiile rău de tot.De atunci a început să comploteze şi să planifice.Ştia cine sunt.Evident,Jully a considerat că mi-a dat din visul ei mie şi vroia să se răzbune.
-S-a cramponat de visul ăsta timp de peste 20 ani?
-O,da.Are o părere cu totul deformată despre ea.M-am întrebat cine crede Jilly că i-ar da visul înapoi? Cine ar putea să o facă star?
-Tonny Salvetti!
-Da.Încă era coproprietar al companiei „Star Catcher”.
N-am vrut să cred că Tonny era în vreun fel implicat în toată povestea asta.John Paul spune că,undeva,la un anumit nivel,probabil că am ştiut tot timpul pentru

că nu l-am sunat niciodată pe Tonny să-i spun unde sunt.
S-a uitat în jos la inelul de logodnă şi l-a aranjat cu dragoste pe deget.
-A fost foarte uşor pentru Jilly.Când l-a cunoscut pe Tonny,a găsit un bărbat furios,înverşunat.El şi Carrie au unit două societăți.Când s-au căsătorit,trebuiau să conducă afacerea ca parteneri egali dar Carrie a început să aducă profiturile.
Încet,l-a dat la o parte pe Tonny până când nu a mai avut nici un cuvânt de spus în conducerea afacerilor.I-a spus agentului Kelly că mătuşa mea încerca să-l distrugă.Ştia că urma să piardă totul dacă ea divorța,lucru care era inevitabil pentru că şi-a pierdut tot mai mult încrederea în el.Jilly i-a spus lui Tonny că are o legătură care ar rezolva problema pentru amândoi.Cunoaşte un tip care execută o sentință la o închisoare din Florida şi care i-ar putea ajuta să intre în legătură cu un profesionist într-ale loviturilor.
-Dale Skarrett?
-Da.S-a dus la Skarrett şi i-a promis că-l ajută să iasă din închisoare dacă-i dă numele unui ucigaş pe care să-l angajeze,care să-l scape de principalii martori din procesul lui.I-a spus lui Skarrett că Tonny Salvetti este dispus să dea bani ca să scape de Carrie.Jilly i-a mai promis că o să-l aştepte când iese din închisoare.
Încă era obsedat de ea.Sunt sigură că ar fi găsit o modalitate să-l facă să creadă că-l iubeşte până obținea diamantele furate.Şi aşa ajungem la Monk.Când l-a cunoscut.Jilly a văzut în el un ucigaş plătit dar şi un bărbat singuratic.A fost o nimica toată pentru ea ca să-l cucerească.După cum s-a dovedit,n-a fost nici măcar nevoie să-i dea banii primiți de la Tonny.S-a îndrăgostit nebuneşte de ea şi ar fi făcut orice i-ar fi cerut.Aşa că ea a fost cea mai deşteaptă.A putut să păstreze banii pentru ea.
-Cine a venit cu ideea să le ducă pe toate cele trei femei în casa din Colorado?
-Jilly.Îi place să complice lucrurile.Este atrasă de spectacol iar faptul că o făcea pe Carrie să şuiere,era o răsplată suplimentară pentru ea.Monk avea deja un contract să o ucidă pe Anne Trapp şi luase bani şi de la Dennis Parnell ca să arunce casa în aer.Parnell era convins că judecătorul îi va da casa fostei sale soții.Nici nu pot să-mi imaginez ce a simțit când judecătorul i-a dat casa lui.
-Monk era un tip foarte ocupat.
-O,da,a spus ea.
-Ai văzut veştile? Eric Trapp a cedat în sfârşit şi a mărturisit.O să fie pus la răcoare pentru foarte multă vreme.Dacă mătuşa ta nu ne-ar fi dat scrisoarea aceea de la Anne,n-am fi avut dovada necesară.
Trapp a declarat la interogatoriu că soției lui îi lua prea mult timp să moară.
-Exact ca în cazul Politicienilor.Pe toți i-a motivat lăcomia.

-Uluitor felul în care Jilly i-a manevrat pe Salvatti,pe Monk şi pe Skarrett,a spus Carter.Ea cânta şi ei dansau,niciunul neştiind ce urmărea de fapt.Am vorbit cu agentul Kelly mai devreme.Skarell nu recunoaşte încă prea multe dar Salvetti vorbeşte.Ciudat este...
-Da?
-Nici unul dintre ei nu a spus vreun lucru rău despre Jilly.Toți îi ridică osanale. Ceea ce n-o surprindea deloc.
-Presupun că ea n-a vorbit,totuşi.
-Nu,încă este ca un zid.O să iasă din tine un agent de teren pe cinste,Delaney.
-Poate,cu instruirea adecvată aş putea fi bună.sir,dar nu-mi doresc,Acum nu-mi doresc.Dacă am învățat ceva în aceste ultime săptămâni,am învăţat că viața este prea scurtă şi nu vreau să mai pierd nici un minut alergând după bărbați şi femei care sunt dincolo de orice speranță.Vreau să schimb lucrurile înainte să fie prea târziu.S-a ridicat şi a aşteptat până când el a ocolit biroul.I-a strâns mâna.
-Mulțumesc,sir.
-Chiar vrei să demisionezi? Nu te pot convinge să rămâi?
-M-am hotărât,sir.Trebuie să plec.
-Te-ai decis ce ai să faci?
-Acum,că procesul şi audierea pentru eliberarea condiționată s-au terminat iar Skaneti este acolo unde trebuie,am de gând să petrec vreo două săptămâni cu mătuşa mea,după care mă mut în Louisiana şi mă întorc la şcoală ca să îmi dau atestatul de profesor.
-O să-ți simt lipsa,a spus Carter.Noroc!
-Mulțumesc,sir.I-a deschis uşa şi,după ce a ieşit,Carter ,strigat după ea:
-Încă un lucru,Delaney.
-Da?
-Bună treabă!

CAPITOLUL 41
Detectivul i-a condus pe Avery şi pe John Paul pe un coridor lung spre cea ce a spus el că este camera de vizionare.
O s-o vedeți prin geam,dar ea nu vă poate vedea,le-a explicat detectivul înainte de a le deschide uşa şi de a se da un pas înapoi.Avery nu s-a mişcat.
-Este în camera de interogatoriu acum,cu doi detectivi,le-a explicat el.Avery tot nu s-a clintit.Detectivul s-a uitat la John Paul.
-Vă las,le-a spus şi a plecat.
-Nu trebuie să faci asta,i-a spus John Paul.

-Ba da,o fac.John Paul a prins-o de mână şi a întrebat-o:
-Ţi-o aminteşti?
-Nu,nu aveam decât cinci ani când a venit acasă,i-a şoptit ea.A trecut atât de mult! Jilly şedea la o masă pătrată de metal în faţa a doi detectivi.Cu spatele drept,picior peste picior,şi mâinile încrucişate pe masă.
Cei trei nasturi de sus ai bluzei cu găurele erau desfăcuţi,iar decolteul i se deschidea câte puţin la cea mai mică mişcare.S-a întors brusc şi s-a uitat direct în oglindă.Avery a tras adânc aer în piept şi s-a tras un pas înapoi simţindu-şi parcă fierea în gât.
-Priveşte,a şoptit Avery.
-O văd,i-a răspuns John Paul.Avery a clătinat din cap.
-Nu pe ea.Uită-te la detectivi.Uite cum reacţionează la ea.Amândoi detectivii erau aplecaţi în faţă ca şi cum,în mod inconştient,încercau să se apropie mai mult de ea.Unul a spus ceva apoi s-a întins şi i-a întins mâna.
-Se ocupă de ei,a spus Avery.Un poliţist a deschis uşa camerei de interogatoriu.
Jilly a ridicat privirea spre el apoi,ca o pisică persană languroasă,şi-a întins trupul subţire şi s-a ridicat.În drum spre uşă,s-a oprit să se uite peste umăr şi să le zâmbească celor doi bărbaţi.Ambii i-au întors imediat zâmbetul.Nu şi-au luat ochii de la ea până când s-a închis uşa în urma ei.Avery l-a privit pe John Paul drept în ochi.
-Sunt gata să plecăm acum.Tot drumul până au ieşit din clădire a mers înainea lui.Nu s-a uitat în urmă nici o clipă.

EPILOG
Pentru Avery apusul era momentul favorit al zilei.A ieşit afară şi s-a aşezat pe leagănul de pe verandă,construit de John Paul pentru ea.
Auzea clipocitul apei lovind ritmic pontonul din spatele casei,iar dacă închidea ochii,aproape că simţea parfumul liliacului răsădit de John Paul.
A ieşit şi soţul ei,şi s-a aşezat alături.I-a înconjurat umerii cu braţul,s-a lăsat pe spate şi a dat vânt leagănului.
-Eşti gata să mergi la şcoală mâine,scumpete?
-Da.
-La ce te gândeai? a întrebat-o.Plecai spre locul tău fericit?
Avery s-a uitat plină de dragoste în ochii lui şi i-a spus:
-Sunt deja acolo!

SFARSIT